DAMEN TANGO

Dinah Jefferies

Soția plantatorului de ceai

„Cartea mea ideală – nu am putut s-o las din mână.“
SANTA MONTEFIORE

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

DINAH JEFFERIES s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul anilor, a călătorit mult și a rămas foarte atașată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation. Soția plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat și are în pregătire o a treia carte. În prezent locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul.

Dinah Jefferies

Soția plantatorului de ceai

Traducere din limba engleză
Monica Şerban

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFERIES, DINAH
Soția plantatorului de ceai / Dinah Jefferies ; trad. din lb. engleză. – Monica Șerban - București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-758-913-9
ISBN epub: 978-606-43-0017-1
ISBN mobi: 978-606-43-0018-8

I. Șerban, Monica (trad.)

821.111

Dinah Jefferies
THE TEA PLANTER'S WIFE
©Allary Éditions, 2014
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2015
Text copyright © Dinah Jefferies, 2015.
The Author has asserted her moral rights. All rights reserved.

© Nemira 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Monica ANDRONESCU
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Despre autor

Prolog

I. O nouă viață

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9

II. Secretul

- 10
- 11
- 12
- 13
- 14

III. Zbaterea

- 15
- 16
- 17
- 18
- 19

20
21
22
23
24
25
26
IV. Adevărul
27
28
29
30
31
32
33
34
35
Nota autorului
Mulțumiri
Note

În amintirea fiului meu, Jamie

PROLOG

Ceylon, 1913

Femeia ținea lipit de buze un plic alb și subțire. Șovăi o vreme, oprindu-se să asculte notele îndepărtate și dureros de dulci ale unui flaut singalez. Reveni cu picioarele pe pământ, întoarse plicul în palmă, ca pe o pietricică, după care îl lipi și îl sprijini de o vază cu trandafiri roșii ofiliți.

Divanul vechi se găsea la capul patului cu baldachin. Făcut din lemn negru, avea părțile laterale acoperite cu satin ondulat și un capac căptușit cu piele. Săltă capacul, își scoase rochia de nuntă ca fildeșul și o așeză pe spătarul unui scaun, strâmbându-se când izul bolnăvicios al bilelor cu naftalină îi izbi nările.

Alese un trandafir și îi îndepărtă tija. Aruncă o privire spre bebeluș, bucuroasă că acesta încă mai dormea. În dreptul toaletei, ridică floarea și și-o apropie de părul bălai. Șuvițe fine ca mătasea, obișnuia *el* să spună. Scutură din cap și lăsă trandafirul să cadă. Nu astăzi.

Pe pat, hăinuțele bebelușului zăceau la întâmplare în grămezi. Cu vârfurile degetelor, mângâie o jachetă pentru dimineață proaspăt spălată, amintindu-și orele petrecute cu tricotatul până când ochii o usturau. Lângă hăinuțe, se zăreau colile de hârtie albă pentru împachetat. Fără să

mai stea pe gânduri, împături mica jachetă albastră, o puse între două coli de hârtie și se îndreptă spre divanul cu inserții din zinc, unde o așeză chiar la fund.

Împături fiecare obiect în parte, le înveli cu hârtie, după care le adăugă peste straturile de căciulițe din lână, peste botoșei, cămășuțe de noapte și șpilhozeni. Albastre. Albe. Albastre. Albe. Scutecele din muselină și prosopelele veniră ultimele. Pe acestea le împături și le alinie perfect și, după ce termină treaba, privi cu un ochi critic munca de dimineață. În pofida semnificației din spatele ei, nu se albi la față.

Genele bebelușului tremurară ușor, semn că, în curând, se va trezi. Trebuia să se miște repede. Rochia pe care o alesese pentru ea era din mătase orientală, verde-aprins ca smaraldul mării, lungă până deasupra gleznelor și cu o centură ce-i înălța talia. Fusese rochia ei preferată, trimisă tocmai de la Paris. O purtase în noaptea petrecerii, în noaptea în care putea să jure că fiul ei fusese conceput. Se opri din nou. Alegerea rochiei va fi văzută drept o încercare amară de a răni? Nu știa sigur. Iubea culoarea ei, se gândi. Mai presus de toate, numai culoarea conta.

Copilul scânci și începu să se foiască. Femeia se uită la ceas, ridică bebelușul din pătuț și se așeză pe scaunul de alăptare de lângă fereastră, răcorindu-se în adierea blândă a vântului. Soarele se înălțase la zenit și arșița avea să-și facă simțită prezența. Undeva, în casă, un câine lătră, iar dinspre bucătărie răzbăteau mirosurile amețitoare de mâncare.

Își descheie cămașa de noapte, dezvelind un sân precum marmura albă. Copilul apucă sfârcul și începu să sugă. Avea fălci puternice, atât de puternice, încât sfârcurile, aproape carne vie acum, i se crăpaseră. Ca să suporte durerea, își mușca buzele. Cercetă camera, pentru a-și abate atenția. În cele patru colțuri, amintirile se materializaseră în diverse obiecte: taburetul pentru picioare care venise din Nord, lampa de pe noptieră, al cărei abajur îl cususe ea singură, carpeta din Indochina.

Când își mângâie copilul pe obraz, acesta se opri din supt, își ridică o mânuță și, într-un moment de o frumusețe cutremurătoare, își întinse

degețelele spre chipul ei. O clipă numai bună pentru lacrimi.

Îl schimbă, îl lăsă pe pat, înfășurat într-un șal moale, croșetat și, după ce se îmbrăcă, îl legănă cu o mână, aruncând o ultimă privire în jur. Cu cealaltă mână, închise capacul divanului, aruncă trandafirul abandonat într-un coș lăcuit pentru hârtii, apoi își trecu mâna peste restul florilor din vază, desfăcând petalele pătate. Acestea plutiră pe lângă plicul alb și căzură, ca niște stropi de sânge, pe podeaua de mahon lustruită.

Deschise ușile glisante și scrută cu privirea grădina, inspirând adânc de trei ori aerul înmiresmat cu iasomie. Nu se mai simțea nicio adiere. Flautul tăcuse și el. Se așteptase să îi fie frică, dar sufletul i se umpluse de o ușurare binefăcătoare. Asta era tot. Destul. Apoi, cu pași fermi, inexorabili, începu să meargă și, când lăsă casa în urmă, își aduse aminte nuanța cea mai palidă a violetului: culoarea seninătății.

I.

O NOUĂ VIAȚĂ

1

12 ani mai târziu, Ceylon 1925

Cu pălăria de paie într-o mână, Gwen se sprijini de balustrada acoperită de sare și privi în jos din nou. Urmărea nuanțele schimbătoare ale oceanului de mai bine de o oră, precum și bucățelele de hârtie, cojile de portocală și frunzele care pluteau în derivă. Acum, că apa se schimbase dintr-un turcoaz-aprins într-un cenușiu spălăcit, știa că nu mai e mult. Se aplecă puțin peste balustradă ca să cerceteze o bucată de material argintiu, care dispăru însă imediat.

Când se porni sirena navei, un sunet strident, prelung și foarte aproape de ea, tresări, ridicându-și mâna speriată. Săculețul din satin, un cadou de adio de la mama ei, cu broderie delicată de mărgele, îi alunecă de pe încheietură. Icni de spaimă și se întinse, dar prea târziu, căci săculețul pică în ocean, se răsuci prin apa murdară, după care se scufundă. Odată cu el, pieiră și banii ei, precum și scrisoarea lui Laurence cu instrucțiuni, pusă cu grijă în interiorul lui.

Se uită în jur și simți un val de neliniște, pe care nu reușise să-l alunge de când părăsise Anglia. Nici că poți pleca mai departe de Gloucestershire decât în Ceylon, îi spusese tatăl ei. Când ecoul vocii lui încă îi răsuna în cap, tresări la auzul unui alt glas bărbătesc, neobișnuit

de mieros.

– Sunteți nouă în Orient?

Obișnuită ca ochii ei violeți și tenul palid să atragă mereu atenția, se răsuci în loc și se văzu nevoită să privească printre gene din pricina luminii orbitoare a soarelui.

– Eu… Da. Mă duc la soțul meu. Ne-am căsătorit de curând.

Inspiră adânc, oprindu-se când întreaga poveste era gata să-i țâșnească de pe buze.

Bărbatul cu umeri lați, de înălțime medie, cu nas puternic și ochi strălucitori de culoarea caramelului, se uita la ea fix. Sprâncenele negre, părul ondulat și pielea întunecată fină o impresionară plăcut. Se holbă la el, simțindu-se ușor agitată, dar el îi zâmbi larg.

– Sunteți norocoasă. Până în luna mai, marea ar trebui să fie mai sălbatică. Bănuiesc că e cultivator de ceai, continuă el. Soțul dumneavoastră, adică.

– De unde știți?

Bărbatul ridică din umeri.

– Există un gen.

Femeia își privi rochia de culoare bej. Cu talia căzută, dar cu guler înalt și cu mâneci lungi. Nu voia să fie „un gen“, dar își dădu seama că, fără eșarfa de șifon înnodată la gât, ar fi părut lipsită de strălucire.

– Am văzut ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru săculețul dumneavoastră.

– Ce prostie din partea mea, spuse ea, sperând în sinea ei să nu se îmbujoreze.

Dacă ar fi semănat mai mult cu verișoara ei, Fran, ar fi continuat chiar ea conversația, dar așa, își închipui că schimbul de amabilități se sfârșise. Se întoarse din nou să urmărească nava cum se apropie de Colombo.

Deasupra orașului sclipitor, un cer ca de cobalt se întindea la orizont, spre dealurile purpurii, umbrite de copaci. Aerul răsuna de strigătele pescărușilor, care se năpusteau asupra bărcilor micuțe și înghesuite una

într-alta. Emoția de a face altceva atât de diferit îi copleșea întreaga ființă. Îi fusese dor de Laurence și, pentru o clipă, se lăsă în voia gândurilor și visă la el. Să viseze cu ochii deschiși îi venea ușor, dar realitatea era atât de încântătoare, încât simțea fluturi în stomac. Trase adânc în piept aerul care ar fi trebuit să fie sărat, dar se minună când mirosi o aromă mai puternică decât a sării.

– Ce miros e acesta? spuse ea, întorcându-se spre bărbatul care, așa cum simțise ea, nu se mișcase din loc.

El se opri și adulmecă aerul.

– Scorțișoară și probabil lemn de santal.

– E ceva dulce.

– Flori de iasomie. Sunt multe flori în Ceylon.

– Admirabil, zise ea.

Dar chiar atunci, femeia știu că era ceva mai mult de atât. Sub parfumul seducător, se simțea un iz acrișor.

– Mă tem că e vorba de canalizare.

Ea dădu din cap. Pesemne că asta era.

– Nu m-am prezentat. Mă numesc Savi Ravasinghe.

– O…

Ea se opri.

– Sunteți… Vreau să spun că nu v-am văzut la cină.

Bărbatul se strâmbă.

– Cred că ați vrut să spuneți că nu sunt pasager la clasa întâi. Sunt singalez.

Femeia nu observase până acum că bărbatul stătea de cealaltă parte a frânghiei care separa clasele.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse ea și își scoase mănușa albă. Mă numesc Gwendolyn Hooper.

– Înseamnă că sunteți noua soție a lui Laurence Hooper.

Gwen mângâie safirul uriaș de Ceylon al inelului ei și încuviință din

cap surprinsă.

– Îl cunoașteți pe soțul meu?

Savi își plecă fruntea.

– L-am cunoscut pe soțul dumneavoastră, da, însă mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc acum.

Ea îi întinse mâna, încântată de prezența lui.

– Sper că veți fi fericită în Ceylon, doamnă Hooper.

Îi ignoră mâna întinsă, iar ea și-o lăsă în jos, pe lângă corp. Bărbatul își lipi palmele în dreptul pieptului, cu vârfurile degetelor îndreptate în sus și făcu o plecăciune ușoară.

– Fie ca visurile să vi se împlinească…

Cu ochii închiși, el se opri un moment, apoi se îndepărtă.

Gwen se simți oarecum nedumerită din cauza cuvintelor lui și a gestului ciudat de despărțire, dar, având alte lucruri mai importante pe cap, ridică din umeri. Trebuia să-și amintească instrucțiunile pierdute ale lui Laurence.

Din fericire, cei de la clasa întâi, printre care și ea, debarcară primii. Se gândi din nou la bărbatul acela și nu-și putu înfrâna un sentiment de fascinație. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de exotic și ar fi fost mai distractiv dacă el ar fi rămas să-i țină companie, însă nu putuse, desigur.

Nimic nu o pregătise pentru șocul arșiței îngrozitoare a Ceylonului, al culorilor incredibil de diferite sau al contrastului dintre lumina albă, strălucitoare și umbrele foarte întunecate. Zarva o învălui din toate direcțiile. Clopote, claxoane, oameni și insecte ce bâzâiau pretutindeni, învârtindu-se ca nebunele într-un vârtej amețitor. Gwen avu senzația că plutește în derivă, precum unul dintre acele resturi pe care le văzuse pe mare mai devreme. Când zgomotul din fundal dispăru, acoperit de un urlet asurzitor, se răsuci pe călcâie și se holbă spre chei, uluită de apariția unui elefant care-și ridicase trompa și mugea furios.

După ce elefantul se mai potoli puțin, Gwen își luă inima în dinți și

porni spre clădirea autorității portuare, făcu toate aranjamentele pentru cufărul ei, apoi se așeză pe o bancă de lemn, în aerul fierbinte și umed și doar pălăria îi oferea puțină umbră. Din când în când, lovea cu ea roiurile de muște ce aterizau pe șuvițele ei de păr. Laurence îi promisese că o va întâmpina lângă doc, dar, până acum, nici urmă de el. Încercă să-și aducă aminte ce îi spusese el să facă în eventualitatea unei urgențe și îl zări din nou pe domnul Ravasinghe, care își croia drum prin mulțimea ce ieșea de la clasa a doua, dintr-o laterală a navei. Își feri privirea și speră să-și ascundă roșeața stânjenelii pricinuită de chinurile ei. Se întoarse în direcția opusă ca să se uite la încărcarea întâmplătoare a lăzilor cu ceai pe o barjă aflată în capătul celălalt al docurilor.

Izul canalizării copleșise de mult aroma condimentată de scorțișoară și se amesteca acum cu alte mirosuri urâte: grăsime, bălegar de tăurași și pește împuțit. Pe măsură ce docul lateral se umplea cu pasageri nemulțumiți asaltați de comercianți și telali ce ofereau pietre prețioase și mătase, Gwen devenea tot mai nervoasă. Ce va face dacă Laurence nu venea? Îi promisese. Avea doar 19 ani, iar el știa că nu călătorise mai departe de conacul Owl Tree decât la Londra o dată sau de două ori, însoțită de Fran. Simțindu-se foarte singură, se posomorî. Ce păcat că verișoara ei nu putuse călători cu ea. Chiar după nuntă, Fran fusese chemată de avocatul ei și, deși Gwen își încredințase viața în mâinile lui Laurence, având în vedere situația de acum, n-avea cum să nu fie puțin supărată.

Mai mulți copii cu pielea întunecată, aproape dezbrăcați, se strecurară iute prin mulțime, oferind legături cu batoane de scorțișoară, iar ochii lor mari implorau, cerșeau rupiile. Un băiețaș, nu mai mare de cinci ani, îi întinse lui Gwen o legătură. Ea o duse la nas și adulmecă. Copilul vorbea, dar Gwen nu pricepea o iotă și, din păcate, nu avea nicio rupie să-i dea micului ștrengar și nici bani englezești.

Tânăra se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo până colo. O rafală de vânt scurtă trecu peste ea și, din depărtare, se apropie un sunet

neliniștitor. *Bum, bum, bum.* Tobe, gândi ea. Gălăgioase, dar nu destul cât să identifice o bătaie ritmică. Nu se îndepărtă prea mult de mica valiză pe care o lăsase pe bancă și, când auzi chemarea domnului Ravasinghe, simți cum i se brobonează fruntea cu picături de sudoare.

– Doamnă Hooper. Nu vă lăsați valiza nesupravegheată.

Ea își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Țineam un ochi asupra ei.

– Oamenii sunt săraci și profitori. Veniți, vă duc eu valiza și vă găsesc un loc mai răcoros unde să așteptați.

– Sunteți foarte amabil.

– Deloc.

O apucă de cot cu vârfurile degetelor și o conduse spre clădirea autorității portuare.

– Aceasta e Strada Bisericii. Priviți acolo. La marginea grădinii Gordon se găsește un suriya sau liriodendronul, după cum i se mai spune.

Gwen aruncă o privire spre copac. Trunchiul gros se înfoia ca fusta unei femei, iar în coroană se zăreau flori de un portocaliu-aprins, în formă de clopot, ce îi dădeau o nuanță ciudată de flacără arzând neîngrădit.

– Vă oferă mai multă răcoare, deși cu arșița puternică a acestei amiezi și din cauza musonului care întârzie să vină, cu greu veți găsi puțină alinare.

– Serios, spuse ea. Nu e nevoie să stați cu mine.

El zâmbi și o privi printre gene.

– Nu pot să vă las aici singură, o străină fără nicio lețcaie în orașul nostru.

Bucuroasă de compania lui, ea îi răspunse cu un zâmbet.

Traversară spre locul arătat de el și își petrecu următoarea oră sprijinită de copac, cu sudoarea prelingându-se neîncetat pe șira spinării, întrebându-se ce-o fi fost în capul ei când acceptase să locuiască în Ceylon. Zgomotul se înteți se și, deși el stătea aproape, chiar la marginea

oceanului de oameni, tot trebuia să strige ca să se facă auzit.

– Dacă soțul dumneavoastră nu ajunge până la ora trei, sper că nu vă veți supăra dacă vă sugerez să vă retrageți la hotelul Galle Face ca să așteptați. Este spațios, au ventilatoare, băuturi răcoritoare. Vă va fi mult mai bine acolo.

Ea șovăi, nedorind să plece.

– Dar cum va ști Laurence că sunt acolo?

– Va ști. Orice britanic cu oarecare clasă merge la Galle Face.

Gwen privi spre fațada impozantă a hotelului Grand Oriental.

– Nu acolo?

– Sigur nu acolo. Aveți încredere în mine.

Prin strălucirea orbitoare a amiezii, vântul suflă spre ea un nor de praf, care o făcu să lăcrimeze puternic. Clipi des, după care se frecă la ochi, sperând că nu e nimic greșit să aibă încredere în el. Pesemne avea dreptate. Oricine putea muri pe o asemenea căldură.

La mică distanță de locul lor, sub șirurile nenumărate de panglici albe, ce fluturau agățate deasupra străzii se formase un grup mic. Un bărbat în robe maronii scotea ritmic niște sunete ascuțite în mijlocul mai multor femei îmbrăcate în veșminte colorate. Domnul Ravasinghe o surprinse pe Gwen privind cu atenție.

– Călugărul incantează *pirith*, zise el. Se cere adesea pe patul morții pentru asigurarea unei treceri pașnice în lumea de dincolo. Cred că aici e vorba de ceva demonic, care întinează locul sau poate chiar de o moarte. Călugărul încearcă să purifice locul, alungând orice rămășițe ale răului, cerând binecuvântarea zeilor. Noi credem în duhuri, aici, în Ceylon.

– Sunteți toți budiști?

– Eu da, dar avem și hinduși, și musulmani.

– Și creștini?

El încuviință.

Se făcuse ora trei și nici urmă de Laurence. Bărbatul îi întinse mâna și se pregăti de plecare.

– Ei bine?

Ea încuviință cu o mișcare din cap. Domnul Ravasinghe strigă un om cu ricșă, care nu purta decât un turban și o pânză de șale soioasă.

Gwen se cutremură când văzu spatele gol și costeliv al localnicului cu piele tuciurie.

– Eu nu mă urc în așa ceva.

– Atunci poate ați prefera o trăsurică?

Tânăra simți cum se înroșește până în vârful urechilor când aruncă o privire spre mormanul de fructe portocalii dintr-o căruță cu roți mari de lemn și cu un coviltir făcut din rogojini.

– Îmi cer iertare, doamnă Hooper. Nu ar trebui să vă necăjesc. Soțul dumneavoastră folosește căruțele pentru a transporta lăzile cu ceai. Am merge de fapt cu o trăsurică. Are doar un tăuraș și o frunză mare de palmier drept acoperitoare.

Gwen arătă spre fructele portocalii.

– Ce sunt?

– Nuci-de-cocos singaleze. Se folosesc doar pentru zeama lor. Vă e sete?

Deși îi era, clătină din cap. Pe zidul din spatele domnului Ravasinghe, un afiș uriaș prezenta o femeie cu pielea brună cu un coș din nuiele de răchită pe cap. Avea un sari cu roșu și galben, picioarele goale, brățări de aur deasupra gleznelor și o eșarfă galbenă pe cap. *Ceaiul Mazzawattee,* anunța afișul. Gwen simți cum palmele îi devin lipicioase de sudoare și un atac de panică înnebunitoare o cuprinse. Se găsea atât de departe de casă.

– După cum vedeți, spuse domnul Ravasinghe, mașinile sunt foarte rare aici, iar o ricșă va fi cu siguranță mult mai rapidă. Dacă nu sunteți mulțumită, mai putem aștepta și voi încerca să găsesc o trăsură. Dacă vă ajută, vă pot însoți în ricșă.

În clipa aceea, o mașină mare și neagră veni claxonând, croindu-și drum prin mulțimea de trecători, bicicliști, căruțe și trăsuri, evitând la

mustață nenumărații câini care dormeau. Laurence, gândi ea cu un sentiment de ușurare, dar când se uită pe fereastra vehiculului, zări două europence voinice de vârsta a doua. Una se întoarse și o privi pe Gwen cu o expresie dezaprobatoare.

În regulă, își spuse Gwen în sinea ei, gata de acțiune, o ricșă e soluția.

Un pâlc de palmieri subțiri se clătinau în adierea vântului, în fața hotelului Galle Face, iar clădirea acestuia alături de ocean inspira o atmosferă foarte britanică. Când domnul Ravasinghe îi oferi salutul oriental, însoțit de un zâmbet cald, lui Gwen îi păru rău să-l vadă plecând, dar trecu de cele două șiruri de trepte arcuite și se puse pe așteptat în răcoarea relativă a holului principal de la recepție, Palm Lounge. Imediat se simți ca acasă și închise ochii, încântată să aibă un moment de tihnă după orele în care toate simțurile îi fuseseră asaltate. Clipele de răgaz nu durară mult. Dacă Laurence ar fi sosit acum, ea ar fi fost mult prea conștientă de starea deplorabilă în care se găsea și nu asta era impresia pe care voia să i-o lase. Sorbi din ceașca ei cu ceai de Ceylon, apoi privi peste mesele și scaunele rânduite pe podeaua lustruită din tec. Într-un colț, un semn discret indica poziția toaletei pentru doamne.

În încăperea cu miros dulceag și pereții plini de oglinzi, își stropi fața cu apă de mai multe ori, își dădu cu câteva picături de *Après L'Ondée*, pe care, din fericire, îl împachetase în valiza ei mică și nu în săculețul ce se scufundase. Se simțea lipicioasă, cu sudoarea prelingându-i-se la subsuori, dar își prinse părul din nou cu ace, astfel încât să stea frumos arcuit la baza gâtului. Părul era coroana ei glorioasă, îi spusese Laurence. Închis la culoare, lung și inelat, atunci când și-l ținea despletit. Când îi mărturisise că intenționează să-l scurteze, ca al lui Fran, în stil adolescentin, el o privise îngrozit, îi desprinsese o șuviță buclată de la spate, apoi se aplecase și își frecase nasul de capul ei. Mai târziu, îi cuprinsese fața între palme, îi mângâiase părul cu vârful degetelor și se uitase lung în ochii ei.

– Să nu te tunzi niciodată. Promite-mi.

Ea încuviințase, fără să poată scoate o vorbă. Fiorul resimțit la atingerea lui era atât de delicios, încât toate senzațiile netrăite până în momentul respectiv se treziră în ea brusc.

Noaptea nunții fusese perfectă și la fel, săptămâna care urmase. În ultima seară petrecută împreună, nu dormiseră, iar el trebuise să plece în zori de zi ca să ajungă în Southampton, tocmai la timp pentru îmbarcarea pe nava ce pleca spre Ceylon.

Deși el rămase dezamăgit că ea nu îl însoțea, afacerile din Ceylon nu mai sufereau amânare și căzuseră amândoi de acord că timpul avea să treacă iute. Nu se supărase că ea stătea să o aștepte pe Fran, dar Gwen își regretase hotărârea imediat după plecarea lui și nu știa cum va face față despărțirii. Apoi, când Fran fusese nevoită să mai rămână în Londra să rezolve chestiunea unei proprietăți pe care voia să o închirieze, Gwen hotărâse să călătorească singură.

Având un fizic atrăgător, tânăra nu dusese lipsă de pețitori, dar se îndrăgostise de Laurence din clipa în care îl zărise la o serată muzicală găzduită de Fran la Londra. Iar când el îi zâmbise larg și pornise spre ea, hotărât să se prezinte, ea se pierduse cu firea. Se văzuseră apoi din două în două zile, iar când el o ceruse de soție, ridicase spre el un chip îmbujorat și acceptase propunerea lui fără nicio ezitare. Părinții ei nu fuseseră deloc încântați că un văduv de 37 de ani dorea să se însoare cu fiica lor și tatăl ei cu greu putea fi convins, dar Laurence îl impresionase când se oferise să lase plantația sub conducerea unui administrator, pentru ca el să se întoarcă și să trăiască în Anglia. Gwen nici nu voia să audă de așa ceva. Dacă inima lui aparținea Ceylonului, atunci și inima ei trebuia să își găsească locul acolo.

Închise ușa de la toaletă și îl văzu, stând cu spatele la ea, în dreptul intrării în holul cel mare și i se tăie răsuflarea. Își atinse mărgelele de la gât, îndreptând pandantivul albastru în formă de lacrimă și, uimită de intensitatea propriilor sentimente, nu se mișcă din loc, sorbindu-l din

priviri. Era înalt, cu spatele lat, și avea părul șaten, tuns scurt, înspicat la tâmple cu fire argintii. Era un produs al școlii Winchester și încrederea în forțele proprii îi curgea prin vene. Un bărbat pe care femeile îl adorau, iar bărbații îl respectau. Citea Robert Frost și William Butler Yeats. Un motiv în plus să îl iubească. Oamenii se așteptau ca ea să fie sfioasă, dar pe el nu-l deranja că Gwen e departe de a fi așa.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Laurence se întoarse. Tânăra se bucură de ușurarea pe care o zări în ochii lui plini de pasiune și de zâmbetul larg pe care i-l dărui când se îndreptă cu pași mari spre ea. Bărbatul avea maxilare pătrățoase și o gropiță în barbă, care, alături de felul în care i se ondula părul pe frunte, o făceau să-l considere pur și simplu irezistibil. Pantalonii scurți lăsau la vedere picioarele bronzate. Avea un aspect mult mai prăfuit și mai neglijent decât atunci când venise la țară, în Anglia cea nesuferit de friguroasă.

Plină de energie, Gwen alergă să-l întâmpine. El o ținu puțin la distanță de un braț ca să o admire, după care o îmbrățișă atât de strâns, încât tânăra abia mai putea respira. Inima încă îi bubuia în piept când, după ce o învârtise nebunește, îi dădu, în sfârșit, drumul.

– Habar n-ai ce dor mi-a fost de tine, spuse el cu glas răgușit.

– Cum de ai știut că sunt aici?

– L-am întrebat pe administratorul portului unde a plecat cea mai frumoasă femeie din Ceylon.

Ea zâmbi.

– Drăguț din partea ta, dar știi bine că nu e așa.

– Una dintre cele mai adorabile însușiri ale tale este că nu știi cât de încântătoare ești.

Îi luă mâinile într-ale lui.

– Îmi cer iertare că am întârziat.

– Nu contează. Cineva a avut grijă de mine. Mi-a zis că te cunoaște. Domnul Ravasinghe. Cred că acesta era numele lui.

– Savi Ravasinghe?

– Da.

Tânăra simți cum i se zbârlește părul pe ceafă. Laurence se încruntă și o privi printre gene, silind evantaiul de riduri fine din colțul ochilor să devină și mai vizibil. Ea se întinse să-l atingă. Era un bărbat care trăise mai mult decât ea și asta îl făcea și mai atrăgător.

– N-are importanță, spuse el, recăpătându-și iute buna dispoziție. Acum sunt aici. Blestemata de mașină a avut o problemă. Din fericire, Nick McGregor a reușit să o rezolve. E prea târziu ca să mai conduc înapoi, așa că voi lua camere pentru noi.

Se îndreptară spre biroul recepției și, după ce termină cu funcționarul, se întinse spre ea. Când buzele lui îi atinseră obrazul, Gwen răsuflă ușurată.

– Cufărul tău va veni cu trenul, spuse el. Cel puțin până la Hatton.

– Știu, am vorbit cu bărbatul din clădirea autorității portuare.

– Întocmai. McGregor va aranja ca unul dintre hamali să-l aducă de la stație cu o trăsurică. Ai destule lucruri până mâine?

– Da, aproape.

– Vrei un ceai? o întrebă el.

– Dar tu?

– Ce crezi?

Ea surâse larg și se abținu să izbucnească în hohote de râs, în vreme ce Laurence îl rugă pe funcționarul de la recepție să le trimită bagajele sus cât mai iute.

Merseră spre scări, braț la braț, dar, odată ajunși pe palier, Gwen se simți neașteptat de intimidată. El îi dădu drumul și se duse înainte să descuie și să deschidă ușa larg.

Tânăra parcurse și ultimii câțiva pași, apoi cercetă încăperea.

Lumina soarelui de amiază târzie pătrundea prin ferestrele înalte, zugrăvind pereții într-o nuanță delicată de roz. Lămpile pictate, așezate de-o parte și de alta a patului, erau deja aprinse, iar aerul mirosea a portocale. Privind decorul atât de potrivit pentru intimitate, un val de

căldură îi inundă ceafa și își duse mâna într-acolo. Momentul pe care ea și-l imaginase întruna venise, în sfârșit, și totuși stătea nehotărâtă în pragul ușii.

– Nu-ți place? întrebă el, cu ochi strălucitori.

Tânăra simți cum pulsul i-o ia razna.

– Draga mea?

– Îmi place la nebunie, izbuti ea să rostească.

Bărbatul se apropie de ea și îi scoase acele din păr, lăsându-l să-i cadă în valuri pe spate.

– Așa. Mult mai bine.

Ea dădu din cap.

– Vor aduce bagajele.

– Cred că avem câteva clipe la dispoziție, spuse el și îi atinse buza de jos cu vârful degetului.

Însă chiar atunci, de parcă atât ar fi așteptat, se auzi un ciocănit la ușă.

– Voi deschide geamul, spuse ea, făcând un pas în spate, bucuroasă că găsise o scuză, pentru ca angajatul hotelului să nu-i observe angoasa prostească.

Camera avea vedere la ocean și, după ce împinse canaturile ferestrei în afară, se uită la valurile mărunte aurii și argintii, pe care soarele le scălda în lumina sa. Asta își dorise și, în definitiv, petrecuseră o săptămână împreună în Anglia. Totuși, căminul ei părea așa de îndepărtat, încât aproape că începu să plângă. Închise ochii și ascultă cum bagajele sunt aduse în cameră. După ce angajatul hotelului plecă, se răsuci să se uite la Laurence.

El îi zâmbi șăgalnic.

– S-a întâmplat ceva?

Tânăra își plecă fruntea și se holbă la podea.

– Gwen, uită-te la mine!

Ea clipi iute de câteva ori și tăcerea se așternu în încăpere. Gândurile i

se învălmășeau năvalnic și se întrebă cum să explice senzația că fusese aruncată într-o lume pe care nu o înțelegea. Însă nu era singura ei problemă. Sentimentul de goliciune provocat de privirea lui o neliniștea îngrozitor. Pentru că nu voia să fie stânjenită, în caz că el ar fi luat-o pe nepregătite, își ridică privirea și, mișcându-se foarte încet, făcu câțiva pași spre el.

Laurence păru că se mai liniștește.

– M-am temut pentru o clipă.

Începură să-i tremure picioarele.

– Mă port ca o caraghioasă. Totul e atât de nou… Tu ești atât de nou pentru mine.

El zâmbi și se apropie de ea.

– Dacă asta e tot, rezolvarea e simplă.

Gwen se aplecă spre el, simțind cum plutește când el, în sfârșit, îi dibui nasturele de la spatele rochiei.

– Lasă-mă pe mine! zise ea.

Își duse mâna la spate și desfăcu nasturele.

– E nevoie de îndemânare.

Laurence izbucni în râs.

– Cât mai curând va trebui să o deprind și eu.

O oră mai târziu, Laurence deja adormise. Ațâțați de așteptarea lungă, făcuseră dragoste cu intensitate, chiar mai bine decât în noaptea nunții. Gwen se gândi din nou la momentele sosirii ei aici, în noua țară. Trăise senzația că soarele fierbinte îi supsese și ultima fărâmă de energie din corp. Se înșelase. Avea suficiente rezerve de energie, bine ascunse, deși acum, când asculta sunetele ce răzbăteau de afară, își simțea picioarele și mâinile grele și somnul o ademenea în brațele lui. Își dădu seama cât de natural i se părea să stea întinsă alături de Laurence. Zâmbi amintindu-și agitația ei de mai devreme și se răsuci puțin ca să se uite la el. Îi simțea greutatea corpului, acolo unde el aproape că se lipise de ea. Golită de

orice altă emoție, dragostea ei dăduse naștere acestui moment perfect. Totul avea să fie bine. Pentru încă un minut sau două, adulmecă fericită mirosul lui de mosc și privi cum amurgul lăsa loc nopții. Inspiră adânc și închise ochii.

2

Două zile mai târziu, Gwen se trezi devreme, când lumina soarelui pătrunse prin perdelele de muselină. Abia aștepta să ia micul dejun cu Laurence și apoi să plece în marele tur. Se așeză pe marginea patului și își desfăcu codițele împletite, după care se răsuci și își lăsă picioarele să se afunde în blana întinsă pe podea. Privi în jos și își mișcă degetele printre firele moi și lucioase, întrebându-se cărui animal îi aparținuse. Coborî din pat și-și puse pe ea un halat de mătase deschis la culoare, pe care cineva îl așezase frumos pe un scaun din apropiere.

Sosiseră la plantația dintre dealuri cu o seară în urmă, exact la apusul soarelui. Epuizată de călătoria lungă, cu o durere de cap îngrozitoare și ametită de nuanțele de violet, roșu și purpuriu ale cerului, Gwen se prăbușise în pat.

Traversă podeaua din scânduri și se duse la fereastră ca să tragă perdelele. Inspiră adânc aerul primei dimineți din lumea ei nouă și clipi des, copleșită de strălucirea, bâzâitul, fluierăturile și ciripitul de afară.

Sub ea, trei grădini terasate cu flori delicate coborau alene spre lac, cu alei, trepte și bănci strategic aranjate între ele. Lacul avea cel mai impresionant luciu argintiu din câte văzuse vreodată. Amintirea drumului de cu o zi în urmă, cu cotiturile lui periculoase, cu râpele adânci și hopurile neplăcute, dispăru ca prin minune. Ridicându-se din

spatele lacului, de jur împrejur se vedea un câmp verde, catifelat, plin cu arbuști de ceai, așezați simetric, de parcă ar fi fost cusuți în rânduri egale. Aici, culegătoarele purtau sariuri viu colorate ce-ți încântau ochii, și arătând ca niște mici păsări împestrițate care se opriseră să ciugulească.

Chiar lângă fereastra dormitorului, se găsea un arbore de grepfrut, crescut lângă un alt copac pe care nu îl recunoștea, dar care părea încărcat de cireșe. Va culege câteva pentru micul dejun, se hotărî ea. Pe masa de afară o creatură mică se holba la ea cu niște ochi rotunzi ca farfuriile, semănând cu o maimuță, dar și cu o bufniță. Gwen privi patul uriaș cu baldachin, înconjurat de o pânză împotriva țânțarilor. Așternutul de satin abia se mototolise și i se păru ciudat că Laurence nu dormise cu ea. Dar poate dorise ca ea să se odihnească netulburată după călătoria lungă și se dusese în camera lui. Ușa scârțâi ușor când se deschise.

– Oh, Laurence, eu…

– Trebuie să știți că eu sunt Naveena. Vă aștept aici.

Gwen se holbă la femeia micuță, cu trup îndesat. Purta o fustă petrecută lungă, albastru cu galben, și o bluză albă, iar părul argintiu și-l împletise într-o coadă ce-i atârna pe spate. Avea chipul rotund și plin de riduri, iar în ochii încercănați nu se citea nimic.

– Unde e Laurence?

– Stăpânul e la lucru. Deja de două ore.

Dezamăgită, Gwen făcu un pas în spate și se așeză pe pat.

– Doriți micul dejun aici?

Femeia arătă spre măsuța de lângă fereastră. În tăcerea care se lăsase, continuară să se uite una la cealaltă.

– Sau pe verandă?

– Aș dori să mă spăl mai întâi. Unde e baia?

Femeia traversă încăperea în direcția opusă și, când trecu pe lângă ea, Gwen observă că părul și hainele ei emanau o aromă condimentată neobișnuită.

– Aici, doamnă, spuse femeia. În spatele paravanului se găsește baia dumneavoastră, dar băiatul cu latrina nu vine încă.

– Băiatul cu latrina?

– Da, doamnă. Vine curând.

– Avem apă caldă?

Femeia scutură din cap. Gwen nu era sigură dacă gestul ei însemna da sau nu și își dădu seama că așa își exprimase ea nesiguranța.

– E un boiler cu lemne, doamnă. Lemn de copac-ploaie. Apa caldă vine dimineața și seara, o oră.

Tânăra își ținu capul sus, încercând să pară sigură pe ea.

– Foarte bine. Mă spăl mai întâi și apoi iau micul dejun afară.

– Foarte bine, doamnă.

Femeia arătă spre ferestrele glisante.

– Dau spre verandă. Eu plec și vin. Vă aduc ceaiul acolo.

– Cum se numește creatura?

Femeia se întoarse, dar animalul dispăruse.

Spre deosebire de umiditatea înăbușitoare din Colombo, aici dimineața era splendidă, dar ușor mai răcoroasă. După micul dejun, Gwen luă o cireașă. Fructul avea o culoare încântătoare roșu-aprins, dar când mușcă din el, îl găsi deosebit de acru, așa că îl scuipă. Își acoperi umerii cu șalul și porni să cerceteze casa.

Mai întâi, străbătu un coridor lat, cu tavan înalt, care se întindea pe toată lungimea casei. Podeaua din lemn întunecat lucea, iar pereții erau încărcați de lămpi cu ulei. Adulmecă aerul. Se așteptase ca locul să miroasă a fum de trabuc, dar se mai simțea și un miros puternic de ulei de nucă-de-cocos și de lac de mobilă aromat. Laurence îi spunea casei bungalow, dar Gwen observă o scară șerpuitoare din tec, care unea holul spațios cu un alt etaj. De partea cealaltă a scării, un șifonier frumos furniruit cu sidef se sprijinea de perete, iar lângă el se zărea o ușă. O deschise și pătrunse într-un salon pentru pictură foarte mare.

Surprinsă de mărimea lui, inspiră adânc, deschise una dintre ferestrele cu obloanele maronii ce se înșiruiau pe tot peretele și văzu că și această încăpere dădea spre lac. Acum, că lumina inundase camera, se uită în jur. Era zugrăvită într-un verde-albastru cum rar își închipuise că există, iar efectul general al locului impresiona cu prospețimea sa, sporită și de fotoliile confortabile și de două canapele deschise la culoare, cu perne brodate cu elefanți și flori exotice. O piele de leopard atârna pe spătarul unei canapele.

Gwen stătea pe unul dintre cele două covoare persane albastru-marin cu model crem. Se învârti cu brațele întinse în lateral. Un loc minunat. Cât se poate de minunat.

Un mârâit grav o sperie. Se uită în jos și văzu că lovise laba unui câine cu blana scurtă, care dormea. Un labrador negru, lucios, gândi ea, deși nu tipul obișnuit. Gwen făcu un pas în spate, întrebându-se dacă animalul mușcă. În aceeași clipă un bărbat între două vârste intră în cameră pe nesimțite. Avea umeri înguști, trăsături fine și ten măsliniu. Purta un sarong alb, jachetă albă și un turban alb.

– Numele bătrânului câine e Tapper, doamnă. E câinele preferat al stăpânului. Eu sunt majordomul, iar aici aveți o gustare de dimineață.

Bărbatul arătă spre tava care o ducea în mâini și pe care o așeză pe o măsuță mică.

– Puțin ceai orange pekoe, producție proprie.

– Serios? Abia am luat micul dejun.

– Stăpânul se va întoarce după 12. Veți auzi sirena lucrătorilor, doamnă. Atunci, el va fi aici.

Îi arătă un raft de lemn lângă șemineu.

– Aveți reviste de citit acolo.

– Mulțumesc.

Era un șemineu uriaș din piatră, cu clești de aramă, o lopată și un vătrai, cu grilajele de fontă obișnuite, iar lângă ele, un coș imens plin cu bușteni. Zâmbi. Se anunța o seară intimă, în care ei doi vor sta îmbrățișați

în fața focului.

Mai avea o oră înainte să se întoarcă Laurence. Ignoră ceaiul și se hotărî să exploreze spațiul din afara casei. Sosiseră în Daimlerul lui Laurence în amurg și nu reușise să vadă cum arăta fațada. Se întoarse de-a lungul coridorului, intră în holul principal, apoi împinse una dintre ușile duble întunecate, cu o fereastră-evantai decorativă frumoasă, și se trezi pe treptele principale, sub o verandă umbrită. O alee cu pietriș, mărginită de liriodendroni înfloriți și, din când în când, de palmieri, șerpuia în sus spre dealuri. Ici și colo, buchete groase de lalele portocalii împestrițau strălucitoare iarba verde și deasă.

Tânjea să meargă pe dealuri, dar mai întâi dădu ocol casei și, într-o parte a ei, găsi un adăpost acoperit, dar fără pereți, construit cu fața spre lac, dar dintr-un unghi ușor diferit de propria ei cameră. Era un soi de portic cu opt stâlpi din lemn negru, cu podea de marmură și mobilă de ratan, iar pe masă fusese aranjat deja prânzul. Când o veveriță dungată mică se repezi în sus, pe unul dintre stâlpi și dispăru în spatele unei grinzi, Gwen zâmbi.

Parcurse din nou drumul până în fața casei și începu să urce pe aleea cu pietriș, numărând copacii. Cu cât urca mai mult, cu atât își simțea pielea mai lipicioasă, dar nu voia să se uite înapoi, până când nu ajungea cu numărătoarea la 20. În timp ce adulmeca parfumul trandafirilor persani, căldura se înteți, deși, din fericire, nu se asemăna cu arșița din Colombo. De-o parte și de alta a aleii, marginile erau acoperite cu nenumărate tufișuri cu frunze în formă de inimă și flori albe, splendide.

Când ajunse la al XX-lea copac, își aruncă șalul, închise ochii și se răsuci pe călcâie. Totul sclipea. Lacul, acoperișul roșu al casei, chiar și aerul. Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să absoarbă fiecare particulă de frumusețe din fața ei: florile înmiresmate, priveliștea spectaculoasă, verdele luminos al plantațiilor de pe dealuri, ciripitul păsărilor. Ameți̦se de-a binelea. Totul era în mișcare și aerul, plin de viață exuberantă, vibra continuu.

Din punctul său de observație, forma casei se contură limpede. Partea din spate ridicată era paralelă cu lacul, porticul se găsea în dreapta, iar o latură a clădirii arăta ca o extensie, formând astfel litera L. Alături, se zăreau o curte și o cărare care dispărea în mijlocul unui zid de pomi înalți. Trase de câteva ori în piept aerul curat.

Țipătul ascuțit al sirenei care anunța miezul zilei tulbură liniștea. Pierduse șirul orelor, dar inima îi tresări în piept când îl zări pe Laurence cu un alt bărbat, apropiindu-se cu pași mari de casă. Părea în elementul lui, puternic și plin de încredere. Își aruncă șalul pe umăr și porni grăbită înapoi. Alergatul pe panta abruptă era mult mai dificil decât urcușul și, după câteva minute, alunecă pe pietre, își agăță piciorul într-o rădăcină și căzu pe burtă atât de tare, încât i se tăie răsuflarea.

După ce reuși să respire din nou și încercă să se ridice, glezna stângă i se răsuci. Își frecă fruntea julită și se simți atât de amețită, încât se întoarse pe spate, deja simțind începutul unei noi dureri de cap, provocată de căldura soarelui. Fusese atât de răcoare mai devreme, încât nu-i trecuse prin minte să poarte o pălărie. Dincolo de copacii înalți, auzi un strigăt înspăimântat, ca al unei pisici sau al unui copil suferind, ori poate ca al unui șacal. Nu voia să aștepte să vadă despre ce e vorba, așa că se chinui să se ridice din nou în picioare, de data asta reușind să ignore durerea, și începu să țopăie pe drumul spre casă.

Chiar când ajunse destul de aproape ca să fie văzută, Laurence ieși din casă și se apropie de ea în grabă.

– Sunt așa de bucuroasă să te văd! strigă ea, cu răsuflarea întretăiată. M-am dus sus să văd priveliștea, dar am căzut.

– Iubito, nu e sigur afară. Sunt șerpi. Șerpi de iarbă, șerpi de copaci. Șerpi care scapă grădinile de șobolani. Tot felul de furnici și de gândaci periculoși. Mai bine să nu pleci singură. Nu încă.

Ea îi arătă cu mâna spre locul unde femeile culegeau ceai.

– Nu sunt atât de delicată precum par, iar femeile acelea sunt pe câmp.

– Indiencele tamile cunosc ținutul, spuse el, venind lângă ea. Nu

contează, ține-te de mine până în casă. O voi ruga pe Naveena să îți bandajeze glezna. Pot să chem și un doctor din Hatton, dacă vrei.

– Naveena?

– *Ayah* [1].

– Ah, da.

– A avut grijă de mine cât am fost copil și mi-e drag de ea. Când vom avea copii…

Gwen ridică din sprâncene și îi zâmbi ușor. El surâse larg, apoi termină fraza.

– …va avea grijă de ei.

Ea îi mângâie brațul.

– Eu ce va trebui să fac?

– Sunt multe de făcut. Vei afla curând.

În drum spre casă, îi simți căldura trupului lipit de al ei. În ciuda durerii din gleznă, simți un fior familiar deja și ridică mâna să-i atingă gropița adâncă din barbă.

După ce i se bandajă glezna, se așezară amândoi în încăperea din aer liber.

– Ei bine, spuse el, cu o sclipire în ochi. Îți place ce vezi?

– E perfect, Laurence. Voi fi foarte fericită aici, cu tine.

– Mă învinovățesc pentru căzătura ta. Intenționam să stau de vorbă cu tine aseară, dar durerea ta de cap era așa de mare, că am hotărât să aștept. Sunt câteva aspecte mărunte pe care trebuie să le menționez.

Ea își ridică privirea.

– Cum ar fi?

Cutele de pe fruntea lui se adânciră și, când își îngustă privirea, deveni limpede felul în care soarele îi accentuase ridurile.

– Pentru siguranța ta, stai departe de muncitori. Nu trebuie să-ți faci griji pentru liniile de lucru.

– Ce Dumnezeu sunt astea?

– Se găsesc acolo unde muncitorii de pe plantație și familiile lor locuiesc.

– Dar pare interesant.

– Ca să fiu sincer, nu prea e mare lucru de văzut.

Gwen dădu din umeri.

– Altceva?

– Nu te plimba neînsoțită.

Tânăra pufni.

– Până când te mai obișnuiești cu locurile.

– Foarte bine.

– Numai Naveena te poate vedea în cămașă de noapte. Îți va aduce ceaiul la ora opt dimineață. I se spune ceaiul de pat.

Ea zâmbi.

– Și vei sta și tu cu mine la ceaiul de pat?

– Ori de câte ori voi putea.

Gwen îi trimise o bezea peste masă.

– Abia aștept.

– Și eu la fel. Nu-ți face griji. Curând, vei înțelege cum merg treburile. Vei cunoaște câteva soții ale cultivatorilor mâine. Una dintre ele, Florence Shoebotham, e o găină bătrână, dar amuzantă și îți va fi de mare ajutor.

– Nu mi-a mai rămas nimic de îmbrăcat.

El surâse.

– Asta e fata mea. McGregor deja a trimis pe cineva să îți ridice cufărul de la stația Hatton. Mai târziu, te voi prezenta angajaților, dar se pare că mai există o ladă de la Selfridges care te așteaptă. Lucruri pe care le-ai comandat înainte să pleci, bănuiesc.

Ea întinse brațele, simțindu-se brusc ușurată la gândul vazei de cristal Waterford și al unei rochii de seară noi. Rochia era o minunăție, scurtă, cu câteva straturi de franjuri, în roz și argintiu. Își aminti ziua de la Londra când Fran insistase să și-o comande. În numai zece zile, Fran va fi

și ea aici. O stăncuță mare ateriză pe masă și, cât ai clipi, fură o chiflă din coș. Fata izbucni în râs și Laurence o imită.

– Viața e sălbatică aici. Am văzut o veveriță dungată alergând pe sub acoperișul verandei.

– Sunt două. Au un cuib aici. Nu fac niciun rău.

– Îmi place.

Îi atinse mâna și el i-o ridică pe-a ei, ca să o sărute în palmă.

– Încă un lucru. Aproape că uitasem, dar este un aspect esențial. Chestiunile casei îți aparțin în întregime. Nu mă voi băga. Angajații gospodăriei vor discuta numai cu tine.

Se opri.

– Vei observa că lucrurile sunt puțin anapoda. Angajații au făcut totul de capul lor prea mult timp. Va fi o luptă la început, dar sunt sigur că îi vei da pe brazdă.

– Laurence, va fi distractiv. Dar nu mi-ai spus mare lucru despre plantație.

– Lucrăm cu mulți tamili. Sunt muncitori excelenți, spre deosebire de cei mai mulți singalezi. Avem cel puțin 1500 de oameni. Le oferim puțină școală, un dispensar și ajutor medical de bază. Au beneficii variate, un magazin, preț subvenționat pentru orez.

– Și ceaiul unde se prepară?

– În fabrica noastră de ceai. Este un proces lung, dar îți voi arăta într-o zi, dacă vrei.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Bine. Acum, că ne-am lămurit, îți sugerez odihnă de după-amiază, spuse el, ridicându-se în picioare.

Gwen se uită la resturile prânzului și își prinse umerii cu brațele. Inspiră adânc și lăsă aerul să iasă încet. Venise momentul. Când Laurence se aplecă să o sărute pe frunte, închise ochii și nu-și putu înăbuși un surâs de plăcere, dar când îi deschise, văzu că el deja se îndepărtase.

– Ne vedem diseară, zise el. Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să mă întâlnesc cu McGregor acum. Sirena de la fabrica de ceai va suna la patru, iar eu voi fi deja plecat atunci. Odihnește-te, te rog.

Tânăra simți cum i se umplu ochii de lacrimi, dar se șterse cu șervetul de masă. Știa cât e de ocupat Laurence și, desigur, plantația trebuia să fie pe primul loc, dar oare își imaginase că soțul ei încântător și sensibil fusese o idee prea distant?

3

În seara următoare, Gwen privi de la fereastră apusul. Cerul și apa căpătaseră exact aceeași nuanță de auriu, în vreme ce dealurile îmbrăcate în tonuri diferite de sepia înconjurau lacul. Se îndepărtă și se îmbrăcă grijuliu, după care își studie imaginea în oglindă. Femeia o ajutase să-și împletească șiragul argintiu de mărgele prin cocul greu, la baza gâtului, dar își lăsase un cârlionț într-o parte. Laurence aranjase o mică petrecere, pentru a o prezenta pe noua stăpână a plantației Hooper. Tânăra voia să arate impecabil, dar hotărâse să păstreze rochia nouă pentru sosirea lui Fran. Atunci puteau să exerseze amândouă dansul charleston.

Rochia aleasă pentru această seară era din mătase verde-deschis cu margine dantelată la gât și o lăsă mai lungă decât o purta în mod obișnuit. Bineînțeles că era o rochie cu talia joasă, cu pliseuri inserate din șifon, ce atârnau ici și colo de tivul periculos de scurt. Se auzi un ciocănit în ușă.

– Intră!

Laurence împinse ușa și se opri cu picioarele ușor depărtate, țintuind-o cu privirea. Purta un costum negru, cămașă albă, vestă albă și papion alb. Încercase să-și facă o cărare în păr. Gwen simți cum tremură sub privirea lungă și își ținu răsuflarea.

– Eu… Tu… Dumnezeule, Gwendolyn!

Bărbatul înghiți în sec.

– Și tu ești foarte chipeș, Laurence. Abia mă obișnuisem cu tine în pantaloni scurți.

El traversă încăperea, o înconjură cu brațul și o sărută pe gât, acolo unde părul îi atingea ceafa.

– Arăți răvășitor.

Ei îi plăcea la nebunie senzația respirației lui fierbinți pe pielea ei și intui că noaptea va fi extraordinară. Cine s-ar putea îndoi de un bărbat ca Laurence? Era atât de puternic, încât trebuia doar să te afli în preajma lui ca să te simți dorită și atât de protejată, încât nimic nu ar fi putut să meargă prost.

– Vorbesc serios. Le vei eclipsa pe toate celelalte femei îmbrăcată așa.

Gwen privi în jos, spre rochia sclipitoare.

– E foarte scurtă.

– Poate cu toții avem nevoie de un mic șoc din când în când. Nu-ți uita șalul. Chiar și cu focul aprins, se face destul de răcoare după apus, așa cum probabil ți-ai dat seama azi-noapte.

Noaptea trecută, Laurence fusese ocupat cu treburile plantației, așa că planul de a petrece timpul împreună lângă foc încă nu se materializase. La nouă, servitorii intraseră unul câte unul, în ordinea strictă a importanței lor. Mai întâi, majordomul cu turban, care se ocupa de treburile casei, apoi bucătarul-șef, sau *appu*, cum i se mai spunea, care fie era chel, fie își răsese jumătate de cap, pentru ca restul de păr să-l lege într-un coc șic. Avea trăsături ușor orientale, de parcă unul dintre strămoșii lui se trăgea din Indochina, și purta un șorț lung și alb peste un sarong albastru cu auriu. Apoi Naveena adusese laptele de capră fierbinte, îndulcit cu miere, și nu cu zahăr de palmier, îi explicase ea, înainte să-i ureze noapte bună cu un zâmbet fermecător. După aceea, urmară cinci băieți de casă, care se aliniaseră și îi uraseră noapte bună la unison și, în sfârșit, veni rândul ajutoarelor de bucătar, care se mulțumiseră să-și privească fix picioarele desculțe, plecându-și fruntea.

Curând, după ce ritualul elaborat al servitorilor se sfârșise, Gwen se dusese în pat singură, pretinzând că o doare glezna. Acum îi venea să zâmbească de ciudățenia întregii seri.

– Ce e așa de amuzant? se interesă Laurence.

– Mă gândeam la servitori.

– Te vei obișnui repede cu ei.

Laurence o sărută pe buze și ea îi adulmecă mirosul de săpun și de lămâi de pe piele. Braț la braț, ieșiră din cameră și se îndreptară spre salonul pentru pictură, unde urmau să se bucure de cocktailuri înainte de cină.

– A ce miroase femeia care mă servește? întrebă Gwen.

– Te referi la Naveena?

– Da.

– Nu știu. Probabil că e un amestec de nucșoară și de cuișoare. Așa miroase dintotdeauna.

– De când lucrează aici?

– De când mama a adus-o să îmi fie ayah.

– Biata Naveena. Îmi închipui ce-a mai alergat după tine când erai mic.

El izbucni în râs.

– Mama a pus la punct un fel de istorie a familiei. Scrisori, fotografii, certificate de naștere, certificate de căsătorie și tot felul de lucruri de acest gen. Cred că s-ar putea să existe și câteva fotografii de-ale Naveenei, din tinerețea ei.

– Mi-ar plăcea să le văd. Vreau să știu totul despre tine.

– Nici eu nu le-am văzut pe toate. Verity păstrează o cutie cu lucrurile astea în Anglia. Apropo, abia aștept să o cunoști.

– Ce păcat că n-a putut ajunge la nunta noastră. Poate aduce și albumele de familie când ne vizitează data viitoare.

El încuviință din cap.

– Desigur.

– Naveena a fost ayah și pentru Verity?

– Nu, Verity a avut o femeie mai tânără ca ayah, până când a plecat la pension. A fost foarte greu pentru ea când ne-au murit părinții, biata fată. Avea doar zece ani.

– Ce se va întâmpla când Naveena va fi prea bătrână ca să mai lucreze?

– Vom avea grijă de ea, spuse el și deschise larg ușile glisante înalte. Să mergem prin verandă.

Ea făcu un pas înainte și izbucni în râs. Afară, sunetele te asurzeau. *Ra-ta-ta-ta. Tu-tu-tu. Toc-toc-toc.* Foșnetele, fluierăturile și cârâiturile guturale creșteau tot mai tare, se stingeau brusc, pentru ca mai apoi să înceapă din nou. Se auzi fâșâitul unei ape curgătoare, un *cri-cri-cri* ascuțit și cântecul greierilor umplu aerul umed. În tufișurile întunecate sclipiri luminoase dansau nebunește cu zecile.

– Licurici, spuse el.

Gwen zări torțele arzând lângă lac.

– M-am gândit să facem o plimbare la miezul nopții, spuse Laurence. Lacul este foarte frumos luminat numai de torțe și de lună.

Tânăra zâmbi, incapabilă să-și ascundă plăcerea în întunericul nopții.

– În plus, noaptea, există un risc mai mic să dăm peste un bivol de apă. Au vederea slabă, așa că au tendința să meargă împleticit prin apă, în mijlocul zilei, când e arșiță.

– Serios?

– Să fii atentă cu ei, sunt periculoși și te vor împunge sau te vor călca în picioare, dacă se simt amenințați. Dar nu te îngrijora, nu avem prea mulți aici. Mai sus, în câmpiile Horton numărul lor crește întruna.

În salonul pentru pictură, Florence Shoebotham și soțul ei, Gregory, ajunseră primii. În timp ce Laurence și domnul Shoebotham discutau în salonul pentru băuturi, Gwen sorbea un sherry și vorbea despre fleacuri cu soția lui. Femeia era solidă, cu niște coapse foarte late și umeri înguști, tipici pentru o englezoaică. Purta o rochie galben-pai cu model floral, ce-i ajungea până la glezne, și avea o voce ascuțită, chițăită, care părea

ciudată în gura unei femei atât de voluminoase.

– Ești tinerică, nu? exclamă Florence, clătinându-și bărbia dublă când vorbi. Sper că vei rezista cu bine.

Gwen se strădui să nu râdă.

– Să rezist?

Florence umflă perna care fusese sub ea pe canapea, apoi o așeză în poală și se trase mai aproape de Gwen. Avea fruntea îngustă, iar părul cărunt și tern, foarte creț, părea greu de controlat. Gwen simți un iz de gin și de sudoare.

– Sunt sigură că te vei obișnui cu stilul nostru de viață. Ascultă-mi sfatul, fetițo. Orice ai face, nu te împrieteni mai mult decât trebuie cu servitorii. Nu se cuvine. Nu le place și nu te vor mai respecta.

– Întotdeauna am fost prietenoasă cu menajera noastră din Anglia.

– Aici e altă treabă. Vezi tu, rasele de culoare sunt diferite. Amabilitatea nu le face bine. Deloc. Iar corciturile sunt și mai rele.

Chiar când alte cupluri începeau să sosească, Gwen se simți tulburată. Știa cuvântul „corcitură“, dar îi displăcea profund să îl audă folosit astfel.

– Tratează-i ca pe copii și fii atentă la *dhobi.* [2] Chiar săptămâna trecută am descoperit că pijamalele mele de mătase chinezească fuseseră înlocuite cu niște vechituri de la tarabele de pe o stradă din Hatton probabil.

Gwen se simți copleșită și aproape că intră în panică. Cum să fie atentă la *dhobi*, când ea nici nu știa cine sau ce e un *dhobi.*

Se uită în jurul ei. Trebuia să fie o petrecere mică și simplă la cină, dar apăruseră peste 12 cupluri deja, iar spațiul putea să mai primească încă pe-atât. Încercă să surprindă privirea soțului ei, dar se mulțumi să râdă când îl văzu pe Laurence absorbit într-o conversație cu un bărbat chelios, ale cărui urechi ieșeau în afară, în unghiuri drepte. Un cap ca un ceainic.

– Probabil că discută despre prețul ceaiului, spue Florence, observându-i privirea.

– E vreo problemă cu prețul ceaiului?

– Oh, nu, draga mea. Dimpotrivă. Toți ne descurcăm cât se poate de bine. Noul Daimler al soțului tău ar trebui să fie suficient ca să te convingă.

Gwen zâmbi.

– Este foarte frumos.

Un servitor tânăr, îmbrăcat în alb și poziționat lângă ușă, bătu într-un gong de alamă.

– Nu-ți face griji! Dacă ai nedumeriri, întreabă. Voi fi bucuroasă să te ajut. Îmi amintesc cum m-am simțit când eram tânără și proaspăt măritată. Atât de multe lucruri dintr-odată!

Florence scăpă de pernă și ridică mâna. Gwen recunoscu semnul drept un ordin, așa că se ridică și o ajută pe femeie.

Salonul pentru cină arăta încântător cu candelabrul de argint puternic luminat. Totul strălucea și sclipea, iar aerul mirosea proaspăt datorită măzărichei parfumate, aranjată în vase de sticlă puțin adânci și împrăștiate pretutindeni. Gwen zări o tânără dichisită, care îi zâmbea larg lui Laurence. Avea ochi verzi, pomeți înalți și un gât lung. Părul blond era frumos coafat ca să arate ca o tunsoare bob cu onduleuri în față, dar când fata se întoarse într-o parte, Gwen văzu că părul ei era lung și prins elegant la spate. Tânăra era încărcată de rubine, dar purta o rochie neagră, simplă. Gwen încercă să-i prindă privirea, sperând că vor deveni prietene cât de curând.

Bărbatul cu înfățișare obișnuită și cu ochelari, care stătea la stânga ei, se prezentă. Îl chema Partridge. Gwen îi studie bărbia ușor proeminentă, mustața mică și zburlită, privirea blândă a ochilor cenușii. El spera ca ea să se obișnuiască rapid cu noua viață și o rugă să-i spună John.

După ce mai vorbiră o vreme, toți ochii se ațintiră asupra ei, dar, curând, conversația se îndreptă spre ultimele bârfe, cine ce făcuse, cui și de ce. Mare parte din vorbe îi intrară pe-o ureche și îi ieșiră pe alta. Nu cunoștea pe niciunul dintre oamenii pomeniți și nu îi păsa deloc de ei. Abia când trăncănitul se mai potoli și bărbatul cu capul ca un ceainic lovi

cu pumnul în masă, Gwen se dezmetici și începu să fie mai atentă.

– O rușine imensă din punctul meu de vedere. Ar fi trebuit să-i împușcăm.

Se auziră câteva sunete aprobatoare de la unul sau doi comeseni, iar bărbatul își continuă diatriba.

– Despre ce vorbesc, John? șopti ea.

– De curând a avut loc o încăierare în Kandy. Se pare că guvernul britanic a acționat mai degrabă brutal împotriva agitatorilor. Asta a dat naștere unei revolte. Ideea e că umblă vorba cum că nu a fost deloc un protest împotriva britanicilor, ci mai degrabă a avut legătură cu florile amintirii. [3]

– Așadar, nu suntem în pericol, nu?

El clătină din cap.

– Nu. E doar un motiv de discuții aprinse pentru bătrânii colonei. Totul a început acum zece ani, când britanicii au tras într-un grup de musulmani. A fost o greșeală grosolană, ca să fiu sincer.

– Nu prea sună satisfăcător.

– Nu. Vezi tu, Congresul Național al Ceylonului încă nu își cere independența, dar vrea mai multă autonomie.

Scutură din cap.

– Dar, dacă mă întrebi pe mine, trebuie să fim mai atenți. Cu tot ce se întâmplă în India, nu va trece mult și Ceylonul le va călca pe urme. Încă e devreme, dar ascultă la mine, necazurile nu vor întârzia să apară.

– Ești socialist?

– Nu, draga mea, sunt doctor.

Ea zâmbi când văzu umorul din ochii lui, dar, brusc, privirea lui deveni serioasă.

– Problema e că numai trei kandieni au fost aleși în Consiliu, așa că, anul acesta, o parte din ei au părăsit Cogresul Național al Ceylonului și au creat în schimb Adunarea Națională Kandiană. Trebuie să ținem un ochi asupra lor și a Ligii Tineretului Lanka, ce încep să promoveze

opoziția împotriva britanicilor.

Gwen se uită spre Laurence, care se găsea la capătul opus al mesei, sperând ca el să-i facă semnul pe care îl stabiliseră împreună, atunci când venea momentul ca doamnele să se retragă, dar el privea în gol, printre gene.

– Îi hrănim, spuse un alt bărbat, avem grijă de ei, le dăm un acoperiș deasupra capetelor. Respectăm mai mult decât trebuie toate standardele necesare. Ce mai vor? Eu, personal…

– Dar putem face mai mult, îl întrerupse Laurence, care încerca să-și tempereze enervarea. Am construit o școală, totuși foarte puțini copii vin la cursuri. E momentul să găsim o soluție.

Smocul de păr de deasupra frunții se zbârlise, semn că își trecuse degetele prin el și Gwen își dădu seama că așa făcea el când se simțea tulburat. Părea mai tânăr, iar ea voia cu disperare să-l îmbrățișeze.

Doctorul o bătu ușurel peste mână.

– Ceylonul e… ei bine, Ceylonul e Ceylon. Îți vei face singură o impresie cât de curând. Schimbarea mai are o cale lungă în față, dar nu vom rămâne nesimțitori la mesajul lui Gandhi de *swaraj* pentru totdeauna.

– *Swaraj?*

– Guvernare proprie.

– Înțeleg. Ar fi un lucru rău?

– În acest moment, cine poate spune?

După ce plecară toți oaspeții, Gwen se bucură foarte tare când Laurence veni la ea în cameră și se trânti pe patul ei. Un buștean ardea de zor și încăperea se încălzise peste măsură. Oare vor mai merge la lac împreună?

– Vino aici, iubito, spuse el. Vino lângă mine.

Se așeză în fața lui, pe cuvertură, încă îmbrăcată. El se săltă, sprijinindu-se într-un cot, și zâmbi.

– Doamne, cât ești de încântătoare!

– Laurence, cine era femeia blondă, în negru? Nu am avut ocazia să stau de vorbă cu ea.

– În negru?

– Da. Era una singură.

Laurence se încruntă.

– Probabil că te referi la Christina Bradshaw. E o văduvă americancă. Soțul ei a fost bancherul Ernest Bradshaw, de-aia e plină de bijuterii.

– Nu arată ca o văduvă îndoliată.

Gwen se opri și îi privi chipul inteligent, cu trăsături bine definite.

– Laurence, mă iubești, nu?

El tresări surprins.

– Ce te-a apucat?

Ea își mușcă buza, întrebându-se cum să formuleze mai bine ce avea de spus.

– Dar tu nu… vreau să zic, m-am simțit puțin singură de când am sosit pe plantație. Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

– Ești cu mine acum.

– Nu la asta m-am referit.

Se lăsă un moment scurt de tăcere și Gwen se simți cuprinsă brusc de nesiguranță.

– Ce copac e acela din fața ferestrei mele? îl întrebă. Arată ca un cireș.

– Iisuse! Sper că n-ai mâncat vreun fruct din el!

Ea clătină din cap.

– Are fructele amare. Se face chutney din el. Eu nu mă ating de ele niciodată.

Pe neașteptate, se rostogoli deasupra ei, țintuind-o cu greutatea lui, și o sărută pe gură. Ei îi plăcu mirosul vag de alcool din răsuflarea lui și, înnebunită de dorință, își depărtă buzele. Laurence îi urmări conturul buzelor cu degetul și tânăra simți cum tensiunea din mușchi se topește.

Atunci se întâmplă ceva ciudat. În timp ce el inspiră adânc, ea surprinse o sclipire tulburătoare în ochii lui. Îl mângâie pe obraz, dorindu-și ca sclipirea să dispară, dar el se holbă la ea, aproape că se uită prin ea, ca și cum nu știa cine se află în fața lui. Apoi înghiți rapid în sec, se ridică în picioare și ieși din cameră.

Gwen îngheță o clipă, după care alergă la ușă să îl strige, însă, după câțiva pași pe coridor, văzu că el urcase deja pe scări. În loc să fie surprinsă de servitori alergând după soț, preferă să se întoarcă în camera ei și, odată intrată, se sprijini de ușă ca să-și tragă răsuflarea. Închise ochii și se lăsă cuprinsă de un sentiment pustiitor de singurătate. Speranța unui miez de noapte petrecut pe marginea lacului luminat de torțe se nărui. Ce naiba se petrecea cu el?

Se dezbrăcă și se urcă în pat. Obișnuită cu emoții simple, se simțea confuză și, tânjind după îmbrățișarea lui Laurence, un dor puternic de casă o copleși. Tatăl ei ar fi bătut-o ușurel pe mână și i-ar fi zis „Bărbia sus!“, iar mama ei probabil că i-ar fi aruncat o privire plină de compasiune și i-ar fi adus o cană cu cacao caldă. Verișoara ei, Fran, cu o expresie de seriozitate prefăcută, ar fi sfătuit-o să nu pună nimic la inimă. Și-ar fi dorit să semene mai mult cu Fran. Nimeni nu fusese de acord când verișoara ei se dusese să o vadă pe madam Sostarjinski, un medium celebru, dar Fran nu-i ascultase și cine ar fi putut să o învinuiască de vreme ce părinții ei muriseră atât de tragic, atunci când *Titanicul* se scufundase.

Bulversată din cauza purtării bizare a lui Laurence, își pierdu somnul și, bănuind că va sta trează toată noaptea, Gwen se întinse pe spate cu ochii larg deschiși. Sigur avea el motivele lui, se gândi ea, dar cum se explica privirea sa neobișnuită?

4

Trecuse o săptămână întreagă și Gwen stătea în salonul pentru pictură. Mult mai familiarizată acum cu servitorii discreți, care apăreau și dispăreau aproape fără să-i audă, îi aștepta pe cei pe care îi invitase să o cunoască. Urmărise activitățile gospodăriei și își luase notițe despre tot ce văzuse. Laurence încă nu se înapoiase în patul ei. Întotdeauna se ivea câte un motiv, împotriva căruia ea nu găsea niciun argument. Învățase să nu se uite la Naveena când femeia îi aducea ceaiul pe tava de argint. Gwen dormea singură, era limpede, și, urând ideea că ar putea trezi mila, știa că trebuie să rezolve singură problema.

Își îndreptă umerii și, deși o supăra teribil, hotărî să nu-și mai bată capul cu asta, cel puțin pentru moment. Laurence pesemne că-și făcea griji pentru afacerile plantației și, cât de curând, spera ca el să-și vină în fire din nou. Între timp, avea să-și ocupe timpul și să încerce să fie o soție cât mai bună. Desigur, nu se simțea în niciun fel de competiție directă cu prima soție a lui Laurence, Caroline. Nu voia decât ca soțul ei să fie mândru de ea.

Auzi un ciocănit în ușă și își șterse palmele ușor umede de fustă. Naveena, *appu*, majordomul și câțiva băieți de casă intrară.

– Suntem toți? spuse ea cu un zâmbet și își încrucișă mâinile ca să-și ascundă nervozitatea.

– Ajutoarele de bucătar sunt ocupate, o lămuri Naveena. Și ceilalți servitori, la fel. Toți care au putut au venit.

Majordomul și Naveena erau singalezi. Restul, tamili. Gwen spera ca ei să înțeleagă foarte bine engleza și să aibă o relație plăcută cu ei.

– Am făcut această mică întrunire ca să înțelegeți cu toții ce planuri am.

Îi privi pe fiecare în parte.

– Am făcut o listă cu activitățile voastre zilnice și am câteva întrebări.

Niciunul nu vorbi.

– Mai întâi, de unde vine laptele? Nu văd nicio vacă pe plantație.

Appu ridică mâna.

– Laptele vine în fiecare săptămână de la bivoliță, de jos, din vale.

– Înțeleg. Avem destul?

El încuviință din cap.

– Și mai avem și două capre cu lapte.

– Excelent! Următoarea întrebare. În ce zi vine *dhobi*?

– Aranjați cu el, doamnă.

– Vorbește engleză?

– Vorbește engleză, dar nu foarte bine.

– Măcar suficient?

Bărbatul clătină capul.

Ea nu-și dădu seama dacă asta însemna da sau nu, dar cel puțin aflase deja că *dhobi* era bărbatul care se îngrijea de întreaga rufărie. Mai știa și că e angajat de mai multe plantații și voia să vadă dacă îl poate angaja să lucreze exclusiv pentru ea.

Le privi chipurile liniștite.

– În continuare, aș vrea să știți că am de gând să construiesc o mică grădină pentru bucătărie.

Servitorii se priviră unii pe alții nesiguri.

– O grădină care intră în bucătărie? întrebă *appu*.

Ea zâmbi.

– Nu, o grădină pentru legume ce vor fi folosite în bucătărie. Avem foarte mult pământ, așa că e normal. Dar voi avea nevoie de oameni care să o îngrijească.

Majordomul ridică din umeri.

– Noi nu suntem grădinari, doamnă. Avem un grădinar.

– Da, dar va fi prea mult de lucru pentru un singur om.

Îl văzuse pe grădinar. Un bărbat mic de statură, neobișnuit de gras, cu un cap mic, încadrat de un păr negru cârlionțat, și cu un gât lat cât capul.

– El vine de fiecare dată, dar, doamnă, vorbiți cu domnul McGregor, spuse Naveena. Poate vă dă oameni de la fabrică.

Gwen surâse. Încă nu-i fusese prezentată oficial lui Nick McGregor și asta ar fi fost o ocazie ideală să se împrietenească cu el. Se ridică de pe scaun.

– Ei bine, vă mulțumesc tuturor. Pentru astăzi, e suficient. Voi discuta cu fiecare în parte despre schimbările din programul vostru zilnic.

Oamenii se ridicară în picioare și făcură o plecăciune. Ea părăsi încăperea, încântată de felul în care decursese întâlnirea.

Pe lângă labrador, Gwen mai descoperise doi spanieli tineri, Bobbins și Spew, pe care îi cucerise și cu care se juca ore întregi, aruncându-le bețe și alergându-se peste tot. Cei doi o urmară acum pe coridor, iar gândurile ei se întoarseră din nou la Laurence. Trase adânc aer în piept și strânse din buze. Ce-o să spună Fran, care urma să ajungă de la o zi la alta? N-avea cum să-și silească soțul să facă dragoste cu ea, deși ar fi trebuit să încerce. Înainte de nuntă, când discutaseră despre întemeierea unei familii, el spusese că ar vrea mulți copii. Cinci cel puțin. Amintindu-și momentele extraordinare din Anglia, precum și noaptea petrecută cu el la hotel, nu pricepea și pace cu ce greșise.

Se apropia ora prânzului. Se hotărî să-l ispitească pe Laurence să vină în camera ei imediat după aceea și să insiste cu primirea unei explicații. Era ziua lui liberă și nu mai putea folosi munca drept scuză.

Așa că, după prânz, în timp ce-și ștergeau buzele cu șervetele de in

frumos brodate, ea se ridică și, cu degetele arzând de dorul de a-l atinge, întinse mâna spre el. El i-o luă într-a lui și se lăsă ajutat. Gwen îi simți palmele reci și înclină capul, clipind iute.

– Vino!

Ajunși în cameră, ea închise obloanele, dar lăsă geamul deschis, pentru ca aerul să poată intra totuși. Laurence nu se mișcă, stând cu spatele la fereastră. Se priviră fix, fără să scoată o vorbă.

– Mă întorc într-o secundă, zise ea.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

Gwen se duse la baie, se dezbrăcă de rochia de zi, își desprinse ciorapii și îi rulă în jos. În arșița Ceylonului își abandonase corsetul chiar înainte să coboare de pe vas. Scăpă de cămașa franțuzească din dantelă și de combinezonul asortat, apoi își scoase portjartierul și cerceii, lăsând la gât doar șiragul de perle. Complet goală, se privi în oglindă. Avea obrajii roșii din pricina celor trei pahare de vin și mai adăugă puțină culoare buzelor, atingându-le cu rujul Rigaud, nuanța roșu persan. Se uită la reflexia ei în timp ce întindea rujul cu degetul, după care frecă puțin și pe gât. Muniție. Așa le spunea Fran pudrei și rujului.

În cameră, Laurence stătea pe pat cu ochii închiși. Se apropie de el în vârful picioarelor și se proțăpi în fața lui. El nu deschise ochii.

– Laurence?

Îi atinse pieptul cu sânii și imediat se lipi de el. Laurence îi prinse talia cu mâinile și o împinse mai departe o clipă, apoi deschise ochii și își ridică privirea spre ea. Ea îl privi cum îi cuprinde un sfârc cu buzele și simți cum i se înmoaie genunchii. Aproape că leșină din cauza fiorului ce îi trecu prin toată ființa, intensificat și de faptul că el îi urmărea reacțiile.

Rămaseră așa o vreme, apoi el îi dădu drumul. Își scoase pantofii, își desprinse bretelele și își scoase pantalonii și chiloții. Gwen simți cum inima îi bubuie în piept. El o împinse pe spate, în pat și, când se urcă peste ea, i se ridică părul de pe ceafă. Bărbatul se așeză mai bine și, când o pătrunse, tânăra gâfâi din pricina senzației care aproape că-i smulse

inima din piept și îi tăie răsuflarea. Excitată, uită de orice inhibiție și își înfipse unghiile în carnea lui. Apoi ceva se schimbă. Ochii lui sclipiră și înteți ritmul. Ea îl încurajase, dar acum nu mai putea ține pasul cu el. Absența bruscă a oricărei legături între ei făcea ca totul să pară greșit. Cum de pasiunea lui se consumase atât de iute, când era atât de limpede că nu avea legătură cu ea? Îl rugă să se miște mai încet, dar el păru că nu o aude și, după câteva secunde, Laurence gemu și totul se termină.

Bărbatul se îndreptă, se ridică și își întoarse capul ca să-și recapete suflul.

Se lăsă o tăcere adâncă, iar ea se luptă cu propriile sentimente.

– Laurence?

– Îmi pare rău dacă te-am rănit.

– Nu m-ai rănit. Laurence, uită-te la mine.

Îi întoarse fața spre ea. Adevărul era că o rănise puțin și, șocată de privirea lui goală, simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– Iubitule, spune-mi care e problema. Te rog! îl imploră ea.

Își dorea atât de mult ca el să vorbească, să-i mărturisească orice l-ar fi putut întoarce în brațele ei.

– Mă simt așa de…

Gwen așteptă.

– E aici, rosti el, într-un târziu și o privi cu atâta disperare, încât ea se întinse spre el, dorindu-și să-l mângâie.

El îi prinse mâna și o sărută în palmă.

– Nu e vorba de tine. Tu ești prețioasă pentru mine. Te rog să mă crezi.

– Și-atunci ce se întâmplă?

Laurence îi dădu drumul și clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu pot să fac asta, zise el.

Se îmbrăcă repede și ieși din cameră.

Uluită peste măsură și simțind cum i se frânge inima din cauza schimbării lui, Gwen își smulse perlele de la gât. Închizătoarea se rupse și

perlele se rostogoliră zgomotos pe podea. *De ce* nu putea? Fiindcă îl dorea așa de intens și credea cu tărie în iubirea lui, Gwen renunțase la tot ca să fie o soție și o mamă bună. Știa că și el o dorește cu adevărat. Ce noapte petrecuseră în Colombo! Dar de când venise aici, ea nu mai știa ce să facă.

Probabil că adormise, fiindcă nu o auzi pe Naveena când intră în cameră. Tresări când deschise ochii și o văzu pe singaleză, așezată pe scaunul de lângă pat, cu o expresie calmă pe chipul rotund și fin. Ținea în poală o carafă și toate perlele fuseseră adunate pe o farfurie pusă pe noptieră.

– Am adus limonadă, doamnă.

Privirea din ochii ei negri era atât de blândă, încât Gwen izbucni în lacrimi. Naveena întinse mâna și îi atinse ușor brațul cu vârful degetelor. Gwen se uită la pielea închisă la culoare și aspră a femeii, ce contrasta puternic cu albeața brațului ei. Naveena părea să fi adunat în ochi întreaga înțelepciune a vârstei și Gwen se simți atrasă de calmul ei. Deși tânjea ca Naveena să o ia în brațe și să o mângâie încet pe păr, își aminti vorbele lui Florence Shoebotham și se întoarse. Mai bine să nu devină prea prietenoasă cu servitorii.

Puțin mai târziu, dornică să iasă din casă să mai salveze ceva din zi, Gwen se îmbrăcă iute, dar nu reuși să-și domolească vârtejul de gânduri. Nu uită să-și ia pălăria și porni să exploreze zona din spatele copacilor înalți de pe o latură a casei. Era liniște și aerul părea apăsător și leneș în căldura palpabilă a după-amiezii. Până și păsările dormeau și singurul sunet venea de la zumzăitul gângăniilor. Ieși pe ușa din spate și trecu de lac. O ceață violacee se răspândise deasupra lui cât vedeai cu ochii. Laurence îi spusese că poate înota numai însoțită, așa că ignoră tentația de a-și scoate hainele și de a intra în apă.

Dealurile de obicei verzi de pe pe partea opusă a lacului erau acum albastre și îi venea mai greu să zărească formele colorate ale

culegătoarelor de ceai. Prima impresie se întipărise puternic în mintea ei. Erau ca niște păsări exotice, cu un coș atârnat peste umeri, înfășurate în sariuri de toate nuanțele. Acum știa că toți muncitorii de pe plantație erau tamili. Singalezii considerau că e o rușine să lucreze pentru un salariu ca muncitori, deși câțiva dintre ei erau foarte fericiți să lucreze în interior, așa că proprietarii de plantații se întorseseră către India. O parte dintre tamili locuiau deja pe plantație de mai multe generații, îi spusese Laurence. Și, deși fusese sfătuită să nu facă asta, Gwen voia să vadă cum arată liniile de producție. Își imagină căsuțe confortabile și copii grăsuți și moi, ce dormeau în hamace agățate între pomi.

Ajunse în curtea mărginită de bucătării într-o parte. Copacii marcau capătul, iar casa și terasele până lângă lac formau celelalte două laturi ale pătratului. Tocmai se pregătea să traverseze curtea cu pietriș, când un bărbat, care nu purta decât niște zdrențe, se apropie târșâindu-și picioarele de ușa deschisă a bucătăriei. Îl urmări cum își ridică mâinile și scutură din cap. Un băiat ieși din bucătărie, țipă la el și îl împinse pe bărbat cât colo. În vânzoleala care urmă, bărbatul căzu. Băiatul îl lovi cu piciorul, apoi se întoarse în bucătărie, trântind ușa după el.

Gwen ezită pentru o clipă, dar pentru că bărbatul încă zăcea gemând pe pietriș, își luă inima în dinți și alergă spre el.

– Vă simțiți bine? întrebă ea.

Bărbatul o privi cu ochii lui negri. Avea părul ciufulit, fața lată și pielea închisă la culoare. Când vorbi, ea nu pricepu nimic din cuvintele lui. El arătă spre picioarele desculțe și Gwen văzu o rană care supura.

– Dumnezeule! Nu puteți umbla așa. Vă rog, vă ofer brațul meu.

Bărbatul o privi nedumerit, așa că ea îi întinse mâna ca să-l sprijine. Imediat ce el se agăță ferm, ea îl încurajă prin gesturi să meargă înapoi spre bucătărie. El clătină din cap și încercă să se tragă înapoi.

– Dar trebuie. Rana trebuie curățată și tratată.

Gwen îi arătă cu mâna spre picior. El dădu să se smulgă din strânsoarea ei, dar tânăra se dovedi mai puternică decât el.

După ce reușiră să ajungă la ușă, ea apăsă pe clanță și împinse. Trei perechi de ochi se îndreptară spre ea, când intră în încăpere. Niciunul dintre cei trei oameni nu se mișcă. Când Gwen și bărbatul ajunseră lângă masă, ea trase un scaun cu o mână și îl așeză pe bărbatul rănit.

Ajutoarele de bucătar murmurară ceva în tamilă, bănui ea, fiindcă bărbatul de pe scaun părea că înțelesese și încerca să se ridice. Gwen îi puse o mână pe umăr și îl apăsă, după care se uită în jur. Simțea miros de petrol lampant și observă că două lăzi speciale pentru depozitarea cărnii și mai multe dulapuri crem aveau picioarele băgate în boluri pline cu un lichid închis. Ca să omoare insectele, presupuse ea. Mai văzu două chiuvete joase și o mașină de gătit, alimentată cu lemnele depozitate frumos lângă ea. Camera duhnea a sudoare, a ulei din nucă-de-cocos și a curry din care mâncaseră la prânz. Primul ei curry.

– Acum, spuse ea, arătând spre cele două bidoane mari cu apă de lângă chiuvete. Am nevoie de puțină apă călduță și de un șervet din muselină.

Ajutoarele de bucătar se holbau la ea. Fata repetă cerința, adăugând „vă rog“. Cu toate acestea, nimeni nu se mișcă. Se întrebă ce să mai facă, dar în acel moment, *appu* intră în cameră. Ea îi zâmbi, sperând că poate el o va ajuta. La urma urmei, el îi ura noapte bună în mod regulat, iar în timpul întâlnirii lor se purtase frumos. O singură privire se dovedi îndeajuns să-și dea seama că nu e fericit deloc.

– Ce se întâmplă aici?

– Vreau să-mi aducă apă, ca să pot curăța rana bărbatului, spuse ea.

Appu se scobi între dinți, apoi scoase un șuierat ciudat.

– Nu puteți.

Gwen simți un fior pe șira spinării.

– Cum adică nu pot? Sunt stăpâna casei Hooper și insist să-i obligi să facă ce i-am rugat.

Bărbatul păru tentat să-și susțină punctul de vedere, apoi însă, parcă amintindu-și poziția pe care o avea, se întoarse spre un ajutor de bucătar

și, cu o încruntătură, bolborosi ceva și arătă spre chiuvetă. Băiatul se mișcă grăbit și un minut mai târziu se întoarse cu un bol cu apă și câteva fâșii de muselină. Gwen văzu câtă dreptate avea Laurence. Unii dintre servitori își făcuseră de cap prea mult timp. Înmuie o bucată de pânză în apă și curăță rana omului, cât de adânc reuși.

– Piciorul bărbatului e infectat foarte rău, spuse ea. Dacă nu e tratat, ar putea să și-l piardă.

Appu ridică din umeri și zări împotrivirea din ochii lui.

– Lucrătorii din fabrică și de la câmp nu vin aici.

– Știi ce i s-a întâmplat?

– Un cui, doamnă.

– Unde e iodul?

Băieții priviră spre *appu*, care ridică din umeri iarăși.

– Iodul, omule, și mișcă-te iute! se răsti Gwen, simțind cum tensiunea i se strânge între umeri.

Bărbatul se duse la un dulap de pe perete și scoase o sticluță. Gwen văzu cum se zburlește cu o ranchiună prost ascunsă, dar se supuse ordinului ei. Părerea bucătarului nu conta, își spuse în sinea ei. Acum tot ce conta era să-l ajute pe bietul om.

– Și bandajele? adăugă Gwen.

Bucătarul scoase o rolă de bandaj, pe care i-o dădu alături de sticla cu iod unui băiat, care i le întinse lui Gwen la rândul lui.

– El rănit singur, doamnă, spuse bucătarul. Un bărbat foarte leneș. Face probleme.

– Nu-mi pasă. Și pentru că tot ești aici, dă-i o pungă de orez. Are familie?

– Șase copii, doamnă.

– Atunci dă-i două pungi de orez.

Gura bucătarului se deschise larg ca să protesteze, dar, după ce se gândi mai bine, se mulțumi să ridice din umeri și îi porunci unui băiat să aducă orezul.

După ce termină de bandajat piciorul bărbatului, Gwen îl ajută să se ridice, în timp ce întregul personal de la bucătărie se holba. Îi veni destul de greu să-l care pe om până la ușa bucătăriei și i-ar fi prins bine o mână de ajutor. Dar, împreună, reușiră să iasă din casă și să meargă spre perdeaua de copaci înalți. În urma ei, auzi cum se dezlănțuie o adevărată vânzoleală, dar își ținu capul sus și continuă să se deplaseze de-a lungul cărării bătătorite. Bărbatul se sprijinea de ea, sărind într-un picior. Când el încercă să se desprindă că să-și pună piciorul rănit pe pământ, Gwen clătină din cap.

Rădăcinile pomilor se întindeau de-a latul cărării, iar nodurile cioturoase se iveau ici și colo. Cu o mână, tânăra susținea greutatea bărbatului, iar cu cealaltă îndepărta un milion de creaturi înaripate. Merseră astfel cam un kilometru, prin lumina apoasă, verzuie, orbiți de strălucirea soarelui și prin mirosul intens de frunze, țărână și vegetație putredă. Înaintau atât de încet, încât Gwen pierdu orice simț al distanței.

După o vreme, când copacii se răriră și ajunseră într-un luminiș, auziră țipetele unor copii. În depărtare, de-a lungul potecii murdare, văzu un șir de vreo 12 cocioabe placate cu lemn și cu acoperișuri din tablă, toate având atașate un fel de terasă dărăpănată. Printre copaci, alte șiruri de cocioabe asemănătoare, unele cu acoperișuri de tablă, altele cu acoperișuri de palmier, se întindeau în toate direcțiile. Fiecare dintre ele avea un rând de cămăruțe în apropiere, niște latrine jalnice care puteau de-ți mutau nasul. Sariuri strălucitoare roșii, verzi și purpurii atârnau pe sârmele de rufe, iar gunoiul zăcea în voie pe pământul bătătorit. Mai mulți bătrâni, purtând doar acoperământ de șale, stăteau cu picioarele încrucișate în fața cocioabelor, fumând tutun urât mirositor, iar găinile costelive ciuguleau în jurul lor.

O femeie ieși dintr-o cocioabă. Văzând-o pe Gwen, ridică vocea la bărbat și îi chemă pe trei dintre copiii ei. Restul se strânseră în jurul tinerei, pălăvrăgind încântați și arătând spre diversele părți ale hainelor ei. Unul mai îndrăzneț îi atinse fusta.

– Bună, spuse ea și întinse mâna, dar copilul se trase un pas în spate, de parcă ar fi fost brusc cuprins de timiditate.

Gwen își notă în minte să aducă dulciuri data viitoare când va veni aici.

Toți arătau la fel, cu pielea închisă și lucioasă, păr negru ondulat, trupuri subțirele și burți umflate. O priveau cu ochi mari căprui, ochi care nu păreau deloc tineri. Unu sau doi nu păreau să se simtă prea bine și toți păreau subnutriți.

– Sunt copiii tăi? îl întrebă ea pe bărbat.

Fiindcă nu pricepu, el ridică din umeri.

În vreme ce Gwen privea o pasăre micuță, dar dolofană, lovind cu ciocul în pământ, în căutare de viermi și de insecte, femeia care strigase se apropie de ea și se înclină, ținându-și privirea plecată. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, nări late, pomeți bine conturați și urechi cu lobul alungit. Bărbatul îi dădu cele două pungi cu orez. Femeia le luă și, de data asta, se uită la ea cu o privire pe care tânăra nu o înțelese. Fie neplăcere, fie teamă. Poate chiar milă. Iar dacă era vorba de milă, Gwen nu pricepea deloc motivul. Femeia avea atât de puțin, iar Gwen avea totul. Până și bijuteriile tamile se reduceau la simple șiraguri din semințe uscate de legume. Femeia se înclină din nou, apoi trase într-o parte perdeaua zdrențuită care acoperea intrarea și dispăru înăuntru. Cocioabele nu erau mai mari de trei metri pe patru, cam cât camera lui Laurence pentru încălțăminte, și probabil că foarte răcoroase noaptea.

Cât ai clipi, cerul se făcu roșu. Auzi cântecul greierilor și, dinspre lac, se porni corul broaștelor. Gwen lăsă brațul bărbatului și făcu un pas în lateral. Se întoarse și începu să alerge înapoi spre copaci, exact când noaptea se lăsă brusc, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Cărarea era întunecată, iar coroanele copacilor înalți împiedicau ultimele raze de lumină să pătrundă. Se înfioră. Tot felul de sunete răzbăteau din pădure: foșnete și pocnituri, lipăit de picioare, fornăieli grave. Laurence îi povestise despre bivolii sălbatici, despre care se știa că

atacă omul. Se întrebă ce altceva se mai ascundea acolo. Posibil căprioare, cu siguranță șerpi. Nu suna prea rău. Dar cum rămânea cu cobrele indiene? Grăbi pasul. Laurence o avertizase, iar ea nu-l ascultase deloc. Ce-o fi fost în capul ei? Îi venea tot mai greu să respire în bezna sufocantă și nu mai vedea deloc cărarea. Trebuia să-și găsească drumul pe dibuite și, când picioarele i se încurcară în plantele agățătoare, se împiedică și își juli fruntea și brațul de trunchiul aspru al unui copac.

Inima îi bătea nebunește când zări luminițele strălucitoare ale casei și, abia când ieși dintre ultimii copaci și ajunse în curtea din spate, începu să respire mai calm.

Însă, când traversă curtea întunecată, o voce strigă pe un ton poruncitor. Nu era paznicul de noapte.

La naiba! se gândi ea, recunoscând accentul scoțian. Dintre toți oamenii de pe lume. Și își dorise să facă o impresie bună.

– Sunt eu, Gwendolyn, spuse ea, când ajunse lângă ușă și se întoarse cu fața spre lumină.

– Pe toți demonii, ce făceați acolo, printre copaci?

– Îmi pare rău, domnule McGregor.

– Oi fi dumneata stăpâna casei, dar trebuie să aflați că tot ce se întâmplă pe plantație este treaba mea. Doamnă Hooper, nu aveți ce căuta lângă liniile de producție. Bănuiesc că de acolo veniți, nu?

Iritată din pricina nedreptății, vorbi ferm.

– Nu încercam decât să ajut.

Gwen îi privi obrajii străbătuți de vene sparte. Era un bărbat îndesat, cu părul roșu, mai subțire în zona tâmplelor și cu gâtul gros și scurt. Avea o mustață de culoarea nisipului, buze subțiri și ochi albaștri ca oțelul. Bărbatul o apucă de brațul julit cu un gest aspru.

– Mă răniți, spuse ea. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați da drumul la mână, domnule McGregor.

El îi aruncă o privire urâtă.

– Soțul dumneavoastră va fi informat, doamnă Hooper.

– Aveți dreptate, rosti ea, cu mai multă siguranță decât simțea în suflet. Va fi informat.

În acel moment, Gwen răsuflă ușurată să îl vadă pe Laurence ieșind din casă. El îi zâmbi, dar observă un fel de încordare când cei doi bărbați se priviră în ochi, fără să vorbească. Însă tensiunea se risipi și Laurence îi întinse mâna.

– Hai să te aranjăm puțin.

Gwen era tulburată, dar îi zâmbi slab și îi luă mâna.

Laurence se întoarse spre McGregor.

– Liniștește-te, Nick, nu s-a întâmplat nimic. Gwen va înțelege curând cum stau lucrurile pe aici.

McGregor părea pe punctul de a exploda, dar nu scoase o vorbă.

– E încă la început. Trebuie să fim îngăduitori.

Laurence îi înconjură umerii cu brațele.

– Haide, iubito, ține-te de mine!

Fuga prin pădurea întunecată îi trezise o senzație de vulnerabilitate și își dădu seama că provocase tensiuni între McGregor și soțul ei. Bărbatul acesta avea ceva ce o tulburase, deși sărăcia muncitorilor o deranjase la fel de tare. Cu toate că nu se simțea la fel de confortabil în prezența lui Laurence ca înainte de întâmplarea nefericită din dormitor, era foarte bucuroasă să se afle în brațele lui și spera să poată vorbi cu el despre ce se petrecuse între ei.

În dimineața următoare, după ce întocmise un plan pentru turele de curățenie și după ce încercase să înțeleagă cheltuielile casei mai bine de două ore, alungă toate îndatoririle gospodăriei din minte. Atitudinea lui McGregor se dovedise greu de ignorat și problema era că avea nevoie de ajutorul lui ca să îi găsească niște grădinari.

Ridică mica schiță a planului ei pentru arbuștii parfumați. Poate niște iasomie împletită printr-un spalier decorativ din metal, se gândi ea când ieși prin ușile glisante.

Lacul sclipea sub cerul albastru, de o nuanță intensă, aproape argintie în lumina soarelui, presărat ici și colo cu tonuri verzui. Trecu de copacul violet, jacaranda, și adulmecă o mireasmă necunoscută în aer. Două coțofene zburară de pe o peluză cu iarbă mai vuguroasă decât găseai în Anglia, deși era bine întreținută și tăiată cu grijă. Voia să-și impună personalitatea undeva, dar nu avea de gând să-l supere pe bătrânul tamil care se îngrijea de peluze și de straturile cu flori de parcă ar fi fost ale lui. Va trebui să-l întrebe pe Laurence unde să facă grădina pentru bucătărie, dar deocamdată va căuta cel mai bun loc pentru arbuști.

Bobbins și Spew se învârteau printre picioarele ei, ca de obicei. Aruncă mingea cu putere și aceasta dispăru în tufișuri, acolo unde coțofenele ciuguliseră după viermi.

– Acolo, spuse ea. Găsește-o!

Spew era cel îndrăzneț și ori de câte ori mingea dispărea, el pleca s-o caute. Îl urmări cum se târăște pe burtă, printr-o gaură, într-o parte mai sălbatică a grădinii.

Se simțea iritată. Când se dusese după Laurence dimineață, o găsise pe Naveena, care i-a spus că avea un bilet pe toaletă din partea stăpânului.

După ce desfăcuse biletul, acoperit cu scrisul de mână puternic înclinat al lui Laurence, Gwen aflase că soțul ei pleacă pentru două zile. Nu avuseseră nici cea mai mică șansă să stea de vorbă. Acum citea că el plecase la Colombo ca să o aducă pe Fran și, în plus, în calitate de reprezentant al justiției și magistrat neoficial al poliției, trebuia să depună un raport la Curtea de Justiție din Hatton. Apăruseră câteva încăierări într-un sat din apropiere și el fusese nevoit să-i împace pe localnici și să decidă cine e vinovatul.

Lui Gwen i se făcu brusc dor de casă. Încercă să-și revină, dar tot se simțea deranjată că el nu o informase direct și nici nu o întrebase dacă vrea să îl însoțească. Deși el menționase că va fi îngrozitor de cald în Colombo, acum că musonul întârzia să vină. Aici cel puțin, sus pe dealurile centrale din Dickoya, rămânea relativ răcoare și, fiindcă spera

să-și petreacă tot restul zilei afară, se bucura de asta.

Când îl strigă pe Spew, îi veni în minte domnul Ravasinghe. Își dădu seama că își amintise de întâlnirea lor în diverse ocazii. Fusese extraordinar de amabil, dar ea simțise și altceva care putea fi explicat de pielea lui brună, de părul lung și ondulat sau de ochii lui negri și strălucitori.

Spanielul nu se vedea nicăieri.

Bobbins săpa într-o parte, exact acolo unde dispăruse Spew, în căutarea mingii, lângă un strat de anthurium cu frunzele în formă de inimă și cu acele flori regale pe care le observase în prima dimineață. Gwen se apropie și mângâie cățelul.

– Unde s-a dus, Bobbins?

Auzi un lătrat și se uită printr-o mică despărțitură în tufișuri, în umbra unui copac mare, dar lumina era prea difuză ca să vadă bine. Trase de lujerii încâlciți ai unei plante agățătoare. Aceștia cedară surprinzător de ușor și, imediat după ce smulse mai multă vegetație, găsi un fel de tunel acoperit de plante printre copaci. Un tunel trebuia să ducă undeva. Lărgi deschizătura cât să încapă înăuntru, zgâriindu-și brațul în niște spini, dar imediat ce pătrunse, putu să stea aproape dreaptă.

– Spew, vin să te iau! strigă ea.

Tunelul se curba de-a lungul unei poteci, apoi ducea spre un șir de trepte acoperite de mușchi, care coborau puțin. Se întoarse și privi spre lumina care pătrundea prin intrarea tunelului. E destul de sigur, deși s-ar putea să fie șerpi. Nu se clinti și se uită de jur împrejur. Nimic nu se mișca și, fără nicio adiere în spațiul închis, nici măcar frunzele nu foșneau.

Își continuă drumul, auzind doar propriii pași, bâzâitul țânțarilor și gâfâitul lui Bobbins.

La capătul treptelor alunecoase, ajunse lângă un mic luminiș, deși probabil că fusese mai mare pe vremuri. Aici, tufișurile și plantele agățătoare se încâlciseră așa de rău, încât, ca să se așeze, nu găsi decât un

spațiu îngust pe o lespede de piatră. În partea opusă zări două buturugi. Aproape ca în vizuina din copilărie, pe care ea și Fran o construiseră în pădure, la Owl Tree, lumina abia pătrundea și toate sunetele din exterior erau înăbușite de pomi. Domnea liniștea, iar Bobbins stătea tăcut la picioarele ei. Gwen adulmecă aerul și recunoscu caprifoiul, dar și un miros amărui de frunze.

Pe neașteptate, Spew își făcu apariția târându-se pe burtă și tulburând pacea. Avea nasul acoperit de pământ și ducea ceva în dinți.

– Dă-i drumul, Spew! îi porunci ea.

Cățelul mârâi.

– Vino aici, obraznicule! Dă-i drumul!

Animalul nu se supuse.

Gwen se ridică, îl prinse de zgardă și apucă de capătul obiectului. Trase de el și văzu că e o bucată dintr-o jucărie de lemn. O corabie, gândi ea, o corabie fără vele.

Cățelul își pierduse deja interesul pentru ceartă. Dădu din coadă și scăpă obiectul la picioarele lui Gwen.

– Mă întreb al cui o fi, rosti ea cu voce tare și zâmbi către câini. Dar n-are sens să vă chestionez pe voi, nu?

Animalele porniră spre locul de unde apăruse Spew. Gwen se luă după ei, gândindu-se că, dacă ar curăța locul, ar fi perfect pentru umbrarul ei. Ca să vadă mai clar, trase de o creangă încărcată cu fructe mici de pădure. Continuă să îndepărteze plantele agățătoare, rupând crengile mici și rămurelele. O foarfecă de grădină ar fi fost bună. La fel, și o pereche de mănuși.

Se lăsă pe vine. Mâinile o usturau din pricina tăieturilor și a zgârieturilor. Se hotărî să renunțe și să vină mai târziu, echipată corespunzător.

Spew continuă să sape, apoi lătră scurt. Gwen recunoscu entuziasmul din lătrat. Spew găsise ceva. Mai îndepărtă un strat gros de frunze care atârnau și se aplecă să se uite. O piatră mare, plată, acoperită de mușchi

stătea înclinată ușor spre stânga. Pământul din fața ei era bombat și acoperit cu flori de pădure deschise la culoare. Trase în piept aerul care mirosea a lemn umed și șovăi. Părea că dăduse peste un mic mormânt. Se uită în jur când auzi ceva mișcându-se iute printre frunze, apoi, fără să-și mai poată controla curiozitatea, smulse mușchiul și își rupse o unghie.

Când termină, pipăi literele cu arătătorul. Nu găsi gravat în piatră decât un nume. Thomas Benjamin. Nicio dată. Niciun detaliu despre cine fusese. Poate era un frate al lui Laurence sau copilul vreunui oaspete, deși soțul ei nu menționase niciodată un copil mort. Dacă nu îl întreba pe el, nu-i mai rămânea nicio cale de a afla de ce Thomas Benjamin fusese ascuns în acest loc îndepărtat, în loc să fie îngropat așa cum trebuie în cimitirul bisericii. Și, judecând după faptul că Laurence nu pomenise niciodată nimic despre asta, bănui că nu va fi încântat să audă despre descoperirea ei.

5

Două zile mai târziu, auzi mașina lui Laurence parcând în fața casei și, în ciuda angoasei care o încerca, o copleși un sentiment plăcut. Fusese o zi cețoasă, răcoroasă și se ocupase de cheltuielile casei încă o dată. Sumele nu corespundeau și nu înțelegea exact unde este greșeala, dar cel puțin reușise să organizeze transmiterea unui mesaj către *dhobi*, în care îi spunea că dorește să-l vadă în ziua următoare. În afară de asta, nici măcar nu apucase să se plimbe prin grădină, iar lacul rămăsese ascuns în negură.

Își aruncă peste brațe un șal cu ciucuri, ca să-și ascundă zgârieturile, și alergă pe coridor, apoi ieși pe ușa din față.

Fran ieși din Daimler cu un zâmbet larg. Gwen se repezi la ea, o prinse în brațe și o îmbrățișă călduros. Apoi se trase în spate și își studie verișoara.

– Doamne sfinte, Fran, uită-te la tine!

Fran își smulse pălăria cloș, fără boruri, galbenă și cu o floare roșie cusută, după care se învârti în loc, arătându-și părul.

– Ce părere ai?

Părul castaniu și lucios al lui Fran era franjurat la spate, cu o tăietură bob chiar mai netedă decât înainte și un breton lung. În lumina soarelui, șuvițele mai deschise păreau aurii. Își conturase ochii cu negru și se

dăduse cu un ruj roșu-aprins. Pe sub bordura bretonului, ochii albaștri străluceau.

Fran izbucni în râs și se învârti încă o dată.

Mișcarea îi puse în evidență silueta voluptuoasă și rochia de voal fără mâneci. O panglică din dantelă la tiv și un șirag cu mărgele negre ce-i ajungeau până în talie îi completau ținuta. Mănușile care urcau până sub cot se potriveau perfect cu rochia galbenă și cu pălăria.

– E un pic răcoare, nu? spuse ea. Am crezut că va fi arșiță.

– Am o grămadă de șaluri călduroase pe care ți le pot împrumuta. Va fi chiar mai răcoare când va veni musonul. Trebuie să vină dintr-o zi în alta. Cum a fost în Colombo?

– Groaznic. Umiditate insuportabilă. Și toată lumea părea nervoasă. Dar călătoria a fost uimitoare. Nu am mai văzut nimic asemănător. Cred că am urcat mii de metri. Iar priveliștile de pe podurile de fier…

– Priveliștile sunt extraordinare, dar mi-au dat o mare durere de cap, spuse Gwen și se întoarse spre Laurence. La ce înălțime suntem aici, Laurence?

– Bună, draga mea!

Zâmbetul lui fericit și plăcerea evidentă de a o vedea se dovediră suficiente pentru a șterge momentan amintirea ultimei lor zile în pat. El se opri o clipă, apoi se aplecă să ajute o altă femeie să coboare de pe bancheta din spate.

– Și ca să-ți răspund la întrebarea ta, adăugă el, îndreptându-și umerii, la aproape 1500 de metri.

– E sora lui, șopti Fran și-și dădu ochii peste cap. Se afla deja în Colombo, stătea la Galle Face. Am luat-o de acolo. Abia dacă mi-a adresat o vorbă tot drumul.

Femeia înaltă, care stătea de partea cealaltă a mașinii, își dădu capul pe spate și izbucni în râs, după ce Laurence îi spuse ceva.

– Gwendolyn! o strigă Laurence, în timp ce se apropiau. Salut-o pe sora mea iubită, Verity.

Laurence și sora lui ocoliră mașina și Verity îi întinse mâna. La fel ca și fratele ei, avea ochi căprui și aceeași gropiță în barbă. Fața ei era lungă și îngustă. Gwen nu se putu abține să cugete că trăsăturile Hooper nu se potriveau foarte bine chipului unei femei. Când se aplecă și o sărută pe obraz, Gwen remarcă mirosul stătut al pielii ei.

– Ce e cu julitura asta? întrebă Laurence, atingându-i brațul.

Gwen zâmbi.

– M-am lovit de un copac. Doar mă știi cum sunt.

– Draga mea Gwendolyn, spuse Verity. Abia așteptam să te cunosc. Laurence mi-a povestit tot.

Gwen zâmbi din nou. Știa că Laurence și sora lui sunt apropiați, dar spera sincer ca soțul ei să nu-i fi povestit chiar tot.

– Îmi pare atât de rău că nu am putut ajunge la nunta voastră. De neiertat, știu, dar mă aflam în Africa întunecată.

Râse scurt din gât, apoi își strânse buzele, ca și cum s-ar fi bosumflat, și se răsuci spre fratele ei.

– Mi-ai aranjat camera mea veche?

El surâse larg și o luă de braț.

– Care alta?

Ea îl sărută pe obraji de două ori.

– Dragul meu frate, ce dor mi-a fost de tine!

Apoi plecară amândoi, braț la braț, și urcară scările până în casă.

– Gwendolyn! o strigă Verity, întorcând capul. Roagă-l pe unul dintre servitori să-mi aducă geanta. Cufărul nu ajunge decât mâine.

– Desigur, spuse Gwen, holbându-se în urma lor.

Un cufăr. Cât avea de gând să stea aici sora lui Laurence?

Fran o privi cu atenție.

– E totul în regulă?

– Minunat, răspunse Gwen, zâmbind.

Va fi minunat, își spuse în sinea ei.

– Sunt atât de încântată că ești aici. În sfârșit!

– Vreau să aud tot, spuse Fran și îi dădu prietenește un cot. Absolut tot.

Amândouă izbucniră în râs.

A doua zi dimineață, Gwen se trezi devreme ca să îl prindă pe Laurence la micul dejun. Emoționată și nerăbdătoare să îl surprindă și să discute cu el, începu să zâmbească și deschise larg ușa de la camera de zi.

– Oh, rosti ea la vederea lui Verity înfulecând lacom dintr-o porție de kedgeree. [4]

Mirosul de pește îi întoarse stomacul pe dos.

– Draga mea, spuse Verity și lovi ușurel scaunul de lângă ea. Laurence tocmai a plecat, dar asta e perfect, pentru că ne putem petrece dimineața împreună ca să ne cunoaștem mai bine.

– Mi-ar plăcea. Ai dormit bine?

– Nu extraordinar, dar sunt renumită pentru lipsa mea de odihnă noaptea. Deși văd că nu se poate spune același lucru despre verișoara ta, Fran.

Gwen izbucni în râs, dar observă cearcănele lui Verity, care nu păruseră atât de evidente cu o seară în urmă.

– Ai dreptate. Lui Fran îi place să doarmă mult.

– Mă gândeam că o plimbare de dimineață ar fi grozavă. Ce părere ai?

– Trebuie să mă văd cu un *dhobi* la 11:30. Cred că două dintre cămășile bune ale lui Laurence au dispărut din rufărie.

– Avem o grămadă de timp înainte de asta, draga mea. Spune-mi că vii cu mine. Voi fi distrusă dacă mă refuzi.

Gwen se uită la Verity. Nu era neapărat urâtă, dar îi lipsea căldura. Cutele adânci dintre sprâncene probabil că îi influențau părerea. Pesemne că și Verity era conștientă de asta, fiindcă, din când în când, ridica din sprâncene deliberat pentru ca pielea să se mai întindă. Când proceda așa, din nefericire, ochii i se rotunjeau și mai mult și căpăta o

înfățișare de bufniță. Lăsând la o parte cearcănele, în dimineața asta arăta totuși mai strălucitoare, mai puțin palidă. Aerul curat părea să-i prindă bine, gândi Gwen.

– Bine, spuse ea. Nu ai voie să te simți distrusă, dar voi merge cu condiția să mă întorc la timp ca să mă întâlnesc cu *dhobi* înainte de prânz. Și va trebui să îmi schimb și pantofii.

– Îți promit. Acum vino și așază-te. Kedgeree-ul acesta e divin. Sau poate vrei să încerci iaurtul din lapte de bivoliță cu zahăr de palmier. E siropul care se extrage din copacii *kithul*.

– Știu.

– Desigur că știi.

Gwen privi bolul cu iaurt. Arăta mai degrabă ca o cremă cu cocoloașe peste care cineva turnase un lichid maroniu.

– Astăzi, nu. Doar pâine prăjită pentru mine.

– Nici nu-i de mirare că ești așa de slabă, dacă doar atât mănânci!

Gwen zâmbi, dar se simți ușor tulburată din pricina cumnatei ei, care bătea acum darabana pe masă. Ideea de a se plimba alături de ea nu avea nicio legătură cu planurile ei pentru dimineață, mai ales că, imediat după prânz, vor merge direct la Nuwara Eliya, iar ea încă nu-și făcuse bagajul.

Când se duse să-și schimbe pantofii, o găsi pe Naveena dereticând prin dormitor.

– Vă plimbați cu sora, doamnă.

– Așa e.

Naveena parcă dădu să spună ceva, dar se abținu și îi întinse pantofii lui Gwen.

Imediat ce ieși în soarele dimineții, Gwen se simți mai bucuroasă că alesese plimbarea. Era o dimineață extraordinară, încă răcoroasă, deși valurile de ceață se ridicau cu repeziciune. Puteai vedea pe o distanță de câțiva kilometri și doar vreo doi–trei nori albi pluteau pe cer. În copaci, păsările cântau și aerul mirosea dulce.

– Mergem până la lac, apoi ne mai plimbăm pe aici. Te conduc eu. Îți convine așa? o întrebă Verity.

– Sigur că da. Încă nu știu foarte multe despre locurile pentru plimbare.

Verity schiță un zâmbet și o luă de braț.

Gwen privi dealurile din apropiere acoperite cu pomi, care străluceau splendid în razele soarelui. Intrigată de degetele femeilor care zburau cu iuțeală pe deasupra vegetației, în timp ce culegeau, arătă cu degetul spre potecile șerpuitoare dintre ele, care duceau spre vârf.

– Nu m-ar deranja să merg pe cărările acelea. Mi-ar plăcea să văd culegătoarele de aproape.

Verity se încruntă.

– Strângătoare, draga mea, nu culegătoare. Nu, nu astăzi. Ai putea cădea într-unul dintre canalele de irigații. Am o idee mai bună. Ne vom îndepărta de lac într-o clipită și ne vom îndrepta spre pădurea mea favorită. E absolut magică. Eu și Laurence obișnuiam să ne jucăm de-a v-ați ascunselea acolo în vacanțele de vară.

– Amândoi ați mers la școala cu internat în Anglia?

– Da, deși nu în același timp. Eu am fost la Malvern. Laurence e mult mai mare decât mine. Dar știi asta deja.

Gwen încuviință din cap și continuară să meargă pe aleea din jurul lacului pentru încă o jumătate de oră. Lacul era foarte liniștit în centru și foarte întunecat. Micile valuri albe se spărgeau de țărmul pietros, unde păsări cenușii cu piepturi albe și pântec de culoarea scorțișoarei își întindeau aripile și-și curățau penele.

– Găinușe-de-baltă, spuse Verity. Aici cotim.

Îi arătă o potecă.

La început, copacii se ridicau la mare distanță între ei, dar pe măsură ce se adânciră în pădure, aerul se umplu sufocant de mirosurile și de sunetele creaturilor care se mișcau pretutindeni. Gwen se opri să asculte.

– Sunt numai niște șopârle, o liniști Verity. Și păsări, firește, și poate

vreun șarpe de copac. Nimic care să te îngrijoreze, îți garantez. E un loc puțin mai sălbatic și mai neobișnuit, dar, dacă ții pasul cu mine, vei fi bine. În șir indian acum. Tu mergi în spatele meu.

Gwen se întinse să atingă crengile unui arbore cioturos, dar frunzele o înțepară și își retrase iute mâna. Pădurea devenea tot mai sălbatică și nu semăna cu nimic din ce văzuse ea până acum, deși nu avea nimic amenințător. Îi plăcea mai degrabă sentimentul pe care i-l inspira, de loc uitat de lume. Rămurelele plesneau sub pașii lor și aerul părea pătat cu verde de la zonele umede unde soarele nu pătrundea.

Verity zâmbi.

– Dacă vrei să afli ceva, întreabă-mă. Sunt sigură că te vei adapta de minune aici.

– Mulțumesc, răspunse Gwen. Ar fi ceva. Am o întrebare legată de cheile de la cămară. Sunt două rânduri. Ar trebui să le păstrez nepărat pe amândouă?

– Nu, ar fi o greșeală copilărească din partea ta. Dă-i un rând lui *appu*. Așa nu trebuie să te mai deranjeze pentru orice fleac.

Verity îi arătă niște flori violete la marginea cărării.

– Vezi ce frumoase sunt? Ce bine-ar fi fost să fi luat un coș cu mine.

– Poate data viitoare.

– Pune-ți una în păr, o îndemnă Verity și se aplecă să culeagă o floare. Uite, te ajut eu.

Verity împleti codița florii printr-o buclă din părul lui Gwen, apoi se dădu un pas în spate.

– Poftim. Încântător! Se potrivește cu ochii tăi. Continuăm?

Își reluară plimbarea. Verity trăncănea fără oprire, părând așa de încântată că e afară cu ea, încât Gwen se relaxă și pierdu noțiunea timpului. Mirosul lacului dispăruse de mult, când își aminti brusc de întâlnirea ei cu *dhobi*.

– Dumnezeule! Am uitat. Verity, trebuie să ne întoarcem.

Dădu să se răsucească pe călcâie.

– Desigur, dar nu ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Ne va lua un secol. Știu o scurtătură în apropiere. Eu și Laurence o foloseam mereu. Ajungem înapoi mult mai repede.

Verity arătă spre cărare, dar făcu un pas în direcția opusă.

– Nu vii și tu?

– Cred că mă voi întoarce pe drumul cel lung, dacă nu te superi. E o dimineață așa de frumoasă și pe mine nu mă presează timpul. Vezi poteca aceea? Mergi de-a lungul ei pentru încă vreo 50 de metri, apoi cotește în dreapta, unde vei găsi o mică răscruce. În mijloc vei vedea un smochin. N-ai cum să-l ratezi.

– Mulțumesc.

Verity îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Te va duce direct acasă. Urmează-ți instinctul. Ne vedem acasă.

Gwen porni în direcția indicată de Verity, apoi coti acolo unde smochinul se ridica în mijlocul unui luminiș micuț. Se bucurase de dimineața petrecută împreună și trase concluzia că sora soțului ei e mult mai prietenoasă decât crezuse la început. Era foarte încântată. Ar fi nemaipomenit ca ele două se devină prietene.

Continuă să meargă, așteptând să zărească în curând suprafața strălucitoare a lacului, dar, după ce parcurse o distanță destul de mare, observă că poteca se adâncea și mai mult în pădure. Bolovani uriași îi blocau drumul acum, iar cântecul păsărilor se oprise. Se uită în jur, dar simțul direcției nu fusese niciodată unul dintre punctele ei tari.

Puțin mai departe, cărarea cobora abrupt. Ceva nu era în regulă. Se uită în spate și văzu că drumul cobora de mai mult timp, iar, ca să ajungă acasă, știa sigur că trebuie să se îndrepte în sus.

Se așeză pe o stâncă acoperită cu mușchi, își trecu degetele prin păr și își șterse sudoarea de pe frunte. Se hotărî apoi să se întoarcă pe unde venise. Nu se simțea înfricoșată, ci mai degrabă iritată de faptul că se rătăcise și necazul era că, cu cât mergea mai departe, cu atât mai puțin recunoștea cărarea. O creangă care atârna i se agăță în păr și când trase

de ea, clama se desprinse. Puțin mai încolo, se împiedică și căzu în fund, sfâșiindu-și noua rochie din voal de bumbac.

Cu mâinile julite, își curăță veșmintele de frunze, dar, când se ridică în picioare, pielea de pe coapse începu să o usture. Se răsuci puțin ca să verifice și își văzu pielea, de obicei albă ca laptele, roșie ca focul. O mușcase ceva. Se uită împrejur și zări un mușuroi de furnici chiar acolo unde căzuse.

Cel puțin soarele lumina puternic. Porni din nou la drum și, după ce coti greșit de câteva ori, găsi, în sfârșit, smochinul. Însemna că va trebui să parcurgă drumul cel lung, așa că nu-i rămânea decât opțiunea de o apuca pe cărarea pe care ea și Verity veniseră. Va întârzia foarte mult.

Când ajunse la lac, inima i se umplu de bucurie la vederea casei ei. Începu să alerge, fără să-i mai pese de starea părului și a hainelor. Apropiindu-se de casă, îl văzu pe Laurence agitându-se pe marginea lacului, punându-și mâna streașină ca să se apere de strălucirea soarelui de amiază. O văzu și rămase neclintit, privind-o alergând în sus, spre el.

Se bucură așa de tare să-l vadă, încât inima aproape că-i explodă de fericire.

– Ai avut o plimbare frumoasă? spuse el pe un ton serios.

Apoi colțurile gurii lui se ridicară ușor în sus, iar sprâncenele, la fel. Un surâs numai pentru ea.

– Nu râde de mine. M-am rătăcit.

– Ce mă fac eu cu tine?

– N-am vrut să mă rătăcesc.

Gwen se scărpină pe picior, la spate.

– Am mai și fost mușcată.

– Ce te-a mușcat?

Tânăra se strâmbă.

– Niște furnici.

– Nu există „niște furnici“ în Ceylon. Acum vorbesc serios, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai fi rănită. Promite-mi că vei avea mai multă grijă.

Gwen se chinui să pară cât mai sobră, dar, fără să reușească, zâmbi cu gura până la urechi și amândoi izbucniră în râs.

– Ești exact ca tata.

– Uneori mă simt ca el.

Laurence o trase aproape.

– Cu excepția acestui lucru.

Sărutul se dovedi unul lung și profund.

În acel moment, Verity ieși din casă.

– Aici erați, exclamă ea delicat. Iertați-mă că vă întrerup. Eu m-am întors de mult timp. Ne-am făcut multe griji.

– Am mers pe cărarea pe care mi-ai arătat-o tu. Am fost mușcată de furnici.

– Ai luat-o pe cărarea din dreapta? Acolo, la smochin?

Gwen se încruntă.

– Nu mai contează. Ești aici acum.

Laurence își cuprinse după umeri soția și scoase o batistă curată ca să-i șteargă praful de pe obraji.

– Ai ratat prânzul, desigur, dar îi poți mulțumi lui Verity că s-a întâlnit cu *dhobi* în locul tău.

Verity încuviință din cap și zâmbi.

– Nu e nevoie de mulțumiri. Îi voi spune lui *appu* să-ți prepare niște sendvișuri, da? Și voi găsi și o loțiune care să mai potolească arsurile de la mușcăturile furnicilor.

– Mulțumesc.

După ce Verity se întoarse și se îndreptă spre casă, Laurence o luă pe Gwen de mână.

– După asta, iubito, trebuie să ne pregătim să mergem la bal.

– Laurence, spuse ea, strângându-i mâna. Voiam să îți zic… Despre zilele trecute.

Chipul lui se înnegură.

– Îmi pare rău că am fost aspru.

Gwen privi în pământ pentru o clipă. Era o conversație pe care și-o dorea, dar nu acum, când sora lui ar fi putut să-i audă. Poate după bal vor avea o șansă mai bună să discute între patru ochi.

– Haide să uităm deocamdată, vrei? îl rugă ea. Voiam doar să-ți explic de ce m-am dus la liniile de producție.

El o întrerupse.

– McGregor deja mi-a povestit.

– Știi că bărbatul era rănit, da?

– Ești amabilă, Gwen, și foarte inimoasă, dar bărbatul acela creează numai probleme. Se crede că și-a făcut singur rău.

– Dar de ce ar face așa ceva?

– Ca să ne forțeze mâna și să îi plătim pentru zilele de boală.

– Dacă oamenii sunt răniți, trebuie să îi ajutăm.

– Nu și dacă e vorba de o rană intenționată.

Tânăra cugetă un moment.

– Nu-mi place cum mi-a vorbit McGregor.

– Așa e felul lui. Nu o lua personal.

Gwen oftă și, amintindu-și ochii reci ca oțelul ai lui McGregor și buzele lui subțiri, nu se arătă prea convinsă.

– Lasă forța de muncă de pe plantație în seama lui McGregor. Urăște să i se pună la îndoială autoritatea, mi-e teamă, și mai ales de către o femeie. Este un bărbat sever din vechea școală.

– Par să fie mulți ca el pe-aici, prin preajmă.

El ridică din umeri.

– Sunt multe de făcut, dar cu grupurile atât de diferite de lucrători, aici, în Ceylon, nu ne putem permite să îi înstrăinăm pe oameni, doar pentru că ne grăbim cu schimbările. Avem nevoie de consens ca să facem ceva major și diferit pentru întreaga țară.

– Și dacă nu există consens?

Laurence o privi cu seriozitate când îi răspunse.

– Trebuie să existe consens, Gwen.

Se lăsă tăcerea.

– Ții mult la McGregor?

– Bănuiesc că da. L-am lăsat responsabil pe plantație în timpul războiului, cu doar doi asistenți. El n-a putut să lupte.

– De ce?

– Poate că ai observat deja că șchiopătează ușor. A reușit să țină admirabil în frâu o mie de oameni și aș băga mâna în foc pentru el.

– Va trebui să învăț să-l plac.

– Sincer vorbind, acum sunt vreo 1500 de lucrători, având în vedere că am mai luat o plantație. Am avut câteva dificultăți de început cu unii dintre lucrătorii necalificați, care au fost transferați. Există și alte aspecte ale muncii. Nu e vorba doar de strângerea frunzelor.

– De ce numai femeile culeg?

– Au degete agile. Noi îi spunem strângere.

– Da, mi-a zis și Verity. Și bărbații ce fac?

– Sunt multe treburi care necesită forță brută. Săpatul, plantarea, fertilizarea, curățarea canalizării și, desigur, curățarea de buruieni. Avem grupuri speciale pentru curățarea buruienilor și a crengilor uscate, iar copiii aleargă în urma lor și strâng uscăturile pe care le duc acasă pentru foc. Nu uita, în timp ce tu ai acționat ca o ființă umană decentă, treaba lui McGregor este să se îngrijească de siguranța ta.

Gwen încuviință din cap.

– Poate ai observat deja că personalul gospodăriei se crede superior personalului de pe plantație. Nu vrem să-i supărăm nici pe ei. Cum te descurci? Te supără cineva?

Gwen se gândi să-i vorbească despre socotelile ciudate, dar se hotărî să se abțină. Gospodăria era responsabilitatea ei și va găsi o cale să înțeleagă ce se petrece.

Când el o sărută pe buze, Gwen adulmecă din nou mirosul de săpun și

de lămâie.

– Să mergem, frumoasa mea soție, spuse el. Nu crezi că a venit vremea să ne și distrăm puțin?

Balul anual al clubului de golf urma să aibă loc la Grand Hotel în Nuwara Eliya. La fel ca orice conac elisabetan, era înconjurat de grădini perfect îngrijite cu peluze din iarbă grasă și deasă, acoperite cu margarete. Gwen așteptase evenimentul cu nerăbdare. Acum i se oferea șansa să poarte rochia nouă cu franjuri roz-argintie, iar ea și Fran aveau, în sfârșit, să danseze charleston.

Drumul cu mașina până în oraș dură trei ore și, din pricina șoselei cu urcușuri și suișuri abrupte, Gwen simți o ușoară greață. Dar când ajunseră și coborî din mașină în aerul care mirosea a mentă, își reveni imediat. Orașul semăna foarte mult cu Glouchestershire. Avea o turlă cu ceas, un ansamblu memorial impozant cu trepte și o biserică cu aspect englezesc.

Mai devreme, când Gwen ieșise din casă, rămăsese surprinsă să vadă că Verity se instalase deja pe locul din dreapta șoferului, lângă Laurence. Pe chipul lui se așternuse o expresie de neplăcere, dar nu îi spusese să se mute.

Verity se răsucise către ea.

– Nu te superi, nu-i așa, Gwen? Nu l-am mai văzut de atâta timp.

Mândria lui Gwen fusese puțin rănită, la urma urmei, locul din față îi aparținea, dar înțelese că poate Verity și Laurence ar dori să discute.

Laurence le rezervase deja camerele de hotel și, când ajunseră în foaier, ea se îndreptă spre recepție împreună cu el.

– Am aranjat ca tu și Fran să stați în aceeași cameră, spuse el. O să vă bucurați de timpul petrecut împreună.

Gwen se uită la oamenii care începeau să se așeze la coadă și încercă să-și înghită cuvintele pe care voia să le rostească.

– O să fie ca pe vremuri, spuse el, parcă apărându-se.

Apoi se întoarse către funcționar.

– Dar nu despre asta e vorba, șuieră ea. Pentru Dumnezeu, Laurence…

– Nu acum, Gwen, te rog. Poftim cheia ta.

Ea îl apucă de mânecă.

– Încă nu e totul stabilit.

El nu răspunse. Gwen își mușcă limba, înăbușindu-și explozia bruscă de emoții și, fiindcă nu voia să fie văzută plângând în holul unui hotel, dădu să se întoarcă.

El întinse mâna să o oprească.

– Îmi pare rău, știu că trebuie să vorbim. Mi-e teamă că nu am fost pe de-a-ntregul…

Chiar când se pregătea să spună mai multe, inspiră adânc, căci Verity își croia drum prin mulțime spre ei. Cu o privire prietenoasă pentru Gwen, își vârî brațul pe sub cel al fratelui ei și își sprijini capul de umărul lui. Laurence se uită la Gwen cu o privire prin care își ceru scuze, dar tânăra se răsuci furioasă pe călcâie și plecă să o caute pe Fran.

Camera lor era mare și confortabilă, cu o canapea, două paturi cu plasă pentru țânțari, un șifonier, două noptiere micuțe și o toaletă cu oglindă, pe care fuseseră aranjate cu gust trei orhidee palide. Fran își scoase rochia și șalul călduros din lână, împrumutat de Gwen, și se strecură imediat între așternuturile apretate ale unui pat. Întinse mâna și o brățară îi zornăi la încheietură.

– Uite, e un templu budist. Am cumpărat-o într-unul din bazarurile zgomotoase din Colombo.

Gwen cercetă noul pandantiv de pe brățara lui Fran.

– Așadar, te bucuri de măritiș? întrebă Fran cu sprâncenele ridicate și un zâmbet larg pe față.

– E o viață plăcută.

– Plăcută? Ar trebui să fie mai palpitantă decât atât.

Gwen pretinse că o ignoră și ridică din umeri.

– Haide, varsă tot! Știi despre ce vorbesc.

Gwen se posomorî și privi în jos.

Fran se săltă imediat în capul oaselor.

– Oh, Gwennie, ce s-a întâmplat?

Se lăsă tăcerea și Gwen se luptă cu nevoia de a-i povesti tot, dar totodată dorea să-i rămână loială lui Laurence.

– Mă sperii. Te-a rănit?

Fran întinse mâna către ea.

Gwen scutură din cap și-și ridică privirea.

– Nu a vrut.

– Ești plină de zgârieturi.

– Numai eu sunt de vină pentru ele.

– Bun. Laurence pare mult prea drăguț ca să facă așa ceva.

Gwen se încruntă.

– E foarte drăguț.

– Atunci de ce pari așa de nefericită?

Se opri puțin.

– Asta e, nu? E drăguț, mult prea drăguț. Nu te distrezi, nu-i așa?

Gwen înghiți nodul din gât și simți cum pieptul îi ia foc.

– Ne-am distrat. Apoi…

– Oh, asta nu e bine deloc. Ce sens are să fii legată de un bărbat, dacă nu te distrezi cum trebuie? Știe ce trebuie să facă?

– A mai fost căsătorit. Firește că știe.

Fran clătină din cap.

– Nu e o garanție. Unii bărbați pur și simplu nu sunt făcuți pentru așa ceva.

– A fost minunat în Anglia.

Gwen simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

– Și în Colombo.

– Atunci, e ceva care îl necăjește.

– De fapt, eu cred că e ceva care îl îngrijorează, dar nu vrea să vorbească.

– Discuțiile nu rezolvă nimic. Hai să te facem uluitor de irezistibilă, astfel încât să nu-și poată ține mâinile departe de tine. Așa se cucerește inima unui bărbat!

Gwen zâmbi trist. După ce Fran plecase la Londra ultima oară și, înainte de căsătoria ei cu Laurence, Gwen încercase să discute cu mama ei despre chestiunile intime. Încercarea sfârșise într-o bolboroseală fără speranță. Mama ei probabil că nu auzise niciodată de orgasme și gândul la tatăl ei dotat cu o mustață ca un ghidon încercând să-și satisfacă nevasta era suficient ca să facă pe oricine să se tragă înapoi scârbit sau să moară de râs. Mama ei nu ieșise nici măcar din etapa „bărbații au anumite nevoi“, despre care toate fetele obișnuiau să râdă la pension.

Fran îi întrerupse gândurile.

– Am uitat să-ți spun. M-am gândit să-mi iau o slujbă când mă întorc acasă.

– Dar nu ai nevoie de o slujbă. Ai bani din proprietățile închiriate.

– N-am nevoie de slujbă pentru bani, dar m-am plictisit de petreceri și de șampanie. Tu ai avut dintotdeauna făbricuța de făcut brânză, așa că eu de ce să nu am nimic?

Amintirile o copleșiră pe Gwen. O durea să constate cât de dor îi era de părinții ei și de vechiul conac dărăpănat în care locuiau. După ce mama ei transformase un grajd mai vechi într-o făbricuță unde se producea brânză, case se umpluse de mirosul acrișor. Scutură din cap. Acum era aici, în ținutul scorțișoarei și al iasomiei și nu mai avea sens să privească înapoi.

– Ne pregătim? întrebă Fran.

După ce făcură baie amândouă, Gwen își puse o bentiță de păr ornată cu perle, iar Fran o ajută să-și aranjeze părul, astfel încât buclele întunecate să alunece moi pe gâtul ei zvelt. Părul castaniu al lui Fran, scurt și tuns șic, stătea umflat în jurul capului, strălucind sub o bentiță

roșie și o pană asortată.

Fran o privi pe Gwen de sus și până jos.

– Arăt bine?

Fran rânji satisfăcută.

– Să înceapă operațiunea seducției!

Pe la unsprezece noaptea, balul se afla în plină desfășurare. Orchestra intrase în pauză, așa că Gwen se uită prin încăpere la oamenii răspândiți care încotro. Cele mai multe dintre femei purtau rochii demodate în culori pastelate, de sub care abia dacă se zăreau gleznele și până și cele tinere se îmbrăcaseră ca mamele lor.

Laurence, chipeș într-un frac alb, nu reușise să-și desprindă privirea de pe Gwen și se bucuraseră de apropierea prilejuită de un vals, până când sora lui i-l furase poruncitoare de lângă ea. Când Gwen făcu un pas într-o parte, el îi oferi un zâmbet crispat. Acum, fiindcă nu izbutea s-o găsească pe Fran nicăieri, se simțea părăsită. Se sprijini de o coloană de lângă intrare, ascultând amestecul de glasuri și salutând chipurile ușor familiare, când un bărbat i se adresă.

– Doamnă Hooper! Ce plăcere!

Se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de el, arătând superb într-un costum negru de seară, cu o vestă brodată extraordinară, în nuanțe de roșu și de auriu. Privirea lui zăbovi puțin prea mult pe chipul ei. Gwen își aminti ochii strălucitori, de culoarea caramelului din ziua în care se întâlniseră și acum, ca și atunci, când bărbatul zâmbea, expresia de pe chipul lui se transforma, devenind caldă. Se simțea năucită și căută un cuvânt ca să-l descrie pe bărbat. Exotic, gândise ea înainte, dar el era mai mult de atât. Tulburător poate? Se strădui să zâmbească, dar fără să reușească, apoi, amintindu-și de maniere, îi oferi mâna și buzele lui abia dacă atinseră mănușa de mătase, care îi ajungea până la cot.

– Domnule Ravasinghe? Ce mai faceți?

– Arătați încântător în această seară. Nu dansați?

– Mulțumesc, dar nu dansez momentan.

De data asta, flatată că i-a atras atenția, schiță un zâmbet, dar deveni brusc conștientă de statutul ei.

– Laurence e acolo împreună cu sora lui.

El încuviință din cap.

– Ah, da. Verity Hooper.

– O cunoașteți?

El dădu din cap că da.

– Drumurile noastre s-au intersectat la un moment dat.

– Eu abia am cunoscut-o. Pare să îl îndrăgească mult pe Laurence.

– Da, îmi amintesc.

El se opri și îi zâmbi.

– Ați dori să dansați, doamnă Hooper, când se va întoarce orchestra?

– Vă rog să îmi spuneți Gwen. Nu sunt sigură că ar trebui.

Se uită în jur și o zări pe Fran întorcându-se în încăpere dinspre intrarea opusă, ducând ceva sub braț. Fran, ca de obicei, arăta impresionant în rochia ei swing roșu-aprins, la care asortase o pereche de pantofi delicați cu năsturei roșii.

– Domnule Ravasinghe, trebuie să v-o prezint pe verișoara și cea mai bună prietenă a mea, Frances Myant.

Când Fran se apropie, Gwen observă atracția instantanee dintre Savi Ravasinghe și verișoara ei. Se holbară unul la altul prea mult timp, iar el parcă-și pierduse vocea. Fran plesnea de sănătate și de voioșie și Gwen își dădu seama că verișoara ei nu arătase niciodată mai frumoasă, deși mai mult decât orice, pofta ei de viață o făcea să iasă în evidență. Încrederea în propriile forțe părea să-i atragă pe oameni lângă ea, de parcă strălucirea ei i-ar fi putut învălui și pe ei. Fie se întâmpla așa, fie oamenii o respingeau dezaprobator.

Pentru o clipă, Gwen simți că o invidiază. Deși în cele două ocazii în care se întâlniseră, Savi Ravasinghe o admirase fățiș, totuși nu o privise deloc în felul acesta. Adevărul era că, atunci când se uita la ea, o copleșea

rușinea la gândul că se îmbujora ca o școlăriță. Acum se simțea prostuță. O protejase, așa cum ar fi făcut-o un frate mai mare, luând-o sub aripa lui și chiar și invitația lui la dans, socoti ea, probabil că-i fusese adresată din amabilitate. Tuși ca să-i atragă atenția și abia apoi putu să îi prezinte unul altuia.

– Uite, am adus astea, spuse Fran.

Fran îi întinse două înregistrări făcute cu noul dispozitiv cu microfon.

– Îl voi ruga pe acel tânăr să le pună.

Arătă spre un bărbat în costum de seară, care avea grijă de gramofon.

– Dansați charleston, domnule Ravasinghe?

El clătină din cap și afișă o expresie prefăcut îngrozită.

Ea surâse larg și îl luă de braț.

– Nu vă faceți probleme, vă învăț pe amândoi.

Peste umărul lui Fran, Gwen observă că Laurence fusese reținut de Christina, văduva americană. Era genul de femeie care se înconjoară de bărbați. Rochia cu umărul gol, din satin negru, care i se lipea de trup în unduiri atrăgătoare avea grijă de asta. Gwen se uită la bretonul ondulat al lui Laurence și simți nevoia stringentă de a traversa camera cu pași mari și de a-și lua soțul de acolo. Ridică mâna să-i facă semn, dar Laurence nu o văzu și continuă să-i zâmbească femeii. Gwen își înăbuși cu greu atacul brusc de gelozie, când văduva se întinse și-l mângâie pe obraz. Laurence își ridică în sfârșit privirea și îi întâlni ochii fixați asupra lui, așa că se înclină spre Christina, apoi își croi drum prin mulțime.

– Aici erai, Gwendolyn!

– Ce-i spuneai acelei femei?

Știa că vocea îi suna dureros de iritată.

El se strâmbă.

– Discutam afaceri.

Gwen își îngustă privirea și inspiră adânc.

– Laurence, am văzut când ți-a atins fața.

El izbucni în râs.

– Nu e nimic amuzant.

Laurence îi înconjură talia cu brațul, o trase aproape de el, apoi zâmbi.

– Nu am ochi decât pentru tine. În fine, femeia deține o bancă, mai mult sau mai puțin.

Vorbise de parcă asta ar fi explicat totul. Apoi chipul i se înnegură și deveni serios.

– Mai important e că te-am văzut stând de vorbă cu Ravasinghe. Uite, distrează-te, dansează charleston cu Fran, fă ce vrei, dar aș prefera să nu-ți petreci timpul cu el.

Ea îi dădu mâna într-o parte.

– Nu-l placi?

– Nu contează dacă îl plac sau nu.

– Atunci ce e? Doar nu pentru că e singalez?

– Sper că nu ai o părere așa de proastă despre mine.

– Nu am. Dar îl consider pe domnul Ravasinghe un bărbat fermecător.

Laurence îi aruncă o privire îngrijorată.

– Fermecător? Asta crezi despre el?

– Da.

Ea se opri câteva clipe.

– Cunoștințele tale singaleze vin vreodată la tine acasă?

– Din când în când.

– Dar noi mergem la ei?

– Știu că ți se pare ciudat, dar nu, nici măcar la cei cu o poziție relativ bună precum Ravasinghe.

Laurence dădu din cap și când vorbi, glasul i se schimbase.

– Se întâmplă să-i picteze portretul Christinei.

– E pictor? Nu mi-am dat seama. Vorbești de parcă asta te-ar deranja.

– De ce să mă deranjeze? întrebă el. Haide, sunt câțiva oameni aici în fața cărora vreau să mă dau mare cu tine.

– O, nu! Fran ne va învăța pe mine și pe Savi să dansăm charleston.

Simțindu-se iritată din cauza lui, îi întoarse spatele și porni după ceilalți doi spre gramofon.

După aceea, Laurence nu se mai apropie de ea. Deși se prefăcea că privește într-o altă direcție, Gwen îl urmări cum dansează cu Christina de mai multe ori. Încerca să se poarte cu maturitate, dar imaginea lor îi provoca greață. Îi spusese cu tupeu cum ar trebui să-și petreacă timpul, în vreme ce femeia se lipea de el și îi atingea fața de parcă ar fi fost proprietatea ei. Văzâmd toate acestea și, cuprinsă de ranchiună, Gwen dădu pe gât mai multe pahare de șampanie.

Timp de o oră, Fran, Savi Ravasinghe și Gwen exersară charleston, ignorând privirile dezaprobatoare din partea oaspeților mai vârstnici, care, fără îndoială, ardeau de nerăbdare să se întoarcă orchestra, ca să continue cu valsurile și cu foxtrotul. Vreo două persoane mai tinere veniră alături de ei și, pentru o vreme, până și Verity intră în joc, râzând atât de tare, încât Gwen se trezi cucerită de ea.

Mai târziu, când Fran dispăru nu se știe unde și Verity nu se mai zărea deloc, Gwen se bosumflă, bravura ei de mai devreme dispărând încetul cu încetul. Luă un alt pahar de șampanie de la un ospătar care trecu pe lângă ea, părăsi sala de bal și ieși pe hol unde se sprijini de peretele de sub scară, ușor cherchelită. Se întrebă cum să-l smulgă pe Laurence din ghearele americancei.

Când Savi Ravasinghe se îndreptă spre ea, lui Gwen aproape că i se închideau ochii.

– Așteaptă aici, spuse el. Îl voi găsi pe soțul tău.

– Mă simt amețită. Te rog, nu mă lăsa aici.

– Foarte bine. În ce cameră stai? Te ajut să urci scările.

Ea chicoti.

– Cred că m-am îmbătat puțin.

Ravasinghe îi luă paharul din mână și îl puse pe o masă.

– Un pahar mare cu apă și un somn bun te vor pune pe picioare.

Haide. Sprijină-te de mine.

El îi sărută mâna înmănușată și i-o așeză sub brațul lui. Prin mătasea rochiei, ea îi simți răcoarea mâinii, care contrasta puternic cu propria ei fierbințeală. Într-un colț al minții, știa că nu se cuvine să îi permită unui străin să o ducă pe scări, dar, după felul în care Laurence dansase cu Christina, se hotărî să lase deoparte orice precauție.

– Ai cheia?

– E în poșeta mea.

Ea se opri și îl privi.

– Se pare că întotdeauna mă salvezi din situații neplăcute.

El izbucni în râs.

– Păi, dacă tu tot insiști să te bagi în ele.

– Mă simt puțin rău.

– Așa e. Sus cu tine, doamnă Hooper.

O strânse blând de mână, iar ei i se înmuiară genunchii.

– Ține-te bine de brațul meu și imediat ce te văd în cameră aranjată, o să-ți găsesc verișoara.

După ce urcară câteva trepte, Gwen auzi sunetul unor pași. Își ridică privirea și o văzu pe Florence Shoebotham apropiindu-se, cu nasul ei lucios și gușa clătinându-se ușurel. *Cum o putea să vorbească prin bărbia aia dublă,* se întrebă Gwen, așteptând un comentariu acid. Spre surprinderea ei, Florence trecu pe lângă ei, fără să scoată o vorbă.

– La naiba! Probabil că o să-i spună lui Laurence.

– Ce să-i spună?

Ea dădu din mâini și simți cum o ia din nou amețeala.

– O, nimic. Doar că eram cherchelită.

Domnul Ravasinghe o conduse până la camera ei și intrară împreună. Când îi simți degetele pe glezne, în timp ce îi dădea pantofii jos, Gwen se înroși ca un rac. Își mușcă buza, chinuindu-se să nu-i arate în atitudinea ei ceva care nu s-ar fi cuvenit. Bărbatul o ajută să se întindă pe pat. Gwen

închise ochii și el o mângâie încet pe tâmplă. Un gest liniștitor, pe care ea și-l dorea continuu, dar, ușor stingherită, se foi.

– Îl iubesc pe Laurence, murmură ea împleticind cuvintele.

– Desigur că-l iubești. Te mai simți rău?

– Puțin. Camera se învârte încet cu mine.

– Atunci voi rămâne până când adormi. Nu vreau să te las aici, știind că ți se poate face rău.

E un bărbat încântător, se gândi ea printre vârtejurile ce-i dădeau amețeli, apoi rosti cuvintele cu voce tare, sughiță și își duse mâna la gură.

– Vai de mine!

El continuă să o mângâie pe față.

O parte din ea știa că ar trebui să-i ceară să plece, dar, simțindu-se atât de singură și chinuită de dor, tânjea după felul acesta de atingere. Orice urmă de precauție dispăruse odată cu ultimul pahar de șampanie. Imaginea obsedantă a Christinei în rochia ei neagră, flirtând cu Laurence, îi aduse lacrimi în ochi și începu să bombăne în sinea ei.

– Pot să te ajut să stai mai comod, dacă vrei.

– Mulțumesc.

Savi îi ținu paharul cât ea sorbi puțină apă, apoi îi strecură încă o pernă sub cap. Gwen își aruncă șalul cât colo – fiindu-i prea cald –, apoi căzu într-un somn agitat, febril. Stătea cu brațele întinse și o durea ceafa. Uneori el era acolo sau cel puțin părea să fie și alteori dispărea. Visă lucruri tulburătoare. Domnul Ravasinghe o atingea, iar ea își întindea mâinile după el, apoi el se transforma în Laurence și totul era bine din nou. Avea voie să facă dragoste cu soțul ei. Când se trezi de-a binelea, văzu că își descheiase nasturii de la rochie și dresurile alunecaseră în jos. Își aminti cât de îngrozitor de cald îi fusese. Noii ei pantalonași de mătase franțuzești zăceau pe podea. Când Fran apăru la miezul nopții, îi porunci lui Gwen să se bage sub pătură.

– Uită-te în ce hal ești, Gwen! Pe jumătate dezbrăcată și cu hainele șifonate. Ce Dumnezeu ai făcut?

– Nu-mi amintesc.

– Miroși a băutură de la o poștă.

– Am băut, Franny, spuse ea, încă amețită. Am băut șampanie.

Fran opri lumina de gaz, urcă în același pat și se culcuși lângă ea, așa cum făceau în copilărie.

A doua zi dimineață, la micul dejun, Fran era de negăsit, iar Verity plecase să se plimbe. Laurence părea binedispus și o întrebă dacă se distrase. Ea îi răspunse că da, dar că băuse prea multă șampanie și se retrăsese devreme din cauza unei dureri de cap.

– Te-am căutat. Verity a zis că probabil te-ai dus sus și că Fran e cu tine.

– Verity era și ea amețită bine de băutură. De ce n-ai venit să mă verifici?

– N-am vrut să te trezesc.

Laurence se opri și zâmbi larg.

– Cred că tu și Fran i-ați scuturat bine pe prietenii noștri cumpătați.

Gwen simți cum îi ia foc fața. Își amintea noaptea destul de vag, dar știa că fusese amețită și că domnul Ravasinghe o ajutase să urce scările.

Se uită la soțul ei și se gândi ce ar putea să mai spună.

– Ți-a făcut plăcere să dansezi cu Christina? întrebă ea, vrând să pară relaxată, dar tonul îi dezvălui încordarea.

El ridică din umeri, își unse cu unt felia de pâine prăjită, după care adăugă un strat gros de marmeladă.

– E o prietenă veche.

– Asta e tot?

Se uită la ea și zâmbi.

– Deocamdată, asta e tot.

– A fost și altfel?

– Nu, înainte de tine, nu era nimic.

Gwen își mușcă buzele. Știa că nu e corect, dar se simțea rănită.

– Acum s-a terminat?

– De tot.

– Nu părea chiar de tot.

Laurence se încruntă.

– Îi place să se poarte provocator. N-o băga în seamă.

– Așadar, nu e din cauza ei?

– Ce să fie?

Gwen trase adânc aer în piept.

– Felul în care te porți.

Oare își închipuise că fața lui se înnegurase și că dăduse din cap?

– Și s-a terminat și pentru ea?

– Ce e asta, Gwen? Inchiziția spaniolă? Am spus că s-a terminat.

– Asta voiai să-mi spui ieri?

El o privi nedumerit.

– În foaier, când am sosit.

– Ah, atunci… Da… Da, desigur.

Gwen se hotărî să lase baltă chestiunea. Se tot gândi să găsească alt subiect de conversație și atunci își aminti. Era prima ei ocazie potrivită să deschidă subiectul micului mormânt pe care îl descoperise. Bău din ceai și își șterse buzele delicat, apoi își îndreptă atenția spre pâinea prăjită și spre marmeladă, importată special de la Fortnum&Mason, observă ea. Reuși să schițeze un zâmbet și vorbi.

– Cine a fost Thomas, Laurence?

Laurence încremeni și-și ținu privirea plecată.

Se lăsă tăcerea și Gwen auzi sunetele din sala de mese: murmurele sporadice ale dimineții timpurii, pașii ușori ai ospătarilor, clinchetul delicat al tacâmurilor pe vasele de porțelan. Timpul se scurgea și tăcerea devenea stânjenitoare. Oare Laurence avea de gând să spună ceva? Simți cum începe să o mănânce pielea de pe ceafă și nu se putu abține să se

foiască ușor pe scaun. Mai unse cu unt o felie de pâine prăjită, apoi se întinse peste masă să i-o dea lui.

– Laurence?

El își ridică privirea și mâna în aceeași clipă și răsturnă felia din mâna ei. În ochii lui nu se citea nimic.

– Poate ar fi fost mai bine dacă nu ți-ai fi băgat nasul unde nu-ți fierbe oala.

Vorbise pe un ton neutru, dar Gwen simțise reproșul din spatele vorbelor și se încruntă, în parte uluită, în parte furioasă.

– Nu mi-am băgat nasul nicăieri, cum spui tu. Căutam locul perfect pentru chioșcul meu cu verdeață. Ca să nu mai vorbim că Spew nimerise acolo și a trebuit să-l scot la lumină. Habar n-aveam că o să dau peste un mormânt.

– Chioșcul tău cu verdeață?

El inspiră adânc și se cutremură.

– Da.

Tăcerea se coborî din nou.

– Te rog, spune-mi. Cine a fost Thomas?

Laurence răsuflă și păru că se uită peste umărul ei stâng, nu direct la ea. Gwen luă o ultimă îmbucătură de pâine prăjită și îl privi atentă cum își freacă bărbia.

– Părea atât de trist și de singur acolo. De ce nu a fost pus să se odihnească lângă biserică? Oamenii nu îngroapă de obicei alți oameni în propria grădină, chiar dacă e doar un copil.

Gwen mai luă o sorbitură de ceai.

– Thomas nu a fost *doar* un copil. Era fiul lui Caroline.

Gwen aproape că se înecă cu ceaiul.

Laurence se șterse la gură, apoi puse șervetul mototolit pe masă și își drese glasul de parcă ar fi vrut să vorbească. Cum asta nu se întâmplă, ea hotărî să insiste.

– Vrei să spui că era *doar* fiul lui Caroline?

– Fiul lui Caroline… Și al meu.

Se ridică în picioare și plecă de la masă.

Gwen se sprijini din nou de spătarul scaunului. Nu știa despre Caroline decât cele povestite de Laurence, atunci când se cunoscuseră. El mai fusese căsătorit, soția lui se îmbolnăvise, apoi murise. Nu pomenise de niciun băiețel. Îi părea foarte rău pentru el, dar de ce nu-i spusese niciodată? Și, dacă într-adevăr conta așa de mult, după cum se vădea, de ce lăsase mormântul propriului copil în paragină?

6

Fran îi lăsase un bilet la recepție în care o anunța că s-ar putea să mai stea la Grand în Nuwara Eliya și să plece înapoi fără ea. Acest lucru o îngrijoră pe Gwen, pentru că, urcându-se în mașină imediat după micul dejun, nori groși și amenințători și lumina ciudată adusă de ei pictaseră cerul în galben. Dacă ploaia venea curând, exista riscul ca Fran să nu se mai poată întoarce deloc. Laurence îi povestise că, în anii anteriori, părți din drumul către Hatton fuseseră luate de ape și singurul mijloc de deplasare fusese o canoe. Deși Gwen ardea de nerăbdare să trăiască prima experiență a unui muson, ar fi fost mai liniștită dacă Fran s-ar fi întors cu ei în siguranță.

Odată ajunși acasă, Gwen și Laurence se evitară reciproc cea mai mare parte a după-amiezii, apoi el plecă la fabrica de ceai. În casă, aerul se schimbase. Părea plin de umezeală, foarte diferit de cum fusese până atunci: fierbinte și greu, atât de greu, că puteai aproape să treci cuțitul prin el, încărcat cu un miros neobișnuit de dulce. Liniștea apăsa și ea nemiloasă, iar Gwen se simțea oribil că nu-i poate povesti lui Fran totul despre Thomas.

Când veni ora ceaiului, Gwen se duse la bucătărie să verifice proviziile de orez. Îl găsi pe Nick McGregor la masă, fumând pipă și cu o ceașcă de ceai fierbinte în față. Deși locuia în propriul bungalow, nu departe de al

lor, McGregor venea adesea în bucătăria principală a casei ca să-și odihnească piciorul.

Când deschise subiectul grădinarilor, bărbatul se dovedi surprinzător de amabil, căzând de acord imediat să aloce muncitori pentru grădina cu legume, care să lucreze în ture. Gwen se bucură nespus de felul în care ieșiră lucrurile. Își făcuse o părere greșită despre McGregor din câte se părea. Pesemne că durerea din piciorul rănit îl transforma într-un om morocănos.

Mai târziu, Gwen se întrebă dacă merită să încerce o plimbare de seară pe marginea lacului alături de Spew. Nu prea era o idee grozavă, având în vedere iminența ploii, treptele alunecoase și drumurile îngreunate înapoi spre casă. Așa că își puse sub cap una dintre pernele tapisate, se afundă în canapea și închise ochii.

Venirea lui Laurence îi atrase atenția. Întotdeauna îi recunoștea pașii. Nu știa de ce. Probabil datorită siguranței cu care mergea, dând senzația că stăpânul casei s-a întors, sau faptului că Tapper se ridica, în sfârșit, din coșul lui.

Ieși din cameră și îl găsi pe Laurence pe coridor, privindu-și fix mâinile. Cămașa lui albă era îmbibată de sânge. Lui Gwen i se opri respirația.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

El o privi o clipă încruntat, apoi scutură din cap în direcția unuia dintre cele trei coșuri ale lui Tapper. Gwen se uită împrejur și văzu că Tapper nu venise în hol.

– Unde e Tapper?

Maxilarul lui Laurence zvâcni și părea că bărbatul se chinuie să-și potolească tresăririle involuntare.

– Iubitule, spune-mi, îl rugă ea.

El încercă să vorbească, dar cuvintele îi erau prea repezite ca să înțeleagă ceva din ele. Gwen înșfăcă micul clopoțel de pe masa din hol și sună de două ori. În timp ce așteptau, ea încercă să-l liniștească, dar el îi

împinse mâinile și continuă să privească fix podeaua.

După câteva minute sosi majordomul.

– Te rog să-i spui Naveenei să aducă apă și o cămașă curată pentru stăpân. Spune-i că poate să le ducă în camera lui.

– Da, doamnă.

– Haide, Laurence, îl îndemnă ea. Mergem în camera ta. Îmi povestești ce s-a întâmplat când vei fi pregătit.

Îl apucă de cot, iar el o lăsă să-l conducă sus, pe scări, către camera lui de la capătul coridorului lung. Nu mai fusese în camera lui Laurence decât de două ori. În ambele ocazii, cineva o deranjase: o dată un băiat care venise să șteargă praful și altă dată Naveena, care adusese cămășile proaspăt călcate ale lui Laurence.

El împinse ușa. Un miros ușor de bețe parfumate plutea în aer. Draperiile din catifea albastru-închis erau aproape trase, lăsând lumina amiezii târzii să se strecoare doar printr-o fantă.

– E întuneric, spuse ea și se întoarse spre cele două lămpi electrice.

El păru să nu observe.

Era o cameră atât de somptuoasă și atât de neobișnuită pentru Laurence. Nu era deloc ascunzătoarea masculină la care se așteptase ea prima dată. Își plimbă privirea peste cele două abajururi albastre cu franjuri, peste cele câteva fotografii înrămate de pe masă și peste cele câteva ornamente din porțelan de pe șemineu. Un covor persan mare acoperea o parte din podeaua lucioasă, iar pe pat se zărea o plapumă tighelită, din satin de culoarea ciocolatei amărui. Plasa pentru țânțari atârna de un inel uriaș, prins în tavan și fusese legată cu un nod mare deasupra patului. Mobila, spre deosebire de a ei, avea nuanțe închise.

Se auzi un ciocănit la ușă și Naveena intră cu un prosop, un vas cu apă și o cămașă proaspăt spălată pentru Laurence. Deși probabil că văzuse sângele de pe cămașa lui, când el se așeză pe pat, nu scoase niciun cuvânt, dar îl mângâie ușurel pe braț. El își ridică ochii și schimbară amândoi o privire. Gwen nu-i pricepu semnificația, dar simțea cât de

bine se înțelegeau cei doi.

– În regulă, spuse Gwen, imediat ce Naveena părăsi camera. Să-ți scoatem cămașa.

Trase într-o parte așternuturile de pe pat și Laurence se așeză pe marginea saltelei, în timp ce ea îi desfăcu nasturii de la bretele și de la cămașă. Îl dezbrăcă foarte delicat, în caz că era rănit. Îi curăță sângele de pe mâini și Laurence se ridică să-și dea jos pantalonii. Gwen îi cercetă trupul și constată că nu avea nicio rană.

– Vrei să îmi spui acum ce s-a întâmplat?

El inspiră adânc, apoi se așeză pe pat și lovi cu pumnii în saltea.

– L-au omorât pe Tapper. Pe Tapper al meu! Nenorociții i-au tăiat gâtul.

Gwen își duse mâna la gât instinctiv.

– Vai de mine, Laurence! Îmi pare atât de rău.

Se așeză lângă el, lăsându-l să se sprijine de ea. Gwen îi privi mâinile cum se contractă și cum se relaxează. Niciunul dintre ei nu vorbi, dar femeia simțea emoția intensă din mișcările ritmice ale palmelor soțului ei, atât de precise și de vii, de parcă voiau să comunice în numele lui. În cele din urmă, Laurence se înmuie, iar ea îl ținu în brațe, mângâindu-l pe păr și murmurându-i cuvinte de alinare. Atunci el începu să suspine într-un val de hohote care parcă i se revărsau din suflet.

Gwen își văzuse tatăl plângând o singură dată, atunci când fratele lui, tatăl lui Fran, se înecase. Atunci se așezase pe trepte, ținându-și capul în mâini, speriată de moarte să-și vadă puternicul și curajosul tată, plângând ca un copil. Dar cel puțin învățase să aștepte ca durerea lui Laurence să treacă, așa cum se întâmplase și cu tatăl ei, într-un târziu.

Când păru că s-a mai potolit, Gwen îi șterse fața și îl sărută repetat pe obraji, gustându-i lacrimile sărate. Apoi îi sărută fruntea și vârful nasului, așa cum obișnuia mama ei să procedeze când Gwen suferea.

Îi cuprinse obrajii în palme și îl privi direct în ochi. Ceea ce văzu în ei îi confirmă că dispariția lui Tapper nu era singura problemă.

Îl sărută pe buze.

– Hai în pat!

Se dezbrăcară amândoi pe jumătate, apoi se întinseră alături pe pat și o vreme stătură așa. Gwen îi simțea căldura trupului lipit de al ei și ascultă cum respirația lui devine regulată.

– De ce a fost omorât Tapper?

El se răsuci într-o parte și se uită în ochii ei.

– Au fost niște probleme pe plantație.

Gwen ridică din sprâncene uluită.

– De ce nu mi-ai zis?

– Nu-mi place să te văd îngrijorată.

– Aș vrea să mă implic mai mult. Mama și tata întotdeauna discută problemele apărute și aș vrea și eu să fac la fel.

– Conducerea unei plantații e muncă de bărbat. Și ai o grămadă de făcut ca să aduci gospodăria pe linia de plutire.

Laurence se opri câteva clipe.

– Ideea e că poate i-am permis lui McGregor să-i trateze pe vinovați cu prea multă asprime.

– Ce vei face acum?

El se încruntă.

– Nu știu, n-am nici cea mai vagă idee. Atitudinea se schimbă și am obținut ceva progrese împreună cu alți cultivatori, dar e foarte dificil. Pe vremuri, era atât de simplu!

– De ce nu începi cu începutul? Povestește-mi cum era pe vremuri. Spune-mi despre Caroline și despre Thomas.

Se lăsă tăcerea și Gwen speră că nu judecase greșit această oportunitate.

– Probabil că ai iubit-o pe Caroline foarte mult.

Ușor încordată, așteptă. În cele din urmă, el se rostogoli pe spate și, holbându-se la tavan, înghiți în sec. Când vorbi din nou, Gwen trebui să-

și ciulească urechea ca să-l audă.

– Am iubit-o, Gwen.

Urmă o pauză și mai lungă.

– Dar după ce a venit copilul pe lume…

– Atunci s-a îmbolnăvit?

El nu răspunse, dar răsuflarea îi deveni mai sacadată. Gwen îl înconjură cu brațul peste piept și îl sărută pe obraz. Țepii îi gâdilară buzele.

– Unde e îngropată?

– La biserica anglicană.

Ea se încruntă.

– Și Thomas nu?

Laurence tăcu din nou și păru că-și cântărește vorbele. Se întoarse cu fața spre ea.

Gwen îl privi atentă și, brusc, se simți tulburată.

– Caroline ar fi vrut ca el să rămână aici, acasă. Îmi pare așa de rău că nu ți-am povestit despre el. Știu că ar fi trebuit. Dar ce s-a întâmplat e prea dureros.

Ea îl privi în ochi și i se puse un nod în gât. Pentru cineva obișnuit să-și țină ascunsă nefericirea, Laurence arăta profund îndurerat, așa cum nu-l văzuse niciodată. Părea că un lucru intangibil îi accentua suferința, ceva mai mult decât supărarea, ceva care îl chinuia îngrozitor. Deși murea de curiozitate să afle ce boală provocase decesul lui Caroline și al lui Thomas, se simțea incapabilă să-l asalteze cu întrebări.

Gwen încuviință din cap.

– E în regulă.

El închise ochii.

Întinsă alături de el, Gwen simți o poftă cunoscută și încercă să-și ignore bătăile mai iuți ale inimii. Dar, ca și cum ar fi simțit aceeași poftă, el își așeză palma pe sânul ei, deschise ochii și îi zâmbi. Apoi privirea i se

schimbă, o mângâie cu vârful degetelor la baza gâtului și își trecu buzele peste colțul gurii ei, șovăitor la început, dar intens după numai câteva clipe. Ea depărtă buzele și gustă căldura limbii lui. În timp ce Laurence își lăsă greutatea peste trupul ei, Gwen își dădu seama că profunzimea angoasei lui îi stârnise cumva dorința. Cât ai clipi din ochi, se trezi cu fusta ridicată și ajutându-l să-i dea jos lenjeria fină. Gemu când el o săltă în capul oaselor, ca să-i scoată cămașa. Apoi, după ce o așeză din nou pe spate, ea își împinse șoldurile într-ale lui și făcură dragoste. Se simțise atât de pierdută fără el… Acum însă Laurence redevenise soțul ei iubitor, iar Gwen abia se abținu să-și exprime bucuria zgomotos.

Când terminară, de afară răzbătu sunetul unui tunet, mai puternic decât o salvă de tun, urmat imediat de un val de ploaie torențială. Cerul își desfăcuse pumnul strâns și își revărsa acum conținutul pe pământ. Gwen ascultă în tăcere, cu spinarea lipită de Laurence. Începu să râdă din senin și simți cum trupul lui tremură odată cu hohotele ei libere și fericite. Parcă tot ce îl ținuse departe de ea dispăruse brusc.

– Îmi pare așa de rău, Gwen, pentru zilele trecute. Nu știu ce s-a întâmplat.

– Sss!

El o întoarse și îi puse un deget pe buze.

– Nu, trebuie să o spun cu glas tare. Te rog să mă ierți. Nu am fost deloc în apele mele. Eram pur și simplu…

Gwen îl văzu ezitând și urmări cu atenție lupta de pe chipul lui. Când dădu semne că e pe punctul de a mai adăuga ceva, ea se chinui să găsească de spus ceva care l-ar putea încuraja.

– A fost din cauza lui Caroline?

– Nu neapărat.

– Atunci?

Laurence oftă din toți rărunchii.

– Să fiu aici, pe plantație, alături de tine… Amintirile m-au copleșit.

Ploaia răcorise aerul cu câteva grade bune și Gwen, plină de energie, se

foi în pat, simțindu-se de parcă puterea furtunii tropicale îi pătrunsese în trup și îi curgea acum prin sânge.

– Mi-aș dori să putem sta aici pentru totdeauna, dar pesemne că a venit timpul să coborâm, spuse ea.

După ce se îmbrățișară, chiar înainte să stingă luminile din dormitor, Gwen privi fotografiile de pe masă. Una, în care o femeie stătea pe un pled în carouri în grădină, cu capul lui Tapper în poală, îi atrase atenția. Femeia era blondă și zâmbea. Laurence nu observă privirea soției lui.

– Mulțumesc, spuse el și o luă de mână, în timp ce mergeau pe hol.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești.

– Ba da. Habar n-ai cât de mult.

O sărută din nou. Coborâră la cină și, auzind cârâitul ciorilor, Gwen se uită pe fereastră. Se lăsase seara, dar încă mai vedea ceața albă care acoperea totul.

În salonul pentru pictură, Gwen se bucură să o zărească pe Fran adâncită într-o discuție cu Verity. Ambele femei se întoarseră să se uite când ea și Laurence intrară în încăpere, ținându-se de mână.

– Sunteți radioși, dragii mei! exclamă Fran.

Laurence surâse larg și îi făcu cu ochiul. Gwen observă că, deși Verity zâmbea, ochii ei spuneau altceva.

– Te-ai răzgândit. Cum te-ai întors? își chestionă Gwen verișoara.

Deși Fran afișa întotdeauna o expresie plină de încredere, Gwen o cunoștea bine și știa cât se chinuise să treacă peste moartea părinților ei. O uimi faptul că Verity și Fran descoperiseră un subiect comun, interesant pentru amândouă, și se întrebă ce anume le-ar fi putut aduce împreună.

– Am prins trenul spre Hatton la mustață, răspunse Fran. Ce mai călătorie! Dar Savi a fost foarte amabil. Mi-a împrumutat bani pentru bilet și a aranjat să mă ia cineva de la stația din Nanu Oya. Îmi lăsasem toți banii aici, acasă.

Laurence strânse din buze.

– Trebuie să-i trimiți imediat domnului Ravasinghe tot ce îi datorezi.

– Nu e nevoie. Mă întâlnesc cu el în Nuwara Eliya săptămâna viitoare, dacă vremea ține cu noi. E o țărișoară minunată, nu? Mi-a promis că-mi va arăta mai multe. Gwen, și tu ești invitată. O să luăm amândouă prânzul cu Christina, iar el ne va arăta portretul ei. Nu e grozav?

Laurence se întoarse cu spatele și Gwen văzu tensiunea din umerii lui.

– Sper că și eu sunt invitată, interveni Verity cu un hohot scurt.

Fran îi aruncă o privire și ridică din umeri.

– Pe tine nu te-au pomenit, mi-e teamă. Așadar, nu. Cred că e vorba doar de mine și de Gwen.

Lui Gwen îi păru rău pentru cumnata ei când o văzu că pleacă. Părea singură pe lume, fără nimeni altcineva decât fratele ei și Gwen nu se se putu abține să se întrebe ce era în neregulă cu femeia asta. Niciodată nu dădea senzația că se simte bine în pielea ei, deși adevărul era că nu se prea străduia să îmbunătățească situația. Părul scurt și drept nu se potrivea cu fața ei lungă și ascuțită și, cu excepția unei rochii ruginii, purta numai culori nefericite. Ar fi trebuit să se îmbrace în nuanțe care se asortau cu ochii ei căprui și nu în culorile cafenii și acide pe care le alegea ea.

Gwen prefera violetul, nu numai fiindcă se potrivea cu ochii ei, ci și fiindcă îi plăcea să poarte toate culorile de vară englezești. Culorile păstăilor de fasole, așa le poreclise Fran. În seara asta, rochia ei era de un verde-pal și, deși nu apucase să se schimbe, încă se mai simțea proaspătă. Fiindcă stătea mai mult pe afară, lui Laurence nu-i păsa cu ce se îmbracă și îi plăcea să meargă în pantaloni scurți și într-o cămașă veche crem cu mâneci scurte, iar pe cap avea întotdeauna o pălărie ponosită. Acum, arătând încrezător și fericit, fără nicio o urmă de tulburare în ochi, îmbrăcase un costum de seară.

După cină, Laurence aruncă în foc câțiva bușteni, iar Verity se așeză la pian. Pe el, se găseau mai multe fotografii în rame argintii, reprezentându-l pe Laurence privind intens, înconjurat de câini și de mai

mulți bărbați care se sprijineau în pușteile lor.

Verity cântă cu o voce armonioasă, părând că și-a revenit după vorbele stânjenitoare pe care i le aruncase Fran. În timp ce citea notele peste umărul lui Verity, Gwen observă pentru prima dată că sora lui Laurence își rodea unghiile.

Fran le făcu pe amândouă să râdă după ce începură un joc de șarade și Gwen aproape că se înecă de atâta hohotit.

„Ce ne facem noi cu Fran“ fusese un refren constant pe tot parcursul copilăriei lui Gwen. De când își amintea, lui Fran îi plăcuse să se dea în spectacol, fie construind un teatru de păpuși – cu păpuși din pastă de papier mache, care spuneau o poveste –, fie sărind pe o scenă improvizată din cutii portocalii, dând din mâini, în timp ce cânta o arie de operetă. Alegerea hainelor se potrivea adesea și cu spectacolele ei dramatice: rochii stacojii, jachete cu paiete sau cămăși de noapte galbene ca floarea-soarelui.

Familia se obișnuise cu ea și, deși Laurence era gata să o accepte pe Fran, se părea că Verity nu prea înțelegea cum să o ia. Gwen știa că Fran e, în realitate, o femeie deșteaptă și sensibilă și că purtarea ei nu era decât un mod de a se apăra de o lume nedreaptă. Dar, din felul în care Verity ridicase ușor din sprâncene, Gwen se îngrijoră că sora lui Laurence ar putea-o considera pe Fran necioplită, mai ales când, cu un zâmbet scurt, o întrerupsese ca să discute cu fratele ei.

– Laurence, facem o plimbare în jurul lacului mâine? Am putea lua caii. Sunt sigură că Nick nu s-ar supăra.

Laurence arătă spre șiroaiele de apă.

– Ei bine, am putea înota, doar tu și cu mine, așa cum obișnuiam să facem când eram mici. Sunt sigură că Gwen nu ar vrea să vină.

Gwen își auzi numele pomenit.

– Unde să vin?

– O, mă întrebam dacă am putea călări sau înota.

Femeia zâmbi.

– Nu credeam că ai fi interesată să vii… Dar, desigur, poți să ne însoțești.

– N-am înotat niciodată în timpul musonului, murmură Laurence.

Verity se agață de brațul lui.

– Ba am înotat. Sunt sigură de asta.

Relația lui Laurence cu sora lui se vădea a fi una complexă. Gwen știa că, după moartea părinților, el devenise responsabil pentru ea, oferindu-i o alocație și în general protejând-o. Gwen credea că Verity, la 26 de ani, ar fi trebuit să se mărite și să nu se mai bizuie pe fratele ei. Totuși, din ceea ce îi povestise Laurence, când se anunțase în sfârșit o nuntă, Verity dăduse bir cu fugiții în ultima clipă.

Gwen se întreba adesea oare cum se înțelesese Caroline cu ea. Cumnata ei părea destul de prietenoasă, dar simțea că nu e întotdeauna așa. Se duse la fereastră și se uită afară. Ploaia cădea în valuri argintii, luminată de razele aruncate de lămpile din casă. *Până dimineață peluzele se vor umple de băltoace,* se gândi ea, răsucindu-se pe călcâie. Laurence îi făcu discret cu ochiul. Nu rezistă și traversă încăperea, apoi se așeză pe brațul fotoliului lui. El se desprinse ușurel de Verity și își puse mâna pe genunchiul soției sale, mângâind-o ușor, și, de îndată ce văzu că nimeni nu se uită, își strecură degetele pe sub fusta ei. Gwen ameți ușor și tânji să fie singură cu el. Cu toate că moartea lui Tapper fusese ceva oribil, datorită lui totul se schimbase. Laurence își deschisese sufletul în fața ei și își revenise, iar ea era foarte hotărâtă să facă tot ce e posibil ca el să rămână așa.

7

Când se trezi dimineață și văzu lumina palidă și gălbuie, Gwen simți că viața ei nu putea fi mai bună decât atât. Trecuse deja o săptămână și în fiecare noapte Laurence rămăsese alături de ea. Ceva îl schimbase radical și era la fel de pasional ca în săptămânile de dinaintea sosirii lor pe plantație. Făceau dragoste noaptea și dimineața. În timp ce dormea, sunetul respirației lui o liniștea și, când se trezea înaintea lui, rămânea nemișcată, ascultând și minunându-se de norocul ei.

Auzi țipătul îndepărtat al unui papagal și văzu că pleoapele lui Laurence se zbat ușor.

– Bună, iubito! spuse el, deschizând ochii și întinzându-se spre ea.

Ea se culcuși în brațele lui, bucurându-se de căldură.

– Să punem să ni se aducă mâncare și să stăm în pat toată ziua? întrebă el.

– Serios? Nu te duci la muncă?

– Nu. E o zi pe care vreau să ți-o dedic în întregime. Ce ți-ar plăcea să facem?

– Știi ce mi-ar plăcea, Laurence?

El zâmbi larg.

– Spune-mi.

Ea îi șopti la ureche. Laurence izbucni în râs și se strâmbă.

– Chiar nu mă așteptam la asta. Te-ai plictisit deja de mine?

Gwen îl sărută pasional.

– Niciodată!

– Ei bine, dacă ești serioasă, nu văd de ce să nu mergi să vezi cum se face ceaiul.

– Știam totul despre fabricarea brânzei la Owl Tree.

– Firește, doar am gustat-o… Vrei să ne dăm jos din pat acum?

El o mângâie pe păr și niciunul nu se mișcă.

O mușcă încetișor de ureche. În fiecare zi, Laurence părea să-i descopere o nouă parte a trupului și, ori de câte ori se întâmpla așa, Gwen trăia senzații pe care nu le credea posibile. Astăzi, gura lui călători dinspre ureche spre sâni, apoi în jos, spre talie și coborî între picioarele ei, unde simți șocul dorinței. El o ignoră când ea se împinse spre el și își continuă tortura, ajungând în locul sensibil din spatele genunchilor. După ce termină cu sărutatul, îi cercetă cicatricele de pe genunchi.

– Dumnezeule, fata mea, ce-ai pățit aici?

– La Owl Tree. Când eram mică, căutam fantome în copac, dar întotdeauna cădeam înainte să le găsesc.

El scutură din cap.

– Ești de groază!

Cine ar fi crezut că se va simți ca în rai, gândi ea în timp ce făceau dragoste. Când căldura trupului ei se contopi cu a lui, toate gândurile despre ceai îi dispărură din minte.

Două ore mai târziu, ploaia se oprise, dar o ceață grea învăluia pământul. Laurence urcă alături de ea pe deal și apucară pe un drum pe care ea nu-l descoperise înainte. Când văzură lacul, Gwen observă că apa era încă maronie, acolo unde pământul roșu fusese luat de ploaie. Pădurea părea neobișnuit de tăcută, copacii cu frunzele umede, fantomatici și, pentru o clipă, Gwen crezu în duhurile despre care

Naveena spunea că se adăposteau acolo. Ploaia sporise parfumul orhideelor sălbatice și mirosul de iarbă verde. Spew, care nu se dezlipea de Gwen niciodată, alerga înaintea lor, adulmecând nebunește.

– Ce fel de flori sunt acelea? întrebă ea, privind spre o plantă cu tija lungă și flori albe.

– Noi le zicem trompeta-îngerilor, răspunse Laurence, după care arătă cu mâna spre o clădire mare, dreptunghiulară, cu șiruri de ferestre cu obloane, cocoțată pe dealul din spatele casei lor. Uite, acolo e fabrica.

Ea îi atinse brațul.

– Înainte de a intra, voiam să te întreb dacă ai aflat cine l-a omorât pe Tapper?

Un val de suferință se așternu pe chipul lui Laurence.

– E greu de dovedit. Au strâns rândurile. E inutil atunci când apare o situație de genul „noi“ contra „ei“.

– Dar de ce l-au omorât pe Tapper?

– Ca să se răzbune pentru niște nedreptăți mai vechi.

Ea oftă. Lucrurile erau atât de complicate aici. Fusese crescută să fie bună cu oamenii și cu animalele. Dacă erai bun, de obicei, oamenii îți răspundeau în același fel.

Când ajunseră, în sfârșit, la clădire, Gwen abia dacă mai putea respira. Se uită la oamenii cu piele închisă, ghemuiți pe un pervaz exterior, care spălau nenumăratele ferestre. Laurence deschise ușa și sunetele unor incantații hinduse se auziră în depărtare. Îi porunci lui Spew să aștepte afară.

O pofti pe Gwen să intre. De la etajul superior, răzbăteau zgomote metalice de mașinării, iar în aer plutea un iz medicinal.

El observă că ea ascultă cu atenție.

– Sunt multe mașini implicate. Înainte, totul era alimentat cu lemn și pe multe plantații încă se întâmplă așa, dar eu am investit în petrol. M-am numărat printre primii, de fapt, deși mai păstrăm furnalul pentru uscat, care merge cu lemne. Folosim lemn de eucalipt albastru. Seamănă bine

cu eucaliptul.

Gwen încuviință din cap.

– Se simte mirosul.

– Clădirea are patru etaje, spuse el. Vrei să te așezi puțin ca să-ți tragi sufletul?

– Nu.

Gwen cercetă încăperea spațioasă de la parter.

– Nu mi-am închipuit că e atât de mare.

– Ceaiul are nevoie de aer.

– Și ce se întâmplă aici?

Ochii lui străluciră.

– Chiar vrei să știi?

– Desigur.

– E un proces complicat. Aici vin coșurile cu frunze verzi și sunt cântărite. Deși mai avem și alte stații de cântărire. Femeile sunt plătite la livră. Trebuie să le supraveghem, ca să nu adauge ce nu ar trebui pentru a spori greutatea. Nu vrem decât vârful tulpinii. Două frunze și un mugur, obișnuim noi să spunem.

Gwen observă cât de cald și de prietenos se purtă Laurence cu un bărbat care veni și i se adresă în tamil. După ce el îi răspunse, tot în tamil, Laurence îi înconjură mândru umerii cu brațul.

– Gwen, ți-l prezint pe directorul fabricii, specialist în producția ceaiului. Darish se ocupă de întregul proces de manufacturare.

Bărbatul dădu din cap, mai degrabă nesigur și făcu o plecăciune înainte de a pleca.

– Nu a văzut decât o singură englezoaică aici.

– Pe Caroline?

– Nu, de fapt, pe Christina. Vino sus să-ți arăt mesele pentru uscare. Când avem o cantitate mare de frunze, Darish și supervizorul procesului de uscare lucrează de la două dimineața, dar, din cauza vremii, e liniște

deocamdată.

Lui Gwen nu i se părea deloc liniște. Dimpotrivă, clădirea vuia de activitate susținută, mișcări și felurite zgomote. Se simțea ușor tulburată și nu știa dacă din pricina menționării Christinei sau a mirosului amețitor de frunze, puternic, ușor amărui și foarte neobișnuit. Își spuse în sinea ei să termine cu prostiile. Laurence îi jurase că totul se terminase între ei.

Trecură pe lângă grămezile de coșuri și diverse accesorii, unelte, frânghii și alte lucruri inutile, apoi urcară scara.

– Aici sunt atelierele pentru uscare, unde lăsăm frunzele să se usuce natural, spuse el când ajunseră pe palier. Planta de ceai se numește de fapt *Camellia sinensis.*

Gwen privi cele patru mese lungi ca niște platforme, pe care ceaiul fusese întins.

– Cât timp îi ia ca să se usuce? întrebă ea.

El îi cuprinse talia și Gwen se sprijini de corpul lui, bucurându-se că viața îi oferise un asemenea soț.

– Depinde de vreme. Dacă e ceață, ca acum, se usucă mai încet. Frunzele au nevoie de aer cald, care să circule printre ele. Temperatura trebuie să fie potrivită. Uneori, folosim căldura artificială de la furnal ca să uscăm frunza. Asta auzi acum. Dar când vremea e frumoasă, iar obloanele sunt deschise exact cât e necesar, vântul care intră pe ferestre e suficient.

– Și la etajul de mai jos ce se întâmplă?

– După ce se usucă, frunzele sunt duse la mașinile de rulare, care le mărunțesc. Vrei să vezi?

Gwen privi cum frunzele uscate alunecă în jos pe niște jgheaburi încăpătoare, spre o altă mașină de la etajul inferior. Când Darish apăru din nou, Laurence își suflecă mânecile și se apucă să verifice mașinăriile, părând atât de concentrat și de pasionat, încât Gwen nu se putu abține să zâmbească.

Laurence rosti ceva în tamilă și se întoarse spre Darish. Bărbatul dădu

din cap și plecă grăbit să îndeplinească ordinele primite.

– Coborâm?

Laurence o luă de braț și porniră spre scară.

– Frunzele vor fi tasate sub zdrobitorul cu role.

– Și apoi?

– Un rotor cu palete toacă ceaiul, apoi îl cernem ca să separăm bucățile mai mari de cele mici.

Ea adulmecă aerul, care acum mirosea mai degrabă a iarbă uscată, și se uită la ceaiul care arăta ca tutunul măcinat.

– Va fi fermentat în camera de uscare. Datorită fermentării devine negru.

– Nu mi-am imaginat câte se întâmplă în ceașca mea cu ceai de dimineață.

El o sărută pe cap.

– Dar acesta nu e sfârșitul procesului. I se dă foc pentru a opri fermentarea, apoi e cernut în grade diferite și abia apoi, după inspecția finală, e împachetat și trimis la Londra sau la Colombo.

– Atât de multe de făcut! Înseamnă că omul tău e foarte priceput.

Laurence izbucni în râs.

– Este. După cum vezi, are lucrători care îl ajută în procesul de producție, zeci de muncitori la dispoziție și, în plus, trăiește pe plantație de când era mic. A lucrat pentru tata înaintea mea și știe să-și facă treaba.

– Și cine vinde ceaiul?

– Se vinde la licitație, fie în Colombo, fie în Londra, și agentul meu se ocupă de aspectele financiare. Cred că se apropie declanșarea sirenei care anunță amiaza și ți se va părea îngrozitor de tare aici.

Laurence zâmbi și Gwen își dădu seama brusc că se căsătorise cu un om foarte puternic. Nu era doar zvelt și plin de forță datorită muncii fizice, ci și hotărât și responsabil. Și, deși se lupta cu câteva piedici în procesul de implementare a unor schimbări despre care el îi vorbise mai deunăzi, Gwen era convinsă că el va reuși în cele din urmă.

– Îmi place că ești interesată, spuse el.

– Caroline nu era?

– Nu prea.

O luă de braț și o conduse afară.

Ceața se ridicase și cerul se limpezise. Părea că nu va mai ploua curând.

– Laurence, mă întrebam de ce nu s-a căsătorit sora ta.

El se încruntă și privirea îi deveni serioasă.

– Încă mai trag nădejde.

– Dar de ce nu s-a măritat până acum?

– Nu știu. E o fată complicată, Gwen. Sper că înțelegi asta. Bărbații se îndrăgostesc de ea, dar ea îi respinge. E un mister pentru mine.

Gwen nu îi spuse părerea ei: Verity părea uneori că nu vrea să se aranjeze ca să fie cât mai neatrăgătoare pentru bărbați. Inspiră adânc și oftă.

După ce parcurseră aproape 100 de metri în jos pe cărare, porni sirena. Gwen își acoperi urechile cu palmele și se împiedică de o creangă care căzuse pe potecă.

El gemu nemulțumit.

– Ți-am zis.

Gwen o luă la goană. Laurence și Spew alergară în urma ei, apoi Laurence o prinse și o ridică în brațe.

– Lasă-mă jos imediat, Laurence Christopher Hooper. Dacă ne vede cineva?

– N-am încredere în tine când cobori o pantă. Fie te zgârii, fie te julești, fie te tai, așa că te duc eu în brațe.

În după-amiaza aceea, niște țipete o tulburară pe Gwen din lectura de după prânz. O poveste drăguță cu detectivi. Puse cartea jos, ușor iritată, și se ridică în picioare să vadă ce se petrece.

Îl auzi pe Laurence strigând-o pe Naveena. Pe hol, el încerca să o liniștească pe Fran, care stătea așezată, cu ochii umflați, furioasă, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obrajii înroșiți.

Gwen se duse direct la Fran.

– Draga mea, ce Dumnezeu s-a întâmplat? Vreo veste proastă?

Fran clătină din cap și înghiți în sec, dar, incapabilă să vorbească, izbucni din nou în hohote.

– E vorba de brățara ei cu pandantive, spuse Laurence. A dispărut. Dar nu pricep și pace de ce s-a supărat așa de tare. I-am spus că o să-i cumpăr una nouă, dar asta a făcut-o să plângă și mai tare.

Fran se ridică în picioare, se răsuci pe călcâie și plecă în goană.

– Vezi despre ce vorbesc?

– Oh, Laurence. Ești un idiot. E brățara mamei ei, care a colecționat toate acele pandantive. Fiecare dintre ele înseamnă ceva pentru Fran. E de neînlocuit.

Laurence încremeni.

– Habar n-aveam. Putem face ceva?

– Organizează o căutare amănunțită, Laurence. Asta poți să faci. Pune-i pe toți servitorii să caute. Mă duc să-mi liniștesc verișoara.

A doua zi, Fran nu apăru la micul dejun, așa că Gwen ciocăni la ușa de la camera ei și intră în vârful picioarelor. Înăuntru, fiindcă obloanele rămăseseră închise, plutea mirosul acrișor al sudorii de peste noapte. Se duse direct la ferestre ca să lase aerul proaspăt să pătrundă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea, privind-o pe Fran. Nici măcar nu te-ai dat jos din pat. Nu-ți amintești că ieșim la prânz?

– Mă simt îngrozitor, Gwen. Oribil de-a dreptul!

Gwen se uită la buzele ei pline, la genele lungi și la cele două pete rozalii din obrajii lui Fran, care avea, de altfel, un ten impecabil. Cum reușea să arate adorabil chiar și când nu se simțea bine, în timp ce ea, la primul strănut, arăta palidă, în cel mai bun caz, și fantomatică, în cel mai

rău caz.

Se așeză pe marginea patului și își puse mâna pe fruntea verișoarei sale. Se întâmpla destul de rar să o audă pe Fran plângându-și de milă.

– Arzi toată, spuse Gwen. O voi ruga pe Naveena să-ți aducă niște porridge și un ceai.

– N-aș putea mânca nimic.

– Dar de băut trebuie să bei ceva.

Gwen nu se simți în stare să pretindă că nu e dezamăgită. Era ziua în care ea și Fran trebuiau să meargă în Nuwara Eliya, să ia prânzul cu Christina și cu Savi Ravasinghe. Voia să o vadă pe Christina din nou, pe de-o parte din curiozitate, pe de altă parte ca să se liniștească. Acum, că Fran făcuse febră, nici nu se mai punea problema să plece.

– Asta numai pentru că te-ai supărat așa de tare ieri, o mustră Gwen. Și nici vremea nu ajută deloc.

Fran gemu.

– Nu cred că voi mai găsi vreodată brățara. Sunt sigură că mi-a furat-o cineva.

Gwen cugetă.

– După bal o mai aveai?

– Normal. Știi doar că o port aproape în fiecare zi și aș fi băgat de seamă dacă lipsea.

– Îmi pare atât de rău!

Fran își trase nasul.

– Deocamdată nu-ți mai face griji pentru asta. Putem merge în altă zi.

– Nu, Gwen, tu du-te. Savi va dezveli tabloul. Măcar una dintre noi să fie acolo.

– Îți place domnul Ravasinghe, nu-i așa, Fran?

Fran se înroși până în vârful urechilor.

– Îmi place. Foarte mult, aș putea spune.

– Te cred. Știu că e atrăgător și cred că ar fi la modă în unele cercuri

care sprijină artiștii, dar părinții ar face o criză.

Deși își însoțise vorbele cu un zâmbet, tonul ei fusese dojenitor.

– Poate părinții tăi, Gwen.

Se lăsă tăcerea.

– Uite ce e, zise Gwen. Nu am cum să mă duc fără tine. Nu cred că lui Laurence i-ar plăcea. Nu știu de ce, dar nu-l prea agreează pe Savi.

Fran dădu din mână iritată.

– Probabil doar pentru că e singalez.

Gwen scutură din cap.

– Nu, nu cred că acesta e motivul.

– În fine, dar nu trebuie să-i spui. Ar fi îngrozitor să-l dezamăgim pe Savi. Te rog, du-te!

– Și dacă află Laurence?

– Oh, sunt sigură că-ți va veni ceva în minte. Te poți întoarce până la cină?

– Cu trenul, e foarte posibil.

– În cazul ăsta, ce mai aștepți? Pesemne că el nici nu-ți va observa lipsa.

Gwen izbucni în râs.

– Dacă înseamnă așa de mult pentru tine. Și Laurence nu e la prânz aici. Dar cine va avea grijă de tine?

– Naveena poate să îmi aducă de băut și să-mi schimbe așternuturile. În afară de asta, majordomul poate chema doctorul, dacă va fi nevoie.

– Aș putea să o rog pe Verity să mă însoțească.

Fran ridică din sprâncene.

– Dacă mă gândesc bine, mai bine nu, zise Gwen.

Fran izbucni în râs.

– Doar nu vrei să-mi spui că angelica Gwendolyn Hooper recunoaște, în sfârșit, că nu poate să sufere pe cineva?

Gwen îi dădu un ghiont ușor.

– Dar nu mi-e antipatică.

– Hei, sunt bolnavă, dacă nu știai. Și, dacă te duci, grăbește-te! Altfel, pierzi trenul.

Fran făcu o pauză.

– Încă un lucru.

– Dă-i drumul! spuse Gwen, aplecându-se să îndrepte cuvertura de pe patul lui Fran.

– Află dacă mă place. Te rog!

Gwen chicoti și se ridică în picioare. Sesizase totuși o notă de melancolie în glasul verișoarei ei.

– Te rog!

– Nu, serios! Nu pot să fac așa ceva. E ridicol.

– Mă întorc în Anglia curând, spuse apăsat Fran. Vreau să știu dacă am o șansă cu el înainte să plec.

– Pentru ce, mai exact?

Fran ridică din umeri.

– Asta rămâne de văzut.

Gwen se aplecă peste pat și îi luă mâna lui Fran.

– Domnul Ravasinghe e încântător, dar nu te poți mărita cu el. Frannie? Știi asta, nu?

Fran își trase mâna.

– Nu văd de ce nu.

Gwen oftă, apoi căzu pe gânduri.

– În primul rând, în afară de mine, nimeni de aici nu ți-ar mai vorbi.

– De parcă mi-ar păsa! Eu și Savi am putea trăi ca sălbaticii pe o insulă pustie din Oceanul Indian. Ar putea să mă picteze nud toată ziua, până când pielea mi s-ar înnegri de la soare și atunci am avea amândoi aceeași culoare.

Gwen hohoti sincer.

– Ești caraghioasă. Un minut în soare și vei arăta ca un homar.

– De ce strici tu bucuria oamenilor, Gwendolyn Hooper?

– Nici vorbă de așa ceva. Însă eu consider că trebuie să fii practic în viață. Acum plec. Ai grijă de tine.

Christina purta o altă rochie neagră, cu decolteu adânc, și mănuși din dantelă neagră, ce se lungeau dincolo de cot. Ochii verzi îi străluceau și Gwen observă ce sprâncene frumos arcuite avea. Părul blond abia dacă era prins cu câteva ace și îi atârna în bucle pe spate. Împletit ici și colo cu mărgele negre, îți dădea senzația unei străluciri naturale, ce nu presupune efort. Pe frunte avea o bentiță brodată argintie. Purta cercei lungi și un colier negru la baza gâtului. Gwen, îmbrăcată în rochia ei de zi pastelată, se simțea eclipsată.

– Așadar, spuse Christina, fluturând elegant prin aer portțigaretul negru de abanos, am auzit că l-ai cunoscut pe răvășitorul domn Ravasinghe înainte ca picioarele tale să atingă solul Ceylonului.

– Așa este. A fost foarte amabil cu mine.

– Oh, așa e Savi. E amabil cu toată lumea, nu-i așa, scumpete? Sunt surprinsă că nu ai fugit direct în junglă cu el.

Gwen izbucni în râs.

– Ca să fiu sinceră, mi-a trecut prin minte.

– Pe de altă parte, ai pus mâna pe cel mai dorit celibatar din Ceylon.

Savi se întoarse spre Gwen și îi făcu cu ochiul.

– Să n-o bagi în seamă! Singurul scop al Christinei este să irite pe toată lumea, într-un fel sau altul.

– Ei bine, de când a crăpat bietul Ernest, ce mi-a mai rămas de făcut, dacă nu să câștig și mai mulți bani și să enervez la culme pe toată lumea? Mi-a lăsat o bancă, doar știi asta. Există ceva mai plictisitor pe lume? Acum mai mulți ani, desigur. Dar mă voi opri îndată. Nu e cinstit față de noua noastră cunoștință. Sper să devenim niște prietene extraordinar de bune, Gwen.

Gwen rosti ceva vag drept răspuns. Nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni ca Christina. Nu era vorba doar de accentul ei ciudat de New

York care o făcea diferită. Un gând tulburător o copleși. Poate chiar această diferență i se părea atât de atrăgătoare lui Laurence.

– De ce vă aflați în Ceylon, doamnă Bradshaw?

– Oh, pentru Dumnezeu, nu fi timidă! Spune-mi Christina.

Gwen zâmbi.

– Am venit de multe ori pe parcursul anilor, dar acum mă aflu aici deoarece Savi mi-a promis că mă pictează. L-am descoperit acum câteva secole la o mică expoziție a tablourilor sale în New York. Portretele lui erau atât de intime. Scoate inima din cei care îi pozează. Eu recunosc, m-am îndrăgostit pe loc de el. Cu toții ajungem să îl iubim în cele din urmă. Trebuie neapărat să-l pui să-ți facă portretul.

– Oh, eu…

– Sper că îți place rața, o întrerupse Christina. Vom începe cu un curry de vinete, iar apoi vom avea cea mai gustoasă rață cu miere.

În timp ce Christina îi conduse în sala de mese, Gwen se opri în fața unei măști uriașe care atârna pe un perete al coridorului.

– Ce e asta?

– O mască tradițională a dansatorului malefic.

Gwen se holbă la odiosul obiect, se dădu un pas înapoi și se împiedică de domnul Ravasinghe, care o bătu ușurel pe spate. Masca era șocantă. O grozăvenie. Păr sur ciufulit, lung de vreo 30 de centimetri, o gură mare și roșie, larg deschisă, care dezvelea dinții rânjiți, și urechi roșii strălucitoare, foarte ascuțite. Avea ochi holbați portocalii, iar nasul și obrajii erau pictați în alb.

– Soțul tău minunat mi-a dăruit-o, spuse Christina. Un dar micuț. Știi cât de generos poate fi.

Gwen rămase mută de uimire, atât din pricina darului în sine, cât și a atitudinii Christinei.

Îi veni în minte momentul în care, după ce luase o trăsură din mica stație de la Nanu Oya, îl întâlnise pe domnul Ravasinghe la Grand Hotel. Îl așteptase afară, pe stradă și adulmecase aroma de eucalipt, ce se

insinua dinspre piscurile acoperite de nori ale munților Pidurutalagala. Acum, când lucrurile mergeau așa de bine cu Laurence, o stânjenea interesul ei anterior față de pictor. Deși își amintea foarte puțin din tot ce se petrecuse înainte, se rușina că băuse atât de multă șampanie la bal.

Astăzi, în fața hotelului, el îi zâmbise cald – de parcă nu se întâmplase nimic –, apoi o luase de braț ca să o ajute să traverseze drumul plin de căruțe și de ricșe. În acel moment, se auzi strigată.

– Bună ziua! Ce mai faci? întrebă femeia, care o privi cu nările fremătând.

Gwen începu deja să o considere pe Florence vocea conștiinței ei.

– Bine, mulțumesc, răspunse ea.

– Sper că soțul tău e bine, draga mea.

Rostit dinadins cu emfază cuvântul „soț".

– Florence, mă bucur să te văd, dar mi-e teamă că nu mă pot opri să pălăvărgim puțin. Ne ducem să luăm prânzul.

Nările lui Florence fremătară din nou și bărbia dublă i se clătină ușor.

– Fără Laurence?

– Da, fără el. E ocupat toată ziua. Are treabă cu niște mașinării.

– Nu mă îndoiesc că Dumnezeu va avea grijă de tine, draga mea, adăugă ea, uitându-se printre gene la domnul Ravasinghe.

După aceea, trecură pe lângă micul atelier al unui fotograf. Gwen se uită în vitrină și, intrigată să vadă fotografia unei ceremonii de nuntă între un european și o singaleză în veșminte tradiționale, se gândi la Fran.

Domnul Ravasinghe îi observase privirea.

– Să știi că pe vremuri nu era ceva neobișnuit. Până pe la jumătatea secolului al XIX-lea, guvernul chiar încuraja căsătoriile mixte.

– Și de ce s-au schimbat lucrurile?

– O mulțime de motive. În 1869, odată cu deschiderea Canalului de Suez, femeile din Anglia au putut ajunge aici mai rapid. Până atunci, prezența lor aici era destul de rară. Dar chiar și înainte de asta, guvernul

își dorea să pună gheara din nou pe putere. Se temeau că progeniturile euroasiatice provenite din căsătoriile mixte nu vor fi loiale imperiului.

Acum, stând la mica masă pentru dineu, în timp ce o urmărea cu atenție pe Christina, Gwen se întrebă dacă nu fusese prea aspră cu Fran în privința domnului Ravasinghe.

– Ah! exclamă Christina și bătu din palme. Vine curry-ul de vinete.

Servitorul le puse în față o mâncare pe care Gwen nu o recunoscu.

– Nu fi așa de îngrijorată, Gwen, spuse Savi. Sunt doar vinete. Absorb usturoiul și condimentele. Sunt savuroase. Încearcă, te rog.

Gwen înfipse furculița într-o bucată. Consistența ei i se păru ciudată, dar aromele se dovediră încântătoare și, brusc, i se făcu foame.

– E foarte bun.

– Cât de manierată ești! Va trebui să schimbăm asta, nu-i așa, Savi?

Domnul Ravasinghe îi aruncă o privire amenințătoare.

– În regulă. Savi, mă plictisești.

Gwen se concentră să-și termine curry-ul, iar ceilalți doi continuară să converseze. Începea să-i placă tot mai mult această mâncare străină, dar se simțea puțin intimidată de Christina. O senzație familiară de tulburare îi copleși întreaga ființă și îi veni foarte greu să înghită ultimul dumicat, când începu să se întrebe despre relația dintre Laurence și Christina. Diavolul dansa într-adevăr. Oare masca dăruită de Laurence avea o semnificație anume sau oamenii din Ceylon obișnuiau să-și facă daruri hidoase? Nu voia să-și dea de gol neștiința, dar se hotărî totuși să pună o întrebare vitală.

– Îl cunoști de mult pe soțul meu?

Christina făcu o pauză înainte să răspundă, apoi zâmbi.

– Da. Eu și Laurence ne cunoaștem de o veșnicie. Ești o femeie foarte norocoasă.

Gwen privi spre domnul Ravasinghe, care dădu din cap ușor. Savi nu păruse supărat în mod special că ea venise singură și, cu politețea lui obișnuită, porniseră împreună spre vila închiriată de Christina. Purta

haine curate, un costum negru și cămașă albă care strălucea în contrast cu pielea lui închisă. Mergea atât de aproape de ea, încât îi simțea mirosul de scorțișoară. Se întrebă totuși de ce era neras, de parcă se trezise târziu și nu dormise noaptea trecută.

– Îmi pare foarte rău pentru verișoara ta, spuse el, surprinzându-i privirea. Sper că se va însănătoși curând. Mă gândeam să o invit într-o excursie cu barca pe lac la Kandy, acum că ploaia s-a mai potolit puțin. Kandy este capitala din munți.

– Fran ar fi încântată. Îi voi transmite invitația ta.

El încuviință din cap.

– De fapt, dacă Fran încă mai e aici în iulie, ați putea amândouă să vă bucurați de procesiunea cu lumânări sub clar de lună din Kandy. Se numește festivalul Perahera și e extraordinar. Elefanții vor fi decorați cu aur cu argint.

Christina fluieră.

– Trebuie să vii. Procesiunea sărbătorește dintele lui Gautama Buddha. Ai auzit povestea?

Gwen clătină din cap.

– Cu multe secole în urmă, se spune că o prințesă a adus pe furiș dintele în Ceylon din India, ascuns în părul ei. Acum e purtat pe străzi, în sunet de tobe și urmat de dansatoare cu ghirlande. Hai să mergem toți, insistă Christina. Îl rogi tu pe dragul de Laurence, Gwen, sau vrei să-l întreb eu?

Gwen scutură din cap.

– Vorbesc eu cu el, spuse Gwen și râse forțat ca să-și ascundă iritarea provocată de felul în care Christina sugera că între ea și Laurence încă mai exista o anumită familiaritate.

După ce budinca dispăru de pe masă, Christina își aprinse o țigară, apoi se ridică în picioare.

– Cred că a venit vremea să dezvelești pânzele, domnule Ravasinghe, nu-i așa? Dar mai întâi trebuie să-mi pudrez nasul.

Ocoli masa până în dreptul scaunului pe care stătea Savi, iar Gwen adulmecă un val de *Tabac Blond de Caron*, un parfum american pe care îl folosea și Fran. Cât de bine i se potrivea, mai ales în amestec cu fumul de țigară. Christina îl sărută pe domnul Ravasinghe pe obraz, apoi își trecu degetele cu unghii lăcuite prin părul lui lung și ondulat. Când domnul Ravasinghe se întoarse spre Christina, Gwen îi studie profilul. Era un bărbat foarte chipeș, iar pericolul ce se ascundea în ochii lui îi sporea frmecul. Ridică mâna americancei și o sărută cu o asemenea tandrețe, încât Gwen se simți tulburată.

Gwen tot amânase momentul în care să-l întrebe dacă o plăcea pe verișoara ei, dar, acum că rămăseseră singuri mulțumită Christinei, ei se păru că prinsese ocazia. Și, deși îi spusese lui Fran că nu o va face, credea că e important să-l întrebe.

– Pentru că tot am vorbit de Fran, începu Gwen.

– Am vorbit noi de Fran?

– Da, mai devreme.

– Desigur. Și ce vrei să-mi spui despre verișoara ta încântătoare?

– Ce părere ai despre ea, domnul Ravasinghe?

– Te rog, spune-mi Savi.

Bărbatul se opri și îi zâmbi cu multă căldură, uitându-se fix în ochii ei.

– Cred că e absolut superbă.

– Înseamnă că o placi?

– Dar cine nu ar îndrăgi-o? În plus, mi-ar plăcea orice verișoară de-a ta, doamnă Hooper.

Gwen zâmbi, dar replica lui îi spori și mai tare îndoielile. O plăcea pe Fran, dar i-ar fi plăcut oricum orice verișoară. Ce fel de răspuns mai era și ăsta?

Când Christina se întoarse în cameră, el întinse mâna spre Gwen și porniră cu toții spre o încăpere bine aerisită din spatele casei. Două ferestre înalte dădeau spre o terasă cu un zid terasat, iar pânzele, acoperite cu bucăți mari de catifea roșie, se sprijineau de un șevalet

imens în mijlocul camerei.

– Suntem pregătiți? spuse Christina și trase cu o fluturare bucata de catifea.

Gwen se holbă la portret, apoi își ridică ochii spre domnul Ravasinghe, care zâmbi și îi susținu privirea, de parcă ar fi așteptat un comentariu.

– E neobișnuit, se bâlbâi ea, șovăind.

– E mult mai mult decât atât, dragul meu Savi. E absolut sublim, accentuă Christina.

Însă Gwen nu era atât de sigură. Nu că nu i-ar fi plăcut tabloul, dar avea senzația că el își bătea joc de ea cumva. Amândoi râdeau de ea. Savi reprezenta exemplul perfect de bărbat bine-crescut și politicos, dar exista ceva în purtarea lui care o nedumerea. Și nu din pricina faptului că o văzuse cherchelită, că o mângâiase pe frunte și că o ajutase să se urce în pat.

– Nu ceea ce vezi te deranjează, spuse Christina.

Gwen o privi și se încruntă.

– Ți-e teamă să vezi ce s-ar putea întâmpla în continuare.

Savi izbucni în râs.

– Sau ceea ce s-a întâmplat deja.

Gwen se uită din nou la portret, dar nici de data asta stinghereala provocată de el nu se risipi. Dimpotrivă. Obrajii Christinei erau îmbujorați, părul, în dezordine și nu purta decât un colier din mărgele negre și o privire atotștiutoare. Portretul se termina chiar sub sânii ei goi. Gwen știa că se poartă ridicol, dar ura ideea că Laurence o văzuse pe Christina așa.

– Savi a pictat-o și pe prima soție a lui Laurence, dacă nu știai.

– N-am văzut tabloul.

– Îmi imaginez că soțul tău l-a dat jos după ce ea a murit.

Gwen căzu pe gânduri.

– Ai cunoscut-o pe Caroline?

– Nu foarte bine. Am devenit apropiată de Laurence după aceea. Savi urma să o picteze și pe Verity, înainte de ziua cea mare, ba chiar făcuse unele schițe preliminare, însă ea și-a luat tălpășița și a fugit înapoi în Anglia. Nimeni nu știe de ce l-a părăsit pe bietul ei logodnic. Lucra la guvern și era drăguț, din câte am auzit. Ce părere ai de cumnata ta?

– Nu o cunosc foarte bine.

– Dar tu, Savi, ce crezi despre Verity Hooper? Hai, spune-ne.

Încruntătura ușoară de pe fruntea domnului Ravasinghe era suficientă pentru a-și arăta dezaprobarea. Că nu-i plăcea Verity ca persoană sau că nu voia pur și simplu ca Verity să fie subiectul conversației, Gwen nu reuși să-și dea seama.

– Ei bine, continuă Christina, în opinia mea, Verity o caută cu lumânarea. În afară de fratele ei, nu-i mai pasă decât de caii ei. Cel puțin așa era când locuia în Anglia.

– E un suflet necăjit, spuse Savi și se opri ca să scoată un bloc-notes din buzunarul de la haină.

– Te superi dacă te desenez, doamnă Hooper?

– Oh, nu știu ce să zic. Laurence…

– Laurence nu e aici, draga mea. Dă-i voie.

Domnul Ravasinghe îi zâmbi.

– Ești remarcabil de proaspătă și de pură. Aș vrea să surprind asta în schița mea.

– Foarte bine. Cum vrei să stau?

– Exact așa cum stai acum.

8

Imediat ce se însănătoși, Fran se ridică din pat, se îmbrăcă și plecă să ia trenul de la Hatton spre Nanu Oya, stația cea mai apropiată de Nuwara Eliya. Valizele ei urmau să meagă mai departe la Colombo. Domnul Ravasinghe îi promisese că o va duce cu mașina la Colombo, după micul tur în Kandy. Din Colombo, Fran avea să se întoarcă în Anglia. Cele două tinere se îmbrățișară, în timp ce McGregor se învârtea pe lângă mașină, murmurând printre dinți că el nu e șoferul nimănui. Gwen zâmbi, dar știa cât de dor îi va fi de prietena ei.

– Să ai grijă de tine, Fran!

Fran izbucni în râs.

– Dar când nu am?

– Tot timpul. O să-mi fie dor de tine, Fran.

– Și mie de tine, dar mă întorc, poate chiar la anul.

Fran o îmbrățișă încă o dată pe Gwen, apoi se urcă în mașină și, în timp ce McGregor întoarse mașina și porni în sus, pe deal, ea se aplecă pe fereastră și le făcu cu mâna, până când dispărură. Gwen se gândi la micul dejun luat împreună, când, roșie ca focul, își mărturisise gelozia față de Christina.

Fran se amuzase pe seama ei.

– Ți-e teamă că Laurence nu va fi în stare să-i reziste?

– Nu știu.

– Nu fi caraghioasă. E atât de evident că te adoră și nu și-ar pune în pericol căsnicia pentru o americancă machiată în exces.

Gwen lovi cu vârful piciorului pietrișul, scuturâ din cap și, sperând că verișoara are dreptate, se grăbi să intre în casă pentru a-i scrie mamei ei. Plecarea lui Fran îi adusese din nou în suflet dorul de acasă.

În dimineața următoare, când se trezi, Gwen trebui să se repeadă în baie, simțindu-se foarte rău. Fie din cauza acelui curry cu vinete nenorocit, fie pentru că luase boala care o doborâse pe Fran la pat, deși verișoara ei îi spusese că nu-i fusese greață nicio clipă. Băiatul care se ocupa de latrină încă nu sosise și, în timp ce aruncă o jumătate de găleată de rumeguș înăuntru, mirosul o ameți cumplit.

Sună din clopoțel pentru Naveena și trase draperiile, dezvăluind un cer de vară senin cu urme fine de nori pufoși. Sperând ca ploaia să se oprească până în octombrie, când al doilea muson al anului începea, inspiră adânc de câteva ori aerul dulce.

Naveena ciocăni și aduse două ouă fierte pe o tavă de abanos, cu o linguriță de argint și două pahare din porțelan pentru ouă.

– Bună dimineața, doamnă! o salută ea.

– Oh, nu cred că pot să bag ceva în gură, mi-a fost îngrozitor de rău.

– Dar știți că mâncatul e bun. Poate un *hopper* cu ou?

Gwen clătină din cap. Hopperul cu ou era un fel de clătită, în formă de coșuleț, cu un ou prăjit în mijloc.

Femeia zâmbi și dădu din cap.

– Nu vreți să încercați nici ceaiul cu mirodenii, doamnă?

– Ce are în el?

– Scorțișoară, cuișoare și puțin ghimbir.

– Sper că e cel mai bun ceai Hooper, adăugă Gwen. Dar, după cum ți-am spus, mi-a fost foarte rău. Aș vrea o cană cu ceai obișnuit. Se poate?

Femeia zâmbi din nou și chipul i se lumină.

– L-am făcut special. E bun pentru condiția în care vă aflați.

Gwen se holbă la ea.

– E bun pentru un stomac deranjat? Mama spunea întotdeauna că un ceai cât mai simplu e mai potrivit.

Femeia continuă să zâmbească și să dea din cap, făcând gesturi caraghioase cu mâinile, ce semănau cu aripile unei păsări în zbor. Gwen nu credea că servitorii sunt niște oameni care nu gândesc și nu simt, așa cum considera Florence, și se întreba adesea ce se întâmplă în mintea lor. Era pentru prima dată când pe chipul calm al femeii se zăreau atât de multe emoții.

– Ce se întâmplă, Naveena? De ce tot rânjești așa la mine?

– Voi, doamnele! Prima soție a stăpânului, la fel. Nu urmărești calendarul, doamnă.

– De ce? Am ratat ceva important? Mă îmbrac imediat. Mă simt mult mai bine acum. Indiferent ce a fost, se pare că a trecut.

– E nevoie să pregătim odaia copiilor, doamnă.

Odaia copiilor? Un val de fierbințeală o cuprinse brusc și fața începu să o piște, în timp ce verifica atentă datele. Cum de nu-și dăduse seama? Probabil că se întâmplase în ziua de după bal, atunci când Laurence își deschisese sufletul în fața ei și făcuseră dragoste așa cum trebuie. Ori poate se întâmplase mult mai înainte. În orice caz, nu mai conta acum! Asta sperase dintotdeauna și visase acest moment, încă de la prima ei întâlnire cu Laurence când se gândise că acel bărbat va fi tatăl copiilor ei. Ar fi trebuit să știe. Suferea de grețuri, în permanență avea o stare de langoare, trăia clipe de foame intensă, iar sânii i se păreau neobișnuit de grei. Dar, pentru că menstruația ei nu fusese niciodată regulată, nici măcar nu-i trecuse prin cap un asemenea motiv. Și cu Fran bolnavă și atâtea evenimente unul după altul, nu mai ținuse socoteala. Acum, că știa, abia aștepta să-i spună lui Laurence. Își cuprinse umerii cu brațele, nemaiputându-și ascunde nerăbdarea.

Totul se întâmplase atât de rapid, încât Gwen abia acum își dădu

seama că nu știe unde e odaia copiilor. I se părea ridicol că încă nu explorase toată casa. La parter, se găsea biroul lui Laurence. Încercase clanța o dată sau de două ori, atunci când îl căutase, dar întotdeauna găsise biroul încuiat. Îi văzuse iar dormitorul când se dusese din nou ca să se zgâiască la fotografia femeii blonde. Întorsese fotografia și observase numele lui Caroline pe spate. Căutase apoi tabloul lui Savi, dar nu-l descoperise. Mai explorase cinci camere de oaspeți și încă două băi, dar mai erau și alte uși încuiate, despre care bănuise că sunt spații pentru depozitare, una chiar în baia ei, iar alta pe coridor. O dovadă de neglijență din partea ei. Ar fi trebuit să ceară să vadă ce e înăuntru.

– Ce-ar fi să-mi arăți odaia copiilor în dimineața asta? întrebă ea, zâmbindu-i Naveenei.

Fața femeii se lungi.

– Nu sunt sigură, doamnă. Nu a mai fost atinsă din ziua…

– Ah, înțeleg. Ei bine, nu mă tem de puțin praf. Insist să mi-o arăți imediat ce termin cu îmbrăcatul.

Femeia încuviință și ieși din cameră.

Naveena veni o oră mai târziu și Gwen rămase surprinsă când femeia o conduse direct la ușa încuiată din baie.

– Pe aici, doamnă. Am cheia.

Descuie ușa, o împinse și pătrunseră pe un coridor scurt, mai degrabă un gang, despre care Gwen își dădu seama că se întinde paralel cu holul principal de la parter. La capătul lui cotiră la stânga și intrară în altă cameră.

Aici, Gwen încremeni tulburată. Era întuneric și mirosul acru îi înțepă nările.

Naveena deschise o fereastră și obloanele.

– Îmi pare rău, doamnă. Stăpânul nu ne-a lăsat să o atingem.

Acum, fiindcă era lumină, Gwen cercetă odaia și tresări când văzu pânzele de păianjen care acopereau aproape complet peretele din spatele

lor și stratul gros de praf cu insecte moarte de pe întreaga mobilă, de pe podea, de pe scaunul pentru alăptat și de pe cărucior. A ce miroasea, nu știa să spună. Mucegai cu siguranță, dar în niciun caz un miros pe care îl asociai în mod obișnuit cu odaia unui copil. În plus, camera avea un iz de tristețe și nu se putu abține să-și imagineze speranțele distruse ale lui Laurence.

– Ah, Naveena. Cât de trist! Când s-a întâmplat?

– Acum 12 ani, doamnă, spuse Naveena uitându-se în jur.

– Probabil că i-ai îndrăgit mult pe Caroline și pe Thomas.

– Nu vorbim despre asta, spuse ea cu glas înecat.

– Caroline s-a îmbolnăvit din cauza nașterii?

Chipul Naveenei se întunecă. Clătină din cap, dar nu adăugă nimic.

Gwen voia să afle mai multe, dar, văzând mâhnirea femeii, schimbă subiectul.

– E nevoie de o curățenie zdravănă aici, spuse ea.

– Da, doamnă.

Gwen știa că a face curățenie în Ceylon nu avea nicio legătură cu felul în care se proceda în Gloucestershire. Aici, fiecare obiect se dădea la o parte și asta includea covoarele, cuierele și chiar mobila grea. Apoi totul se strângea grămadă pe peluză. În timp ce camera era curățată și dezinfectată, o altă echipă de băieți bătea covoarele și lustruia mobila. Nimic nu era lăsat neatins.

– Odată ce toate ajung afară, ai grijă să fie arse.

Gwen privi spre peretele îndepărtat. La o cercetare mai atentă, ceea ce inițial crezuse că e mucegai se dovedi a fi o frescă și aproape că se deslușea și scena reprezentată. Când o atinse, un strat subțire de mizerie se dezintegră între degetele ei.

– Poți să-mi aduci o cârpă, Naveena?

Femeia îi întinse o bucată de muselină pe care o ținea în buzunar și Gwen șterse o parte a peretelui.

Privi cu atenție, urmărind conturul imaginilor cu degetele.

– E un tărâm fantastic, nu? Uite! Cascade și râuri, iar aici, chiar aici, sunt munți frumoși și… poate un palat. Sau e un templu?

– Este templul budist de lângă Kandy. Pictat de prima soție a stăpânului. Tabloul înfățișează țara noastră, doamnă. E Ceylonul.

– Caroline a fost pictoriță?

Naveena încuviință din cap.

Gwen inspiră adânc, își ținu răsuflarea o secundă, apoi expiră.

– Atunci ce mai așteptăm? Haide să scoatem totul afară. Cred că cel mai bine ar fi să zugrăvim și peste frescă.

Întorcându-se în camera ei, Gwen se gândi la Caroline. Depusese atât de mult efort ca să facă odaia frumoasă și se întrebă cât din eleganța de acum a casei se datora tot talentului ei. Regretă decizia impulsivă de a zugrăvi peste frescă. Poate domnul Ravasinghe ar putea fi convins să o restaureze, deși felul irațional în care Laurence îl antipatiza pe bărbat ar putea împiedica materializarea acestei idei. Când Laurence se întoarse să ia prânzul, un foc ardea în curte și ultimele bucăți de mobilă din odaia copiilor se transformau în tăciuni.

– Bună, spuse el, intrând ca o vijelie în camera de zi, cu o expresie de surpriză pe chip. Facem un foc de tabără?

Ea îl privi lung și îi oferi un zâmbet generos.

– Dragul meu, zise Gwen lovind ușurel canapeaua, ca să-l invite să ia loc lângă ea. Vino și așază-te. Vreau să-ți spun ceva.

A doua zi, înainte ca Verity să plece în Sud, să stea la ferma piscicolă a unei prietene, cu posibilitatea ca, ulterior, să viziteze Anglia, Laurence și Gwen stăteau pe verandă, terminându-și micul dejun.

– Mi-aș dori să cumpăr un cal, spuse Verity. Mi-e dor să am propriul cal.

Gwen nu-și putu ascunde surpriza.

– Dumnezeule, dar îți poți permite să cumperi un cal?

– Desigur. Am pensia mea viageră.

Laurence se întoarse într-o parte ca să mângâie un câine.

– Nu mi-am închipuit că e atât de generoasă.

Verity zâmbi dulce.

– Laurence a avut întotdeauna grijă de mine, de ce s-ar opri acum?

Gwen ridică din umeri. Dacă Laurence avea să fie mereu așa de generos, probabil că Verity nu-l va părăsi niciodată.

– Dar pesemne că vrei să te măriți și să ai casa ta, nu?

– E musai?

Gwen nu știu cum să-i răspundă, dar, după ce cumnata ei va pleca, era hotărâtă să discute subiectul cu Laurence.

– Nu cred că Verity ar trebui să rămână cu impresia că poate locui veșnic cu noi. Are o casă în Anglia.

El oftă din toți rărunchii.

– E sora mea, Gwen. E singură acolo. Ce-aș putea să fac în plus?

– Ai putea să o încurajezi să-și facă propria viață. Odată ce copilul va veni pe lume…

El o întrerupse.

– Odată ce copilul va veni pe lume, sunt sigur că își va reveni și îți va fi de mare ajutor.

Gwen se strâmbă.

– Nu vreau să mă ajute.

– Fără mama ta aici, vei avea nevoie de cineva.

– Aș prefera să o rog pe Fran.

– Mi-e teamă că trebuie să pun piciorul în prag. Verity locuiește deja aici și nu sunt sigur că verișoara ta, oricât ar fi ea de fermecătoare, e genul de persoană de care vei avea nevoie.

Gwen își înghiți lacrimile de furie.

– Nu îmi amintesc să-mi fi comunicat vreodată că Verity locuiește aici.

Un mușchi de pe chipul lui Laurence tresări.

– Îmi pare rău, iubito, dar nu aveai niciun cuvânt de spus în această

decizie.

– Și ce te face să crezi că Verity este persoana potrivită? Nu am nevoie de ajutorul ei. E copilul meu și o vreau pe Fran.

– Cred că ai vrut să spui că e al nostru.

Laurence rânji.

– Desigur, asta în cazul în care copilul nu e rodul vreunei zămisliri neprihănite.

Gwen trânti șervetul pe masă și, simțindu-se prea tensionată, se ridică în picioare.

– Nu e drept, Laurence, nu e drept deloc!

Alergă în camera ei, își scoase pantofii și, într-un acces de furie, îi aruncă în perete, izbucnind în hohote de plâns. Trase draperiile și obloanele, se dezbrăcă de rochie, apoi se trânti pe pat cu fața în jos, vărsând lacrimi amare în pernă. După o vreme, cum el tot nu venise, se strecură sub pături și, plângându-și de milă, își acoperi capul cu ele, așa cum făcea când era mică. Amintirea casei din copilărie îi provocară și mai multe suspine și, ghemuită, hohoti până când ochii începură să o înțepe.

Se gândi la ziua în care o întrebase pe Naveena de ce nu fusese ayah și pentru Verity.

Naveena dăduse din cap.

– O femeie mai tânără. Mai puternică.

– Dar o cunoști bine pe Verity?

Naveena dădu din cap.

– Da și nu, doamnă.

– Cum adică?

– Întâmpini greutăți cu ea. E fată și de fiecare dată face probleme.

Cugetând acum mai atent, Gwen simți și mai multă hotărâre că o voia pe Fran aici, atunci când copilul avea să vină pe lume.

Puțin mai târziu, auzi un ciocănit la ușă, apoi vocea lui Laurence.

– Te simți bine, Gwendolyn?

Tânăra își șterse ochii cu cearșaful, dar nu scoase o vorbă. Nu era drept și acum o făcuse să pară proastă. Nu avea de gând să-i vorbească.

– Gwendolyn?

Ea își trase nasul.

– Iubito, îmi pare rău că am fost așa de aspru.

– Pleacă!

Ea îl auzi înăbușindu-și un chicotit și apoi, în ciuda hotărârii ei anterioare, se trezi că râde și plânge în același timp.

Când el împinse ușa și veni să se așeze pe pat lângă ea, Gwen îi întinse mâna.

– Te iubesc, Gwen. N-am intenționat nicio clipă să te supăr.

Bărbatul îi șterse lacrimile de pe față și începu să-i sărute obrajii umezi, apoi îi ridică bluza și o răsuci pe spate. Ea îl privi cum își scoate pantofii și pantalonii. Era atât de musculos și pielea atât de bronzată de la viața petrecută în aer liber, încât simplul gest al scoaterii hainelor o excita întotdeauna. Când își trase cămașa peste cap, Gwen simți cum i se întăresc sfârcurile și i se făcu un gol în stomac. Faptul că nu reușea să ascundă cât de mult îl dorește părea să îl atâțe și mai mult și îi întărea sentimentele față de ea.

– Vino! spuse Gwen, fără să mai poată aștepta și întinse brațele spre el.

El zâmbi satisfăcut și în ochii lui se citea că voia să o împace. Își puse palma caldă pe pântecul ei ușor curbat, mângâind-o cu blândețe, până când ea gemu. Apoi o sărută acolo și, încetișor, își coborî buzele până când capul îi dispăru între picioarele ei.

Avusese dreptate, desigur. O îmbunase cum numai el știa și, până la sfârșit, Gwen aproape că țipă de ușurare.

Când părinții ei se certau, tatăl ei părea că nu auzise niciodată în viața lui cuvintele „iartă-mă“. În schimb, îi pregătea mamei ei un ceai, pe care i-l ducea însoțit de un fursec cu fucte. Ea râdea tare. Dar ce avea Gwen aici era mult mai bun decât un fursec și, dacă așa vor arăta împăcările dintre ei, atunci merita să se certe mai des.

În afara discuției aprinse din pricina lui Verity, Laurence se dovedi a fi regele amabilităților. Era doar însărcinată, îi repeta ea întruna, deși, în realitate, se simțea în al nouălea cer când vedea grija lui plină de afecțiune. În iulie, după o ceartă nesemnificativă legată de călătorii, dat fiind starea ei, plecară amândoi la Kandy cu Christina și cu un alt prieten, dar nu cu domnul Ravasinghe. Când Gwen o întrebă pe Christina unde e Savi, ea ridică din umeri și spuse că în Londra.

Procesiunea se dovedi impresionantă, deși Gwen se agăță de Laurence de teamă să nu fie călcată în picioare de mulțime ori de elefanți. Aerul mirosea a tămâie și a flori și ea trebui să se ciupească întruna ca să se convingă că nu visează. În vreme ce Gwen simțea că arată ușor șterasă în rochia ei de gravidă, Christina era superbă în șifon negru moale. În ciuda încercărilor asidue ale americancei de a-l trage pe Laurence deoparte, bărbatul nu părea să-i acorde mare atenție și, foarte ușurată, Gwen se simți caraghioasă că își bănuise soțul că nu e în stare să reziste farmecelor femeii.

După aceea, în ciuda câtorva săptămâni cu grețuri, Gwen pluti într-un soi de ceață perpetuă. Laurence spunea că înflorește și că arată mai bine decât oricând. Și Gwen așa se simțea. Verity păstrase distanța și timpul se scurse. Abia în a cincea lună de sarcină, într-o după-amiază când Florence Shoebotham fusese invitată la un ceai, mărimea ei începu să fie remarcată. Poate că și alți oameni observaseră, dar Florence îi spusese adevărul, accentuând că Gwen se îngrășase prea mult și se oferi să-l sune pe doctorul Partridge.

A doua zi, când John Partridge intră în camera ei, cu mâna întinsă, Gwen se bucură nespus să-l vadă.

– Ce mă bucur că ești tu, John! spuse ea și se ridică în picioare. Sper că nu e nimic în neregulă cu mine.

– Nu e nevoie să te ridici, spuse el, apoi o întrebă cum se simte, când ea se așeză pe marginea patului.

– Sunt foarte obosită și mi-e foarte cald.

– E normal. Te mai îngrijorează și altceva?

Își săltă picioarele pe pat.

– Gleznele mi se umflă puțin.

El își netezi mustața și trase un scaun.

– Atunci, trebuie să te odihnești mai des. Deși, la o femeie tânără ca tine, nu cred că umflarea gleznelor va fi o problemă prea mare.

– Am și dureri de cap îngrozitoare, dar întotdeauna am suferit din cauza lor.

Doctorul își mușcă buzele, cugetând, după care o bătu ușurel pe mână.

– *Ești* mare. Cel mai bine ar fi să te controlez puțin. Ai vrea să fie o femeie cu tine?

– Nu am pe nimeni aici. Numai pe Naveena. Verișoara mea, Frances, s-a întors de ceva vreme în Anglia.

Gwen oftă din adâncul sufletului.

– Ce se întâmplă, Gwen?

Tânăra se întrebă ce ar mai fi de spus. Laurence nu avea de gând să renunțe la ideea lui ca Verity să o asiste la naștere și să o ajute cu copilul. Acesta era ghimpele din coasta ei, și unul încă foarte mare. Fusese foarte mulțumită la început, dar, pe măsură ce lunile treceau și lăuzia se apropia, tânjea după mama ei tot mai mult. Voia pe cineva alături cu care să se simtă în largul ei și ura gândul că Laurence era convins că Verity trebuia să fie acea persoană. Dacă era sinceră cu ea însăși, nu avea nimic împotriva cumnatei ei, dar gândul de a nu fi alături de o persoană pe care o iubea sincer îi provoca suferință. Dacă nașterea avea să fie complicată, dacă nu va face față? Ori de câte ori discuta subiectul cu Laurence, el rămânea ferm pe poziție și o făcea să creadă că ea se poartă irațional.

Oftă și se uită la doctor.

– Laurence a invitat-o pe sora lui să-mi țină companie și să mă ajute cu totul. E într-o călătorie pe coastă acum, dar e posibil să se întoarcă la casa

familiei lor din Yorkshire puțin. E închiriată, dar au acolo și un apartament mic numai pentru ei.

– Ai prefera să naști mai degrabă în Anglia, Gwen?

– Nu. Și în niciun caz în Yorkshire. Nu despre asta e vorba. Ideea e că nu sunt sigură că prezența lui Verity aici mă va ajuta.

Se posomorî și buza de jos începu să-i tremure.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Cumnata ta va fi de mare ajutor și poate dacă petreci timpul numai cu ea și cu copilul vei avea șansa să vă cunoașteți mai bine.

– Crezi?

– Și ea a suferit, mai mult decât Laurence, bănuiesc.

– Da?

– Când părinții lor au murit, ea era încă mică și Laurence i-a fost ca un tată. Problema a apărut atunci când el s-a căsătorit mult prea curând după moartea părinților și, desigur, mare parte din an ea o petrecea la școala cu internat.

– De ce n-a venit să stea aici după ce a terminat școala?

– Pentru o vreme a stat, îi plăcea să trăiască aici, dar toate prietenele ei se aflau în Anglia. Îmi închipui că Laurence a crezut că va avea o viață mai bună acolo. Atunci când ea a împlinit 21 de ani, el i-a dăruit proprietatea din Yorkshire.

– Laurence are mare grijă de ea.

– Iar acesta e un lucru bun. Se zvonește că a fost refuzată de singura persoană pe care o dorea cu adevărat.

– Cine anume?

El clătină din cap.

– Toate familiile au secrete de un fel sau altul, nu? Poate ar fi bine să-l întrebi pe Laurence. Dar cred că Verity ți-ar fi folositoare. Și ar ajuta-o și pe ea să se simtă mai bine. Acum întinde-te, fiindcă îți voi examina burtica.

După ce Gwen se întinse pe pat, el își deschise geanta neagră de piele

și scoase din ea un obiect care semăna cu un corn. Gwen nu era sigură că toate familiile au secrete și se gândi la propria familie, dar când imaginea mamei și a tatălui ei îi veni în minte, i se făcu un dor nebun de casă.

– Te voi asculta puțin, spuse el.

– Mai sunt și alte secrete de familie? întrebă ea.

Doctorul ridică din umeri.

– Cine știe, Gwen? Mai ales când e vorba de relațiile umane.

Gwen se holbă la tavan și, ascultând sunetele ce veneau de deasupra, se gândi la ce îi povestise John despre Verity. Doctorul își ridică și el privirea.

– E doar femeia care face curățenie. Se ocupă de camera lui Laurence astăzi.

– Cum te înțelegi cu soțul tău, Gwen? Așteptați cu nerăbdare să deveniți părinți?

– Firește. Dar de ce mă întrebați?

– Fără un motiv anume. Există gemeni în familia ta sau poate în a lui?

– Bunica mea a avut o soră geamănă.

– Ei bine, se pare că nu e nimic în neregulă cu mărimea ta exagerată. Cred că ai gemeni.

Gwen deschise gura și icni.

– Serios? Ești sigur?

– Nu pot fi sigur, dar așa pare că stau lucrurile.

Gwen se uită pe fereastră și încercă să-și limpezească sentimentele. Doi copii! Un lucru bun, nu? Pe masa pentru micul dejun de pe verandă se zărea un langur ce strângea la piept un pui. Maimuțica o privi pe Gwen cu ochi rotunzi, căprui. Firele de păr auriu zbârlite îi înconjurau capul ca un halou.

– Există ceva ce nu ar trebui să fac? întrebă Gwen, înroșindu-se ca focul. Cu Laurence, mă refer.

Bărbatul zâmbi.

– Nu te îngrijora. Îți face bine. Dar trebuie să te controlez regulat, iar tu trebuie să te odihnești suficient. E foarte important.

– Mulțumesc, John. Mă gândeam să organizez un picnic, înainte de ploi, lângă lac. Am voie?

– Da, dar nu intra în apă și ferește-te de lipitorile de pe marginea lacului.

9

Picnicul fusese aranjat astfel încât să coincidă cu întoarcerea lui Verity din Sud. Doi dintre servitorii mai tineri căraseră coșul cu alimentele, păturile și un scaun pentru Gwen, adus din magazia pentru bărci bătută de vreme, de la marginea lacului. Laurence, Verity și prietena ei Pru Bertram se așezară confortabil pe pledurile în carouri sub privirile unui macac toque cu coada lungă aflat într-un copac din apropiere.

Gwen purta o rochie verde din bumbac, cu multă broderie la gât care să îi dea volum. O pălărie de soare cu borurile mari îi ferea fața de razele strălucitoare. În fiecare dimineață, când își trecea mâinile peste sâni și peste pântec, după ce făcea baie, se minuna de schimbările rapide din trupul ei și își freca ușor pielea cu ulei de nuci cu ghimbir infuzat. Acum, că săptămânile cu grețuri se sfârșiseră, spera să se bucure de un mic răgaz, înainte de a deveni și mai mare.

Nick McGregor fusese invitat și el la picnic, dar refuzase, motivând că are o problemă cu unul dintre servitori.

– S-a mai întâmplat ceva la liniile de producție? îi șopti Gwen lui Laurence.

– Întotdeauna apar mici dispute. Dar nimic care să te îngrijoreze.

Gwen dădu din cap. De la incidentul cu tamilul care își rănise piciorul, McGregor se purtase rece cu ea. O ajutase să comunice cu grădinarii noi

și se arătase ușor interesat de planurile ei despre fabricarea brânzeturilor, dar, în afară de asta, păstrase distanța. Ea încercase să afle care sunt ideile lui despre locul pentru făbricuță, dar pe el îl interesa exclusiv ceaiul.

Era o zi superbă, cu soarele care se oglindea strălucitor în lac și cu o adiere ușoară, care-ți răcorea pielea. Gwen urmări un roi de fluturi albi care zburau pe deasupra apei. Spew sărea nebunește, împroșcând stropi peste toată lumea și se bucura că-i necăjește pe ceilalți. Bobbins stătea pe marginea lacului, cu botul pe labe. Cățelușa nu era la fel de aventuroasă ca fratele ei și, în plus, era gestantă. Gwen o privea cu mare interes și se simțea înduioșată de abdomenul uriaș al animalului.

– Ce amuzant, rosti Gwen.

Se lăsă pe spate ca să simtă căldura soarelui pe obraji.

– Bobbins observă și Spew acționează. Puțin ca mine și ca Fran. Mi-aș fi dorit să fie aici, Laurence.

– Am încheiat acest subiect, draga mea.

– Promit că voi face totul ca să te ajut, interveni Verity. De aceea nu m-am întors în Anglia.

– Sunt sigur că Gwen e recunoscătoare.

Verity surâse larg.

– Dragul meu, hai să deschidem coșul acum.

Laurence desfăcu clamele capacului, scoase două sticle de șampanie, mai multe pahare – pe care le împărți tuturor –, apoi trei farfurii cu sendvișuri.

– Mmm! exclamă el, ridicând colțul șervetelui de pe una dintre farfurii și adulmecând. Miroase a somon și a castraveți.

– Și restul? întrebă Gwen, simțindu-se înfometată.

– De ce nu ne spui ce ne așteaptă pe celelalte două farfurii, Pru? întrebă Laurence.

Pru era tăcută și modestă, o englezoaică obișnuită cu pielea palidă, care, sub soarele Ceylonului, căpătase o nuanță roz-aprins. Deși puțin mai în vârstă, îi fusese o prietenă loială lui Verity.

– Desigur.

Luă cele două farfurii.

– Aici avem ouă și salată, iar aici ceva ce nu recunosc. Oh, ba da, curry de vinete.

– Curry de vinete într-un sendviș? întrebă Gwen, amintindu-și prânzul de la Christina.

Verity încuviință din cap.

– Normal! Întotdeauna introducem un fel de mâncare local în picnicurile noastre, nu-i așa, Laurence? E o tradiție de familie. Nu ai și tu tradiții în familia ta?

Laurence își îndreptă pălăria și se uită la sora lui.

– Noi suntem familia lui Gwen acum, Verity.

Verity se îmbujoră.

– Firește. N-am vrut să…

El scoase dopul de la șampanie, umplu paharele, apoi se îndreptă de spate și întinse paharul în față.

– Pentru extraordinara mea soție!

– De acord! spuse Pru.

După ce mâncară pe săturate, Verity, care băuse mai multă șampanie decât s-ar fi cuvenit, se ridică în picioare.

– Ei bine, după cum știi, Laurence, acum urmează o plimbare în jurul lacului. Veniți?

– Nu cred că voi fi în stare, spuse Gwen, întinzând mâna spre Laurence.

– Dar tu vii, Laurence, nu-i așa? Întotdeauna vii. Gwen va rămâne cu Pru.

– Prefer să stau cu Gwen.

Gwen îi zâmbi în semn de mulțumire și el îi strânse mâna.

– Ai grijă la bivolii de apă! strigă el când Verity se îndepărtă, ușor bosumflată.

În acel moment, Spew veni alergând dinspre lac, urmărind un stol de bâtlani, apoi se învârti în jurul lui Verity, stropind-o cu apă. Gwen se uită în jur după Bobbins, care, se pare, dispăruse.

– Câine afurisit! se răsti Verity, ștergându-și rochia umedă.

Ca de obicei, alesese o culoare greșită, se gândi Gwen. Portocaliul nu se potrivește cu un ten pământiu. Iar lumina soarelui reflecta culoarea pe fața ei, făcând-o să arate aproape verzuie.

– Te însoțesc eu, Verity, spuse Pru și păși spre ea.

– Nu. Îl iau pe Spew pentru o tură. Tu nu ești destul de puternică și te vei încălzi prea tare. Haide, Spew!

Lui Pru îi pieri entuziasmul și se așeză din nou.

– Da, desigur, ai dreptate. Nu am la fel de multă energie ca tine.

Gwen îl strigă pe Laurence, care făcuse câțiva pași spre lac.

– Crezi că aș putea să-mi bag și eu picioarele puțin?

Laurence se răsuci.

– Nu văd de ce nu. Nu vreau să te răsfăț mai mult decât trebuie.

– Vrei să vii și tu, Pru? o întrebă Gwen, în timp ce își scoatea pantofii.

Când Pru clătină din cap, Gwen porni spre țărm cu Laurence, apoi se așeză și își scoase dresurile cu o mână, iar cu cealaltă își ținu pălăria de soare. Apa se vălurea ușurel la margine și Gwen își răcori degetele.

– E încântător, nu?

– Datorită ție e încântător.

– Ah, Laurence, sunt așa de fericită! Sper ca fericirea noastră să nu se termine niciodată.

– Nu există niciun motiv să se termine, zise el și o sărută.

Gwen privi o pasăre țopăind pe un bolovan din apropiere.

– Uită-te la măcăleandrul acela, spuse ea.

– E de fapt o pitulice de Kashmir. Mă întreb cum a ajuns aici. De obicei le zărești în zona golfului din Nuwara Eliya. Este cel mai frumos loc din țară, situat între oraș și dealuri.

– Știi multe despre păsări.

– Despre păsări și despre ceai.

Gwen izbucni în râs.

– Trebuie să-mi povestești despre toate, ca să îl pot învăța și eu pe copilul nostru.

– Vrei să spui, „copiii noștri“.

El o luă în brațe și Gwen îl privi atentă. Ochii lui Laurence străluceau și părea atât de mândru și de fericit, încât lui Gwen aproape că îi explodă inima de emoție.

Dar chiar atunci, în timp ce îi ținea mâinile într-ale lui, el deveni brusc serios.

– Gwen, dacă ți-aș putea spune cât de mult mi-ai schimbat viața…

Ea se dădu în spate.

– În bine, sper.

El trase adânc aer în piept și Gwen simți că îl adoră pentru felul în care aproape tot chipul lui zâmbea.

– Mai mult decât ți-ai putea închipui, adăugă el.

O rafală de vânt îi ciufuli părul, care îi intră în ochi. Laurence îi aranjă o buclă după ureche.

– După Caroline, am crezut că viața mea s-a terminat, dar tu mi-ai redat speranța.

Când vântul se înteți, Gwen își scoase pălăria, se sprijini din nou de pieptul lui cald și își întoarse privirea spre lac. Laurence nu era în stare să-și exprime sentimentele întotdeauna, dar, din felul în care o mângâie pe păr, Gwen înțelese cât de mult o iubește. El își plecă fruntea și o întoarse cu fața spre el. Gwen închise ochii din cauza soarelui care se reflecta orbitor în luciul apei, apoi îi simți buzele pe gât, chiar sub lobul urechii. O trecu un fior pe șira spinării. *Ce bine-ar fi ca acest moment să rămână veșnic în gândul meu!* se gândi ea.

Se mai plimbară o vreme, înainte să se întoarcă, dar un lătrat înverșunat le tulbură brusc liniștea. Gwen se uită în jur și îl văzu pe Spew

zgâriind ușa de la adăpostul pentru bărci.

– Pun pariu că Bobbins s-a dus acolo să fete, spuse Laurence.

Apoi el se uită în spate când sunetul unei vâsle lovind apa îi atrase atenția.

– Nu-mi vine să cred. Ce caută aici?

– Se pare că Verity e cu el. Și Christina.

Laurence înjură printre dinți, dar se duse să-i ofere brațul lui Verity și apoi Christinei ca să coboare din barcă. Verity aproape că se răsturnă, dar Christina zâmbi.

– Bună, dragul meu, spuse ea, apoi îi cuprinse capul lui Laurence în mâini și îl sărută pe obraji.

Se dădu într-o parte și-și lăsă palma să alunece pe brațul gol al bărbatului, gâdilându-l ușor cu vârful degetelor.

Laurence se înroși până în vârful urechilor, iar Gwen, deși se zbârli toată la vederea acestui gest mai mult decât intim, se sili să zâmbească.

– Mă bucur să te văd, Christina!

– Cât de bine arăți! Cred că ar trebui să rămân și eu gravidă la un moment dat.

Christina îi făcu cu ochiul lui Laurence.

Ce tupeu avea femeia, gândi Gwen. Cum îndrăznea să flirteze cu soțul ei, chiar de față cu ea? Se lipi și mai tare de Laurence și îi îndepărtă părul de pe frunte cu un gest prin care voia să declare că e al ei și numai al ei.

– Am dat peste ei când mă plimbam, îi lămuri Verity. El îi schița portretul cu una dintre insule în fundal. Aveau barca legată în apropiere, așa că s-au oferit să mă aducă. N-aș putea refuza o plimbare pe apă alături de un bărbat chipeș.

Savi Ravasinghe afișă un calm perfect când se dădu jos din barcă, dar Laurence continua să fie tensionat.

– Îmi cer iertare pentru deranj, spuse Savi.

– Nicio problemă.

Gwen îi întinse mâna.

– Însă mi-e teamă că noi ne pregăteam să strângem.

El zâmbi și îi luă mâna.

– Arăți înfloritor, doamnă Hooper, dacă-mi permiți.

– Mulțumesc. Mă simt extraordinar. Mă bucur să te văd din nou. Cum a fost călătoria la Londra? Uneori cred că e…

– A venit momentul să intrăm în casă, o întrerupse Laurence, după care îl salută din cap politicos pe Savi și, întorcându-i spatele, întinse mâna spre Christina. Ai vrea să ne faci o vizită?

Gwen se încruntă.

– Mulțumesc, Laurence. Firește, sunt foarte tentată, răspunse ea, trimițându-i o bezea, dar cred că de data asta mă voi întoarce cu Savi.

Laurence nu vorbi.

– De fapt, am ceva pentru doamna Hooper, spuse Savi.

Scotoci într-o mapă din piele maronie și scoase o coală de hârtie groasă, protejată de o pânză.

– O car cu mine de ceva vreme. E o acuarelă.

Gwen întinse mâna să o ia și îndepărtă pânza.

– E foarte frumos.

– Am pictat-o pe baza schiței pe care ți-am făcut-o în casa Christinei.

Chipul lui Laurence se întunecă. Nu scoase niciun cuvânt, îi prinse și mai bine brațul lui Gwen și porni cu pași mari de-a lungul țărmului spre treptele unde Pru stătea privind. După ce trecură pe lângă ea și urcară, Gwen aruncă o privire în urmă, îngrozită. Puțin mai departe izbucni.

– Chiar nu era necesară ieșirea asta. Tabloul e un dar. De ce ai fost așa de mojic? Măcar poți să te porți ca un om bine-crescut!

Laurence își încrucișă brațele.

– Nu-l vreau aici.

– Ce naiba se petrece cu tine? Îmi place Savi și nu mi-a făcut decât o schiță de portret în cinci minute.

Laurence nu se clinti, deși Gwen îl simțea cum tremură.

– Nu vreau să te mai vezi cu el niciodată.

Gwen îl privi printre gene.

– Și cum rămâne cu tine și cu Christina? întrebă ea cu voce ascuțită.

– Adică?

– Încă o consideri atrăgătoare. N-am observat să-i fi dat mâna la o parte. Să nu crezi că n-am văzut cum cochetează cu tine.

El pufni.

– Acum discutăm despre domnul Ravasinghe, nu despre Christina.

– E din cauza culorii lui, nu?

– Nu. Ești caraghioasă. Și ajunge cu prostiile! Să mergem.

– Eu hotărăsc când e suficient, mulțumesc, și eu hotărăsc și pe cine aleg să-mi fie prieten.

Laurence își lăsă brațele pe lângă corp, apoi îi întinse mâna.

– Nu țipa, Gwen. Vrei să ne audă Pru?

– Nu-mi pasă dacă aude. Deși, dacă te-ai fi deranjat să privești în urmă, ai fi băgat de seamă că deja nu se simte în apele ei.

Buza îi tremura și-și împinse bărbia în față.

– Și dacă te-ai fi sinchisit să arunci o privire în urmă, ai fi văzut că sora ta cea sfântă s-a întors în barcă alături de domnul Ravasinghe. La fel și Christina. Iar domnul Ravasinghe le pipăie gleznele să nu aibă lipitori. E clar că are ceva care le face pe femei să îl placă!

Fără să-și mai poată controla mânia, porni în goană, atât cât îi permitea pântecul imens.

Gwen se purtă rece multe zile la rând, dar nu mai vorbiră despre acest episod. Ea, pentru că nu voia să se supere și mai tare, inima îi bubuise în piept dureros după cearta lor, iar Laurence, pentru că era încăpățânat ca un catâr. Perioadele de tăcere dintre ei deveniră tot mai lungi, iar Gwen avea ochii roșii, din pricina lacrimilor nevărsate. Laurence nu-și ceru

iertare și continuă să fie posomorât. Gwen nu intenționase să-l rănească așa de tare cu vorbele ei, dar era limpede că așa se întâmplase și relația dintre ei avea de suferit, adică exact opusul dorințelor lui Gwen. Situația era oricum proastă cu Verity aici, acum să stea și despărțită de Laurence? Tânjea să-i atingă gropița din bărbie și să-l vadă zâmbind din nou, dar el era prea încăpățânat.

Într-o seară înnorată, odată cu sosirea pițigoiului albastru migrator și a păsării pitta galbene, cerul purpuriu al musonului de toamnă luă controlul asupra vieții lor. Totul părea umed. Sertarele nu se mai deschideau, iar, dacă se deschideau, nu le mai puteai închide la loc. Brusc, ușile nu se mai încuiau. Pământul deveni mocirlos, insectele se înmulțiră și, în cele câteva dăți când Gwen se aventură în grădină, aerul era lăptos.

Ploaia continuă până în decembrie, dar, când se sfârși, Gwen se îngrășase mult prea mult ca să se îndepărteze de casă. Doctorul Partridge o vizită din nou și îi repetă bănuiala lui că va face gemeni, deși nu era în totalitate sigur.

După zece săptămâni petrecute în adăpost, cățelușilor, cinci la număr, li se dădu voie să alerge prin casă. Gwen, incapabilă să-și vadă picioarele din cauza burții uriașe, trăia cu spaima că va călca pe unul dintre ei. Fie asta, fie vreunul dintre micile gheme de blană îi va sta în cale și se va împiedica. Dar când Laurence sugeră ca puii să stea într-un coteț afară, ea clătină din cap. Pentru patru dintre ei își găsiseră un cămin nou și aveau să plece în curând, dar cățelul ei preferat, cel mai pipernicit dintre toți, rămânea nedorit de nimeni.

Într-o dimineață, răspunse la telefon și o auzi pe Christina.

– Poți să-i spui lui Laurence că a lăsat niște documente ultima oară când a trecut pe aici? spuse femeia pe un ton degajat.

– Unde mai exact?

– La mine acasă, firește.

– Foarte bine. Altceva?

– Roagă-l să mă sune sau spune-i că poate să vină direct să le ia.

Mai târziu, când Gwen pomeni de telefonul Christinei, Laurence păru surprins.

– Ce voia?

– Ceva legat de niște documente. A zis că le-ai uitat la ea acasă.

– Dar nu am fost acasă la ea.

– A spus că le-ai lăsat ultima dată când ai trecut pe la ea.

– Dar asta s-a întâmplat cu multe luni în urmă, când am semnat acordurile pentru investiții.

Gwen se încruntă. Fie el nu îi spunea adevărul, fie Christina încă mai juca murdar.

Sosi luna ianuarie. Gwen, care intrase în luna a noua, ieși pe treptele din fața casei, în zori, și privi spre tufișurile unde fluiera un sturz. Gwen se cutremură, simțindu-se singură. Venea o zi răcoroasă și copacii și tufele străluceau acoperite de rouă.

– Ai grijă să te îmbraci gros diseară. Temperatura poate scădea, după cum știi.

Laurence o sărută pe obraz și făcu un pas într-o parte.

– Chiar trebuie să te duci la Colombo? spuse ea, ținându-se de brațul lui și dorindu-și mai mult de la el.

Expresia lui se îmblânzi când se întoarse cu fața spre ea.

– Știu că nu e momentul ideal, dar mai sunt vreo două săptămâni de așteptare. Agentul meu vrea să discutăm despre bani.

– Laurence, nu l-ai putea trimite pe McGregor?

– Îmi pare rău, Gwen. Nu am de ales.

Ea îi dădu drumul și își plecă privirea, luptându-se să-și țină lacrimile în frâu.

El îi ridică bărbia, așa că Gwen se văzu nevoită să se uite la el.

– Hei, voi fi plecat doar două sau trei zile. Și nu rămâi singură. Verity

va avea grijă de tine.

Lui Gwen îi căzură umerii când el urcă în mașină, ridică geamul și porni motorul. Mașina tuși de câteva ori, așa că un băiat de casă veni să învârtă de manivelă, iar Gwen speră pentru o clipă că nu va porni, dar motorul reveni la viață și Laurence îi făcu cu mâna când trecu pe lângă ea și începu să urce dealul in viteză.

Urmări cum mașina dispare încetul cu încetul și își șterse lacrimile, care continuau să curgă. Lucrurile nu se rezolvaseră întru totul de la ultima ceartă, din ziua în care domnul Ravasinghe apăruse cu portretul în acuarelă, care și acum atârna ca o umbră între ei. Fuseseră politicoși unul cu altul, dar el păstrase distanța și, deși împărțeau același pat, el părea să nu o mai dorească. Laurence insistase că se gândea la siguranța copiilor, dar lui Gwen îi era dor de intimitate și se simțea foarte singură.

Singura dată când mai făcuseră dragoste fusese cu două săptămâni înainte ca el să plece. Gwen știa că nu are decât o singură soluție să-l aducă pe calea cea bună, așa că, într-o noapte, când el stătea pe pat, l-a sărutat încet pe gât, i-a mângâiat umerii și și-a coborât degetele pe spinarea lui. După aceea, s-a întins în pat cu spatele la el. Laurence a îmbrățișat-o și ea a simțit cât de mult o voia.

– Crezi că putem? întrebase ea.

– Există o cale.

Laurence o ajutase să se așeze în genunchi și o pusese să-și lase toată greutatea pe mâinile sprijinite de pernă.

– Să-mi spui dacă te doare, o rugase el când îngenunchease în spatele ei.

Gwen încă se mai minuna de ce se întâmpla atunci când erau împreună, iar el o pătrunsese atât de încet, încât senzațiile se dovediră și mai intense. Poate că și sarcina avea un cuvânt de spus. O transformase în altă femeie. Indiferent de motiv, după ce terminaseră, ea căzuse într-un somn profund și se odihnise ca niciodată. Ulterior, relația dintre ei se mai îmbunătățise, dar nu complet și când ea îl întrebase ce se petrece, el îi

răspunsese că nimic. Gwen spera din tot sufletul că răceala lui nu avea nimic de-a face cu Christina.

Acum, că plecase, îi ducea dorul și își dori să fi depus mai multe eforturi. Ocoli casa ca să privească lacul. Suprafața lui era nemișcată, purpuriu-închis la margini și cu o fâșie argintie în mijloc. Lacul o înveselea întotdeauna. Ascultă ciocănitul regulat al unei ciocănitori timp de un minut sau două și își ridică privirea când un vultur zbură pe deasupra casei.

– Îi auziți, micuților? întrebă ea și își lipi mâna de pântecul umflat.

Intră iute în casă pentru a se încălzi lângă șemineu. Plănuise să continue cu brodatul, dar, cum era somnoroasă, ațipi imediat. Un somn ademenitor, dar care te lăsa mai obosit decât erai. Abia dacă o auzi pe Naveena când intră și ieși în vârful picioarelor, apoi pe majordomul care îi aduse ceai și biscuiți. Nu se simți în stare să se ridice ca să-și ia cana. Abia când veni Verity și tuși, Gwen se trezi de-a binelea.

– Ah, draga mea, ești trează.

Gwen clipi ametită.

– Ascultă, îmi pare tare rău, dar o prietenă veche dă o petrecere la Nuwara Eliya în seara asta. E vorba doar de o noapte. Mă voi întoarce mâine sau poimâine cel târziu, îți promit. Crezi că te descurci? Am pierdut atât de multe ieșiri anul acesta.

Gwen căscă.

– Desigur, dacă trebuie să te duci… O am pe Naveena, am numărul doctorului Partridge din Hatton. Du-te și distrează-te.

– Îl iau pe Spew la o plimbare pe lângă lac și după aceea plec. Îți spun la revedere acum.

Traversă încăperea și o sărută pe Gwen pe obraz.

– Dacă vrei, pot să duc și cățelușii la noii lor stăpâni.

Gwen îi mulțumi și o privi cum iese din cameră. Într-adevăr, pentru că rămăsese acasă ca să-i țină ei companie, Verity ratase mai multe seri dansante. Participase la balul de Anul Nou din Grand în Nuwara, dar

asta fusese tot. În mod normal, și ei ar fi participat, spusese Laurence, dar sarcina lui Gwen era mult prea avansată. Era corect ca Verity să aibă șansa să se distreze puțin înainte de venirea copiilor. În orice caz, cum să găsească un soț, dacă nu ieșea niciodată?

Gwen se simțea mare și stângace. Îi venea tot mai greu să se ridice din scaun acum, dar se chinui să ajungă la fereastră. Plecarea lui Laurence și vremea rece îi aduseseră în suflet dorul de casă. Nu îi era numai doar de părinții ei, ci și de Fran, deși scrisorile regulate ale verișoarei ei o țineau la curent cu evenimentele. Fran abia dacă pomenise de Savi în rândurile ei, dar făcuse aluzie la o nouă relație romantică și Gwen spera sincer că Fran găsise pe cineva care s-o iubească.

Se uită în grădină. Nimic nu se mișca și, deși se simțea atât de singură, părea că întregul pământ așteaptă odată cu ea. Zări un cerb sambar cu coarne mișcându-se printre copaci. Probabil coborâse de pe piscurile împădurite din Horton Plains și se pierduse. Laurence îi promisese o excursie în Horton Plains, un parc natural imens, încununat cu nori de ceață liliachii care atârnau printre copacii cu cioturi butucănoase și coroane bogate. Lui Gwen i se părea magic și îi amintea de fresca făcută de Caroline în odaia copiilor. Cu acest gând, se hotărî să verifice dacă totul era gata acolo.

II.

SECRETUL

10

Fresca se curățase foarte frumos și Gwen se bucură că hotărâse să o păstreze, în loc să zugrăvească peste ea. Culorile nu erau la fel de vii ca pe vremuri, dar munții purpurii se vedeau clar, lacurile albastre-argintii păreau să strălucească în mod real și, din fericire, nu trebuiseră să-l cheme pe domnul Ravasinghe să refacă pictura.

Se uită în jur, ținând-o în brațe pe Ginger, ultima cățelușă rămasă. Camera de un galben precum floarea de ciuboțica-cucului era gata. Două pătuțuri albe stăteau alături, iar scaunul vechi pentru alăptare din lemn de buruta [5] cu perne crem brodate fusese trimis tocmai de la Colombo. Un covoraș frumos, țesut de localnice, aducea un plus de frumusețe. Gwen deschise fereastra ca să aerisească, apoi se așeză pe scaun și își imagină cum se va simți cu cei doi bebeluși în brațe și nu cu un cățel. Își mângâie pântecul și îi veni să plângă. Fiind atât de tânără, suferise puține complicații pe care le presupunea de obicei sarcina, prin urmare nu starea ei fizică o făcea să lăcrimeze, ci vocea ei lăuntrică, singuratică.

Până seara, capul îi pulsa de durere și hotărî că aerul proaspăt o s-o ajute. Simți o contracție ușoară și încremeni câteva clipe, dar își luă totuși jacheta și ieși din casă. Noaptea, lacul rareori era negru. Mai degrabă strălucea purpuriu-închis, când luna și stelele se reflectau în el. În timp ce se plimba, o durere intensă îi sfâșie mijlocul. Când se mai potoli, reuși să

deschidă ușa, după care se aplecă, aproape țipând de ușurare când sosi Naveena.

Pe fața femeii se vedea îngrijorarea.

– Doamnă, vă căutam.

Lăsându-și toata greutatea pe Naveena, Gwen ajunse în dormitor. Aici, se chinui să scape de hainele de zi și își trase peste cap o cămașă de noapte apretată. Stătea pe marginea patului, când simți lichidul cald prelingându-i-se pe coapse. Se ridică în picioare, îngrozită.

– Doamnă, e doar apa.

– Sună-l pe doctorul Partridge, spuse Gwen. Imediat!

Naveena încuviință și ieși pe hol. Când se întoarse, pe chipul ei se citea nefericirea.

– Niciun răspuns.

Inima lui Gwen începu să bată cu putere.

– Nu vă îngrijorați, doamnă, am adus copii pe lume.

– Gemeni?

Femeia clătină din cap.

– Îl vom suna pe doctor din nou mai târziu. Aduc o băutură caldă.

Dispăru doar câteva minute și se întoarse cu un pahar plin cu un amestec puternic mirositor.

– Ești sigură? întrebă Gwen, strâmbând din nas la mirosul de ghimbir și de cuișoare.

Naveena încuviință din cap.

Gwen bău amestecul, dar câteva minute mai târziu o cuprinse fierbințeala și i se făcu rău.

Nimic nu era ușor când deveneai atât de mare, dar Naveena o ajută să-și scoată cămașa de noapte și o înfășură într-o pătură de lână moale. Înspăimântată când durerea o lovi cu și mai mare intensitate, Gwen nu mai auzi decât sunetul propriei respirații. Închise ochii și încercă să și-l imagineze pe Laurence, câtă vreme Naveena aduse cearșafuri curate și

aranjă patul. Servitoarea, atât de pasivă în general, era o prezență care calma, dar lui Gwen i se făcuse dor de soțul ei și ochii i se umplură de lacrimi. Își șterse lacrimile, dar atunci o nouă durere sfâșietoare o sili să se aplece în față și să geamă.

Naveena se întoarse, dând să iasă.

– Îl sun pe doctor din nou.

Gween o apucă de mânecă.

– Nu mă lăsa. Pune-l pe majordom să sune.

Naveena încuviință, așteptând lângă ușă, după ce vorbise cu majordomul. Gwen se rugă în timp ce bărbatul suna, dar, prin ușa întredeschisă, auzi că doctorul încă nu se întorsese acasă. Inima îi bubui în piept nebunește.

Niciuna dintre ele nu vorbi.

Naveena privea fix în podea și Gwen, simțind cum panica îi taie respirația, se strădui să-și păstreze calmul. Ce vor face dacă lucrurile nu merg cum trebuie? Închise ochii și, cu un efort uriaș de voință, reuși să-și potolească bătăile inimii. Când se mai liniști, se uită la Naveena.

– Erai cu Caroline când a născut?

– Da, doamnă.

– Și Laurence?

– În casă și el.

– S-a chinuit mult?

– Normal. Ca dumneavoastră.

– Dar asta nu e normal!

Când veni o altă contracție, Gwen își înăbuși un suspin.

– De ce nu mi-a zis nimeni că o să doară în halul ăsta?

Naveena încercă s-o aline, o ajută să se îndrepte de spate și îi aduse un taburet mic pe care să-l folosească drept treaptă. Asudase din cap până-n picioare, dar durerea se mai domoli, dându-i Naveenei suficient timp ca să o ajute să urce înapoi în pat. Gwen se foi puțin și, stând liniștită sub un

cearșaf care mirosea a pepeni, durerile facerii se mai rărire. Contracțiile nu mai erau atât de puternice și apăreau la perioade mai lungi, așa că următoarele ore trecură relativ ușor. Gwen chiar începu să creadă că poate va suporta bine nașterea.

Naveena îi devenise mai mult decât o servitoare. Însă nici prietenă, nici mamă. Era o relație ciudată, dar Gwen îi era recunoscătoare. Pluti o vreme într-o amețeală relativ plăcută, gândindu-se la mama ei și la suferințele prin care trecuse când o adusese pe ea pe lume.

Apoi o nouă agonie o spintecă în două. Se răsturnă într-o parte și-și ridică genunchii. Durerea o roase pe dinăuntru, sfâșiind-o în mii de bucățele.

– Vreau să mă întorc din nou. Ajută-mă!

Naveena o ajută să se întoarcă în patru labe în pat.

– Nu împingeți, răsuflați când vine durerea. Va trece, doamnă.

Gwen își depărtă buzele și scoase mici pufăituri, dar contracțiile veniră prea repede. Se zvârcoli, fiindcă durerea îi sfâșia pântecul și, când auzi urletele, care parcă nu veneau din ea, simți că năștea ceva mai mult, nu doi copii. Ceva uriaș. De ce se torturau femeile singure în halul acesta? Se luptă cu suferința, încercând să-și amintească basmele din copilărie și trăsăturile chinuite i se schimonosiră, în efortul de a-și aminti. Orice, numai să-i abată gândurile de la iadul prin care trecea acum. La fiecare contracție, își mușca buzele până la sânge. Toată nebunia asta are legătură cu sângele, își spuse ea, sânge roșu și gros. Trupul îi asudă cumplit, iar cearșafurile erau îmbibate deja de transpirație. Încercă să nu țipe când văzu că perioadele de calm deveniră și mai scurte.

Și mai mult chin înnebunitor. Atinsese pragul disperării. Bătu cu pumnii în saltea, se răsuci de pe o parte pe alta și urlă după mama ei, convinsă că va muri.

– Iisuse! șopti ea, cu dinții scrâșnind. Ajută-mă!

Naveena rămase cu ea și continuă să o țină de mână, încurajând-o tot timpul.

După o vreme, simțindu-se prea epuizată ca să mai vorbească, expiră ușor și se rostogoli pe spate din nou, își întinse picioarele albe pentru o clipă, apoi și le trase spre fund. Când își săltă capul să se uite, ceva se descătușă în ea. Își depărtă genunchii, ultima fărâmă de demnitate părăsind-o iute.

– Inspirați adânc, atunci când încep să număr, doamnă, apoi țineți-vă respirația și împingeți. Când ajung la zece, trageți din nou aer, țineți și împingeți din nou.

– Unde e doctorul? Am nevoie de doctor!

Naveena clătină din cap.

Gwen trase aer în piept și făcu așa cum i se spusese. Închise ochii și își ignoră părul ciufulit. Simți o înțepătură puternică. La început, mirosul de fecale o izbi, dar era prea epuizată ca să-i mai pese. Crezu că asta a fost tot, apoi însă, când împinse cu greutate, interiorul coapselor îi luă foc. Se pregătea să împingă din nou, dar Naveena o atinse pe încheietură.

– Nu, doamnă, nu trebuie să împingeți. Trebuie să lăsați copilul să alunece.

Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic, apoi ceva îi alunecă între picioare. Naveena se aplecă să taie cordonul ombilical, apoi ridică bebelușul. Îl șterse și zâmbi larg, cu ochii plini de lacrimi.

– Oh, doamnă! Aveți un băiat frumos, e clar.

– Un băiat!

– Da, doamnă.

Gwen întinse brațele și privi chipul vinețiu și ridat al primului ei copil. O senzație inimaginabilă de pace puse stăpânire pe ea, atât de intensă, încât șterse toate chinurile anterioare. Mâna pruncului se contracta, în timp ce degetele lui încercau să identifice locul în care ajunsese. Era perfect, iar lui Gwen, care simțea că e unica femeie care născuse vreodată, i se umplu sufletul de atâta mândrie, că izbucni în plâns.

– Bună, micuțule, spuse ea printre suspine.

Țipătul lui brusc umplu încăperea.

Gwen se uită la Naveena.

– Dumnezeule, pare de-a dreptul furios.

– E un semn bun. Plămâni sănătoși. Băiat bun și puternic.

Gwen zâmbi.

– Mă simt atât de obosită!

– Trebuie să vă odihniți puțin, al doilea vine curând.

Naveena luă pruncul, îl înfășă, îi puse o căciuliță pe cap și îl legănă, înainte de a-l pune în pătuț, unde bebelușul continuă să scâncească.

După ce Naveena curăță în jurul ei, Gwen elimină și placenta. O altă oră și jumătate trecu și abia spre dimineață, Gwen născu al doilea copil. Era sleită de puteri și nu voia decât să-i mulțumească lui Dumnezeu că se terminase totul. Încercă să se salte într-o rână să-și vadă pruncul, dar se prăbuși la loc pe perne. O urmări pe Naveena cum îl înfășoară într-o păturică.

– Ce e? Fată sau băiat?

Trecură câteva secunde. Lumea rămase neclintită, într-un echilibru perfect.

– Așadar?

– E o fetiță, doamnă.

– Ce bine! Un frate și o soră.

Gwen se chinui din nou să-și ridice capul, dar nu reuși să o vadă decât în treacăt, fiindcă Naveena deja părăsise camera fără o vorbă. Gwen își ținu răsuflarea și ascultă. Din odaia copiilor, răzbătea doar plânsetul slab al unui copil. Prea slab. Mult prea slab. Brusc, abia dacă mai putu să respire. Nu-și văzuse fiica așa cum trebuie, dar i se păruse că avea o culoare ciudată.

Îngrozită că micuța ei copilă se sufoca din cauza cordonului ombilical, încercă să o strige pe Naveena, dar glasul i se frânse. Încercă din nou, după care își trecu picioarele peste maginea patului, dorind să se ridice. I se făcu rău și căzu din nou cu spatele, pe pat. Se uită spre fiul ei. Hotărâseră să-l cheme Hugh. Micul lor miracol. Se oprise din plâns când

sora lui geamănă se născuse și acum dormea dus. Folosindu-se de taburet, Gwen își urcă picioarele în pat. Fiecare mușchi o durea de parcă era carne vie. Închise ochii.

Când îi deschise din nou, o zări pe Naveena. Stătea pe scaunul de lângă pat.

– Vă aduc ceai, doamnă.

Gwen se săltă în capul oaselor și își șterse sudoarea de pe frunte.

– Unde e fata?

Naveena își plecă privirea.

Gwen se întinse și o apucă pe femeie de mânecă.

– Unde e fiica mea?

Naveena deschise gura să vorbească, dar niciun un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Avea fața calmă, dar mâinile pe care și le frământa în poală o dădeau de gol.

– Ce-ai făcut cu ea? S-a întâmplat ceva cu ea?

Tot niciun răspuns.

– Naveena, adu copilul acum. Mă auzi?

Din glasul lui Gwen răzbătea spaima.

Femeia clătină din cap.

Gwen inspiră adânc.

– A murit?

– Nu.

– Nu înțeleg. Trebuie să o văd. Acum. Adu-mi-o imediat! Îți poruncesc să mi-o aduci, dacă nu vrei să pleci din casa asta acum.

Naveena se ridică încet.

– Foarte bine, doamnă.

Pe măsură ce o lume de grozăvenii imaginare căpătau proporții, Gwen simți ca și cum cineva i-ar fi strâns pieptul în chingi. Ce se întâmplase cu copilul ei? Avea oare malformații? Era bolnavă într-un fel pe care nu și-l putea închipui? Îl voia pe Laurence. De ce nu era aici?

După câteva minute, Naveena se întoarse în cameră, ținând pruncul în brațe. Gwen auzi un plânset slab și întinse mâinile. Femeia i-o așeză la piept, se dădu în spate cu picioarele târșâind și își fixă privirea în podea. Gwen își luă inima în dinți și îndepărtă păturica. Fetița nu purta decât un scutec alb între picioare.

Copila deschise ochii. Gwen își ținu răsuflarea cât cercetă copilul. Degete micuțe, burtică rotundă, ochi negri și pielea lucioasă de parcă ar fi fost lustruită. Mută din cauza șocului, Gwen își ridică privirea spre Naveena.

– Acest copil e perfect.

Naveena încuviință.

– Perfect.

Femeia își plecă fruntea.

– Dar nu e un copil alb.

– Nu, doamnă.

Gwen îi aruncă o uitătură furioasă.

– Ce fel de glumă e asta? Unde e copilul meu?

– E fiica dumneavoastră, doamnă.

– Credeai că nu voi observa că mi-ai înlocuit copilul?

Începu să plângă și lacrimile căzură pe chipul fetiței.

– E fetița dumneavoastră, doamnă, repetă Naveena.

Șocată dincolo de orice închipuire, Gwen închise ochii, strângându-i tare, ca să alunge imaginea ei, apoi i-o întinse femeii. Era imposibil să fi ieșit din ea ceva atât de negru. Imposibil! Naveena stătea lângă pat, legănând copilul în brațe. Gwen își înconjură umerii cu brațele, clătinând din cap uluită, și gemu. Confuză, nu îndrăzni să se uite în ochii femeii.

– Doamnă…

Gwen își plecă fruntea. Niciuna nu mai scoase o vorbă. Nimic nu avea sens. Își urmări liniile din palmă, întoarse mâinile și se jucă alene cu verigheta. Trecură câteva minute, timp în care inima îi bubui să-i sară din piept. În cele din urmă, își ridică privirea spre Naveena și, când văzu că

nu o judecă, se îmbărbătă și vorbi.

– Cum ar putea să fie a mea? Cum? întrebă ea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Nu înțeleg. Naveena, spune-mi ce s-a întâmplat. Înnebunesc?

Femeia clătină din cap.

– Se mai întâmplă lucruri. E voia zeilor.

– Ce lucruri? Ce lucruri se întâmplă?

Bătrâna ridică din umeri. Gwen încercă să pună stavilă lacrimilor, strânse din dinți, dar degeaba. Se prăbuși, vărsând și mai multe lacrimi peste așternuturi. De ce i se întâmplase așa ceva? Cum de i se întâmplase?

Până atunci, grozăvia nu o lovise din plin. Acum, da. Ce-o să-i spună lui Laurence? Răsuci problema pe toate părțile, dar, sleită de puteri și roasă pe dinăuntru de spaimă, simțea că își pierde mințile. Ce era bine? Își suflă nasul și își șterse lacrimile din nou și cu ochii minții o văzu pe copilă cum deschide ochii negri și se holbează la ea. Poate că era ceva în neregulă cu sângele copilului, da, așa era… Sau poate Laurence avea strămoși spanioli. Gândurile i se învălmășeau în minte. Aer. De asta avea nevoie. De adierea nopții. Ca să poată cugeta.

– Vrei să deschizi fereastra, Naveena?

Ținând pruncul cu un braț, Naveena se duse la fereastră și ridică ivărul, lăsând răcoarea plăcută să intre în încăpere, însoțită de un miros proaspăt de vegetație.

Ce să facă? Ar putea să spună că a născut doar un copil sau ar putea pretinde că fetița a murit. Dar nu, pentru asta avea nevoie de un trup. Gween se uită la Naveena care stătea lângă fereastră cu copilul în brațe și își dori să fie departe de această țară unde o femeie albă putea să dea naștere unui copil închis la culoare fără niciun motiv. Chiar fără niciun motiv. Aerul încremeni și pentru o clipă oribilă, chipul lui Savi Ravasinghe îi alunecă în minte. Nu! Dumnezeule! Nu! Nu așa ceva. Era imposibil. Aproape fără răsuflare, se îndoi de mijloc.

Epuizată peste măsură de chinurile nașterii, nu mai gândea cum trebuie. Sigur ar fi știut dacă bărbatul profitase de ea, nu? Apoi un alt gând i se strecură în minte. Și Hugh? Doamne, Dumnezeule! Așa ceva nu se întâmpla. Dacă era posibil ca fetița să fie copilul lui Savi, un gând absolut oribil, cum rămânea cu Hugh? Era posibil să existe doi tați? Nu mai auzise pe nimeni vorbind de așa ceva. Era posibil?

Se uită la Naveena încă o dată și, cu inima grea, privi luna care se ițea dintre nori, acolo unde cerul nopții pălea. Dimineața își anunța sosirea. Ce va face? Nu mai avea timp la dispoziție. Trebuia să se hotărască înainte ca servitorii să înceapă să umble prin casă. Nimeni nu trebuia să știe. Vântul părea că se întețise și chiar atunci scrâșnetul roților unei mașini pe pietrișul din curte îi făcu tâmplele să pulseze.

Atât ea, cât și Naveena încremeniră.

Naveena se ridică prima.

– E sora stăpânului, spuse ea și acoperi capul copilului cu păturica.

– Doamne! Verity! exclamă Gwen deznădăjduită. Ajută-mă, Naveena!

– Eu îl ascund pe bebe.

– Iute, fă-o iute.

– În odaia copiilor?

– Nu știu. Da. În odaia copiilor.

Gwen dădu din cap viguros, apoi privi fix drept înainte, copleșită de panică. După ce Naveena ieși grăbită din cameră, Gwen ascultă cum Verity intră în holul mare, apoi se apropie pe coridor. În mai puțin de un minut, se auzi un ciocănit la ușă. Gwen gâfâia mult prea tare, iar gândurile îi alergau la o viteză amețitoare, fără să poată alcătui o singură propoziție coerentă. Când Verity intră, aprinsă în obraji și excesiv de strălucitoare, tânăra crezu cu tărie că se va da de gol.

– Draga mea, îmi pare rău. Ești bine? Pot să-i văd?

Gwen dădu din cap spre pătuțul lui Hugh.

– Și celălalt unde e?

Gwen strânse din buze ușor și simți cum îi tremură bărbia, dar inspiră

adânc și se îmbărbătă înainte de a vorbi.

– Doctorul Partridge s-a înșelat. Nu a fost decât un copil. Un băiețel.

Verity traversă camera și se aplecă peste pătuț.

– Ce minunăție! Pot să-l iau în brațe?

Gwen încuviință din cap, dar inima îi bătea atât de tare, că își trase păturile până la gât ca să-și ascundă pieptul.

– Dacă dorești. Dar te rog să nu-l trezești, abia a adormit.

Cumnata ei îl ridică în brațe pe Hugh.

– Doamne, cât e de micuț!

Lui Gwen i se puse un nod în gât. Reuși să îngâne iute un răspuns, dar vocea slabă nu o ajută să pară credibilă.

– Probabil că am avut multă apă.

– Desigur. Doctorul te-a văzut deja? întrebă Verity, după ce îl puse pe Hugh la loc în pătuț. Arăți îngrozitor de palidă.

– Va veni atunci când va putea. Se pare că azi-noapte a fost plecat la un alt pacient.

Pe Gwen o usturau ochii, dar nu mai adăugă nimic. Cu cât spunea mai puține, cu atât mai bine.

– Vai, draga mea, a fost de-a dreptul îngrozitor?

– De-a dreptul, da.

Verity trase un scaun și se așeză lângă Gwen.

– Ai fost foarte curajoasă să treci prin asta singură.

– Am avut-o pe Naveena.

Gwen închise ochii pentru o clipă, sperând că Verity va înțelege aluzia. Era cât se poate de conștientă că, în grabă, Naveena nu închisese ușa de la baie și, deși pesemne închisese ușa de la odaia copiilor care dădea în baie, voia ca Verity să plece înainte ca fetița să se trezească.

– Să-ți povestesc despre petrecere ca să te mai înveselesc? o întrebă Verity.

– Ei bine, de fapt…, începu Gwen.

– A fost extraordinar, continuă cumnata ei, fără s-o bage în seamă. Am dansat așa de mult, că am făcut bătături. Și ce să vezi? Savi Ravasinghe era și el acolo și a dansat toată noaptea cu femeia aceea, Christina. A întrebat de tine.

Uluită de turnura conversației, Gwen ridică mâna s-o oprească.

– Verity, dacă nu te superi, trebuie să mă odihnesc înainte de venirea doctorului.

– Ah, desigur, draga mea. Caraghioasa de mine! Eu pălăvrăgeam aici întruna, iar tu, biata de tine, trebuie să fii dărâmată.

Verity se ridică în picioare și se apropie de pătuț.

– Încă doarme. Abia aștept să se trezească.

Gwen se foi în pat.

– Se va trezi curând. Dar acum, dacă nu te superi…

– Trebuie să te odihnești, înțeleg. Plănuisem să mă văd cu Pru în Hatton azi, dacă nu ai nimic împotrivă. Dar rămân, dacă ai nevoie de mine…

S-a dus și marele ajutor, se gândi Gwen, dar nu zise nimic. Îi era foarte recunoscătoare lui Verity că va pleca din nou.

– Du-te, spuse ea. Mă simt bine.

Verity se întoarse și porni spre ușă. Se auzi sunetul slab al plânsetului unui copil, apoi se opri. Când cumnata ei se răsuci pe călcâie, zâmbind cu gura până la urechi, Gwen înlemni.

– Grozav, s-a trezit, spuse Verity și se apropie din nou de pătuț, dar, când îl văzu pe Hugh, se încruntă. Foarte ciudat. Încă doarme.

Se lăsă o tăcere care nu dură decât câteva clipe, dar lui Gwen i se păru o veșnicie. Când închise ochii, rugându-se ca fetița să nu plângă din nou, simți că ia foc. *Te rog, Doamne, nu o lăsa să facă zgomot câtă vreme Verity se uită la Hugh!*

– Mai plâng în somn uneori, izbuti ea să spună într-un târziu. Acum du-te la Hatton. O am pe Naveena.

– Foarte bine, dar numai dacă ești convinsă.

Când Verity închise ușa în urma ei, Gwen se aplecă în față și își înconjură genunchii cu brațele. Avea o senzație acută că rădăcinile îi sunt smulse din pământ și se simți atât de fragilă, încât o singură pală de vânt ar fi putut să o ridice din pat și să o azvârle cât colo. Sună clopoțelul s-o cheme pe Naveena.

Când veni înapoi, ayah se așeză lângă Gwen și o ținu de mână.

– Naveena, ce mă fac? șopti Gwen. Spune-mi ce să fac.

Bătrâna privea fix în podea, dar fără să vorbească.

– Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! I-am spus deja lui Verity că nu e decât un singur copil.

– Doamnă, nu știu.

Gwen începu să plângă din nou.

– Trebuie să existe o cale. Trebuie!

Naveena căzu pe gânduri un moment, apoi inspiră adânc.

– Găsesc țărănci din vale să aibă grijă de bebe.

Gwen se holbă la ea și femeia îi susținu privirea. Îi sugera să-și dea copilul unei străine? Propriul copil?

– E singura cale.

– Dar, Naveena, cum să renunț la ea pur și simplu?

Naveena întinse mâna.

– Trebuie să ai încredere în mine, doamnă.

Gwen scutură din cap.

– Nu pot să fac așa ceva.

– Doamnă, trebuie!

Gwen își plecă fruntea disperată. Apoi își ridică privirea și vorbi cu glas tremurând.

– Nu. Nu poate fi singura cale.

– Una singură mai e, doamnă.

– Da?

Naveena ridică o pernă.

Gwen respiră greu, șocată.

– Vrei să o sufoc?

Naveena încuviință din cap.

– Nu! Nici vorbă. Indiferent de ce s-ar întâmpla.

– Oamenii o fac, doamnă, dar nu e bine.

– Nu, nu e bine, e îngrozitor, rosti Gwen, oripilată că vorbiseră despre așa ceva, apoi își ascunse fața în palme.

– Mă gândesc, doamnă. Plec în vale cu bebe. Dați niște bani?

Gwen nu răspunse, dar își ridică fruntea și privi fix înainte, cu ochii încețoșați de lacrimi. Se cutremură. Adevărul era că nu putea ține copilul. Dacă o făcea, avea să fie alungată împreună cu fetița care clar nu era a soțului ei. Probabil că nu-și va mai vedea băiețelul niciodată. Unde să se ducă? Până și părinții ei ar fi fost obligați să-i întoarcă spatele. Fără bani, fără casă, copila ar avea o viață mult mai rea decât dacă ar trăi în sat. Cel puțin nu avea să fie departe de ea și poate, într-o zi… Se opri. Nu. Acea zi nu va veni niciodată. Dacă își lăsa copilul să plece, atunci va fi pentru totdeauna.

Se uită la bătrână și vorbi șoptit.

– Ce să-i spun lui Laurence?

– Nimic, doamnă. Vă implor! Ca și cu sora, spunem că a fost numai un copil.

Gwen încuviință. Naveena avea dreptate, dar Gwen se cutremură la gândul unei asemenea minciuni oribile. Una era Verity. Dar alta era Laurence. Îi va fi foarte greu.

Ochii Naveenei se umplură de lacrimi.

– E cel mai bine. Stăpânul vă ceartă dacă o țineți.

– Dar, Naveena, cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Bătrâna dădu din cap și ochii ei se umplură de durere.

Emoțiile evidente ale femeii o făcură pe Gwen să se simtă și mai rău. Închise ochii, dar nu-și văzu decât pantalonașii franțuzești, aruncați pe podeaua camerei de hotel. Se chinui să-și amintească noaptea balului,

încercă să rememoreze fiecare detaliu și ajunse în punctul în care Savi o mângâia pe tâmplă, după care… nimic. Prinsă în capcana unui moment pe care nu și-l amintea, se simți violată. Ce îi făcuse? Ce îl lăsase să îi facă? Nu mai știa decât că se trezise pe jumătate dezbrăcată, când intrase Fran. Se întrebă dacă era posibil să existe doi tați pentru copiii ei. Gândul că s-ar fi putut să nu fie așa întări și mai mult senzația de viol, făcându-i inima să bată nebunește. Hugh trebuia să fie fiul lui Laurence. Trebuia neapărat.

– Doamnă, nu vă necăjiți.

Naveena îi luă mâna și o mângâie.

– Doriți să-i puneți un nume?

– Nu știu niciun nume potrivit pentru un copil ca…

– Liyoni e un nume foarte bun.

– Foarte bine.

Tăcu o clipă.

– Dar trebuie să o mai văd o dată.

– Nu e bine, doamnă. Mai bine pleacă acum. Nu fiți tristă, doamnă. E soarta ei.

Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi.

– Nu pot s-o trimit în lume fără să o mai văd măcar o dată. Te rog! Să încuiem ușa care dă spre coridor. Trebuie să o văd.

– Doamnă…

– Adumi-o măcar să o hrănesc, măcar o dată… Și mai târziu se va ocupa de ea vreo doică din sat poate?

Cu un oftat care arătă cât este de obosită, Naveena făcu un pas în spate.

– Mai întâi, așteptăm ca sora să plece.

Rămaseră amândouă tăcute, dar, după ce auziră mașina lui Verity plecând, Naveena închise obloanele de la dormitor și aduse copilul înapoi.

Nu avea nici semne vineții, nici fața roșie, nu semăna deloc cu Hugh. Un copil perfect de culoarea cafelei cu lapte.

– E atât de micuță, șopti Gwen și îi mângâie obrajii fini și moi.

Pruncul începu să sugă lacom imediat ce Naveena îl puse la pieptul lui Gwen. Senzația era cât se poate de stranie și, șocată de contrastul dintre pielea ei albă și culoarea închisă a tenului fetiței, Gwen se cutremură. Când îndepărtă copilul de la sân, acesta avea ochii mari deschiși. Țipă brusc, parcă de indignare, apoi dădu să sugă din nou. Gwen își întoarse fața la perete.

– Ia-o. Nu pot s-o fac.

Deși glasul îi sună aspru, durerea ascuțită provocată de faptul că respingea carne din carnea ei era mai rea decât chinurile nașterii.

Naveena luă bebelușul în brațe.

– Voi fi plecată două zile.

– Anunță-mă imediat cum te întorci. Ești sigură că poți găsi pe cineva?

Naveena ridică din umeri.

– Sper.

Gwen aruncă o privire spre Hugh, disperată să-l strângă la piept și îngrozită că l-ar putea pierde și pe el.

– Vor avea grijă de ea așa cum se cuvine?

– Va crește bine. Aprind o lumânare, doamnă? Aduce liniște. Vă va ajuta să vă odihniți. Aici e apa. Vă aduc ceai fierbinte. Ca să vă ușureze inima, doamnă.

Cu gândurile învălmășindu-i-se în cap, Gwen se întinse după paharul cu apă, tremurând incontrolabil. Poate dacă ar găsi pe cineva care să se intereseze pentru ea, să caute un răspuns diferit care să explice culoarea copilului… Însă asta presupunea un timp pe care nu-l avea la dispoziție. Deocamdată, dăduse naștere unui copil care nu era al soțului ei, iar dacă ar fi fost să discute despre noaptea de la bal, nimeni nu ar crede că întreținuse relații intime cu Savi Ravasinghe fără voia ei. Îi permisese să o ducă în cameră, nu-i așa? Laurence ar respinge-o și Verity ar rămâne, în

sfârșit, cu el. Era cât se poate de simplu. Și dacă ar lua-o cineva la întrebări vreodată, ar fi nevoită să recunoască nașterea lui Liyoni. Imposibil. Niciodată.

Deși la început culoarea fetiței o șocase, semnificația ei aproape că îi oprise inima în piept. Se simțea pierdută. Abandonată de Dumnezeu. Mâna îi tremură așa de rău, încât vărsă apa, care îi udă cămașa de noapte și i se scurse pe lângă sâni. Sentimentul de vinovăție cu siguranță îi va distruge șansa de a mai trăi sentimentele paradiziace pe care le decoperise împreună cu Laurence. Ochii negri ai fetiței îi veniră în minte din nou. Un copilaș inocent, abia născut, care avea nevoie de mama lui. Pentru o clipă, dorința de a-și legăna ambii copii deveni mai puternică decât dorința de a-și păstra căsnicia. Îl ridică pe Hugh în brațe și îl legănă, apoi începu să plângă cu lacrimi amare. Dar când se gândi la zâmbetul larg al lui Laurence și la brațele lui puternice înconjurându-i trupul, înțelese că nu avea cum să o păstreze pe micuță. Pe măsură ce suferința îi biruia inima, își dădu seama că ea și fiica ei nu se vor bucura niciodată de amintiri fericite. Dar cel mai rău, mult mai rău, era faptul că biata ei fetiță, fără să fie vinovată, va fi silită să trăiască fără mamă și fără tată.

11

Așteptară până în amurg. Verity încă nu se întorsese din Hatton, așa că Gwen veghea atentă cât Naveena înfășă copilul și îl așeză într-un coș pentru frunze de ceai. Femeia se urcă într-o trăsurică și așeză copilul în spate, dar chiar când să plece, McGregor se ivi din întuneric. Gwen se ascunse în umbrele de pe verandă, ținându-și răsuflarea și ascultând-o pe Naveena care explică scurt că se duce să viziteze o prietenă bolnavă dintr-un sat singalez.

– Dar trăsurica nu e pentru treburile tale personale, se răsti McGregor.

Gwen strânse din dinți.

– Mă duc o singură dată, domnule.

Te rog, las-o să plece.

– Ai permisiunea stăpânului?

– Stăpâna mi-a spus.

– Ce ai în coș?

Panica o copleși pe Gwen și aproape că se sufocă de spaimă.

– Niște pături vechi date de stăpână.

McGregor se mută pe partea cealaltă a trăsuricii și Gwen nu auzi ce zice. Dacă îl apuca să controleze coșul acum, era moartă. Cât cei doi mai rostiră câteva cuvinte, Gwen se rugă la tot ce avea ea mai sfânt ca

McGregor să plece de acolo. Nu auzea deloc vorbele lor, nici măcar nu-și dădea seama dacă mai discutau, iar întunericul o împiedica să vadă dacă McGregor se uită în coș.

Când amintirea nebuniei ei din noaptea balului o izbi din nou cu putere, îi veni să facă un pas în față și să-și recunoască greșeala. Dacă nu ar fi fost geloasă pe Christina, nu ar fi acceptat niciodată ca Savi Ravasinghe să o ajute, așa că numai ea era de vină. Dacă vorbea acum, totul se sfârșea… Apoi însă auzi sunetul pașilor și trăsurica se puse în mișcare, așa că Gwen se retrase în casă, ametită de ușurare.

Biata Naveena nu voise deloc să plece pe întuneric, dar era prea greu să facă în așa fel încât plânsetul copilului să nu se audă. După o oră și ceva, auzi mașina lui Laurence. Își trecu degetele prin părul încâlcit ca să-l aranjeze puțin, apoi se refugie în baie și încuie ușa. Își apăsă tâmplele cu pumnii. Îi venea să se trântească pe podea. Știind că nu poate, își stropi fața cu apă, își strânse părul la spate, după care se așeză pe marginea căzii, așteptând ca mâinile să i se oprească din tremurat. Când îl auzi pe Laurence intrând în dormitor, se sili să zâmbească, își luă inima în dinți și pătrunse în cameră.

Laurence stătea nemișcat cu o expresie uimită pe chip, cercetându-și fiul pentru prima dată. Ea îl urmări, fără ca Laurence să-și dea seama de prezența ei. Gwen îi admiră umerii lați și felul în care părul i se ondula pe frunte. Uimită de fericirea lui vizibilă, înțelese că nu ar suporta să-i redeschidă rănile din inimă. Nu se rezuma totul la protejarea lui Laurence, un val de egoism trecu și prin ea, dar de dragul amândurora trebuia să meargă prin asta.

Făcu un pas înainte și el se răsuci la auzul zgomotului. Gwen deslușI pe chipul lui luminos, pe lângă uluire, un alt sentiment pe care ea îl asocie cu ușurarea. O ușurare dumnezeiască. Se priviră fix mult timp. Ochii lui străluciră veseli, apoi trăsăturile i se schimonosiră, ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un hohot de plâns.

– Seamănă cu tine, nu crezi? întrebă ea.

– E perfect.

Laurence se uita la ea mut de admirație.

– Ai fost atât de curajoasă. Dar unde e celălalt?

Gwen înlemni. Nu mai putea să gândească sau să simtă. Parcă niciunul dintre momentele pe care le petrecuseră împreună nu existase. El era doar un străin. Se luptă cu nevoia de a fugi și, cu un mare efort de voință, traversă încăperea spre el, reușind cumva să-și ascundă tulburarea.

– Nu a fost decât un copil. Îmi pare rău.

– Iubita mea, nu ai de ce să-ți pară rău. Nu te-aș fi putut iubi mai tare. El… el înseamnă atât de mult pentru mine.

Gwen se chinui să schițeze un zâmbet. Laurence își desfăcu brațele.

– Vino aici. Lasă-mă să te îmbrățișez.

O strânse tare în brațe, iar ea își lipi capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

– Gwen, îmi pare foarte rău că m-am purtat rece cu tine. Iartă-mă.

Ea se întinse și îl sărută, dar se simțea sfâșiată în două. Tânjea să-și descarce sufletul de această confuzie îngrozitoare, să lase adevărul să iasă la iveală și să oprească din față mormanul de minciuni pe cale să-l clădească pentru tot restul vieții lor, dar zâmbetul lui larg, sincer o opri. După multe săptămâni, Laurence al ei se întorsese, nu doar fizic, ci și emoțional. Ea se abținu să facă vreo mărturisire și îl lăsă să o îmbrățișeze, dar știa că nimic nu va mai fi la fel vreodată. Simțea cum pierde un lucru de mare însemnătate. Siguranță, certitudine, nu era sigură ce anume, dar o lăsa distrusă și insuportabil de singură. Ascultă croncănitul aspru al păsărilor ce zburau pe deasupra lacului și simți din nou pe obraz bătăile inimii lui. Gwen era sleită de puteri și nici măcar căldura zâmbetului lui Laurence nu putea opri durerea zdrobitoare care punea stăpânire pe ea.

Când doctorul veni să o controleze, Gwen inventă tot felul de scuze ca să îl silească pe Laurence să o lase singură, dar adevărul era că nu se simțea în stare să-și stăpânească suferința decât în timpul absenței lui.

Același gând continua să o tortureze. Era posibil ca doi bărbați să fie tații gemenilor? Se întrebase dacă nu ar putea pretinde că vrea să afle acest lucru pentru o prietenă, dar, din cauza sarcinei, Gwen nu avusese timp să-și lege prietenii aici, așa că Laurence s-ar fi prins imediat. Cea mai mare parte a timpului trăiseră izolați și la cele mai multe dintre evenimentele sociale, precum Balul Guvernatorului sau Balul Clubului de Golf, participaseră împreună. În cine ar putea avea încredere? În niciun caz în părinții ei. Ar fi îngroziți. În Fran? Ar putea discuta cu ea, dar vor trece secole până când o va vedea din nou. Faptul că nu își amintea momentul în care domnul Ravasinghe făcuse dragoste cu ea nu o ajuta deloc. Bărbatul păruse atât de amabil! O mângâiase pe frunte. Rămăsese cu ea cât se simțise rău. Dar ce se întâmplase după aceea? Incertitudinea o scotea din minți.

Trecuseră deja trei zile de când Laurence venise acasă, dar Naveena tot nu se întorsese din sat și Gwen nu îndrăznea să-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă femeia nu reușise să-i găsească fetiței o mamă adoptivă. Pe măsură ce neliniștea ei crescu, ochii negri ai copilului începură să o bântuie. Era agitată, iritată, sărind în sus la orice zgomot brusc, iar grija constantă că Laurence ar putea descoperi adevărul o îmbolnăvea.

El intră în vârful picioarelor în camera ei, când tocmai termina să-l hrănească pe Hugh.

– De ce mă iei mereu prin surprindere? îl boscorodi ea. Mă sperii îngrozitor.

– Iubito, pari foarte obosită, spuse Laurence, ignorându-i ieșirea.

Gwen oftă și își îndepărtă cu mâna buclele de pe față.

Acum laptele venea din plin. Hugh era un mâncăcios, dar adormise la sânul ei. Laurence îi aranjă pernele, după care se așeză pe marginea patului și se răsuci ca să o privească. Ea își căută o poziție mai comodă, apoi își roti gâtul ca să se mai dezmorțească după alăptat.

Laurence îi luă mâna.

– Reușești să dormi puțin, Gwen? Arăți atât de palidă.

– Nu prea. Îmi ia atât de mult să adorm și, când reușesc, Hugh e treaz din nou.

– Sunt puțin îngrijorat când te văd așa de necăjită.

– Pentru Dumnezeu, Laurence, abia am născut. La ce te așteptai?

– Mi-aș fi dorit să pari mai fericită. Credeam că o să fii atât de obosită din cauza alăptării, încât o să adormi cât ai clipi.

– Ei bine, nu pot.

Gwen vorbise scurt, aproape răstindu-se la el, și se simți rușinată când îi observă expresia tristă.

– Copilul nu doarme nici el foarte mult.

Laurence se încruntă.

– Îl chem pe John Partridge din nou.

– Nu e nimic în neregulă. Sunt pur și simplu obosită.

– Te-ai simți mult mai bine, dacă ai dormi mai mult. Poate ar trebui să-ți limitezi timpul în care alăptezi?

– Cum zici tu, răspunse ea, dar fără să-i poată mărturisi că momentele în care îl alăpta pe Hugh erau singurele în care își regăsea pacea interioară.

Exista ceva primar în senzația pe care i-o dădea sânul molfăit de bebeluș, care o liniștea. Dacă se uita la obrăjorul rotund și moale și la genele lui în permanentă mișcare, se simțea mai bine. Însă, când deschidea ochii albaștri ca să se holbeze la ea, nu vedea decât ochii întunecați ai fiicei ei.

Când nu alăpta, Gwen plângea. Atât de mult, încât tot ce putea să facă era să-și ascundă capul în pernă și să jelească.

Laurence se aplecă să o sărute, dar ea se feri și pretinse că se îngrijește de Hugh.

– Mai bine îl pun în pătuț, altfel se va trezi imediat.

Laurence se ridică în picioare și îi strânse umărul.

– Dormi. De asta ai nevoie. Sper că Naveena ți-a fost de ajutor.

Gwen își înfipse unghiile în palmă și își ținu privirea plecată.

– E în vizită la o prietenă bolnavă.

– *Tu* ar trebui să fii prioritatea ei.

– Mă descurc.

– Ei bine, dacă ești atât de sigură… Noapte bună, scumpa mea. Sper să te simți mai bine dimineață.

Gwen încuviință din cap. Nu-i putea spune că are senzația că nu va mai dormi niciodată.

După ce Laurence plecă, lacrimi amare îi veniră în ochi, dar clipi des ca să scape de ele. Înveli bebelușul, apoi se duse în baie și se privi în oglindă. Trebuia să-și schimbe cămașa de noapte. Șuvițele de păr i se lipiseră de gât neplăcut. Pielea de pe sâni și coșul pieptului erau aproape transparente, albe ca marmura și străbătute de vene fine albăstrui, dar ochii ei o șocară cel mai tare. Culoarea lor strălucitoare, violet se întunecase, devenind aproape purpurie.

Se întoarse în cameră, golită de orice speranță. Se trânti pe scaun. Voia să plângă, dar trebuia să găsească altceva de care să se agațe. Naveena întârziase cu o zi. Gwen auzi în, sfârșit, trăsurica trăgând în fața casei, apoi imediat mai multe voci. Mintea i se goli, așteptând.

Câteva minute mai târziu, Naveena intră în cameră și Gwen se ridică, trăgând adânc aer în piept.

– S-a făcut, rosti Naveena.

Gwen răsuflă ușurată.

– Mulțumesc, spuse ea, aproape suspinând. Nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta. Niciodată. Înțelegi?

Naveena dădu din cap afirmativ, apoi îi povesti că-i spusese țărăncii singaleze care luase copilul că Liyoni era fata orfană a unei verișoare îndepărtate și că ea, Naveena, n-o putea îngriji. Aranjase ca mesaje despre starea fetiței să fie trimise din sat. O dată la patru săptămâni, după ce trecea luna plină ori cu o zi înainte, mama adoptivă, care nu știa nici să scrie, nici să citească, va trimite un desen în cărbune băiatului care

aducea zilnic lapte cu căruța de pe plantație. Băiatul va primi câteva rupii și i se va spune că desenele sunt pentru Naveena. Câtă vreme desenele veneau relativ regulat, Gwen va ști că fetița ei e bine.

După ce Naveena plecă, un alt gând înspăimântător îi trecu lui Gwen prin minte. Dacă Naveena nu-și ținea promisiunea? Dacă o dădea de gol? Vocile auzatoare din capul ei nu-i dădeau pace, chinuind-o până când Gwen își astupă urechile cu palmele și începu să țipe ca să nu le mai audă.

O englezoaică cu frică de Dumnezeu nu dă naștere unui copil cu pielea închisă la culoare.

Când Gwen deschise gura, la început, nu ieși niciun sunet, apoi, când pierderea fetiței îi sfâșie inima pentru a mia oară, un geamăt profund începu să se ridice din capul pieptului. Când sunetul ajunse în gură se transformă într-un muget animalic îngrozitor, asupra căruia nu avu niciun control. Își dăduse bebelușul unei străine cu mâna ei.

Mai trecu o zi, înainte ca doctorul Partridge să îi viziteze a doua oară și, când sosi el, după-amiaza deja se terminase. Gwen privi umbrele care se întindeau peste grădină și își frământă degetele. Cercetă încăperea și își trecu mâna peste părul uscat cu prosopul. Naveena lăsase geamul întredeschis și pusese pe masa din apropiere o vază încăpătoare plină cu bujori sălbatici, pentru ca măcar aerul să miroasă a proaspăt.

Gwen se așeză în pat, în așteptarea doctorului, frământându-și mâinile întruna, examinându-și unghiile fără să le vadă, căci degetele se răsuceau în toate direcțiile. Purta o cămașă de noapte proaspăt spălată. Își potoli mâinile, își ciupi obrajii ca să le dea puțină roșeață și murmură cuvintele pe care trebuia să le spună. Se simțea îngrozitor de nervoasă că trebuie să-și amintească vorbele potrivite… Auzi scârțâitul roților și se încordă.

Apoi, prin fereastra deschisă, răzbătu glasul lui Laurence. Trebuie să ciulească urechile ca să audă, dar el nu era un bărbat care să vorbească încet și i se păru că îl aude pomenind ceva de Caroline. Apoi urmă

răspunsul liniștit al doctorului.

– Dar la naiba, omule, se răsti Laurence, Gwen nu e deloc în apele ei! Ar fi trebuit să vii direct aici. Ceva nu e în regulă. Știu asta foarte clar. Trebuie să faci ceva.

Din nou replica blândă a doctorului.

– Doamne, Dumnezeule, spuse Laurence, apoi continuă în șoaptă. Dacă se întâmplă același lucru? Dacă nu pot s-o ajut?

– Nașterea le afectează pe unele femei foarte mult. Unele își revin. Altele nu.

Gwen nu înțelese, dar îl auzi pe Laurence menționând numele lui Caroline din nou. Se simțea ca un copil care trage cu urechea la ce vorbesc părinții.

– De cât timp e așa? întrebă doctorul.

Cei doi bărbați se îndepărtară și nu mai auzi nimic. Laurence îl dusese pe doctor la marginea lacului, ca să nu fie auziți de servitori. Știa deja! Gâtul i se uscă, dar Gwen se sili să nu mai gândească în felul acesta, deși fiecare mușchi din corp îi zvâcnea din pricina tensiunii așteptării. Își plimbă ochii prin cameră, dorindu-și să se ascundă, dar, în schimb, se strecură mai bine între așternuturi. Auzi trântitul unei uși, apoi pași pe coridor. Doctorul urma să vină în camera ei dintr-o clipă în alta.

Ușa se deschise. Laurence intră primul, apoi doctorul, care se apropie cu mâna întinsă, în semn de salut. Când i-o luă și îi simți căldura palmei, lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi. Era atât de blând, încât Gwen tânjea să-i spună, să-și elibereze sufletul de povară și să termine o dată pentru totdeauna cu acest chin.

– Cum te mai simți? întrebă el.

Ea scrâșni din dinți, se uită în ochii lui, stăpânindu-și spaima că el i-ar putea ghici sentimentul de vinovăție și înghiți în sec înainte de a vorbi.

– Sunt bine.

– Îmi dai voie să verific copilul încă o dată?

– Sigur.

Laurence se duse la pătuț și își luă în brațe fiul adormit. Inima ei se strânse când îi văzu gesturile grijulii.

– E un voinic. Nu se mai oprește din mâncat.

Gwen interpretă comentariul lui Luarence ca pe o critică.

– Îi e foame, Laurence, și îl liniștește. Sigur îl auzi cum plânge, nu?

Doctorul se așeză pe scaunul de lângă Gwen și, luând bebelușul în brațe, se uită la el.

– Destul de micuț, dar pare să crească în fiecare zi.

– S-a născut mai devreme, spuse Laurence.

– Da, desigur. Și totuși sunt surprins că nu au fost gemeni. În definitiv, e posibil să fi fost vorba doar de retenția apei.

Gwen abia reuși să inspire.

– Îmi pare rău că nu am putut să fiu cu tine, deși sunt sigur că ai fost foarte curajoasă.

– Ca să fiu sinceră, nu îmi prea amintesc mare lucru.

Doctorul încuviință.

– Așa spun multe mame. Trebuie să fim recunoscători pentru memoria selectivă.

– Într-adevăr.

Laurence, care se așezase la capătul patului, interveni.

– De fapt, John, îmi fac griji pentru Gwen. Nu reușește să doarmă deloc și vezi și tu cât e de palidă.

– Da, e palidă.

– Păi și-atunci? Ce ai de gând să faci?

– Laurence, nu te îngrijora.

– Să nu mă îngrijorez?

Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Cum poți să spui așa ceva?

– O să-i dau un tonic bun, dar mi-e teamă că o pastilă de dormit i-ar putea face rău copilului. Se crede că poate trece în laptele mamei. Să mai

lăsăm lucrurile să se așeze încă două săptămâni, iar dacă starea ei nu se îmbunătățește, ne mai gândim. Poate vom încerca o doică.

Laurence își umflă obrajii, apoi răsuflă ușor.

– Dacă asta e tot ce ne poți sugera, atunci așa facem deocamdată. Dar… la naiba, omule, vreau să o supraveghezi cu mare atenție pe soția mea.

– Desigur, Laurence. Nici nu se pune problema. Stai liniștit, Gwen e pe mâini bune.

– Te las cu ea un moment, spuse Laurence.

Oare soțul ei și Partridge puseseră la cale acest plan?

– Ce te necăjește, Gwen? întrebă doctorul, după ce Laurence plecă.

Îl așeză pe Hugh înapoi în pătuț și îi aruncă lui Gwen o privire nedumerită.

Când se uită în ochii lui prietenoși, cenușii, lui Gwen i se puse un nod în gât. Cum ar putea să-i spună despre Liyoni? Cum ar putea să-i spună că își controla lacrimile, astfel încât să le verse doar în singurătate sau doar când era cu Hugh? În plus, trăia cu spaima că fiul ei ar putea crește cu vinovăția ei curgându-i în vene.

– E doar din cauza lipsei de somn? Știi, poți să te confesezi. E datoria mea să te ajut.

O bătu ușurel pe mână.

– Mai e și altceva care te frământă, nu-i așa?

Ea înghiți cu greu nodul din gât.

– Eu…

Doctorul își trecu degetele prin părul subțiat de la tâmple.

– Gândul că trebuie să reiei relațiile intime cu Laurence te deranjează? Aș putea să discut cu el.

Ea își plecă fruntea, stânjenită peste măsură.

– Nu, nimic din toate astea.

– Pari extrem de nefericită.

– Serios?

– Cred că știi și tu. E normal pentru o femeie să se simtă epuizată după chinurile prelungite ale nașterii, ca să nu mai vorbim dacă are și un copil pe care trebuie să îl alăpteze constant. Dar mie mi se pare că mai e și altceva la mijloc.

Gwen își mușcă buza, străduindu-se să-și controleze emoțiile și evită să se uite la el. *O femeie albă care se teme de Dumnezeu nu dă naștere unui copil cu pielea închisă. Și nici nu scapă de copil după aceea,* continuă ea în gând. Deși încercase să se convingă că soluția aleasă de ea era mai bună decât uciderea copilului, simțea că nu merită decât dispreț și că niciun cuvânt nu i-ar fi putut alina disperarea.

– Vrei să-mi spui?

– Of, doctore, dacă…

Ușa se deschise și Laurence intră.

– Gata?

Doctorul o privi pe Gwen. Ea încuviință din cap.

– Pentru moment, am terminat. Cred că, dacă soția ta încearcă un program regulat de alăptare și face câteva exerciții ușoare, se va simți mai bine. Nu uitați, doamnă Hooper, mă poți chema oricând.

Laurence îl conduse pe doctor. Când ajunse la ușă, se uită înapoi spre Gwen.

– Ai dori puțină companie? Sunt sigur că Verity ar fi fericită să stea cu tine. Vrea să ajute.

– Nu, mulțumesc, Laurence! se răsti Gwen. Mă descurc și singură.

Pe chipul lui se așternu nefericirea și se întoarse. Din prag, se mai uită o dată la ea.

– Noi doi suntem bine, nu?

– Firește.

El dădu din cap și ieși. Gwen aproape că îi mărturisise doctorului, chiar își dorise asta și își supărase soțul foarte rău. Îi tremura buza și scânci când un junghi dureros îi străbătu tâmplele. O altă migrenă. Când capul păru că i se umflase așa de tare că nu își mai putu ține ochii

deschiși, căzu într-un somn agitat. Odată cu venirea zorilor, o rază de lumină palidă intră în cameră și Gwen se trezi. Însetată, însingurată și tânjind după Laurence.

Își imagină cum își ține fetița în brațe, o văzu alături de Hugh în țarc și se concentră atât de mult timp asupra ei, încât granița dintre real și imaginar se estompă. Își închipui cum bebelușul suge la sân și cum genele lungi îi ating obrajii cafenii. Viziunea i se păru atât de reală, încât fugi în odaia copiilor, convinsă că Liyoni e încă acolo și sperând, pe jumătate îngrozită, pe jumătate înnebunită de dorință, că o va găsi adormită în țarc, alături de Hugh. Dar când ajunse în încăpere, văzu imediat că un singur copil dormea acolo. Rămase nemișcată, ascultându-l pe Hugh, o singură respirație plăpândă, când de fapt ar fi trebuit să fie două, și simți cum întreaga ființă i se frânge.

Își încleștă pumnii, apoi se întoarse și fugi înapoi, știind că nimic nu-i va umple niciodată golul dureros din inimă. Se apropie din nou de oglindă, căutând să-și vadă adevăratul chip. Se holbă la propria imagine și se încruntă, încercând să-și amintească vorbele pe care Laurence i le spusese doctorului. Până acum, cuvintele i se păruseră un nonsens. Nu le știa semnificația, dar simțea că sunt importante. Brusc, îi răsăriră în minte din nou și înțelesul lor deveni limpede.

– Cu voia Domnului, să sperăm că nu va păți la fel precum Caroline.

Da, asta era. Iar Caroline murise.

Încercă să nu se mai gândească la nimic. Nici la ce i se întâmplase lui Caroline, nici la fetița ei. Dar continuă să plângă și rămase cu orele în întunericul din baie, unde își putea ascunde lacrimile. Naveena îi aduse ceai și pâine prăjită, dar vederea mâncării îi provocă greață. Le lăsă să se răcească pe noptieră.

Gwen știa că nu poate sta veșnic în camera ei și nici nu putea permite întâmplărilor recente să-i distrugă viața ei sau pe a lui Laurence. Trebuia să găsească o rezolvare, o energie de care nu mai avusese nevoie până acum. Cu gesturi mecanice, se chinui să se spele.

La masa ei de toaletă, se cercetă în oglindă. Chipul i se schimbase. Poate că pentru alții nu era atât de evident, dar Gwen văzu efectele dezastruoase. Cât timp va trece până când pe fața ei se va vedea vinovăția? Cinci ani? Zece? Se uită prin șirul de sticluțe, alese parfumul ei favorit, *Apres Londee*, și-și dădu puțin după ureche. Când mireasma umplu aerul, luă peria cu coadă de argint și, cât timp își perie părul, se hotărî. Așeză peria la loc și, dintre eșarfele ei de mătase, scoase acuarela drăguță, pictată de domnul Ravasinghe.

Luă cutia de chibrituri pe care Naveena o folosea ca să aprindă focul, apoi se uită pe fereastră. Deasupra lacului, picuri aurii precum monedele păreau să plutească, iar sunetul gospodăriei care-și revenea la viață, cerul strălucitor al dimineții și norii pufoși îi mai ușurară povara inimii. Puse tabloul în coșul pentru hârtii, scăpără un băț de chibrit și privi cum imaginea se încrețește și se consumă încet sub arsura flăcării.

12

Doctorul îi sugerase activitate, așa că, deși voia să zacă în pat și să nu mai vadă lumina altei dimineți, câteva zile mai târziu se sili să se ridice în picioare. Se îmbrăcă, încercând să nu se gândească la nimic, apoi o rugă pe Naveena să aibă grijă de Hugh și să o cheme numai când venea ora alăptării. Nu avea să fie ușor, fiindcă băiețelul plângea foarte mult, dar, pentru binele tuturor, trebuia să găsească o cale. Când ieși din cameră, o stare de nervozitate puse stăpânire pe ea. Parcă s-ar fi trezit dintr-un leșin prelungit, dar nevoia de acțiune învinse sentimentul de vinovăție și starea de langoare.

Observase o magazie la capătul casei, o încăpere la parter, răcoroasă, cu pereți groși, în apropierea părții umbrite a grădinii și, pentru că se afla chiar lângă bucătărie, cu acces ușor la apă, era un loc perfect pentru a face brânză. Cu capul și umerii drepți, străbătu casa și ieși în curte printr-o ușă laterală. O nectarinidă micuță cu pene negre și purpurii zbură chiar în fața ei, urmată imediat de o alta, înălțându-se tot mai sus pe cerul imens și albastru. Era o zi însorită încântătoare și, în timp ce urmărea cu privirea zborul păsărilor, auzi o fereastră deschizându-se. Verity se aplecă în față și îi făcu cu mâna.

– Bună! Ai ieșit până la urmă la aer.

– Da, am ieșit.

Mijindu-și privirea, se uită la cumnata ei.

– Te duci la plimbare? Vin și eu cu tine. Așteaptă-mă o secundă.

– Nu, mă duc să verific cămara.

Verity dădu din cap.

– Pune un băiat să se ocupe. Abia ai născut.

– De ce mă tratează toată lumea de parcă aș fi fost bolnavă?

– Atunci, lasă-mă să te ajut și eu. Nu am nimic de făcut astăzi.

Neclintită în hotărârea ei, Gwen încercă să zâmbească.

– Chiar nu e nevoie.

– Dar insist. Vin imediat jos. Ne vom distra de minune. Dumnezeu știe ce lucruri vom găsi acolo, ascunse prin colțuri. Sincer mi-ar plăcea să te ajut.

– Foarte bine atunci.

În timp ce traversă curtea spre magazie, Gwen se uită în sus, spre copacii înalți. Astăzi păreau strălucitori și luminoși și nu formau tunelul întunecat prin care alergase odată înspăimântată. Simțind căldura soarelui pe piele, în suflet îi răsări o rază de speranță. Deja îi ceruse cheia lui McGregor și, deși acesta rămăsese surprins de hotărârea ei de a-și duce planul cu producția de brânză până la capăt, nu ridicase nicio obiecție. Ba chiar îi zâmbise aproape drăgăstos și îi urase mult noroc.

– Am sosit, spuse Verity, apropiindu-se din spatele ei.

Lacătul de la magazie se descuie cu un pocnet. Traseră împreună de uși, iar curentul brusc de aer umplu încăperea cu particule fine de praf. Mirosea a lucruri vechi, uitate de când lumea.

– Mai întâi, trebuie să scoatem tot afară, spuse Gwen, după ce praful se așeză treptat la loc.

– Cred totuși că servitorii ar trebui să ridice obiectele grele.

Două ajutoare de bucătar ieșiseră din bucătărie ca să vadă ce se petrece. Verity le vorbi în tamilă și unul dintre ei plecă să-l aducă pe *appu*, care salută din cap când Gwen ieși în curte și zâmbi când o văzu pe Verity. Pălăvrăgiră amândoi cât el fumă o țigară, sprijinit de perete.

– Se pare că te înțelegi bine cu el, comentă Gwen când *appu* intră înapoi în casă. Eu îl consider cam taciturn.

– E drăguț cu mine. Așa și trebuie, la urma urmei, eu l-am adus aici.

– Da?

– În fine, mi-a zis că va chema doi băieți. Deși nu vor fi încântați să-și murdărească hainele albe. Nu e zi de spălat azi.

Gwen zâmbi.

– Știu asta. Doar eu le-am făcut programul, îți amintești?

– Așa e.

Gwen se strecură apoi pe lângă o comodă veche cu sertare, care arăta dezastruos.

– Mobila asta e plină de viermi de lemn.

– Posibil să fie termite. Ar trebui să o folosim ca lemn de foc. Hai să facem un foc de tabără! Îmi plac la nebunie focurile de tabără.

– Grădinarul e prin preajmă? Am pierdut șirul de când s-a născut copilul.

– Mă duc să-l caut.

După ce Verity plecă, Gwen, condusă de o energie nervoasă, începu să care afară obiectele mai mici: scaune de bucătărie rupte, două vaze crăpate, o umbrelă îndoită căreia îi lipsea una sau două spițe, câteva lăzi prăfuite și niște cutii metalice. *Lucrurile astea ar fi trebuit azvârlite cu mulți ani în urmă,* se gândi ea, aranjând grămada pentru foc. Când sosiră servitorii, ea le arătă comoda și mobila din spate și ei începură să le târască afară, bucată cu bucată. Praful se ridica în nori și, curând, hainele lor albe se murdăriră.

Aproape terminaseră de cărat, dar Verity tot nu se întorsese. Chiar în fundul încăperii mai rămăsese un singur divan mare. Când băieții îl traseră afară, Gwen băgă de seamă că, în părți, era acoperit cu tapiserie, acum pătată și sfâșiată pe alocuri. Când săltă capacul de piele, văzu că înăuntru are inserții metalice de felul celor folosite în casă pentru păstrarea lenjeriei. Însă în interiorul lăzii nu se zărea nicio lenjerie.

Descoperi șocată multe scutece și zeci de hăinuțe pentru bebeluși frumos împăturite, fiecare dintre ele împachetată în hârtie subțire. Bluzițe, botoșei, căciulițe de lână, toate împletite de mână și frumos brodate. La fundul lăzii dădu peste o bucată de dantelă îngălbenită de vreme. Se întinse spre ea și o ridică să o scuture. Era lungă, bine păstrată, cu excepția culorii, și lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi când își dădu seama că trebuie să fi fost vălul de cununie al lui Caroline. Își șterse mâinile de fustă, apoi își uscă lacrimile cu palma, dorindu-și să nu fi văzut niciodată asemenea amintiri. Îi rugă pe băieți să ducă totul în casă, convinsă că Laurence îi va spune ce să facă cu ele.

Se simți ușurată să o vadă pe Naveena venind cu Hugh în brațe și, conștientă de sânii plini cu laptele care căuta să se elibereze, se apropie de ayah, întinzându-se spre copil.

După ce intră în casă, Gwen meditä o vreme. Aproape toată dimineața reușise să nu se gândească la fetița ei și, lăsând la o parte momentul în care văzuse conținutul lăzii, nu se simțise distrusă și nefericită. Încurajată de progresul făcut, înțelese că, dacă va reuși să ridice un zid în jurul ei, ocupându-se cu tot felul de activități, mâhnirea i s-ar mai putea diminua cu timpul.

La prânz, Laurence afișă o dispoziție jovială. Gwen se miră că era în stare să-și ascundă tulburarea atât de bine, încât el să nu-i observe starea de spirit reală. Glumi cu ea și cu Verity și se arătă de-a dreptul încântat să audă că Hugh zâmbise pentru prima dată.

– Poate nu a fost un zâmbet real, spuse Verity. Dar e tare drăgălaș și nici nu a plâns foarte mult azi, nu e așa, Gwen?

– Cred că doctorul a avut dreptate când a recomandat un program fix de alăptare, zise Laurence.

Verity zâmbi.

– Abia aștept să mai crească puțin.

Laurence se întoarse să se uite la Gwen.

– Mă bucur să văd că arăți mult mai bine, iubito. Nici nu știi cât sunt de fericit.

– Am ajutat-o pe Gwen să elibereze magazia ca să facă brânză acolo, interveni Verity.

– Serios, Verity?

– Da.

– Sunt extrem de încântat să aud asta.

– Ce vrei să spui?

Laurence surâse.

– Exact ce am spus.

– Dar ai rostit cuvintele ca și cum ar fi vrut să însemne ceva.

– Verity, potolește-te. Ne simțim atât de bine. În plus, am și eu niște vești bune.

– Povestește-ne, îl îndemnă Gwen.

– Știți că am investit în acțiuni la minele de cupru prin intermediul băncii Christinei sau, mă rog, al băncii la care ea e principalul acționar? Acțiunile au un parcurs bun și, dacă lucrurile continuă în felul acesta, în doi ani sper să pot cumpăra plantația vecină. A treia. Vom fi cei mai mari cultivatori de ceai din Ceylon!

Gwen se sili să zâmbească.

– Este extraordinar, Laurence. Bravo!

– Christinei trebuie să-i mulțumești. Ea m-a convins să investesc mai mult în timpul balului din Nuwara Eliya. America, acesta e locul unde se fac bani astăzi. Anglia a rămas mult în urmă.

Gwen se strâmbă.

Laurence ridică ușor din sprâncene.

– Mi-aș dori să încerci să o placi. A fost foarte bună cu mine după ce a murit Caroline.

– Atunci i-ai dat masca aia malefică?

– Nu știam că ai văzut-o.

– Am luat prânzul la ea în ziua în care domnul Ravasinghe ne-a dezvelit portretul ei. Masca mi s-a părut îngrozitoare, oribilă.

Laurence se încruntă.

– Sunt foarte greu de găsit. Localnicii le folosesc sau obișnuiau să le folosească în dansurile lor rituale. Unii încă o mai fac și astăzi, cred. Caroline a văzut un asemenea dans.

– Unde?

– Nu îmi amintesc împrejurările. Poartă măștile și un veșmânt grotesc, apoi se lasă prinși într-un soi de dans primitiv, sălbatic.

– Sună înfiorător, spuse Verity.

– Eu cred că lui Caroline i se părea fascinant.

După ce terminară budinca, Verity se ridică brusc și îi informă că o doare capul.

Laurence întinse mâna spre Gwen, după plecarea surorii lui. Ea se aplecă să-i atingă gropița din bărbie și se luptă să-și ascundă ezitarea. Dacă voia să-și păstreze soțul, trebuia să treacă și peste asta.

– Mi-a fost așa de dor de tine, Gwen, șopti el, plecându-și fruntea ca să-i sărute pielea fină de pe gât.

Ea se cutremură. Apoi, când el o îmbrățișă, Gwen se relaxă puțin și, în ciuda suferinței, trebui să admită că, trimițându-și copilul departe, reușise să-și salveze căsnicia. Își îngropă fața la pieptul lui. Dorea tot ce reprezenta el și nu și-l dorea decât pe el, dar își simțea inima grea că, de acum încolo, avea să poarte veșnic un secret în suflet. Se trase înapoi și se uită în ochii lui: ochi atât de plini de dragoste și de dor, încât îi tăie răsuflarea. Laurence nu avea absolut nicio vină și nu trebuia să afle niciodată.

– Haide, spuse ea, zâmbind. Ce mai aștepți?

El izbucni în râs.

– Pe tine.

În zilele și săptămânile care urmară, Gwen își ocupă din plin zilele,

scotocind prin hăinuțele pe care le găsise, separându-le pe cele deteriorate de cele care rămase intacte, și munci din greu ca să pregătească foarte bine magazia. Totuși, nașterea lui Liyoni deschisese în ea o rană, care părea că va supura în orice clipă.

Îi venea în continuare greu să creadă ce se întâmplase și se simțea detașată de treburile gospodăriei, prinsă în capcana propriei confuzii. Oare Savi Ravasinghe se purtase atât de josnic? Încercă să se concentreze pe dragostea lui Laurence pentru ea, pe dragostea ei pentru Hugh și pe viețile lor petrecute ca o familie unită, dar, ori de câte ori se gândea la Liyoni, simțea că o parte din ea murise. Liyoni era rezultatul acelei nopți de la Grand și, pentru că ea și Laurence făcuseră dragoste chiar a doua zi, se rugă din toată inima ca Hugh să fie copilul lui Laurence. Nu avea cum să afle dacă e posibil, pe doctor nu îl putea întreba. Trebuia să trăiască în nesiguranță. Își spunea în sinea ei că, atâta vreme cât Naveena nu pomenea de cele întâmplate, nimeni nu va bănui nimic.

Deși Gwen crezuse că a reușit să-l convingă pe Laurence că totul e în regulă, părea că el simte că lucrurile nu stau tocmai așa și, pe data de 14 aprilie, el hotărî că o călătorie pentru a vedea festivitățile de Anul Nou ar fi perfectă ca să o înveselească. Când îi împărtăși ideea lui, stăteau pe malul lacului și priveau păsările care se aruncau în picaj, își înhățau prada, apoi se înălțau iarăși. Era o după-amiază însorită, cu un cer senin și un miros încântător de flori în aer. Gwen își ridică privirea spre un vultur care zbură chiar pe deasupra ei, pentru ca mai apoi să dispară în spatele copacilor.

– Cred că ți-ar face bine, spuse el. Nu mi se pare că ești fericită.

Gwen înghiți nodul din gât.

– Ți-am zis că sunt foarte fericită. Sunt doar obosită.

– Doctorul a sugerat să aducem o doică, dacă oboseala persistă.

– Nu! se răsti ea, dar apoi se simți îngrozitor că se răzbună pe el.

– Hai să sărbătorim momentul dintre vechiul și noul an, când totul încremenește și se nasc speranțele.

– Nu știu. Hugh e încă atât de mic.

– Nu e un festival religios oficial. Mâncăm și purtăm haine noi. E un eveniment de familie.

Gwen făcu un efort și zâmbi.

– Sună bine. Și altceva?

– Felinare și dansatori, dacă avem noroc.

– Dacă mergem, trebuie să îl luăm și pe Hugh și cred că Naveena ar trebui să vină și ea.

– Bineînțeles. Vei auzi bătăile tobelor. Se numesc *rabanas.* Fac un zgomot al naibii de tare, dar sunt distractive. Ce părere ai?

Ea încuviință din cap.

– Și ce să port?

– Ceva nou, desigur.

– În cazul acesta, mai bine mi-aș verifica hainele.

Se întoarse să intre în casă, dar el o prinse și o trase înapoi. Ea își coborî privirea, apoi se uită spre lac din nou. Laurence îi luă mâna, o duse la buze și i-o sărută.

– Draga mea, spuse el. Te rog să arunci hainele vechi ale copilului. Nu ar fi trebuit să le păstrez deloc. La momentul respectiv nu am știut ce să fac.

– Și vălul lui Caroline?

În ochii lui apăru un licăr ciudat.

– Era printre lucruri?

Ea dădu din cap că da.

– Naveena l-a spălat și l-a întins la soare să se usuce. Încă mai e puțin galben.

– A fost vălul mamei mele, înainte de Caroline.

– Atunci e o moștenire de familie. Ar trebui să-l păstrăm.

– Nu. E prea multă suferință legată de el acum. Aruncă-l.

– Ce s-a întâmplat cu Caroline, Laurence?

El făcu o pauză înainte să vorbească. Trase adânc aer în piept.

– A avut o boală mintală.

Gwen se holbă la el câteva clipe, înainte să-și exprime cu voce tare gândurile.

– Laurence, dar cum a murit?

– Îmi pare rău… Nu cred că pot să vorbesc despre asta.

Gândul la Caroline și la micuțul Thomas îi aduse lacrimi în ochi. Gwen plângea atât de ușor în ultimul timp. Aproape orice o făcea să jelească și povara secretului nașterii lui Liyoni devenea tot mai greu de purtat. Cu Laurence alături, nu reuși să împiedice valul de tristețe, dar, dacă dădea voie lacrimilor să curgă, iar el continua să se poarte blând cu ea, risca să spună tot adevărul.

El se întinse spre ea și, spre groaza ei, gura i se deschise fără voia ei. Bălmăji un cuvânt, îi dădu drumul la mână, inventă o scuză jalnică și fugi direct în camera ei, doar ca să-și țină firea.

În baie, se așeză pe marginea căzii. Încăperea era simplă și frumoasă. Plăci de faianță verzi pe pereți, albastre pe jos și o oglindă cu ramă de argint. Un loc perfect să plângă în voie. Se ridică și se uită la ochii ei umflați. Se dezbrăcă încet și privi stratul în plus de grăsime de pe sâni, de pe abdomen și de pe coapse. Încă o dată se simți detașată de propria persoană.

Fusese atât de fericită când crezuse că destinul ei era să fie soția lui Laurence și mama copiilor lui. Naveena spusese că așa e soarta copilului. Dacă era pe-așa, atunci soarta ei fusese să dea naștere unui copil din pricina unei nopți pe care abia și-o amintea? Cu cât se străduia mai mult să nu se gândească la ce ar fi putut să facă, cu atât ochii întunecați ai lui Savi o bântuiau mai tare. Scrâșni din dinți și își încleștă pumnii. Îl ura pe domnul Ravasinghe, îl ura din tot sufletul și detesta ceea ce îi făcuse. Ridică pumnul și izbi tare cu el în oglindă. Pe lângă zecile de reflexii frânte ale trupului ei gol, cioburile îi dădură o senzație de ușurare când oglindiră în imagini multiple sângle ce îi picura din pumnul tăiat.

Sărbătoarea era destul de decentă. Torțele din jurul caselor trimiteau fumul amestecat cu tămâie în rotocoale mari ce se pierdeau în aerul nopții și Gwen recunoscu același sunet de tobe pe care îl auzise prima dată când sosise în Colombo. Oamenii se plimbau, îmbrăcați frumos, în grupuri vesele. Când întâlniră o trupă de dansatori într-o piață mică, se opriră să privească.

Gwen se sprijini de Laurence, ținându-l pe Hugh în brațe și încercă să se relaxeze. Naveena îi bandajase rănile și Gwen se simțea mai bine decât înainte. Răbufnirea nervoasă se dovedise o idee inspirată. Verity părea fericită și Naveena își petrecu mare parte din timp zâmbind și dând din cap.

– Sunt dansatori kandyani, spuse Laurence.

Ea continuă să urmărească dansatorii în fuste lungi și albe, cu clopoței prinși la încheieturi și cu brâuri împodobite cu bijuterii, apoi bărbații cu turbane îmbrăcați în roșu și auriu, care aveau tobele prinse în talie. Ritmul era fascinant.

Veniră și dansatoarele, care purtau rochii tradiționale delicate și care băteau din palme, deplasându-se fără încetare. Urmă un șir de fete. Gwen se înfierbântă când le privi trupurile subțirele și maronii cum se învârtesc și se răsucesc. Parcă în transă, Gwen le urmări expresia pierdută de pe chip, mișcările simple, dar pline de demnitate. Aveau flori delicate prinse de încheietura mâinii, iar părul lor creț și negru era lăsat liber pe spate. Fiecare dintre ele avea chipul fiicei ei, trupul fiicei ei sau fața și corpul pe care le va avea într-o bună zi. Pentru că dorul de Liyoni o copleși, simți că se sufocă și că nu mai poate trage aer în piept. *Respiră*, își porunci ea în gând. *Respiră*. Făcu un pas în față și genunchii i se înmuiară. Laurence o prinse exact când să se prăbușească. Naveena îl luă pe Hugh, apoi Laurence le însoți prin mulțime până la o bancă de la marginea pieței.

– Pune-ți capul între genunchi, Gwen.

Se supuse, mai mult ca să-și ascundă fața de privirea lui cercetătoare. Îi simți palma pe spate cum o mângâie blând și lacrimile îi picurară printre gene.

Se luptă să-și recapete răsuflarea și, imediat ce reuși, iar amețeala îi trecu, se ridică în picioare, încă tremurând.

Laurence îi puse mâna pe frunte.

– Dogorești, iubito.

– Nu știu ce s-a întâmplat. Mi s-a făcut cald dintr-odată, ca și cum m-ar fi luat cu leșin. Mă doare capul.

Verity, care nu observase până atunci că se retrăseseră din mulțime, se apropie alergând.

– Ați ratat partea cea mai frumoasă. A fost un înghițitor de flăcări. Unul dintre copii, vă vine să credeți?

Gwen își ridică privirea spre ea.

– Arăți palidă. Ce s-a întâmplat? E vorba de Hugh?

– Mergem toți acasă, spuse Laurence.

Verity se bosumflă.

– Chiar trebuie? Mă simțeam bine aici.

– Nu încape nicio îndoială, mi-e teamă. Pe Gwen o doare capul.

– Pentru Dumnezeu, Laurence! Pe Gwen o doare întotdeauna capul. Cu mine cum rămâne? Nimeni nu se gândește la ce vreau eu.

Laurence o luă pe Verity de cot și o trase deoparte, dar glasul mânios al cumnatei ei încă ajungea la urechile lui Gwen.

13

La trei dimineața, Gwen sări speriată din somn, leoarcă de sudoare și tremurând din toate încheieturile. La ora trei dimineața obișnuia să se trezească atunci când era mică, temându-se că fantomele din Owl Tree veniseră după ea. O strigă pe Naveena, care veni din odaia copiilor, unde dormea acum. Dar Gwen nu reuși decât să bălmăjească niște cuvinte. În vis, se întâmplase ceva rău cu ambii copii și, deși încercase din răsputeri, nu izbutise să-l salveze decât pe unul dintre ei.

Dimineața, Gwen credea că aude plânsetul fetiței. Nu era sigură dacă auzea țipătul în somn sau în momentul trezirii. Indiferent de cum se întâmpla, șocul rămânea același.

În a patra noapte, când se trezi, tremurând și cu răsuflarea tăiată, se hotărî să o cheme pe Naveena. Pe măsură ce se zbătea tot mai tare între atacuri de furie și valuri de vinovăție care îi sfâșiau inima, Gwen pricepu că absența lui Lyioni începea să aibă un mai mare impact asupra ei decât prezența lui Hugh. Trebuia să-și liniștească mintea și decise că, dacă știa că fetița e bine îngrijită, va fi în stare să treacă peste pierdere. Naveena nu dădu semne că ar fi foarte încântată de idee și Gwen trebui să o convingă pe femeie să o ajute. Odată hotărârea luată, nu-i mai rămânea decât să aștepte o zi în care atât Laurence, cât și Verity aveau să fie plecați. Până atunci, coșmarurile vor continua și la fel și țipetele copilei ei.

Sosi și ziua potrivită. Laurence și Verity urmau să rămână peste noapte în Nuwara Eliya. Laurence plănuia să joace câteva partide de poker la clubul Hill, iar Verity, să se întâlnească cu câțiva prieteni vechi. Gwen se pregăti să plece. Se gândi la Laurence în clubul pentru bărbați. Trăsese și ea odată cu ochiul și zărise un interior întunecat, cu capete de porci-mistreți pe post de trofee, tablouri cu subiecte vânătorești și pești împăiați drept decorațiuni. Contrastul dintre această imagine și ceea ce ea avea de gând să facă nu putea fi unul mai mare.

– Dar, doamnă, spuse Naveena, în timp ce îl înfășa pe Hugh într-o păturică, e periculos. Dacă se întâmplă ceva?

– Tu fă ce am stabilit împreună.

Femeia își plecă fruntea.

În ciuda unei pelerine vechi de-a Naveenei pusă peste hainele ei, Gwen tremura în aerul răcoros al dimineții. Sperând să-și ascundă ochii, își trase gluga peste frunte, își înfășură un șal gros peste umeri și își acoperi gura.

– Am pregătit trăsurica într-o parte a casei.

Pe chipul Naveenei apăru o expresie de stânjeneală.

– Aveți banii, doamnă?

Gwen încuviință din cap.

– Cred că ar fi mai bine să mergem. Se va lumina curând de ziuă. Am încuiat ușa de la camera mea și i-am lăsat un bilet majordomului în care i-am cerut să nu fiu deranjată toată ziua.

Gwen părea mai încrezătoare decât se simțea. Când se strecurară afară pe ușa laterală, zări trăsura care le aștepta în lumina pe jumătate albastră. Clănțănind din dinți, se ghemui la adăpostul frunzei imense de palmier, ce se arcuia peste armăturile din trestie. Inima îi bubui în piept, se înfierbântă și mâinile începură să îi tremure. Băncuța din lemn tare a trăsuricii nu era deloc primitoare. Naveena i-l dădu pe Hugh într-un coș, după care se așeză în față și apucă frâiele. Bivolul răsuflă zgomots și

porniră încet la drum.

Nimeni nu le văzuse.

Trăsurica mirosea a sudoare, a fum și a ceai și Gwen aruncă o privire în spate când urcară dealul. Îl luă pe Hugh în brațe și îl lipi adormit la pieptul ei, dorindu-și să nu-i mai pese de celălalt copil. Luminile din casă se aprinseră, abia vizibile în ceața care se aduna la prima oră nestingherită. *Repede*, gândi ea, *repede*. Însă trăsurica nu era un mijloc de transport iute și, până când ajunseră în vârful dealului, o cuprinse tulburarea. Hugh plânse puțin, iar ea îi vorbi blând, așa cum fac mamele.

Când ajunseră în vârf, casa uriașă deveni micuță și parcă fără contur, iar când porniră de-a lungul drumului, dispăru complet. Ziua învinse noaptea, cerul se îngălbeni și ceața se topi, lăsând loc unei dimineți proaspete și senine. Dealurile rotunde, cu șirurile nenumărate de arbuști de ceai de un verde strălucitor, păreau să nu se mai termine niciodată.

Gwen își roti umerii, ca să mai reducă încordarea și, după ce se îndepărtară de plantație, începu să respire mai ușor. Păsările se puseră pe ciripit și ea se bucură de mirosul dulce de iasomie, orhidee sălbatică și mentă. Închise ochii.

Cu o zi înainte, îl scosese pe Hugh afară. După un început cețos, ca de obicei, soarele se ridicase pe cer și aerul se încălzise. Bietul de el chiar tânjise după căldura care să-i mângâie obrajii, epuizat de nopțile și zilele agitate, la fel ca și ea. Însă în spațiul din grădină unde lumina și umbrele se împleteau, Gwen simți prezența fetiței imediat, iar Hugh începuse să plângă. Își întindea mânuțele, strângând și desfăcând pumnii în mod repetat, de parcă ar fi căutat ceva ce ar fi trebuit să fie acolo.

Gwen oftă și se așeză mai bine. Trăsurica, în ciuda roților de lemn greoaie, mergea bine. După o vreme, mireasma de lămâi îi atrase atenția. Inspiră adânc și tulburarea păru să se mai risipească, iar durerea din piept se mai domoli. Avea senzația că respiră pentru prima dată de când se născuseră copiii.

– Aici cotim, doamnă, spuse Naveena și se uită peste umăr.

Gwen dădu din cap, zdruncinată deja de poticnelile trăsuricii pe cărarea noroioasă. Se aplecă în față ca să se uite la pietrele mici și la gropi. De-o parte și de alta se ridicau copaci întunecați și singuratici, dar tufișurile lipseau.

– Nu te uita în copaci, doamnă.

– De ce nu? E vorba de *Veddha*?

Laurence îi povestise de locuitorii antici ai pădurii, numiți de singalezi *Veddha*, care, din câte își dădea ea seama, erau pur și simplu niște oameni necivilizați. Amintindu-și masca grotescă, gândul o înspăimântă.

Naveena clătină din cap.

– Spiritele tulburate locuiesc aici.

– Pentru Dumnezeu, Naveena! Doar nu crezi în așa ceva, nu?

Gwen privi spatele Naveenei, în timp ce femeia dădu din cap.

Niciuna dintre ele nu se arătă dornică să continue discuția. Pe marginea drumului, Gwen zări un sambar, care își săltă capul alarmat, apoi rămase nemișcat. Un animal mare, de culoarea caramelului, care privi direct spre ea cu ochi calzi. Coarnele frumoase i se curbau de o parte și de alta a capului. Liniștit și pașnic, nu-și feri privirea când trecură pe lângă el.

Pădurea era mai tăcută decât se așteptase și numai scârțâitul roților le însoțea. Pierdută în gânduri, abia băgă de seamă când Naveena coti într-o direcție diferită. Un alt tip de copac apăru, cu frunze lungi. O maimuță sări într-o parte a trăsuricii. Se agăță de prelată și își întinse degetele, holbându-se la ele. Avea mâinile și unghiile negre, dar ochii fioroși erau atât de umani, încât Gwen rămase șocată.

– E un langur cu față violet. Nu face rău, spuse Naveena, uitându-se în spate.

Mai departe, unde copacii se mai răriră, simțiră un miros de cărbune ars. Gwen auzi voci la distanță și o întrebă pe Naveena dacă ajunseseră.

– Încă nu, doamnă. Curând.

Puțini arbuști pitici creșteau aici și cărarea era mai puțin bolovănoasă

și parcă și hârtoapele se împuținară. Începură să se deplaseze mai repede și, într-un târziu, poteca se curbă înapoi și porniră de-a lungul malului abrupt al râului. Gwen se uită în apa limpede, care oglindea tremurând copacii înverziți de pe malul opus. Aerul miroasea diferit aici, nu numai a țărână și a vegetație, dar și a condimente. Pământul de pe ambele laturi ale cărării netede gemea de floricele care semănau cu părăluțele și, în fața lor, pomii erau încărcați cu smochine sălbatice necoapte. Dincolo de ei, acolo unde râul se lățea, doi elefanți păreau că dorm, scufundați în apă până la urechi.

Naveena opri trăsurica și legă frâiele de un copac.

– Așteptați aici, doamnă.

Gwen o urmări pe Naveena plecând, dar știa că poate avea încredere în ea. Naveena se dovedise foarte înțelegătoare, nu o judecase nicio clipă. Gwen își închipuia că asta are legătură cu religia ei budistă și cu încrederea femeii în destin. Se uită la Hugh, care încă dormea în coșulețul unde îl pusese. În râu, doi bărbați cu pielea închisă la culoare și zvelți, cu părul lung prins în coadă la spate, împingeau doi elefanți de la spate. Elefanții se așezară cu mișcări lente și greoaie, iar bărbații se apucară să-i spele pe cap. Când unul dintre elefanți urlă, din trompa lui ridicată țâșni un jet de apă care aproape că o atinse pe Gwen, făcând-o să țipe ușor. Un bărbat își ridică privirea, ieși din apă și veni să cerceteze. Ea se trase în spate și își acoperi fața, astfel încât să i se vadă numai ochii. Omul purta un acoperământ de șale, iar în cureaua de la brâu avea un fel de cuțit. Lui Gwen îi bubui inima în piept și își puse un braț protector peste Hugh, încercând să se liniștească. Își spuse că probabil cuțitul era folosit pentru deschiderea nucilor-de-cocos.

Bărbatul scoase cuțitul și înaintă spre ea. Gwen își îngustă privirea de frică. Naveena luase toți banii la ea, așa că nu avea ce să-i dea atacatorului. Bărbatul vorbi și gesticulă, agitând cuțitul în aer.

Gwen nu știa niciun pic de singaleză, așa că scutură din cap. El se holbă la ea un moment, fără să se clintească, apoi Naveena se întoarse,

purtând ceva în brațe. Femeia vorbi cu bărbatul și îl alungă, apoi se urcă în trăsurică. Când Naveena îi dădu copilul înfășat în cârpe, Gwen se simți tentată să se uite în spate. Nu își privi fetița imediat și se mulțumi să o țină la piept înfășurată în șal, simțindu-i căldura.

– Ce voia bărbatul? întrebă ea.

– Să știe dacă aveți de lucru pentru el. Și-a arătat cuțitul ca să știți că are uneltele lui cu care să taie grădina.

– Știe cine sunt?

Naveena ridică din umeri.

– Vă spune doamna albă.

– Asta înseamnă că știe?

Naveena clătină din cap.

– Sunt multe doamne albe. Voi trece prin sat. Nu pot să întorc trăsura aici. Prea îngust. Acoperiți-vă fața. Puneți copila cu Hugh, în coș.

Gwen se supuse, apoi se zgâi prin despicătura din spatele trăsuricii, cum trecură printr-un sat cu colibe acoperite cu stuf și garduri din nuiele. Copiii se jucau râzând în praf, femeile cărau pachete pe cap și, din adâncul pădurii, răzbătea un cântec. Trecură pe lângă un bărbat care făcea oale din lut, modelând materialul pe roată, în sus și în jos. În fața unei colibe, o femeie țesea o pătură la un fel de război primitiv. O alta amesteca într-un ceaun mare atârnat deasupra unui foc din lemne. Satul părea pașnic.

După ce ajunseră în siguranță în capătul celălalt, se opriră departe de ochii curioși. Gwen dezveli fetița, îndepărtând șalul și inima aproape că i se opri. Mângâie obrazul fin al copilului și o privi cu uimire și nesaț. Liyoni era incredibil de frumoasă, perfectă. Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi. Hugh nu plânsese deloc de când sora lui fusese pusă în coș alături de el, dar acum începu să scâncească. O fată de vreo 12 ani venise după trăsurică și Gwen o surprinse stând la câțiva metri mai încolo.

– Ține-l tu pe Hugh, cât verific eu fetița, zise Gwen. Și spune-i fetei de acolo să plece.

Liyoni era trează, dar liniștită și își privea fix mama. Deși șocul aproape că o dărâmase, Gwen își luă inima în dinți. Venise să vadă dacă puncul ei era îngrijit cum se cuvine și nu suferea deloc. Atâta tot. Cu un amestec de spaimă și dor, care îi copleși ființa, cercetă copilul cu atenție, atingându-i pe rând degețelele de la picioare și de la mâini, pipăindu-i picioarele, brațele, pielea. O sărută pe frunte și pe năsuc, dar rezistă impulsului de a-și îngropa fața în părul ei negru și strălucitor. Inspiră adânc, ochii i se încețoșară din nou și o lacrimă căzu pe obrazul copilului.

Liyoni nu mirosea a pudră de talc și a lapte ca Hugh. Sudoarea de pe pielea ei avea un iz fin de scorțișoară. Gwen simți un gol în stomac și, înghițind în sec, se retrase. Voia să legene copilul la nesfârșit și să nu îi mai dea drumul niciodată, dar știa cu o certitudine absolută că nu trebuia să-i permită lui Liyoni să-i fure inima.

Cel puțin se dezvoltă frumos, își spuse în sinea ei. Se îngrășase puțin și era curată, așa că sentimentul de vinovăție se mai atenuă un pic.

– Ajunge, hotărî ea. Copilul e bine.

– Da, doamnă. Tot timpul v-am spus.

– Zi-i femeii că suntem mulțumite și că vom continua cu plățile.

Naveena încuviință.

– Foarte bine, du-o înapoi și dă-mi-l pe Hugh.

Naveena și Gwen schimbară copiii și, în timp ce Liyoni era dusă înapoi, lui Gwen i se puse un nod în gât. Ascultă vântul care sufla printre copaci, fără să-i mai pese de nimic. Pe măsură ce minutele treceau, Gwen își dădu seama că nu mai avea sens să fie obsedată de felul în care o concepuse pe Liyoni. Singurul lucru care conta acum era ca acest fapt să nu iasă niciodată la lumină. Decise să nu scoată nicio vorbă în fața domnului Ravasinghe sau a oricărei alte persoane, cât va trăi.

– Cum se descurcă? întrebă Gwen, când Naveena se întoarse.

– Au *chenas*. Cresc grâne și legume acolo, vedeți? Din pădure, aduc fructe. Ați văzut smochinele.

– Și altceva?

– Au capre și un porc. Trăiesc așa.

– Banii pe care i-am dat o vor ajuta?

– Da.

Pe drum, când trecură din nou prin sat, Gwen se uită cu atenție, întrebându-se dacă e în stare să ghicească femeia care îi creștea fiica. Într-o parte a potecii, o șopârlă mare cu gheare ascuțite se cățără iute pe un copac. Gwen observă o femeie care le privea intens cu ochi negri. Era mică, dar cu sâni rotunzi, șolduri mari și fața lată, închisă la culoare. Părul negru era prins la baza gâtului și o coadă împletită îi atârna pe spate. Femeia le zâmbi și Gwen se întrebă dacă voia să le transmită ceva sau pur și simplu femeia zâmbise absentă și împăcată cu lumea. Pentru o clipă o cuprinse iar panica și tânji să-și țină copilul din nou în brațe, dar când un fluture imens de un portocaliu-aprins ateriză pe marginea trăsurii, își veni în fire. Liyoni era bine îngrijită, numai asta conta și era mai bine să nu știe de cine.

14

Mirosul puternic floral al lui Florence Shoebotham umplea camera. Stătea pe canapea, sprijinită de spătarul îmbrăcat în piele de leopard. Gwen zâmbi în sinea ei la combinația neobișnuită dintre pielea unui animal sălbatic și sobrietatea tipic britanică a lui Florence, nuanțele fade de albastru neputând concura cu energia întunecată a unui leopard mort. Florence duse ceșcuța de porțelan la buze și, când sorbi, bărbia îi tremură ca o piftie. Biata Florence, cu părul ei rar și gușa dublă.

– Mă bucur să văd că ești atât de bine, spuse Florence.

Gwen afișă o expresie pe care o exersase îndelung. De când o văzuse pe Liyoni, se mințise repetat în fața oglinzii, până când se obișnuise să-și modifice expresia, să știe unde să se uite și cum să-și țină mâinile.

Acum zâmbi și iar zâmbi până când fălcile începură să o doară.

– Ce mai faci, Florence?

– Nu mă plâng. Verity mi-a povestit tot despre brânză.

Gwen îi aruncă o privire lui Verity. Cumnata ei își studia unghiile și nu dădea semne că ar interesa-o conversația. Puțin probabil să fi pomenit de brânză. De fapt, cu excepția primei zile când o ajutase să golească magazia, Verity nu-și mai exprimase deloc interesul.

– Am făcut multe progrese. Am eliberat spațiul acum o lună. Am curățat și am spălat. Am adus mobilierul de bază și câteva ustensile. Încă

nu e totul pus la punct și a trebuit să comand un termometru și forme pentru brânză din Anglia.

– Dar e o idee bună. Ești isteață.

– Mama îmi va trimite și o presă veche de la ferma noastră din Owl Tree.

– E foarte dificil să găsești brânză bună aici.

– Nu e greu de făcut, dar trebuie să știi cum să procedezi.

– Ai de gând să vinzi brânza?

Gwen clătină din cap.

– Nu. Nici măcar nu știu dacă procesul va funcționa în clima de aici. Am de gând să produc strict pentru gospodărie și, eventual, pentru orice prieten care dorește.

– Te rog să mă treci și pe mine pe listă, draga mea.

– Desigur. După cum am spus, brânza nu se face greu, dar contabilitatea îmi dă de furcă. Mi-e teamă că numerele nu reprezintă punctul meu forte. Nu îmi prea ies calculele. Probabil că greșesc undeva.

– Păi, o întrerupse Verity, e foarte bine că te interesează și partea financiară a gospodăriei. Nu cred că lui Caroline i-a păsat prea mult.

Glasul lui Florence coborî cu un ton.

– Sunt așa de bucuroasă că te-ai acomodat aici.

– Că m-am acomodat?

– Că stai mai mult aici, am vrut să spun. M-am temut inițial. Mi se părea că petreci prea mult timp cu pictorul acela.

Gwen simți cum i se strânge inima.

– Te referi la domnul Ravasinghe?

– Da, la el.

– L-am întâlnit de două sau de trei ori.

– Da, dar el nu e britanic, înțelegi? Au un fel al lor de-a fi, mult prea direct pentru a-l considera corect.

Gwen hohoti fals.

– Florence, te asigur, a fost cât se poate de corect cu mine.

– Bineînțeles, nici nu am vrut să sugerez altceva.

Femeia se întoarse spre Verity.

– O ajuți și tu pe cumnata ta să facă brânză?

Verity ridică privirea.

– Poftim?

– Potolește-te, nu-ți mai roade unghiile, dragă.

Florence se opri.

– Vorbeam despre brânză. O ajuți și tu pe Gwen?

Florence era întotdeauna dornică să fie implicată și să dea sfaturi pe care nu i le cerea nimeni. Pentru o clipă, Gwen simți un val de simpatie pentru sora soțului ei ei și îi sări în ajutor.

– Sunt sigură că Verity are propriile planuri, spuse ea.

Verity oftă.

– E o idee grozavă, continuă Florence. Ai o cumnată așa de isteață, nu-i așa, Verity dragă? Să nu mă înțelegi greșit, dar poate ar trebui să te apuci și tu de ceva util. Ceva care să te ajute să devii mai atrăgătoare pentru domni.

– Și cam ce anume ai sugera?

– Bărbaților le place să aibă o soție energică, așa cum e Gwen. Are grijă de gospodărie, e soție și mamă, iar acum, uită-te la ea, harnică precum o albinuță, s-a apucat de făcut brânză, nici mai mult, nici mai puțin.

Verity se ridică în picioare, îi aruncă o privire urâtă lui Florence, apoi ieși în grabă din încăpere, răsturnând o măsuță. Ceainicul, vasul cu lapte și bolul cu zahăr căzură cu zgomot pe podea.

Gwen se enervă. Simpatia ei pentru Verity se risipi pe loc. Sună din clopoțel, să vină unul dintre servitori.

– Îmi pare rău. Nu știu ce-a apucat-o.

– A fost un copil dificil.

– Cum s-a descurcat Caroline?

– În cea mai mare parte a timpului, o ignora. Nu cred că se înțelegeau foarte bine. Verity era mult mai tânără atunci, încă la școală. Caroline era departe de ea. Deși îmi amintesc că, la un moment dat, Verity a mers atât de departe, încât i-a sugerat lui Laurence că soția lui are o relație amoroasă.

– Nu pot să cred!

– Verity a susținut că i-a auzit certându-se într-una din vacanțele școlare, dar Caroline a negat vehement. Cred că Verity a inventat toată povestea. Știi și tu cum sunt fetele.

Gwen plecă fruntea.

– Apoi, după ce a terminat școala, Verity a petrecut mai mult timp în casa din Anglia și, când s-a întors aici, părea că nu face altceva decât să se agațe de Laurence. Nu e sănătos. Atâta lucru știu și eu. Habar n-am ce s-a întâmplat în Anglia, dar ceva trebuie să fi fost la mijloc.

– Probabil că moartea lui Caroline a tulburat-o și pe ea, nu?

– Îngrozitor de mult.

Câteva zile mai târziu, Gwen asamblă echipamentul pe masa lungă, așezată pe capre de lemn, din magazie. Presa pentru brânză, proaspăt sosită din Anglia, stătea pe o altă masă în partea opusă a încăperii. Mai multe strecurători de mărimi diferite, nenumărate bidoane de lapte, linguri de lemn pentru amestecat, o spatulă și un polonic mare ocupau o altă măsuță. Formele pentru brânză fuseseră spălate, uscate și stivuite cu grijă, iar pânzele pentru brânză atârnau pe sârma de rufe, la soare.

Proviziile de lapte de bivoliță, mai mari decât de obicei, sosiseră imediat după ivirea zorilor și Gwen se trezise la șase și jumătate, gata de acțiune. Își acoperise părul cu o plasă și purta un șorț mare și alb, apretat. Stătea în mijlocul magaziei, supraveghindu-și domeniul, când Laurence intră.

– Am crezut că ai plecat deja, spuse ea.

– N-am putut să plec înainte să o văd pe noua noastră lăptăreasă.

Se apropie de ea și îi cercetă chipul.

– Și ce mai lăptăreasă! Aș putea să o iau în brațe și chiar aici să îmi fac de cap cu ea în fân.

Mulțumită că el pare atât de fericit, Gwen zâmbi.

– Nu avem fân.

– Ce păcat!

O trase spre el, o strânse tare în brațe, apoi îi dădu drumul ușurel.

– Mult noroc în prima zi, iubito!

Ea zâmbi.

– Mulțumesc. Acum du-te. Am treabă.

– Da, doamnă.

Îl privi plecând. Ori de câte ori îl vedea așa, pe neașteptate, inima îi bătea cu putere, la fel ca prima dată. După ce desfăcu grijulie cultura de bacterii trimisă special din Kandy, turnă laptele într-o oală mare, care urma să fie încălzită la bucătărie. Apucă oala cu ambele mâini, făcu câțiva pași, dar la ușă își dădu seama că nu are cum să o deschidă. Sprijini oala de ușă, însă tocmai se pregătea să apese pe clanță, când oala alunecă pe podeaua de beton, stropind-o din cap până-n picioare.

Acum trebuia să piardă timp prețios cu schimbatul hainelor.

Când se întoarse în magazie, curată și gata să o ia de la capăt, apăru Naveena cu Hugo, care se trezise și urla cât îl ținea gura.

Appu stătea în ușa de la bucătărie și privea totul cu un zâmbet strâmb. Nu putea să obiecteze cu glas tare, dar când Gwen îi povestise planurile ei, dezaprobarea de pe chipul lui nu lăsase loc de îndoieli. Se înțelesese cu el să nu deranjeze prea mult treburile obișnuite ale bucătăriei, pe care avea să o folosească numai la ore stabilite. Până acum, lucrurile mergeau cât se poate de prost.

După ce Hugh se potoli, Naveena îl duse în odaia pentru copii și Gwen o luă de la capăt.

Un ajutor de la bucătărie cără a doua oală cu lapte, în timp ce ea deschise și închise ușa. Apoi *appu* supraveghe încălzirea laptelui, iar

Gwen se plimbă de-a lungul celor trei terase ce duceau spre lac, așteptând ca laptele să se răcească. Se așeză pe o bancă din capăt, admiră norii albi și pufoși, se uită la valurile care încrețeau ușor apa și ascultă cântecul păsărilor. O adiere blândă îi răcorea pielea, ziua se dovedea perfectă. Auzi un scârțâit de balamale în stânga, se întoarse și îl zări pe Laurence ieșind din adăpostul pentru bărci.

– Ce faci? îl strigă ea. Credeam că o să fii sus la fabrică, acum că vremea s-a îmbunătățit.

– E o surpriză.

– Pentru mine?

– Nu, pentru soția brigadierului.

Ea se încruntă.

– Normal că pentru tine. Vino să vezi!

El deschise larg ușa de la adăpost.

Gwen intră și aruncă o privire.

Totul era dichisit. Pereții proaspăt zugrăviți transformaseră vechiul spațiu întunecos într-o încăpere fermecătoare. Fereastra largă care dădea spre lac strălucea, perdelele noi fluturau și crăițe portocalii împodobeau o măsuță de cafea din lemn de buruta, pusă în fața unei canapele confortabile, deși puțin uzată. Laurence se aplecă să o sărute pe obraz, apoi se trânti pe canapea, își ridică picioarele pe un taburet cu tapițerie nouă și se se uită afară, spre lac.

– Și barca? întrebă ea.

– Dedesubt, reparată, vopsită și gata să ne ducă în larg la apusul soarelui. Este felul meu de a spune că sunt un prost că n-am luat în calcul cât de obositor poate fi totul atunci când ai un bebeluș. Îți place?

– E minunat. Dar cum ai terminat toate astea fără ca eu să observ?

Laurence îi făcu cu ochiul și își lovi ușurel nasul cu degetul.

– Sunt foarte încântată.

Gwen se așeză lângă el pe canapea și Laurence îi cuprinse umărul cu brațul. Se bucurară de pacea adusă de strălucirea apei în lumina soarelui

și de ciripitul păsărilor, ce răzbătea prin fereastra deschisă.

– Voiam să vorbesc cu tine, Gwen.

Ea încuviință din cap, dar, neștiind ce urmează, simți înțepătura angoasei.

– Despre Caroline.

– Da?

– Ți-am spus că a fost bolnavă mintal, dar bănuiesc că nu ți-a povestit nimeni că s-a înecat, nu?

Gwen trase adânc aer în piept, își acoperi gura cu mâna și clătină din cap.

El vârî mâna în buzunar și scoase o foaie de hârtie, o desfăcu și o netezi.

– I-am rugat pe servitori să nu vorbească despre moartea ei, dar cred că ar trebui să vezi asta.

Îi întinse hârtia.

Dragul meu Laurence,

Știu că nu vei înțelege și că, probabil, nu mă vei ierta niciodată, dar îmi este imposibil să mai suport durerea apărută de când s-a născut Thomas. Din clipa venirii lui pe lume, am trăit de parcă aș fi avut un diavol în mine. Un diavol care îmi înnegurează gândurile și îmi fură echilibrul. Este un iad pe care nu mi l-am imaginat posibil. Nu văd altă cale decât asta. Îmi pare atât de rău, dragostea mea, dar nu îl pot lăsa pe bietul Thomas fără o mamă care să îl protejeze. Așadar – iar acest lucru mă îndurerează îngrozitor – am hotărât că trebuie să vină cu mine, pentru că numai împreună ne putem găsi liniștea. Fie ca Domnul să mă ierte. După ce nu voi mai fi, găsește-ți o soție mai bună, dragul meu Laurence, fiindcă n-o să mă supăr. Ba dimpotrivă, mă voi ruga să se întâmple așa.

Să nu te învinovățești.
A ta, Caroline.

Când termină de citit, Gwen își înghiți nodul din gât. Aceasta nu era tragedia ei, își spuse ea. Trebuia să-și controleze sentimentele și să îl ajute pe Laurence.

– Nu mi-a fost deloc ușor, zise el și făcu o pauză. Mai întâi părinții, apoi Caroline.

– Și copilul, adăugă ea.

Laurence încuviință tăcut, dar nu se uită în ochii ei.

– Apoi tranșeele, deși, într-un fel, războiul a venit aproape ca o ușurare. Trebuia să înaintezi. Nu aveai când să cazi pe gânduri.

Gwen își stăpâni lacrimile.

– Caroline trebuie să fi fost tare bolnavă ca să se sinucidă.

El își drese glasul, apoi dădu din cap și, pentru o clipă, păru să ezite.

– S-a aruncat în lacul de aici?

Gwen așteptă.

– Nu. Ar fi fost și mai greu de suportat.

Tânăra înțelese, dar era groaznic, indiferent de locul în care se întâmplase. Lacul nu ar mai fi fost la fel de frumos niciodată.

– De ce-a făcut-o, Laurence?

– A fost… complicat. Nici măcarul doctorul n-a știut ce să facă. Mi-a zis că unele femei nu-și revin niciodată de pe urma nașterii, mintal mă refer. Parcă nu mai era ea. Abia se îngrijea de copil. Am încercat să vorbesc cu ea, să o liniștesc, dar nimic nu a mers. Stătea pur și simplu pe scaun și se holba la mâinile care-i tremurau.

– Vai de mine, Laurence!

– M-am simțit atât de neajutorat. Nu am găsit nicio cale să o scot din starea ei. Cu excepția alăptatului, Naveena se ocupa de copil. La un moment dat, doctorul ne-a sugerat un sanatoriu pentru boli mintale, dar

mi-a fost teamă să nu ajungă, în cele din urmă, în vreun azil oribil. După aceea, n-am putut să mă iert că nu am internat-o.

Gwen se sprijini de soțul ei.

– N-aveai de unde să știi.

– Aș fi putut să-i salvez viața.

Gwen îi mângâie obrazul cu blândețe, apoi se retrase și îl apucă de mâini, cercetându-i chipul.

– Îmi pare atât de rău, Laurence.

– Un copil ar trebui să aducă o bucurie imensă, dar pentru noi…

Se opri.

– Nu e nevoie să-mi spui.

– Sunt atât de multe lucruri pe care aș fi vrut să le spun.

– Un singur lucru nu înțeleg totuși. Ce a vrut să zică? Cum adică bietul Thomas nu putea rămâne fără protecția ei? Sigur știa că o să ai grijă de el, nu?

Laurence dădu din cap.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Uneori e mai bine să plângi, Laurence, rosti ea într-un târziu, văzându-i durerea.

El clipi des și falca îi tremură. Primele lacrimi apărură tăcute și se prelinseră încet. Gwen îi sărută buzele umede și îi șterse obrajii cu palmele. Laurence era un bărbat mândru, care nu plângea așa de ușor. Îl vdedea pentru a doua oară lăcrimând.

– Cum își revine cineva după o asemenea tragedie? întrebă ea.

– Timpul ajută. Activitățile susținute, iar acum vă am pe tine și pe Hugh.

– Dar ceva tot mai rămâne, nu?

– Presupun că da.

Laurence privea în gol peste umărul ei. Apoi se întoarse și se uită din nou la ea.

– Pe Verity a afectat-o foarte mult. Se temea să mă scape din ochi.

– Se temea că vei muri și tu?

– Nu. Adică nu sunt sigur.

Laurence privi printre gene, ca și cum cugeta adânc, părând că vrea să mai adauge ceva, deși nu știa cum. Momentul intens trecu.

Gwen îl îmbrățișă și își jură în sinea ei că nu va face nicicând ceva care să îl rănească. El îi slăbi cordonul de la șorț, după care i-l ridică peste cap. Gwen se întinse pe canapea și el îi desfăcu grijuliu micii nasturi perlați ai rochiei. Ea își scoase rochia și lenjeria, în timp ce Laurence se dezbrăcă la rândul lui.

De la nașterea lui Hugh, abia dacă se atinseseră. Acum trupurile lor se uniră și fragilitatea iubirii și a tot ce însemna aceasta își regăsi locul pierdut. Era atât de ușor de distrus. Gwen își ținea răsuflarea, fiindcă voia ca momentul să nu treacă niciodată. Stăteau lipiți unul de altul, simțind că se află undeva într-o altă lume, departe de plantație.

– Dacă vine cineva? șopti ea.

– Nu vine nimeni.

Când îi mângâie coapsele și îi sărută degetele de la picioare, pe Gwen o entuziasmă răspunsul trupului, iar când nu mai suportă excitația, îl înconjură strâns cu picioarele.

După aceea, rămase să i se odihnească în brațe, ținându-și palma pe pieptul lui. Ridică mâna să-i mângâie conturul feței cu vârfurile degetelor, încântată să-i simtă căldura palmei pe coapsă.

– Te iubesc, Laurence Hooper. Îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Caroline.

El clătină din cap și îi luă mâna.

Gwen îl privi fix și observă mai puțină durere în ochii lui decât înainte.

– Oare am stricat brânza? întrebă Laurence.

– Nu. Laptele trebuie să se răcească, dar băiatul de la bucătărie probabil că a adus deja oala înapoi, așa că aș face mai bine să mă întorc la treabă.

Gwen își aranjă părul umed și încâlcit.

– Probabil că arăt îngrozitor.

– Niciodată nu arăți îngrozitor. Un singur lucru mai vreau.

– Ce anume?

– Locul acesta e doar al meu și al tău. Un loc în care să venim ori de câte ori unul dintre noi are nevoie de adăpost. De acord?

– Sigur.

– Și aici luăm totul de la capăt ori de câte ori va fi necesar.

Ea își duse mâna la inimă și încuviință.

Când ajunse înapoi în magazie, Gwen adăugă cultura de bacterii pură peste lapte și o lăsă cam o oră, cât ea îl hrăni pe Hugh. Copilul scânci când încercă să-l pună la loc în pătuț, așa că Naveena aduse căruciorul cu umbrelă de soare ca să-l țină pe copil la umbră. Gwen începu să legene căruciorul, bucurându-se în același timp de căldura razelor de soare și ascultând bâzâitul gâzelor. Se gândea la Laurence. Hugh adormi iute, iar Gwen îi spuse Naveenei că poate să ia o pauză bine meritată. De unde stătea ea în magazie, îl auzea pe Hugh dacă se trezea.

În interiorul încăperii micuțe, Gwen adăugă puțin cheag și amestecă, apoi lăsă laptele sub o ferestruică din fundul camerei, unde soarele avea să ajute laptele să se prindă.

Deși se simțea foarte tristă din cauza poveștii lui Caroline, ziua de lucru fusese una rodnică. Undeva, bine ascunsă printre gânduri, o fetiță cu pielea închisă la culoare dormea liniștită în hamacul ei.

III.

ZBATEREA

15

Trei ani mai târziu, 1929

Gwen și Hugh stăteau la masă față în față, așteptându-i pe ceilalți să sosească. Hugh arăta ca un mic îngeraș, îmbrăcat într-un costumaș de marinar, cu părul lui bogat și frumos periat. Gwen purta o rochie pe care Fran i-o cumpărase cadou când fusese cu ea la Londra, o creație diafană din șifon albastru, ceva mai lungă decât de obicei și care îi plăcea pentru că o făcea să se simtă tânără și feminină.

După aproape patru ani petrecuți în Ceylon fără să meargă deloc acasă, călătoria în Anglia se impusese fără doar și poate. Stătuse două săptămâni la Owl Tree cu părinții ei, care nu-și mai încăpeau în piele de mândrie de când îl văzuseră pe Hugh. Cu promisiuni de picnicuri și călătorii cu trenul la Cheddar Gorge, întreaga familie abia aștepta să rămână împreună o săptămână. Apoi Gwen plecase la Londra la Fran. Apartamentul era situat la ultimul etaj al unei clădiri grandioase, cu vedere splendidă peste Tamisa, dar Gwen nu se putu abține să compare cenușiul nemărginit al fluviului cu lacul ei frumos de acasă.

Cele două femei schimbaseră scrisori, planificând ieșiri extrvagante aproape în fiecare zi, dar în după-amiaza când sosise, descoperise că Fran nu e tocmai în apele ei. Părea rezervată și cam palidă. După ce băură cu

plăcere o ceașcă din cel mai bun ceai de Ceylon, Fran o luă de braț pe Gwen și o întrebă dacă vrea ca menajera să-i despacheteze valiza.

– Aș vrea să fac eu asta, Frannie, dacă nu te superi.

– Desigur.

Sus, într-o cameră aerisită, drăguț decorată, Fran închise fereastra ca să mai reducă din zgomotul și din praful Londrei. Gwen deschise valiza și începu să-și scoată rochiile, iar Fran rămase cu ea, privind pe fereastră.

– S-a întâmplat ceva, Fran?

Fran clătină din cap.

Gwen ridică un costum franțuzesc bleumarin, perfect pentru o expediție de cumpărături la magazinul domnului Selfridge, mai târziu în cursul zilei, și se duse să îl agațe într-un șifonier mare din mahon. În interiorul întunecat al șifonierului nu văzu mare lucru la început, dar când se întinse după umeraș, atinse cu mâna ceva. Pipăi cu vârful degetelor și își dădu seama că e o haină brodată cu mătase și că, judecând după mărimea ei, nu aparține unei femei.

O trase de pe umeraș și o ținu în lumină. Era o foarte frumoasă vestă roșie cu broderie aurie și Gwen putea să jure că Savi Ravasinghe o purtase la bal. Fran se răsuci în acel moment și se holbă la ea.

– Oh! rosti Fran. Nu credeam că a lăsat-o aici.

– Domnul Ravasinghe a fost aici?

– A stat o vreme, cât s-a ocupat de o comandă. Una importantă. E foarte căutat.

– N-ai scos o vorbă despre asta.

Fran ridică din umeri.

– Nu știam că trebuie.

– E ceva serios?

– Să spunem că așa și-așa.

După aceea, Gwen încercase să o încurajeze pe Fran să vorbească, dar, ori de câte ori deschidea subiectul, pe chipul verișoarei ei apărea o expresie tensionată. Pentru prima dată, o prăpastie se căscase între cele

două femei și Gwen nu știa cum să procedeze mai departe.

Până în penultima zi, posibilitatea ca Fran să aibă o relație serioasă cu Ravasinghe îi lăsă un gust amar lui Gwen și un gol în stomac. Nu-și văzuse niciodată verișoara bolnavă din iubire și, în timp ce stătea pe pat gândindu-se, dori cu disperare să îi poată povesti lui Fran despre Liyoni și să o prevină în privința lui Savi Ravasinghe. Însă acum nu îndrăznea. Dacă ar vorbi, Fran ar fi scandalizată și cu siguranță l-ar lua la rost pe Savi. Cine știe unde ar fi putut duce o asemenea confruntare? Poate ar insista chiar să-și cunoască fiica și acesta era un gând pe care Gwen nu-l suporta.

Așa că păstră tăcerea, simțindu-se de parcă și-ar fi trădat prietena. Cele două femei petrecură ultima zi împreună, lăsând atâtea lucruri nespuse între ele, și, după o altă săptămână dulce-amăruie cu părinții ei, Gwen se bucură să pornească înapoi spre Ceylon.

Acum, de ziua lui de naștere, Gwen îi zâmbi fiului ei, plină de mândrie, deși simțea și altceva decât dragoste, ceva inefabil care venea din miezul ființei sale. Hugh surâse și el cu gura până la urechi și, pentru că nu reușea deloc să stea potolit, Gwen reveni cu picioarele pe pământ. Așa erau copiii. O clipă îți inspirau un asemenea val de iubire, încât te lua cu amețeală și ți se tăia respirația, iar în secunda următoare se murdăreau de jeleu și de biscuiți sau cereau la baie, să facă treabă mare.

O surprindea cât de repede trecuseră cei trei ani. Se obișnuise atât de mult cu ce i se întâmplase, încât, uneori, aproape că totul părea doar un vis. Aproape… Se uită pe fereastra care dădea spre lac, dincolo de dealurile rotunde, acoperite cu arbuștii de ceai și împestrițate ici și colo cu copaci înalți și zvelți. Era o zi senină, fără niciun nor pe cerul albastru. În cei trei de ani scurși de la prima lor vizită la adăpostul pentru bărci, ea și Laurence îl vizitaseră de multe ori. Viața își intrase în drepturi. Trăiseră fericiți, bucuriile întrecând suferințele și, într-un târziu, devenind tot mai puternică, Gwen reușise să mai reprime din regretele

provocate de soarta lui Liyoni.

Luarence nu înțelegea de ce nu mai vrea să facă un copil, în ciuda eforturilor lui de a o convinge. Nu știa că, în secret, Gwen făcea totul pentru a preveni o sarcină. Amintindu-și durerea provocată de plecarea lui Liyoni, Gwen credea că nu merită un alt copil și folosea irigatorul pentru spălături de fiecare dată. Dacă se simțea în primejdie să rămână gravidă, obișnuia să bea o cantitate mare de gin și făcea o baie fierbinte. Naveena o înțelegea și îi pregătea decocturi amare din ierburi, care mereu îi aduceau sângerarea lunară.

Un zgomot la ușă îi întrerupse gândurile. Se răsuci și îi văzu pe McGregor, pe Verity și pe Naveena intrând împreună.

Verity bătu din palme.

– Arată minunat, Hugh, nu-i așa?

Astăzi Hugh împlinea trei ani. Florile proaspete, sendvișurile, cele două blamanjele [6], roz și galbenă, umpleau masa, pe care nu mai rămăsese decât un spațiu gol în mijloc pentru tort. Când apăru și Laurence, trăgând după el un mănunchi de baloane și cu brațele pline de cadouri, obrăjorii lui Hugh se înroșiră de plăcere.

– Le deschid acum, tati?

Laurence așeză totul pe masă.

– Desigur. Îl vrei pe cel mare mai întâi?

Hugh țopăi și chicoti de fericire.

– Va trebui să aștepți un minut, fiindcă e pe hol.

Laurence plecă și, câteva minute mai târziu, aduse o tricicletă, cu o fundă mare și galbenă legată de ghidon.

– E cadoul de la mami și de la tati, spuse el.

Hugh se holbă la obiectul strălucitor, apoi alergă și o așteptă pe Naveena să îl ajute să se urce pe șa. Se bosumflă când constată că picioarele nu-i ajungeau la pedale.

– Putem ajusta puțin șaua, dar trebuie să mai crești.

– Am ales o mărime greșită? întrebă Gwen.

– Va fi perfectă într-o lună sau două, răspunse Laurence.

Hugh deja rupea hârtia de la restul cadourilor: un puzzle uriaș de la Verity, o mașină de pompieri din lemn de la părinții lui Gwen și un baston de cricket și o minge de la McGregor.

Gwen se sprijini de spătarul scaunului și își privi familia, simțindu-se binecuvântată. Hugh era un vârtej de energie, exuberant, așa cum numai un copil de trei ani poate fi, iar Laurence nu își mai încăpea în piele de mândrie, uitându-se la fiul său. Până și Verity părea fericită, deși faptul că încă mai locuia cu ei îi stătea lui Gwen ca un cui în coastă.

După ce mâncară sendvișurile și blamanjele, Hugh țipă entuziasmat când Laurence stinse luminile și trase draperiile cu solemnitate. Își îndreptă umerii și, cu o expresie serioasă, le spuse că a venit momentul cel mare.

Naveena aduse tortul și îl așeză pe masă în fața lui Hugh. Atenția încordată a lui Hugh îți cucerea inima, iar inocența din ochii lui când îi cântară „La mulți ani" îi dădu lui Gwen un sentiment de imensă bucurie. Ar fi smuls capul unui ghepard ca să-și protejeze băiețelul. Își ascunse emoțiile puternice, făcându-și de lucru cu tortul și apropiindu-l de fiul ei. Era un tort mare și pătrățos, cu un spaniel făcut din marțipan în vârf, pregătit de Verity care, după cum se dovedise, avea un talent aparte să modeleze obiecte din zahăr.

– E Spew, strigă Hugh cât îl țineau plămânii. Spew e pe tort!

– Suflă în lumânări, iubitule, îl îndemnă Gwen. Și pune-ți o dorință.

Când băiatul își umflă obrajii ca să sufle, Gwen se gândi la geamăna lui Hugh și își puse și ea o dorință.

– Ți-ai pus o dorință? îl întrebă Laurence.

– E secret. Așa zice mami. Nu-i așa, mami?

– Așa e, dragul meu.

Când Hugh își ridică ochii spre tatăl său, Gwen observă pentru a suta oară cât de bine seamănă cu soțul ei. Aveau aceeași culoare a ochilor, aceeași bărbie pătrățoasă și aceeași formă a capului, cu două vârtejuri la

ceafă, care făceau părul atât de greu de îmblânzit. Nu exista niciun dubiu în privința paternității în cazul lui Hugh.

– Există secrete, tati.

Laurence zâmbi larg.

– Probabil că așa e.

Hugh se fâțâi pe scaun, neputându-și stăpâni energia.

– Eu am unul.

– Și care este acela, iubitule? îl întrebă Gwen.

– Prietenul meu, Wilfred.

Laurence se strâmbă.

– Nu începe din nou cu asta.

– Dar, iubitule, rosti Gwen, toți știm despre Wilfred, așa că nu mai e niciun secret.

– Ba da, e. Tu nu îl poți vedea.

– E adevărat, interveni Verity.

– Eu pot să-l văd. Și vrea o felie de tort.

– Naveena, taie te rog o felie de tort pentru Wilfred.

– Dar să nu te prefaci, Neena.

Neena era numele folosit de Hugh pentru ea de când începuse să vorbească și așa îi rămăsese.

– Nu cred că ar trebui să-i facem pe plac, zise Laurence și îi înconjură talia cu brațul.

– Contează atât de mult?

Laurence își împinse bărbia în față.

– Un prieten invizibil nu îl va ajuta la școală.

Ea izbucni în râs.

– Fii serios, Laurence, are numai trei ani. Hai să nu discutăm despre asta acum. E petrecerea pentru ziua lui de naștere.

– Dar eu pot să primesc altă felie? se rugă Hugh, miorlăindu-se.

– Două sunt suficiente, răspunse ea.

Hugh își răsfrânse buza de jos.

– Tati?

– Haide, lasă-l, doar e ziua lui, interveni Verity. Tuturor ar trebui să li se facă pe plac de ziua lor de naștere.

– Gata cu tortul, puiule, spuse Laurence. Mami are întotdeauna dreptate.

– Mă bucur că totul e clar.

Bărbatul începu să râdă, o luă în brațe pe Gwen și o învârti.

– Dar nimic nu mă împiedică să fac asta.

Hugh chicoti când o văzu pe mama lui în aer, de parcă ar fi fost un fulg.

– Laurence Hooper, dă-mi drumul imediat!

– După cum ziceam, mami are întotdeauna dreptate. A trebuit să învăț asta. Așa că mai bine aș lăsa-o jos.

– Nu! Nu! Învârte-o din nou! țipă Hugh.

– Dacă nu-mi dai drumul, o să mi se facă rău!

El râse în hohote și o așeză pe podea.

– Putem să mergem la cascadă, tati? Niciodată nu mergem acolo.

– Nu acum. Fii atent ! Ce părere ai dacă am da amândoi o tură pe afară? Și îți iei și mingea nouă?

Hugh surâse fericit, uitând complet de tort.

– Da, cu mingea nouă. E mingea mea.

Abia când Laurence, Hugh și Verity ieșiră din casă, Gwen observă farfuria goală a lui Wilf. Hugh, ca o mică maimuțică, reușise până la urmă să șterpelească și cea de-a treia felie. Gwen clătină din cap, dar zâmbi și se duse în dormitorul ei.

Aici, dintr-o cutie încuiată din biroul ei, scoase desenul în cărbune al unui copil. Era unul dintre cele mai recente desene, care sosise cu o lună înainte. Câteva zile, în fiecare lună, Gwen aștepta neliniștită următorul desen. Se agăța de fiecare, pentru că o asigura că fiica ei e bine. La

început, mama adoptivă făcuse desenele, dar, acum, micile mâzgălituri ale lui Liyoni le luaseră locul. Gwen atinse liniile trasate cu cărbune. Era un câine sau un pui? Greu de spus. Arsese toate desenele femeii, dar dorul care nu o părăsise niciodată o determinase să le păstreze pe cele făcute de Liyoni.

În noaptea aceea, când lui Hugh i se făcu rău, Gwen crezu că e din cauza celor trei felii de tort. O rugă pe Naveena să îi aducă fiul să doarmă cu ea. Hugh mai vomită de două ori, apoi adormi, iar ea reuși să aţipească de câteva ori.

Dimineață, Hugh tremura și țipa că îi e frig, dar când Gwen își lipi mâna de ceafa lui, simți fierbințeala. Fruntea îi ardea la fel de tare. Îi schimbă pijamalele și, fără să mai aibă dubii că Hugh a făcut febră, o strigă pe Naveena să îi aducă niște cârpe reci. Cât așteptă, Gwen deschise fereastra să aerisească și ascultă cum ciripitul păsărelelor trezește întreaga gospodărie. Combinația neobișnuită de cântece armonioase și cârâituri sălbatice îi aducea de obicei un zâmbet pe față, dar astăzi zgomotul i se părea prea tare, prea agresiv.

Când Naveena se întoarse cu cârpele, Gwen le așeză pe ceafa și pe fruntea lui Hugh și, după ce febra mai scăzu, se uită la el cu atenție.

– Nu cred că e de la tort. Nu mai vomită, dar tot nu se simte bine.

Naveena strâmbă din nas, dar nu scoase o vorbă și continuă să studieze brațele și picioarele băiatului. Îi săltă cămășuța de noapte și își trecu palma peste trunchiul lui, căutând umflături. Nu găsi nimic, așa că se mulțumi să scuture din cap.

– Roagă-l pe Laurence să-l sune pe doctor, zise Gwen după ce femeia termină. Spune-i că Hugh transpiră foarte mult, dar se plânge că îi e frig.

– Da, doamnă.

Naveena se răsuci să plece.

– Și spune-i că pielea lui Hugh e ușor albăstruie și că a început să tușească.

Copilul pică într-un somn agitat. Gwen închise obloanele și se mișcă de colo colo prin cameră, dar, când apăru Laurence, privirea lui îngrijorată o sili să rămână calmă.

– Poate că e doar o boală a copilăriei, îl liniști ea. Nu-ți face griji. Doctorul Partridge nu va întârzia să apară. De ce nu te duci la bucătărie să-l rogi pe *appu* să ne aducă niște ceai?

El încuviință și părăsi camera, revenind peste zece minute cu două căni din sticlă pe o tavă de argint. Ea îi zâmbi. Ultimul lucru de care Laurence avea nevoie acum era ca ea să îi arate tulburarea crescândă. Se apropie de el și îi luă tava din mâini.

Cât îl așteptară pe doctor, Gwen îngână câteva cântece de leagăn, iar Laurence încercă și el să o imite, dar greși cuvintele și încurcă dinadins versurile ca să îl facă pe Hugh să zâmbească.

Când doctorul Partridge sosi cu geanta lui de piele maronie, Hugh era încă treaz, dar somnoros.

Bărbatul se așeză pe pat.

– Hai să vedem ce ai, uriașule, spuse el și deschise gura mare ca să-i arate copilului ce trebuie să facă.

Însă camera era slab luminată și nu vedea nimic.

– Laurence, deschide obloanele, te rog.

Când lumina pătrunse în cameră, doctorul Partridge îl ridică pe Hugh și îl duse în brațe lângă fereastră, apoi se așeză în scaunul lui Gwen și cercetă gura copilului. Îi pipăi ceafa, care părea puțin umflată, după care îi luă pulsul la încheietură. Inspiră adânc și clătină din cap.

– Hai să vedem dacă poți să bei, da? Ai un pahar de apă la îndemână, Gwen?

Ea îi dădu paharul ei, iar doctorul îl săltă pe Hugh și lipi paharul de buzele băiatului. Copilul își duse mâna la spate, luă o înghițitură mică, dar se înecă și o scuipă, apoi tuși câteva minute.

După ce se potoli, doctorul îi ascultă pieptul și ridică privirea spre Gwen.

– Se aude o hârâitură. A tușit mult înainte?

– Când și când.

– Bine, să te punem în pat acum.

Gwen îl duse pe Hugh în pat și îl înveli.

– Trebuie multă odihnă. Chiar dacă pare că își revine puțin, nu-i da voie să se miște. Inima îi bate foarte repede și respiră precipitat. Dacă îi pui câteva perne sub el, îl va ajuta la respirație. Aerul trebuie să fie cât mai umed. Apoi va trebui să așteptăm și să vedem cum evoluează.

Gwen și Laurence schimbară o privire îngrijorată.

– Dar ce are? întrebă Gwen, încercând să-și păstreze tonul calm.

– Difterie.

Ea își acoperi gura șocată, iar Laurence înlemni.

– Mi-e teamă că nuanța albăstruie a pielii a anunțat-o. Mai mulți dintre copiii sătenilor au contractat și ei boala.

– Dar Hugh a fost vaccinat, spuse Laurence, răsucindu-se spre ea. Gwen?

Ea închise ochii și încuviință.

Doctorul ridică din umeri.

– Poate lotul respectiv nu a fost bun.

– Și ce pronostic ne dați? întrebă Gwen cu glas tremurând.

Doctorul își înclină capul într-o parte.

– E greu de spus în acest moment. Îmi pare rău. Dacă încep să îi apară răni pe piele, curățați-le. Încercați să îl faceți să bea, cât se poate. În prezența lui, va trebui să vă acoperiți gura și nasul cu măști de bumbac. Probabil că aveți una sau două în casă, dar o să vă mai trimit și eu.

– Dar dacă…

Se lăsă o tăcere cumplită. Gwen ridicase vocea, iar Laurence își acoperi gura cu mâna. Cu gestul lui, parcă ar fi vrut să o împiedice pe Gwen să rostească o grozăvie.

– Să nu ne gândim încă la asta, răspunse doctorul răgușit.

Gwen știa că el încearcă să amâne inevitabilul și simți cum capul îi explodează de durere.

– Încă?

– Haideți să așteptăm puțin. Oricum e tot ce putem face.

Gwen nu voia să cedeze în fața spaimei și se străduia să-și păstreze calmul.

În zilele care urmară, Verity și Gwen șterseră broboanele de sudoare ce apăreau întruna pe fruntea lui Hugh și încercară să-i țină temperatura sub control. Naveena aduse un prosop umed și îl atârnă la fereastră, ca să umezească aerul, după cum spuse ea. Lipi de ușă și un cearșaf îmbibat de apă. Aranjă apoi câteva bucățele de cărbune într-un mic bol și turnă apă fiartă peste ele.

– Pentru ce e asta? întrebă Gwen.

– Curăță aerul, doamnă.

În următoarele două zile, starea copilului nu se schimbă deloc. Nu se simțea nici mai bine, nici mai rău. În a treia zi, tusea i se înrăutăți. Se chinuia să respire și deveni cenușiu la față. Gwen privi mușchii care se loveau de geam și apoi picau pe dușumea. Brusc, i se tăie răsuflarea. Își smulse masca de pe față și, luptându-se cu spaima provocată de Hugh, se întinse lângă el, lipindu-și obrazul de al lui și ținându-l strâns lângă ea. Laurence se încuiase în biroul lui și, din când în când, mai apărea în dormitor, ca să o înlocuiască pe Gwen. Ea afișa mereu același zâmbet, de dragul lui Laurence, dar rareori ieșea din încăpere.

Laurence nu-i permitea să stea în cameră ca să mănânce, susținând că nu are niciun rost să se îmbolnăvească și ea și că are nevoie de putere. Cât timp Gwen încercă să înghită ceva, Verity se îngrijea de Hugh. Când Gwen se întorcea, Verity se oferea, cu o privire neliniștită, să stea cu copilul ori de câte ori era nevoie.

Naveena aduse niște ierburi cu miros dulce și le puse într-un bol deasupra unui opaiț din lut.

– Asta va ajuta, doamnă.

Însă aromele parfumate nu ajutară. Când rămase singură cu Hugh, Gwen se așeză pe pat, închise ochii care o dureau și își frământă mâinile în poală, implorându-l pe Dumnezeu să-i lase copilul în viață.

– Voi face tot ce-mi ceri, spuse ea. Orice. Voi fi o soție mai bună, o mamă mai bună.

După ce Hugh adormi, se duse la fereastră. Nici nu mai știa de câte ori privise culorile grădinii schimbându-se pe parcursul zilei, de la verdele palid al frunzelor dimineața până la nuanțele purpurii ale umbrelor amurgului. Acum se uită spre lac cu lacrimi în ochi și granița dintre apă și șirul de copaci deveni neclară. Starea copilului ei se înrăutățea. Ascultă zgomotele gospodăriei, cu o greutate imensă ce-i apăsa pieptul. Auzi oamenii agitându-se așa cum o făceau de obicei. Nimic nu i se părea real. Nici însuflețirea dimineților, nici amorțeala după-amiezilor. O rugă pe Naveena să-i aducă ceva de cusut, de preferat hăinuțe de-ale lui Hugh, orice numai să-și țină mâinile ocupate.

Fiecare clipă în care Hugh dormea era o ușurare, fiindcă atunci Gwen cosea, micul ac ridicându-se și coborând ritmic, trăgând firul de mătase după el și lăsând în urmă șiruri de cusături migăloase. Verity și Laurence pășeau în vârful picioarelor, dar niciunul nu scoatea o vorbă. Cu cât Hugh dormea mai mult, cu atât șansele lui sporeau.

Noaptea totul era diferit și nimeni nu știa ce se petrece. Liniștea devenea insuportabilă. Când respirația lui Hugh se poticnea, lui Gwen i se frângea inima la vederea chinului prin care trecea trupul lui micuț, dar cel puțin știa că încă mai trăiește. Când copilul se liniștea, Gwen încremenea de frică și inima începea să-i bată din nou abia după ce auzea hârâitul din pieptul lui.

Noaptea, amintirile cu Hugh de când era bebeluș o copleșeau. Fusese atât de plângăcios. Refuza să se gândească la ce e mai rău sau la cum va fi în stare să mai trăiască fără băiețelul ei prețios.

Își amintea trupul lui rotunjor, atunci când încercase să facă primii pași, apoi cum, mai târziu, tropăitul lui vesel o trezea în fiecare

dimineață. Se gândea la prima lui tunsoare și la scandalul pe care îl făcuse la vederea foarfecii. Naveena fusese nevoită să îl țină bine. Se gândea la cât de mult urăște el ouăle bătute și prăjite, servite alături de ceai, la micul dejun și la cât de mult îi plac ouăle fierte, cu soldăței, pentru masa de dimineață. La primele lui cuvinte: Neena, mama și tata. Verity își dorise atât de mult ca el să-i spună numele și stătea cu el ore întregi, repetându-i întruna „Verity". Dar Hugh nu reușise să rostească decât "Vuiti".

Toate neliniștile ei vechi o copleșiseră din nou. Își aminti de portretul Christinei făcut de Savi Ravasinghe și de ceea ce îi spusese femeia acum trei ani. Toate ne îndrăgostim de el într-un târziu. Cum adică? Îi veni în minte noaptea balului și felul în care Savi o însoțise în camera ei. Se gândi la Fran care era împreună cu un asemenea bărbat și o îndureră soarta verișoarei ei. Pleoapele lui Hugh se mișcară ușor în somn și Gwen se gândi la satul singalez unde trăia Liyoni. Dacă o asemenea boală groaznică putea lovi un copil ce trăia în lux, cât de vulnerabilă era fiica ei?

În momentele în care nu era nici trează, nici adormită, se ruga atât pentru fetița ei, cât și pentru Hugh, afundându-se într-o lume obscură, inexplicabilă. Copleșită de un vârtej de gânduri, se simțea sfâșiată între satul unde trăia fiica ei și propriul cămin. Se gândea la tinerii care spălau elefanții în apa râului și la viața simplă de acolo, unde femeile găteau la foc deschis și bărbații țeseau la războaiele lor primitive. Viața ei privilegiată i se contură brusc în față, acum lipsită și de cea mai mică urmă de pace.

Într-un târziu, un singur gând puse stăpânire pe mintea ei.

Renunțase la un copil deja. Dacă boala lui Hugh reprezenta o pedeapsă fiindcă sacrificase fericirea fiicei, pentru ca ea însăși să fie fericită, singura modalitate de a-l salva pe Hugh rămânea să facă ceea ce era corect și drept. Adevărul în schimbul vieții lui. Va fi un troc cu Dumnezeu și, chiar dacă pierdea totul, va trebui să se confeseze. Altfel, își va vedea fiul

murind.

16

Mai bine de o săptămână, toată lumea își ținu răsuflarea. Hugh era un membru îndrăgit al familiei și până și ajutoarele de bucătar și băieții de casă mergeau pâș-pâș, întristați și nu vorbeau decât în șoaptă. Dar imediat ce copilul se înzdrăveni puțin și începu să bea și să se ridice în fund, gospodăria reveni la viață, iar însuflețirea și agitația vieții zilnice își reintrară în drepturi.

Veghindu-și copilul, fără să se poată desprinde de el atâta vreme, Gwen resimți ușurarea cu aceeași intensitate cu care îndurase spaima. Laurence se deplasa agitat de colo până colo cu un zâmbet larg pe față și cu ochii strălucind de fericire. Hohotele de râs îl înconjurau când fiul lui făcea puzzle-uri pe pat, el citea, iar Gwen dădea ordine să se pregătească mâncărurile preferate ale lui Hugh: tort Victoria, pricomigdale verzi, înghețată cu nucșoară și mango, orice l-ar fi putut tenta, orice i-ar fi permis să devină din nou copilul gălăgios și energic care fusese.

Totuși, când se simți suficient de bine ca să alerge pe-afară, Gwen vru să-l țină lângă ea.

– Nu mai trebuie să-l cocoloșim, spuse Laurence.

– Tu asta crezi că fac eu?

– Lasă-l să alerge! Îi va prinde bine.

– E cam frig afară.

– Gwen! E băiat.

Tânăra se dădu bătută și îl urmări o jumătate de oră cum alergă după câini, dar, după ce Laurence plecă, îl ademeni pe Hugh înapoi în casă cu creioane colorate și un blocnotes nou cu coli de desenat. Se uita la el și se simțea tot mai de neclintit în hotărârea ei. Atâta vreme cât era cu Hugh, nu-și va mai face griji pentru Liyoni. Aflat în camera ei, Hugh mâzgăli niște desene cu Spew și cu micuța Ginger, care încă era mai mică decât ceilalți câini. Atunci când Ginger se vâra sub patul lui, băiatul nu mai putea de fericire.

Văzându-i desenele, pe Gwen o luă cu amețeală. Trecuse luna plină și ultimul desen al fetiței nu sosise. Deși răsufla ușurată că fiul ei va trăi, cu fiecare zi în care băiețelul se însănătoșea, Gwen începea să audă ecoul glasului fiicei ei, care pătrundea printre celelalte zgomote ce-i umpleau capul. Șoaptele copilei o atrăgeau prin uși deschise, o însoțeau pe coridorul întunecat și în sus, pe scările lustruite. Crezu că vede silueta fetiței reflectată în oglinzile de pe palier, dar când lumina pică în alt unghi, își dădu seama că fusese doar o umbră aruncată de norii ce acopereau soarele.

Ceea ce reușea să țină în frâu ziua devenea ceva uriaș noaptea. Glasul lui Lyoni se auzea tot mai tare, cerându-i atenție, bântuindu-i visele și părând atât de real, încât credea că fetița se află în camera ei. Când se trezea, transpirată și tremurând din toate încheieturile, constata că nu e nimeni acolo, în afara lui Hugh sau a Naveenei care venea să îi aducă un ceai.

Insistă să se aranjeze flori proaspete prin toată casa. Pe hol, în sala de mese, în salonul pentru pictură și în toate dormitoarele. Imediat ce una dintre flori părea să se vestejească, întregul buchet trebuia să dispară, fiind înlocuit cu altul proaspăt. Dar nicio cantitate de flori nu îi domolea angoasa. Gwen făcuse o înțelegere cu Dumnezeu, dar încă nu-și respectase partea ei de promisiune și acum trăia cu spaima consecințelor.

După ce Hugh se culcă în camera copiilor, Laurence o găsi stând la

biroul ei mic, cu umerii lăsați, dându-și o pasiență. Se așeză în spatele ei și se aplecă să-i sărute creștetul. Ea își ridică privirea. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră în oglindă, dar, speriată să nu se dea de gol, Gwen își întoarse fața, iar buzele lui îi atinseră doar părul.

– Am venit să te întreb dacă ai vrea să rămân cu tine la noapte.

Aruncă o privire spre cărți.

– Sau dacă vrei să joc cu tine.

– Mi-ar plăcea, dar ce rost are să nu dormim niciunul?

– Dar credeam că dormi acum, că Hugh se simte mai bine.

– O să mă descurc, Laurence. Te rog, nu-ți face griji. Voi fi bine.

– Dacă ești sigură…

Ea își încleștă mâinile ca să le oprească tremuratul.

– Sunt.

Gwen nu se urcă în pat după ce el plecă, ci continuă să întindă cărțile. După o oră, se sprijini de spătarul scaunului. Își îngădui să se relaxeze și închise ochii, dar imediat îi deschise iar. Trânti cărțile pe podea.

– La naiba! Lasă-mă în pace! se răsti ea.

Dar fetița nu voia să plece.

Gwen se plimbă prin cameră, ridicând bibelourile și așezându-le la loc. Dar dacă fiica ei era bolnavă? Dacă avea nevoie de ea?

În cele din urmă, prea obosită ca să mai stea trează, adormi. Și atunci începură coșmarurile. Se făcea că e la Owl Tree, unde cădea printre ramuri sau mergea cu o trăsură care nu sosea niciodată la destinație. Se trezi și se învârti de colo până colo, după care îi scrise o scrisoare lungă lui Fran, povestindu-i despre Savi Ravasinghe. O puse într-un plic, trecu adresa pe el, căută un timbru, apoi rupse totul în zeci de bucățele, pe care le aruncă în coș. După aceea, rămase holbându-se la suprafața întunecată a lacului.

A doua zi nu se putu concentra deloc și pierdu șirul lucrurilor. Oare sentimentul că lumea stătea să se prăbușească era pedeapsa lui Dumnezeu? Poate desenul nu ajunsese pentru că Liyoni nu se simțea

bine. O boală obișnuită a copilăriei. Nimic serios. Sau poate fusese luată de acolo? Copiii dispăreau uneori. Sau poate Savi aflase și acum căuta momentul potrivit să dea cărțile pe față? Aștepta în fiecare zi, rozându-și unghiile, incapabilă să mănânce și neștiind ce se întâmplă, iar senzația îngrozitoare se intensifica.

Se răstea adesea la Laurence, Naveena nu era niciodată prin preajmă când avea nevoie de ea, iar Hugh o ocolea, petrecându-și timpul cu Verity.

Gwen scoase toate hainele din șifonier și le așeză pe pat, intenționând să decidă care pot fi modificate și pe care nu le va mai purta niciodată. Le încercă pe toate, una câte una, dar, de fiecare dată când se uită în oglindă, nimic nu arăta cum trebuie. Hainele atârnau pe ea și hotărî să-și scoată verigheta, de teamă să nu-i alunece de pe deget și să o piardă. Când încercă una dintre pălării, începu să plângă. Naveena intră în cameră și o găsi stând nemișcată pe podea, trăgând cu disperare aer în piept, înconjurată de pălării. Pălării din fetru, cu pene, cu mărgele și pălării de soare. Femeia îi întinse mâna și Gwen o acceptă, chinuindu-se să se ridice în picioare. Se sprijini de Naveena și femeia o strânse cu putere.

– Am slăbit. Nimic nu-mi mai vine, spuse ea, printre suspine.

Naveena continuă să o sprijine.

– Ați slăbit puțin, de aceea.

– Mă simt îngrozitor, recunoscu ea, când lacrimile se opriră.

Naveena îi dădu o batistă ca să-și șteargă obrajii.

– Hugh e mai bine. Nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

– Nu e vorba de Hugh. Adică e vorba de Hugh, dar nu numai de el.

Nemaiputând scoate o vorbă, se apropie de birou și scoase o cutiuță, găsi cheia și o descuie. Ridică desenele spre Naveena.

– Dacă e bolnavă?

Naveena o bătu ușurel pe spate.

– Înțeleg. Nu trebuie să vă bateți capul. Lăsați-le acolo. Următorul desen va veni și el. Chemați doctorul pentru dumneavoastră, doamnă.

Gwen clătină din cap.

Dar mai târziu, când furnicăturile îi cuprinseră tot trupul, având senzația că i se jupoaie pielea, nu mai suportă. Starea ei mintală se deteriora cu fiecare clipă, exacerbată de lipsa de somn, și tot corpul o durea. Tresărea la cel mai mic zgomot, auzea sunete închipuite, se simțea neajutorată în fața celei mai mici sarcini și se trezea că se învârte într-un cerc vicios. Începea ceva, îl abandona și apoi uita ce se apucase să facă. Atunci când simți că pierde legătura cu tot ce iubea, se dădu bătută, știind că va trebui să ceară ajutor.

17

Din fericire, doctorul reușise să o sune imediat după ce Gwen îi telefonase. Știind că prafurile pe care el intenționa să i le prescrie probabil că erau deja pe drum, Gwen căută să-și umple timpul cu ceva. În starea ei de mare tulburare, cu greu s-ar fi putut ocupa de producerea brânzei și, oricum, îl pregătise pe unul dintre băieții de la bucătărie în acest sens, așa că își îndreptă atenția către socotelile gospodăriei.

Pe parcursul anilor eliminase discrepanțele dintre sumele plătite și proviziile din casă. Insistase să vadă cu ochii ei tot ce se livra și verifica întotdeauna facturile prezentate pentru plată. Neregulile fuseseră rezolvate și, deși la un moment dat îl bănuise pe *appu* că fură, nu avea cum să dovedească. Nu se aștepta să găsească nici acum vreo neregulă.

În timp ce Naveena se îngrijea de Hugh, Gwen se așeză la birou și se sili să-și alunge gândurile negre. Își frecă tâmplele pentru a-și mai domoli durerea de cap și observă o plată pentru o cantitate neobișnuită de orez, whisky și ulei, din perioada în care Hugh fusese bolnav. Se duse la dulapul cu provizii, așteptându-se să găsească o cantitate mai mare de alimente, dar găsi chiar mai puține decât de obicei. Numai *appu* avea cheia.

În bucătărie, sperase să discute cu el acest subiect, dar McGregor se găsea aici, fumându-și pipa, cu un ceainic în față.

– Doamnă Hooper, spuse el, ridicând ceainicul ca să-și toarne ceai. Ce mai faceți? Doriți un ceai?

– Sunt puțin obosită, domnule McGregor. Nu doresc ceai, mulțumesc. Speram să stau de vorbă cu *appu*.

– A plecat la Hatton cu Verity. A luat Daimlerul.

– Serios? Dar de ce s-au dus împreună?

– Au niște treabă, mi-a zis ea.

Gwen se încruntă.

– Dar ce fel de treabă?

– S-a ocupat de comenzi cât ați stat cu Hugh. Bănuiesc că vor aduce unele provizii.

– Tot ea a făcut și plățile?

– Așa îmi închipui.

– Tot dumneavoastră sunteți cel care merge la bancă în Colombo?

– Da, aduc aici salariile muncitorilor și banii pentru cheltuielile casei.

Făcu o pauză.

– Așa fac de obicei, dar am avut o cantitate mare de ceai de prelucrat luna asta și, cum Laurence era atât de îngrijorat, Verity s-a dus în locul meu.

– Cu Daimlerul, bănuiesc, nu?

El încuviință.

Gwen îl pregăti pe Hugh pentru somnul de noapte și, sperând ca prafurile ei să sosească în curând, o rugă pe Naveena să vină la ea în cameră.

Imediat ce femeia se așeză, Gwen se uită în ochii ei calmi și negri.

– De ce întârzie desenul de luna asta? Trebuie să știu.

Naveena ridică din umeri. Ce voia să însemne asta?

– E în continuare îngrijită bine? S-a întâmplat ceva cu ea? continuă Gwen.

– Mai așteptați puțin, doamnă, zise Naveena. Dacă fetița e bolnavă, aș fi auzit până acum.

Gwen se simți foarte obosită. Îi era greu să ducă până la capăt orice conversație, dar trebuia să știe dacă Liyoni pățise ceva.

În timp ce vorbeau, apăru Verity.

– Bună! Am ceva pentru tine.

– Mulțumesc, Naveena, spuse Gwen și îi făcu semn din cap că poate pleca.

– Am fost în Hatton, adăugă Verity după ce femeia ieși.

– Am auzit.

– Am dat peste bătrânul doctor Partridge.

– Serios, Verity, nu e bătrân deloc. I s-a rărit părul, atâta tot.

Zâmbi slab.

– Știi doar cât este de amabil. Ai putea nimeri mult mai prost.

Verity se înroși.

– Nu fi caraghioasă. Mi-a dat o rețetă cu niște prafuri ce trebuiau pregătite la dispensar. Se pregătea să meargă chiar el, dar l-am scutit de un deranj. Să-ți amestec o doză acum în puțin lapte fierbinte?

– Chiar te rog, dacă nu te superi.

– Bagă-te în pat și mă duc la bucătărie să îl îndulcesc cu puțină melasă ca să îi ia gustul neplăcut. Ce părere ai?

– Mulțumesc. Ești foarte drăguță.

– Dacă e cineva pe lumea asta care știe ce coșmar e insomnia, eu sunt aia. Deși mă miră la tine, având în vedere că Hugh se simte mai bine. Am crezut că o să-ți revii imediat.

– Se pare că am devenit și mai sensibilă decât de obicei.

– În regulă. Mă întorc cât ai clipi.

Gwen se dezbrăcă și ridică de pe pat cămașa de noapte albă pe care i-o pregătise Naveena. O duse la nas și inspiră adânc mirosul floral proaspăt, apoi o trase peste cap și bâjbâi să închidă nasturii. Sentimentul

de vinovăție se cimentase bine într-un spațiu interior plin de frică. Își frământă mâinile cu putere. Dorea să fie mai fericită, așa că încercă să alunge gândurile negre. Dacă Naveena avea dreptate, poate Liyoni nu era bolnavă, în definitiv. Însă rămânea posibilitatea ca desenul ei să fi încăput în mâinile altcuiva.

Dacă ar fi fost să piardă totul, cel mai bun lucru la care spera era să fie trimisă înapoi la Owl Tree și să nu-l mai vadă niciodată pe iubitul ei Hugh. Se cutemură la gândul fiului ei rămas fără mamă și își închipui aerul de superioritate pe care Florence și celelalte femei aveau să-l afișeze, dacă totul ieșea la iveală. Cu ochi răi, vor zâmbi și se vor felicita că ea, și nu ele, cedase avansurilor unui localnic fermecător.

Când Verity se întoarse, ea deja tremura de frică.

– Dumnezeule! Nu te simți deloc bine. Poftim. Nu e prea fierbinte, așa că dă-l pe gât. Rămân cu tine până adormi.

Gwen bău amestecul rozaliu cu lapte, care, deși amar, nu se dovedi atât de rău pe cât se așteptase și, curând, ochii i se închiseră. Pluti câteva minute, somnoroasă și plăcut ametită și, dându-și seama că durerea de cap trecuse, se întrebă pentru ce își făcea atâtea griji. Imediat căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineață, abia își putu sălta capul de pe pernă, chiar dacă o durea ceafa în același timp. Auzise voci ridicate pe coridor, ca și cum Naveena și Verity se certau.

Câteva minute mai târziu, Naveena intră.

– Am adus ceaiul la pat mai devreme, doamnă, dar n-am putut să vă trezesc. V-am scuturat.

– E vreo problemă cu Verity? întrebă Gwen și se uită spre ușă.

Bătrâna ayah părea tulburată, dar nu scoase un cuvânt.

Lui Gwen îi era frig și se simțea lipicioasă din cauza sudorii. Parcă ar fi fost doborâtă brusc de gripă.

– Trebuie să mă ridic, spuse ea și încercă să-și coboare picioarele pe

podea exact când Verity apăru în dormitor.

– Nu te da jos din pat. Te odihnești până te vei simți mai bine. Poți să pleci, Naveena.

– Nu sunt bolnavă, doar obosită. Trebuie să am grijă de Hugh.

– Lasă-l pe Hugh în seama mea.

– Ești sigură?

– Firește. Lasă totul în grija mea. Am discutat deja meniul și am plătit personalul casei.

– Chiar am vrut să discut cu tine.

Gwen nu reuși să se concentreze și gândurile îi zburară aiurea pentru o clipă.

– Nu îmi amintesc ce anume. Oare despre provizii? Sau ceva…

– Trebuie să iei un praf și dimineața. Ți-l amestec cu miere și ceai. Probabil că nu e nevoie de lapte pentru asta.

Verity se duse la bucătărie și reveni cu un pahar de lichid roșiatic-maroniu tulbure.

– Ce e acolo?

Verity își plecă într-o parte capul.

– Nu sunt sigură. Am urmat întocmai instrucțiunile doctorului.

Imediat ce bău poțiunea, Gwen se relaxă, trăind cea mai delicioasă senzație de plutire. Eliberată de toată supărarea și simțindu-se perfect calmă, ațipi din nou.

Gwen începu să tânjească după poțiunea magică, acum când se gândi la ea. Când o dădea pe gât, plutea într-un fel de ceață, eliberată de durerile de cap îngrozitoare și de orice grijă, dar copleșită de o indiferență însoțită de o lipsă acută de poftă de mâncare și cu neputința de a susține o conversație normală. Când Laurence veni s-o vadă într-o seară, se strădui să-și recapete siguranța, dar citi limpede în ochii lui îngrijorați că nu reușea.

– Partridge va sosi aici dimineață, spuse e. Dumnezeu știe ce ți-a dat.

Gwen ridică din umeri când el o luă de mână.

– Sunt bine.

– Ai pielea umedă.

– Am spus că sunt bine.

– Gwen, te contrazic. Poate ar fi mai potrivit să nu mai iei amestecul diseară. Nu cred că îți face bine. Și Naveena crede la fel.

– A spus ea asta?

– Da. A venit la mine, îngrijorată de moarte.

Lui Gwen i se puse un nod în gât.

– Laurence, trebuie să îl iau. Îmi face bine. Naveena se înșală. Îmi ia durerile de cap cu mâna.

– Ridică-te în picioare.

– Poftim?

– Ridică-te în picioare.

Se târî până la marginea patului și își coborî picioarele pe podea. Întinse mâna spre el.

– Ajută-mă, Laurence.

– Vreau să văd că poți s-o faci singură, Gwen.

Își mușcă limba și se chinui să se ridice, dar camera se mișca în toate direcțiile, iar contururile mobilei se ondulau. Se așeză la loc.

– Ce mi-ai spus să fac, Laurence? Nu îmi mai amintesc.

– Ți-am cerut să te ridici în picioare.

– Ce prostie, nu?

Gwen izbucni în râs, se vârî din nou în așternuturi și se holbă la el.

18

Dimineață, Gwen se așeză la măsuța de toaletă și deschise sertarul unde păstra parfumul mamei ei pe o batistă brodată. O scoase și o adulmecă. Energizată de aroma familiară, își puse halatul de mătase și papucii, își înfășură umerii cu un șal de lână și ieși din casă printr-o ușă laterală.

Verity și McGregor stăteau la masa de pe verandă.

– Draga mea, cum te mai simți? întrebă Verity cu un zâmbet larg.

– Voiam o gură de aer curat.

– Vino și stai puțin. Aici e băutura ta.

Gwen dădu pe gât amestecul, dar nu se așeză.

– Vrei să iei micul dejun? Îți va face bine.

– Cred că mă voi plimba puțin.

– Așteaptă.

Verity deschise geanta și scoase o bucată de hârtie împăturită.

– Aproape că uitasem, dar Nick mi-a adus aminte, adăugă ea. O car după mine de când era Hugh bolnav.

– Ce anume?

Verity îi întinse hârtia ușor mototolită.

– Poți să i-o dai Naveenei?

Când îi întinse hârtia, o ușă se trânti undeva în casă. Gwen simți că i se înmoaie genunchii, dar își fixă privirea asupra hârtiei, în timp ce inima îi bubuia în piept, iar gândurile i se învălmășiră în cap.

– E un fel de desen, spuse Verity. Pentru Naveena, de la o nepoată sau verișoară, cam așa ceva, din satele din vale. E puțin neclar și o parte din cărbune s-a șters.

Copleșită, Gwen simți că sângele i se scurge în picioare. Împături hârtia la loc și speră că spaima nu i se vede pe chip și că sunetul vag al vocilor există doar în capul ei.

O englezoaică temătoare de Dumnezeu nu dă naștere unui copil de culoare.

Nick McGregor, care nu vorbise până atunci, își ridică privirea spre ea.

– L-am prins cu ea pe băiatul care aduce laptele.

– Oh!

– M-am asigurat că un alt băiat va veni cu laptele de acum și i-am dat instrucțiuni clare să nu mai poarte mesaje.

– I-l dau Naveenei.

– Am vrut să-ți spun mai devreme, dar cu boala lui Hugh…

Bărbatul își desfăcu mâinile într-un gest larg.

Gwen nu îndrăzni să vorbească.

– Și știu că nici tu nu ai prea fost în apele tale.

McGregor se opri.

– Gwen, arăți palidă. Te simți bine?

Verity întinse mâna, dar Gwen făcu un pas în spate. Cei doi știau. Știau și se jucau cu ea.

– În orice caz, continuă McGregor, nu pot permite băieților mei să aducă mesaje, nici măcar pentru ayah.

Gwen își căută cuvintele.

– Voi pune capăt acestui lucru.

– Foarte bine. Nu vrem ca servitorii să creadă că au dreptul să trimită mesaje ori de câte ori doresc. Cu tulburările actuale, deși minore, nu pot

exista canale de comunicare secrete.

– Să sperăm că desenul chiar e de la o rudă de-a ei și nu de la vreun activist, rosti Verity. Întotdeauna am crezut că Naveena nu are rude.

Gwen își stăpâni o tresărire, dar trebuia să le abată atenția de la subiectul desenului și, agățându-se de unele gânduri trecătoare, începu să vorbească. Din fericire, McGregor se ridică în picioare, întrerupând-o, iar Gwen profită de șansă să scape la rândul ei.

Grădina părea în flăcări când rătăci printre tufișuri. Își trecu vârfurile degetelor peste cupele roșii și portocalii ale florilor, iar cu mâna cealaltă continua să țină strâns desenul lui Liyoni. Vor trebuie să găsească o altă metodă ca să primească mesaje din sat, dar cel puțin știa acum ce se întâmplase cu biletul care întârziase atâta. Nu din cauză că ea încă nu se confesase. Liyoni era bine sănătoasă și nu mai avea de ce să-și facă griji.

Se plimbă pe marginea lacului și se gândi să înoate puțin, dar medicamentul deja începuse să-și facă efectul și, când firișoarele aurii din apă începură să se încețoșeze și culorile lacului și ale cerului se contopiră, se simți nesigură pe picioare. Scutură din cap să-și limpezească mintea. Lacul redeveni lac, iar cerul, cer. Merse până la adăpostul pentru bărci. Aici trebuia să ajungă. Într-un loc sigur și plin de amintiri fericite.

Deschise ușa și se uită înăuntru.

Focul era stins, desigur, și domnea umezeala. Însă biruită de oboseală ridică un pled împletit, se acoperi cu el și se așeză pe canapea.

Mai târziu, auzi vocea lui Hugh. La început, crezu că visează și zâmbi gândindu-se la el. Băiețelul ei dulce. Îl văzuse atât de puțin în ultima vreme. Vorbea numai despre Verity. Dar când auzi și glasul lui Laurence, apoi al lui Hugh încă o dată, o copleși dorința de a fi cu băieții ei. Voia să atingă părul copilului și să simtă brațul soțului ei cum îi cuprinde talia. Încercă să se ridice, dar capul i se părea umflat cât o minge, așa că se apucă de brațele canapelei ca să-și găsească echilibrul.

– Ne uităm să vedem dacă mami e acolo? auzi Gwen.

– Bună idee, băiete!

– Tati, poate să vină și Wilfred?

– Lasă-mă să arunc o privire înăuntru și mai vedem.

Gwen zări umbra întunecată a lui Laurence blocând ușa.

– Ah, Laurence, eu…

Când se apropie de ea, trupul lui se mări atât de mult, încât umplu spațiul. El rosti câteva cuvinte, dar Gwen leșină.

Când își reveni, Gwen îl auzi pe Laurence vorbind. Se aflau în dormitor acum și doctorul Partridge stătea lângă fereastră, alături de soțul ei. Nu le vedea chipurile, stăteau foarte aproape unul de altul, cu mâinile la spate.

Ea tuși și doctorul se întoarse.

– Aș vrea să te controlez puțin, Gwen, dacă îmi dai voie.

Ea încercă să-și netezească părul.

– Probabil că arăt îngrozitor, dar mă simt bine, John, serios.

– Chiar și-așa…

Îi verifică ochii, apoi îi ascultă inima.

– Și spui că a leșinat, Laurence?

– Am găsit-o pe dușumea, în adăpostul pentru bărci.

– Și părea confuză?

Gwen îl privi pe Laurence cum încuviințează din cap.

– Are pupilele mici cât vârful unui bold, iar inima îi bate foarte repede.

Se uită în jur.

– Unde e ultimul pahar din care ți-ai băut medicamentul, Gwen?

– Nu știu. Afară, cred. Nu-mi amintesc.

Gwen închise ochii și pluti o vreme, cât Laurence se duse să găsească paharul. Se întoarse și i-l dădu doctorului.

Bărbatul îl adulmecă, își înmuie degetul în lichidul rămas pe fundul paharului și îl duse la buze.

– Pare destul de puternic.

– Unde sunt prafurile recomandate de John? întrebă Laurence.

Gwen arătă cu mâna în direcția băii. Laurence intră și se întoarse cu câteva pachețele de hârtie.

Doctorul i le luă din mână și se încruntă.

– Dar acestea sunt mult prea puternice.

Laurence se uită la el, îngrozit.

Doctorul părea complet nedumerit.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla așa ceva.

– Poate ai greșit tu rețeta.

Doctorul clătină din cap.

– Poate au citit greșit la dispensar.

– În orice caz, Gwen nu trebuie să le mai ia sub nicio formă. Nu sunt potrivite pentru fizicul ei. Ar putea avea unele reacții adverse. Dureri, transpirații, agitație. Poate chiar să fie deprimată. Sună-mă dacă peste cinci șau șase zile nu se simte mai bine. Voi face alte verificări.

– Sper să fie așa. E o situație de neiertat.

Doctorul Partridge făcu o plecăciune și ieși spăsit. Laurence se apropie și se așeză pe pat.

– O să te simți mai bine cât de curând, iubito.

Apoi îi întinse o foaie de hârtie.

– Am găsit un desen de-al lui Hugh pe podeaua din adăpost, aproape de locul în care ai leșinat.

– Ah, mă întreb ce căuta acolo, spuse ea, încercând să pară calmă, deși avea un gol în stomac.

Oare Laurence chiar credea că e al lui Hugh?

– Probabil că am lăsat neîncuiat, dar cred că e un desen mai vechi. Desenele lui recente sunt mai bune. Acum cel puțin poți deslușI un chip.

El surâse larg și îi dădu desenul.

Gwen se sili să zâmbească atunci când i-l luă dintre degete. Laurence nu ghicise.

19

Timp de trei zile, Gwen se simți oribil. Furioasă pe Laurence că îl adusese pe doctor, care o privase de praful ei pentru dormit, refuză să îi mai vorbească. Puținul pe care îl mânca și-l aduse în dormitor. Se simțea atât de deprimată, încât nici măcar Hugh nu o mai înveselea. Mai mult decât orice, își dorea să fie acasă cu mama ei și să nu-l fi cunoscut niciodată pe Laurence. Vărsă lacrimi amare.

Câtă vreme luase medicamentele, nu se îngrijorase și nici nu o duruse capul, însă acum totul părea să fie împotriva ei. Capul o durea așa de rău, încât nu putea să gândească, mâinile îi erau permanent lipicioase și umede, iar sudoarea îi curgea printre sâni. Se vedea nevoită să-și schimbe cămașa de noapte de trei ori pe zi. Habar nu avea unde se află și o dureau toate încheieturile. Pielea o furnica, iar mușchii erau atât de sensibili, încât țipa când îi atingea.

În cea de-a patra zi, într-un efort de a-și recupera sănătatea, luă toate scrisorile de la mama ei și plânse recitindu-le. Pe măsură ce amintirile o copleșiră, soarele blând desenă un mozaic de lumini pe foile de hârtie împrăștiate pe măsuța de toaletă. Îi era dor de Anglia, de iarna geroasă, de primii fulgi de nea și de zilele calme de vară de la fermă. Cel mai mult îi era dor de tânăra care fusese. De fata plină de speranță care crezuse că viața va fi încântătoare. După ce termină de jelit, făcu o baie, își spălă

părul și se simți ceva mai bine.

În cea de-a cincea zi, mâinile încă îi mai tremurau, dar hotărî să se îmbrace și, nu fără o oarecare greață, să ia prânzul în salonul pentru cină. Se strădui să se poarte cât mai normal și îmbrăcă o rochie de muselină frumoasă la care asortă o eșarfă lungă din șifon. Rochia îi era mult mai largă decât înainte, dar se mișca armonios atunci când mergea și îi dădea o senzație plăcută de plutire.

Trecuse bine de miezul zilei. Se hotărî să verifice iute proviziile din cămară și, când deschise ușile uriașe, rămase surprinsă să vadă rafturile gemând sub greutatea orezului, a uleiului și a băuturii. *Appu* o urmărise tot timpul și, când ea se încruntă spre el, bărbatul ridică din umeri și mormăi cuvinte pe care ea nu le înțelese. Gwen se scărpină în cap, nedumerită. Nu avea niciun sens. Ce se întâmpla cu ea? Fusese atât de obosită, încât își imaginase că nu există provizii când verificase cu câteva zile în urmă? Scutură din cap. Detesta să se simtă atât de ametită.

Ploile încă nu începuseră și, fiindcă vremea era frumoasă, Gwen se duse înapoi în dormitor ca să deschidă geamurile. Voia să scape de aerul închis al încăperii. Atunci auzi un grădinar fluierând într-o altă parte a grădinii. În casă, telefonul țârâi și cineva începu să cânte. Totul părea normal. Ieși din dormitor și se simți mai încrezătoare. Înțelegerea ei cu Dumnezeu ținea acum de trecut. Chiar se întrebă dacă mai are credință sau nu. Își dădu seama că Dumnezeu conta încă pentru ea, cine altcineva ar mai fi iertat-o?

Prânzul fusese pregătit pentru patru persoane. Laurence, McGregor și Verity se aflau deja acolo și doi dintre servitori se învârteau în jurul lor.

– Ia te uită! rosti Laurence cu un zâmbet larg.

Imediat ce Gwen se așeză, începură să fie serviți cu mare iuțeală.

– Se pare că sufleul se va strica, spuse Verity. Oricum nu prea iese bun niciodată.

În timpul mesei, se vorbi despre ceai, despre licitațiile următoare și despre ratele lui Laurence pentru o plantație din apropiere. Verity părea

binedispusă, iar Laurence era și el fericit.

– Sunt încântat să raportez că incidentele recente de la fabrică s-au rezolvat, declară McGregor.

– Domnul Ghandi se pregătește să viziteze Ceylonul din nou? se interesă Verity.

– Mă îndoiesc. Dar, dacă o va face, noi nu vom avea probleme. Niciun muncitor nu va avea voie să se ducă să-l vadă.

– Poate ar trebui totuși să meargă, își dădu cu părerea Gwen, întorcându-se către Laurence. Tu ce zici?

Laurence se încruntă și Gwen avu senzația că acesta e un subiect de conflict între cei doi bărbați.

– Întrebarea e ipotetică, spuse McGregor.

– Despre ce a fost vorba la ultima revoltă? îl întrebă Gwen.

– Lucrurile obișnuite, replică McGregor. Drepturile muncitorilor. Agitatorii din sindicat au venit și ei, i-au ațâțat pe muncitori, iar eu a trebuit să îi împac după ce au plecat.

– Sperasem că noul consiliu legislativ se va dovedi suficient, spuse Laurence. La fel, timpul și banii cheltuiți de Ministerul Agriculturii să-i învețe pe oameni cum să-și îmbunătățească metodele agricole.

– Da, dar asta nu-i ajută pe muncitori, nu? insistă Gwen. John Partridge mi-a spus odată că el crede că vor avea loc mari schimbări.

Laurence pufni.

– Ai dreptate. Congresul Național consideră că nu s-au făcut destule.

– Cine știe la ce s-au gândit ei!

McGregor se strâmbă și izbucni în râs.

– Nici nu sunt sigur că sunt în stare să gândească! Toți tipii ăștia intelectuali nu fac altceva decât să-i stârnească pe muncitori. Una e să dai femeilor de peste 21 de ani dreptul de vot în Anglia și alta e să le dai drept de vot localnicilor ignoranți, nu?

Gwen observă că majordomul și servitorii auziră acest schimb de cuvinte și se simțea stânjenită că McGregor vorbea fără tact și

sensibilitate. O ardea limba să îl contrazică, dar, dată fiind starea ei fragilă, nu îndrăzni.

În restul timpului, încercă să regăsească drumul înapoi spre normalitate, dar nu reuși decât parțial. Participă activ la conversație, urmărind ideea principală, dar, când schimbară subiectul, concentrarea ei se risipi și gândurile i se încurcară. Se uita mereu la Verity și la McGregor, urmărind să vadă dacă nu dau semne că vor aduce desenul în discuție, dar creierul ei încă nu funcționa normal și nu pricepea nimic din ce se petrece. Bărbații mai discutară o vreme despre situația politică și Gwen răsuflă ușurată când servitorii aduseră o prăjitură apetisantă și atmosfera din încăpere se schimbă.

– Ce frumos! spuse Verity bătând din palme.

Cât mâncară prăjitura, se lăsă liniștea.

– Ieși la o plimbare, Gwen? o întrebă Laurence zâmbind.

Văzu atâta căldură în ochii lui, încât se simți mai puternică.

– Mi-ar plăcea. Mă duc să-mi iau șalul. Nu-mi dau seama dacă mi-e frig sau mi-e cald.

– Nu te grăbi. Te aștept pe terasă.

Se duse în camera ei, alese șalul ei preferat și îl aruncă peste umeri. Originar din Kashmir, cu un frumos păun țesut în modelul șerpuit al materialului, șalul îi aparținuse mamei ei. Verdele și albastrul se mai decoloraseră puțin. Tocmai se pregătea să închidă geamul, când îl auzi pe Laurence vorbind cu cineva în grădină. Pereții groși opreau căldura puternică și zgomotul, dar oamenii nu își dădeau seama că, atunci când e fereastra deschisă, ea putea să audă cuvintele celor din grădină.

– Nu trebuie să o iei personal, zicea Laurence.

– Dar de ce nu pot veni și eu?

– Unui bărbat îi place să petreacă singur puțin timp cu soția lui și să nu uităm că a fost bolnavă.

– Dar mereu e bolnavă.

– Asta e o prostie. Și, sincer să fiu, după tot ce am făcut pentru tine, mă

doare să te aud vorbind așa.

– Tot ce faci e pentru ea.

– E soția mea.

– Da, și niciodată nu uită să îmi amintească asta.

– Știi bine că nu e adevărat.

El se opri și Verity murmură ceva.

– Îți dau o pensie viageră generoasă. Ți-am transferat drepturile de proprietate ale casei din Yorkshire și te las să stai aici cât vrei tu.

– Sunt politicoasă cu ea.

– Mi-ar plăcea să o iubești.

Nu te gândi, își spuse Gwen în sinea ei, când lacrimile îi umplură ochii. *Nu te mișca*. Și, deși se simțea rănită, rămase unde se afla.

– După ce Caroline a murit, ai fost numai al meu.

– Așa e. Dar trebuie să-ți construiești propria viață. Nu e sănătos să te agăți de mine. A venit vremea să te străduiești să-ți găsești un soț și nu voi mai discuta acest subiect cu tine.

– Chiar mă gândeam când o să începi iar cu asta, dar știi foarte bine că nu există decât un singur bărbat cu care am vrut să mă mărit.

După o pauză lungă, în care nici Verity, nici Laurence nu scoaseră o vorbă, Gwen închise ochii. Apoi o auzi pe cumnata ei din nou.

– Crezi că mă poți lăsa așa, aruncată pe un raft?

– Se pare că acolo te-ai așezat singură.

Vocea lui era aspră. Verity îi răspunse bosumflată.

– Am motivele mele. Tu crezi că știi totul, dar nu e așa.

– Despre ce vorbești?

– Știi tu… Despre Caroline și despre Thomas.

– Haide, Verity, nu există niciun motiv să ți se întâmple așa ceva și ție.

– Poate că ești fratele meu mai mare, dar sunt lucruri despre familia noastră pe care nu le înțelegi.

– Ești melodramatică. În orice caz, cred că ai rămas aici prea mult timp.

A venit momentul să faci și altceva.

– Spune ce vrei, Laurence, dar…

Se îndepărtară și glasurile nu se mai auziră, iar Gwen nu mai deslușI nimic din ce se vorbea. Inspiră adânc, apoi expiră încet printre buzele strânse. După tot efortul pe care îl făcuse cu Verity, se simțea rănită. Străbătu camera cu pași agitați, gândindu-se, și tocmai atunci apăru și Laurence în ușă.

– Arăți foarte bine, Gwen.

Ea zâmbi, încântată că el îi observase cochetăria.

– Te-am auzit vorbind cu Verity în grădină.

Laurence nu răspunse.

– Nu mă place. Sperasem să fie altfel, după atâta timp.

El oftă.

– E o fată complicată. Cred că s-a străduit cât poate ea.

– Cine e bărbatul de care s-a îndrăgostit?

– Te referi la logodnicul ei?

– Nu, mă refer la cel care nu i-a răspuns cu aceleași sentimente.

Laurence se încruntă.

– Savi Ravasinghe.

Gwen se holbă la podea și își păstră expresia rigidă ca să-și ascundă șocul. În tăcerea lungă care urmă, trecutul se rostogoli ca un bolovan asupra ei, aducându-i înaintea ochilor imaginea lenjeriei ei de mătase aruncate pe jos.

– A încurajat-o pe Verity? întrebă ea într-un târziu.

Laurence ridică din umeri, apoi se încordă, de parcă ar mai fi vrut să adauge ceva.

– A cunoscut-o când îi picta portretul lui Caroline.

– Unde e tabloul, Laurence? Nu l-am văzut niciodată.

– Îl țin la mine în birou.

Când Laurence o privi, Gwen îi văzu durerea adâncă din ochi, dar și

mânia. De ce se înfuriase pe ea?

– Mi-ar plăcea să-l văd. Avem timp înainte să mergem la plimbare?

El încuviință, dar nu vorbi cât străbătură coridorul lung.

– Seamănă bine? întrebă ea.

Din nou, el nu răspunse și descuie ușa cu mâinile tremurându-i.

Imediat ce intră, Gwen cercetă încăperea.

– Nu mi-am dat seama că era agățat pe perete. Ultima oară când am intrat aici nu l-am văzut.

– L-am dat jos de câteva ori, dar mereu ajung să îl pun la loc. Te superi?

Gwen nu era sigură de sentimentele ei, dar clătină din cap și studie tabloul. Caroline era înfățișată purtând un sari roșu, înfrumusețat cu fire argintii și aurii, cu un model cu păsări și cu frunze brodate pe toată partea care îi cădea peste umăr. Ravasinghe scosese în evidență frumusețea lui Caroline într-un fel mai puțin evident decât în fotografia văzută de ea, iar ceva fragil și trist de pe chipul femeii o afectă profund pe Gwen.

– Firele sunt din argint adevărat, spuse Laurence. O să-l dau jos. Ar fi trebuit să îl pun deoparte cu mult timp în urmă. Nu știu de ce n-am făcut-o până acum.

– Întotdeauna a purtat sari?

– Nu.

– Pentru o clipă mi s-a părut că ești furios.

– Tot ce se poate.

– E ceva ce nu-mi spui?

El îi întoarse spatele. Poate că era furios pe sine însuși sau poate se simțea vinovat că nu o internase pe Caroline în spital? Gwen știa foarte bine cât de rău te poate măcina vinovăția, cât de tare se lipește de tine, invizibilă la început, dar devenind tot mai puternică până când capătă o viață proprie. O întrista faptul că Laurence ar putea să nu își revină niciodată de pe urma morții primei lui soții.

20

Timpul trecu și, în ciuda unor momente intense de angoasă, când încă mai trebuia să se lupte cu panica, Gwen se întrema. Hugh alerga cu noua bicicletă prin toată casa și Laurence era vesel. Gwen citea cărțile ei preferate, așezată pe o bancă lângă lac, unde asculta păsările, clipocitul blând al apei și lăsa natura să o vindece. Treptat, începu să-și vină în fire, iar grijile legate de desen și de vinovăția că nu-și respectase promisiunea făcută lui Dumnezeu se mai domoliră.

Căpătă convingerea că se simte mai bine când mâncă primul ei mic dejun cald după luni întregi. Cârnați, ușor arși, așa cum îi plăceau ei, un ou prăjit, două feliuțe de șuncă slabă și o felie de pâine prăjită, alături de două căni de ceai.

Habar n-avea când se scurseseră lunile, dar acum venise octombrie și, în sfârșit, se simțea strălucitoare. Privi pe fereastră, spre lac, unde vântul proaspăt mătura suprafața apei. O plimbare cu Hugh îi va face bine. Îi strigă pe Spew și pe Bobbins, apoi îl găsi pe Hugh călare pe un cal de jucărie, strigând cât îl ținea gura: „Dii, căluț, dii“.

– Scumpule, vrei să mergi la plimbare cu mami?

– Poate să vină și Wilf?

– Sigur că da. Dar să îți pui cizmele de cauciuc. Va fi umed afară.

– Păi, nu plouă acum.

Gwen se strâmbă și ridică privirea spre cer. În ultimele luni, abia dacă băgase în seamă vremea.

– Bătrâna ta mamă caraghioasă nu a observat că ploaia a stat.

Băiatul râse în hohote.

– Bătrâna ta mamă caraghioasă. Așa zice Verity. Îmi iau și zmeul.

Gwen se gândi la cumnata ei. Nu se mai certase cu ea în ultima vreme. Verity ascultase comentariile lui Laurence și, deși acum se întorsese, fusese plecată o vreme.

Nici Verity, nici McGregor nu mai menționaseră desenul și, de vreme ce McGregor interzisese aducerea mesajelor cu trăsurica, Naveena mituise un *dhobi* să le aducă ori de câte ori putea. Nu mai funcționa ca un sistem de avertizare totuși, fiindcă desenele ajungeau acum haotic, în niciun caz după luna plină și nu mai exista nicio garanție că *dhobi*-ul își va ține gura. Dar el era un om lacom și Gwen spera că banii primiți vor fi suficienți ca să-și țină gura.

Când ajunse lângă lac împreună cu Hugh, găsi poteca încă noroioasă. Gwen nu-și prinsese părul la spate și se bucura de felul în care îi flutura în adierea vântului, când se plimbară pe mal. Câinii alergau de nebuni în față. Pe partea cealaltă a lacului, o masă compactă de umbre purpurii întunecau apa. Hugh era încă la vârsta la care orice pată cât de mică îi stârnea interesul. Cu o privire hotărâtă, ce nu permitea nicio împotrivire, culegea și studia fiecare piatră sau frunză care îi atrăgeau atenția, apoi umplea buzunarele amândurora cu comori de care avea să uite peste zece minute.

Recunoscătoare că se întorsese la viață după o absență lungă, își privi fiul și inima i se umplu de iubire pentru zâmbetul lui, pentru piciorușele durdulii, pentru părul ciufulit și chicotele lui molipsitoare. Ciripitul zglobiu al păsărilor umplea aerul și, când ridică fața să simtă căldura soarelui, se simți împăcată. Cu toate acestea, un lucru încă o deranja.

Merseră puțin mai departe, dar Hugh țipă, fiindcă zmeul se încurcase și nu mai voia să se înalțe.

– Ce s-a întâmplat cu el, mami? Poți să-l repari?

– Cred că tati va putea să îl repare, scumpule.

– Dar eu vreau să-l înalț acum.

Palid de furie că speranțele i se năruiseră, îl trânti la pământ.

Gwen îl ridică.

– Hai, ia-mă de mână și să cântăm un cântecel până acasă!

Băiețelul zâmbi cu gura până la urechi.

– Poate să aleagă Wilf?

Ea încuviință.

– Dacă ești sigur că Wilf știe vreun cântecel…

Hugh țopăi de bucurie.

– Știe. Știe. Știe.

– Ei bine?

– El cântă deja, mami. Cântă „Bee, bee, oaia neagră".

Gwen izbucni în râs și, când se uită înapoi, îl văzu pe Laurence coborând scările.

– Desigur. Bătrâna mamă caraghioasă.

– Aici erați, strigă Laurence. Mai bine ați intra în casă.

– Am fost să ne plimbăm pe lângă lac.

– Arăți splendid azi. Ai căpătat din nou culoare în obraji.

– Tati, am și eu culoare în obraji?

Laurence râse cu hohote.

– Chiar mă simt mai bine, întări Gwen. Și amândoi avem culoare în obraji.

Un singur lucru mai rămăsese de rezolvat pentru ca Gwen să fie complet liniștită, așa că a doua zi de dimineață se pregăti sufletește și îi spuse Naveenei că va face o plimbare foarte lungă. Bănuia că bătrâna ayah s-ar opune, dacă ar ști motivul real.

Naveena se uită la cer.

– O să plouă curând, doamnă.

– O să iau o umbrelă.

După ce ieși din casă, apucară pe drumul șerpuitor. Respirând adânc și balansându-și brațele, putea să gândească mai clar atunci când se plimba. Când suprafața argintie a lacului nu se mai văzu, ajunse la partea din drum unde ferigile încărcate de apă aproape că atingeau pământul. Adierea vântului aducea mirosul focurilor de gătit din zona liniilor de producție și lătratul îndepărtat al câinilor. O liniște grea plutea în aer. Liniștea dinaintea furtunii, se gândi, privind șirurile de nori negri vărgați cu fâșii de lumină.

Gwen se considerase întotdeauna o persoană cu suflet bun, educată să facă diferența între bine și rău. De la nașterea gemenilor, încrederea în curățenia ei sufletească se zdruncinase profund, deși dragostea pentru Hugh și Laurence era pură. Măcar atâta lucru știa și ea. Dar cum rămânea cu Liyoni? Gwen nu se îndoia că fetița se afla în siguranță, acum că desenul lipsă sosise, dar dacă nu era iubită?

Își aminti ceva din ziua în care Liyoni se născuse și, pe măsură ce alte imagini i se iveau în minte, se convingea că făcea bine mergând în sat. Ura gândul că Liyoni, despărțită de mama ei adevărată, ar putea crește cu senzația inexplicabilă de abandon. Tremurând de emoția revederii, își închipui că o lua pe Liyoni acasă cu ea, dar când ploaia se înteți și deveni din ce în ce mai zgomotoasă, inima începu să-i bată cu putere. Laurence probabil că nu ar fi fost așa de ofensat de culoarea pielii lui Liyoni, precum restul europenilor, dar cu siguranță ar fi fost profund rănit de infidelitatea ei.

Pe tot parcursul drumului, căută să vadă cotitura, dar cum apa din copaci îi curgea direct pe față, îi era foarte greu să privească înainte. În cele din urmă, găsi o cărare la stânga, marcată de un bolovan imens acoperit cu licheni, unde se opri să-și tragă sufletul înainte de a porni mai departe. Reuși să-și croiască drum printre crengile încărcate cu ajutorul umbrelei, dar după numai 20 sau 30 de metri, pădurea deveni prea

deasă. Când spițele umbrelei se prinseră în ramurile unui copac, trase de ele și părul i se prinse într-o creangă. Gâfâind, se încurcă și mai mult. Intră în panică și începu să plângă, dar reuși totuși să se elibereze. Poteca aproape că dispăruse și acum i se stricase și umbrela.

Își curăță frunzele din păr și, în timp ce ploaia se întețea, se întoarse pe drumul principal, unde se chinui să vadă ceva prin ceața groasă care se lăsase. Umbre întunecate păreau să apară și să dispară la marginea drumului și ea întinse mâna, parcă pentru a le îndepărta. Brusc, i se făcu frică. O pasăre țipă și se auzi un bufnet puternic, urmat de trosnetul unor crengi.

Își ridică părul umed și greu de pe ceafă și se scutură de apă. Acum, că pornise la drum, nu voia să se oprească. Voia să-și vadă fiica. Voia să vadă cum arată, voia să se uite în ochii ei și să îi zărească zâmbetul. Voia să o țină de mână, să o sărute pe obraz din nou și să o învârtă prin aer, așa cum făcea cu Hugh. Pentru câteva clipe, se lăsă copleșită de emoțiile pe care învățase până acum să le respingă. Instinctiv, știuse dintotdeauna că, dacă își îngăduia să simtă dragoste pentru fiica ei, nu va putea să-i accepte absența. Acum, când se lăsase în voia dorinței de a-și vedea fata, nevoia devenise atât de puternică încât se îndoi de suferință. Se îndreptă de spate, se șterse la ochi, inspiră adânc și se uită în jur. Nu va găsi niciodată satul în felul acesta. Amețită de valul de sânge care îi bubuia în tâmple, se așeză pe un bolovan, în ploaia care șiroia, își cuprinse umerii cu brațele și-și imagină că o îmbrățișează pe Liyoni.

Rămase așa o vreme, apoi își înăbuși un suspin și-și lăsă fetița să plece. Cu respirația aproape tăiată și durere în piept, se ridică în picioare. Timp de câteva minute nu se mișcă, dar privi picăturile mari de ploaie cum cad săltărețe pe pământ. Lăsându-și fiica în urmă, începu să urce dealul, pe drumul care ducea spre casă.

Laurence nu o văzuse sosind acasă udă leoarcă și cu ochii umflați. În ciuda oboselii, aprinsese lumânări și făcuse o baie. Deși electricitatea

oferită de generatorul lor nu era foarte stabilă în timpul furtunilor, găsise apă fierbinte și se scufundase în apa parfumată, pentru ca oboseala și durerea să se topească. Înghițise două prafuri pentru durerile de cap și se spălase pe față cu apă rece ca gheața.

Acum, când stăteau așezați să citească, după cină, lămpile cu ulei fuseseră aprinse. Adulmecă mirosul vag de fitil ars, sperând ca liniștea nopții să îi vindece rana din inimă.

– De ce-ai plecat la plimbare pe ploaie? o întrebă Laurence, turnându-și un brandy.

O scutură un fior și se temu că a răcit.

– Aveam nevoie de aer curat. Am avut umbrela cu mine.

El îi aduse pătura de pe cealaltă canapea, o înfășură bine cu ea și îi masă ceafa.

– Abia ți-ai mai revenit. Nu vreau să te îmbolnăvești din nou, iubito. Avem mare nevoie de tine.

– O să fiu bine.

Adevărul era că emoțiile o sleiseră de puteri mai rău decât ploaia. Totuși, trebuia să se poarte firesc, așa că se hotărî să citească pentru o vreme, apoi să îi scrie mamei. Fusese foarte dezamăgită când, din cauza problemelor de respirație ale tatălui ei, părinții își anulaseră călătoria mult așteptată spre Ceylon.

– Ploaia s-a oprit, dar s-a făcut noroi, nu? întrebă ea.

– O să plouă din nou, cât de curând.

Laurence se așează în fotoliul lui preferat și ridică ziarul.

Gândurile despre Liyoni amenințau să se reverse, dar Gwen se luptă cu ele din greu, încercând să-și ignore tulburarea. Se așeză confortabil pe canapea, dar nu pe cea cu blana de leopard. Nu se simțea niciodată bine să se sprijine de un animal mort. Își puse o pernă sub cap, își săltă picioarele pe un taburet tapițat și, deși hotărâse să se concentreze asupra romanului, cuvintele îi dansau prin fața ochilor.

– Ce citești? o întrebă el, întinzându-se după paharul de brandy.

– Un roman de Agatha Christie. *Misterul trenului albastru.* Abia a ieșit anul trecut, așa că sunt foarte norocoasă că am făcut rost de el. Îmi place la nebunie Agatha Christie. Descrierile sunt atât de vii, atât de impresionante, încât ai senzația că și tu ești acolo.

– Totuși, e lipsită de realism.

– E adevărat, dar mie îmi place să mă pierd în poveste. Și nu-mi plac tomurile grele din biblioteca ta. Cu excepția poeziei, desigur.

Laurence surâse larg, ridică din sprâncene și îi trimise o sărutare cu vârful degetelor.

– Mă bucur să avem și altceva în comun.

– Iubitule!

Gwen închise ochii, dar nevoia de a i se confesa lui Laurence nu dispăruse. Își închipui cum se aruncă la picioarele lui, implorându-i mila, precum una dintre eroinele din romanele pe care ea le citea cu plăcere. Dar nu, ar fi fost ridicol. Inima îi bubuia și își apăsă pieptul cu mâna, repetând cuvintele în tăcere. Nu trebuia decât să deschidă gura și să vorbească.

– Totul e în regulă? o întrebă el, observându-i neliniștea.

Ea încuviință din cap, tânjind să nu mai fie nevoită să o țină pe Liyoni un secret. Într-o singură noapte petrecută în Nuwara Eliya, schimbase iubirea vieții ei pentru un moment de beție, dar prețul fusese prea mare, îl plătea de prea mult timp și simțea că nu mai suportă. Încercă șirul de vorbe din nou. *Laurence, am dat naștere copilului altui bărbat. Un copil pe care l-am ascuns.* Nu. Suna îngrozitor, dar cum să mărturisească totul?

Când se auzi soneria, Laurence ridică din sprâncene mirat, iar ea puse cartea jos.

– Așteptăm pe cineva?

Gwen clătină din cap, ascunzându-și ușurarea care o cuprinsese brusc.

– Cine ar putea fi la ora asta?

– Habar n-am. Poate Verity și-a uitat cheia atunci când a plecat.

El se încruntă.

– Dar ușa nu e încuiată. Dacă ar fi fost Verity, ar fi intrat direct.

Auziră pașii târșâiți ai majordomului pe hol, apoi vocea unei femei. O femeie cu accent american. Țăcănitul tocurilor-cui pe parchet devenea tot mai puternic, pe măsură ce se apropia.

– Christina? șopti Gwen uluită.

– Nu mai știu alte americance. Tu?

– Dar ce caută…?

Ușa se deschise și Christina intră. Purta haine negre, ca de obicei, dar fără nicio bijuterie. Părea că se îmbrăcase în grabă și pur și simplu uitase să și le pună. Gwen se chinuia să-și revină din șoc. Laurence îi întinse zâmbind un pahar de whisky cu sifon. Femeia nu-i zâmbi deloc.

– Nu. Un whisky mare. Sec.

Gwen o privi pe Christina cum se așază pe un scaun cu spătar drept la masa de cărți. Părul ei, de obicei coafat impecabil, îi atârna acum pe umeri și Gwen zări rădăcinile nevopsite. Ceva din înfățișarea ei o făcea să pară vulnerabilă.

Christina scoase un pachet de țigări și o brichetă din geantă. Introduse țigara într-un portțigaret de argint, dar, când încercă să o aprindă, mâna îi tremură atât de rău, încât nu reuși. Laurence se apropie, îi luă bricheta și se aplecă să-i ofere un foc. Ea inspiră adânc, țigara se aprinse și femeia își lăsă capul pe spate, aruncând rotocoale de fum spre tavan.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Laurence cu o privire îngrijorată, atingându-i brațul gol.

Nu o mângâiere, doar o atingere blândă.

Christina își plecă fruntea, dar nu răspunse. Gwen observă că fața femeii, acum lipsită de orice machiaj, era incredibil de palidă și poate tocmai din această cauză părea să fie mai bătrână cu zece ani. În niciun caz o femeie de 30 de ani. Nu mai strălucea deloc. Însă Christina părea atât de încordată, încât gândul nu o liniști deloc pe Gwen.

– Mai bine să te așezi, Laurence.

Gwen și soțul ei schimbară o privire uluită.

– Foarte bine, spuse el și trase un scaun.

– Și tu, Gwen.

– Ah, sunt sigur că pe Gwen nu o interesează, dacă e vorba de afaceri. A fost bolnavă.

Christina se uită spre Gwen.

– Am auzit. Te simți mai bine acum?

– Da, mulțumesc, zise ea, iritată ușor la gândul că Laurence ar vrea să o excludă din discuție. Dar voi rămâne, dacă nu te deranjează, Laurence.

– Nicio problemă.

– Mi-e teamă că nu există o cale potrivită pentru a vă spune cele ce urmează.

Christina se opri și, cu un glas aproape gâtuit, bălmăji două, trei cuvinte. Amândoi o așteptară să-și vină în fire.

– E vorba de Verity? A pățit ceva? întrebă Laurence, brusc alarmat.

Christina clătină din cap, dar nu-și ridică ochii.

– Nu, nimic de genul acesta.

– Atunci?

Încă o pauză.

Christina se încruntă, trase adânc aer în piept și se holbă spre podea pentru alte câteva minute, timp în care lui Gwen i se înmuiară genunchii de frică. Dacă nu era vorba de Verity, atunci ce putea fi? Vești despre Fran ori poate despre Savi Ravasinghe? Probabil că era ceva foarte serios, de arăta atât de tulburată.

Christina își ridică privirea și, mușcându-și buzele, se uită când la unul, când la altul.

– Dar spune-ne odată! se răsti Laurence, bătând darabana pe suprafața mesei.

Femeia își îndreptă umerii.

– Adevărul e că s-a prăbușit Bursa de la New York.

Laurence nu vorbi, dar continuă să o privească fix, fără să se miște.

– Și ce importanță are pentru noi, Christina? se interesă Gwen, încruntându-se.

– La sfatul meu, Laurence a investit masiv în minele de cupru din Chile.

Cuta de pe fruntea lui Gwen se adânci.

– Cupru din Chile?

Un zâmbet se ivi pe buzele femeii. Dar nu unul fericit.

– Acțiunile lor nu mai valorează practic nimic. Iar mâine vor valora și mai puțin. De asta pot să te asigur.

– Atunci, vinde, spuse Gwen.

– Nu mai poți vinde nimic. Tocmai am spus. Acțiunile nu mai au nicio valoare.

Laurence se ridică în picioare, făcu un pas în lateral și își duse mâinile la spate. În tăcerea stânjenitoare care se lăsă, Gwen se abținu să pună întrebări, deși își dorea, și-l urmări pe Laurence.

– Dar cum s-a întâmplat așa ceva? întrebă el într-un târziu. Cum e posibil? Ai zis că dezvoltarea electricității și a exploatării de cupru e solidă. Ai spus că electricitatea va ajunge în toate casele. Cuprul trebuia să ne împlinească și cele mai sălbatice visuri.

– Așa stăteau lucrurile. Îți jur. Chiar așa era.

– Dar cum de s-a întâmplat așa ceva? insistă Gwen.

Christina dădu din cap.

– Totul a început cu o recoltă uriașă. Supraproducție.

– Dar nu e un lucru bun? se miră Gwen.

– Prețurile au scăzut prea mult, fermierii nu au mai putut plăti datoriile către furnizori, mâna de lucru și așa mai departe. Nu au mai făcut profitul obișnuit, așa că au fost nevoiți să scoată bani de la bancă pentru a acoperi cheltuielile.

Laurence se încruntă.

– Vrei să zici că și băncile au probleme acum?

Ea încuviință din cap.

– Și banca ta la fel?

Christina își frământă mâinile și se ridică în picioare.

– Mai mulți oameni decât ne-am așteptat au vrut să-și retragă economiile. Nicio bancă nu ține asemenea sume în depozite. Nu au mai fost suficienți bani pentru a satisface cererea.

– Eu tot nu înțeleg, spuse Gwen și se uită la Laurence. Noi n-am vrut să retragem bani, nu-i așa, Laurence?

– Nu e vorba de asta, zise el.

– Nu, este efectul indirect. Dacă nu există cash, rata dobânzii va exploda. Oamenii vor da faliment.

– Și minereul de cupru se numără printre cele mai afectate? adăugă el.

Christina încuviință dând din cap.

– Vrei să spui că dezvoltarea rapidă a electricității nu va mai avea loc?

Femeia se apropie de el și își puse mâinile pe umerii lui.

– Am acționat cu bună-credință. Se va întâmpla, îți jur, dar nu acum. Nu până când economia nu își va reveni.

– Dar ar putea dura luni întregi, spuse Laurence, privind-o direct în ochi.

Christina își plecă fruntea pentru o clipă, după care își lipi palma de obrazul lui.

– Îmi pare atât de rău, dragul meu. Va dura ani. Câți anume… nimeni nu poate ști.

– Și eu ce să fac, atunci?

Ea își lăsă mâna să cadă și păși în spate.

– Să aștepți. Nimic altceva.

– Dar mă bazam pe profiturile acelea să pun bazele noii plantații. A treia. Am semnat deja contractul.

Gwen își înghiți iritarea la vederea apropierii dintre cei doi. Christina oftă și scoase un șervețel din geantă.

– Și tu? se interesă Gwen, abia reușind să-și ascundă furia. Cu tine cum rămâne?

Christina își șterse lacrimile.

– Eu? Voi supraviețui. Oamenii ca mine întotdeauna o fac. Mă întorc în America acum. Încă o dată, îmi pare foarte rău.

– Te conduc până la ușă, spuse Gwen.

– Nu e nevoie, spuse Christina și se întoarse să plece.

Gwen îi aruncă o privire lui Laurence peste umăr.

– Dar insist să te conduc.

Laurence se așezase la măsuța pentru cărțile de joc, cu capul în mâini. Ironia scenei nu-i scăpă lui Gwen. La jocul de poker nu se pierduseră doar câțiva dolari.

Pe hol, Gwen își îndreptă umerii. Deschise ușa de la intrare și, enervată dincolo de limitele bunei-cuviințe, simți nevoia să o dea pe americancă afară în șuturi. Se abținu, dar vorbi pe un ton glacial.

– De aici înainte, Christina, să stai departe de soțul meu. Ai înțeles? S-a terminat cu sfaturile financiare și cu întâlnirile sociale.

– Mă amenințI?

– Cam așa ceva.

Christina pufni și scutură din cap.

– Tu chiar nu îl înțelegi, nu?

Când Gwen și Laurence ieșiră din casă odată cu prima rază de lumină, ea își trase strâns șalul de lână pe lângă umeri. După furtună, cărarea era plină de crengi și ramuri rupte, flori, frunze. Temperatura scăzuse, iar aerul era încă umed, așa că ploaia încă nu terminase cu ei. Se uită în față când urcară dealul, în direcția fabricii de ceai. După anunțul șocant făcut de Christina, rămăseseră treji ore la rând. Laurence băuse brandy după brandy, devenind tot mai mohorât, iar Gwen se întrebase întruna ce semnificație aveau cuvintele de despărțire ale Christinei. Cum îndrăznea să sugereze că ea nu-și înțelege soțul și ce știa Christina despre el, iar ea

nu? Niciunul dintre ei nu dormise.

În timpul plimbării, tăcerea dintre ei se prelungi. Gwen își umplu pământii cu aer curat și, copleșită de recunoștință, îi mulțumi lui Dumnezeu că nu i se confesase lui Laurence. Veștile de la Christina și adevărul despre Liyoni l-ar fi distrus definitiv. Pe la jumătatea drumului se opriră și se uitară unul la altul, căutând parcă răspunsuri sau cel puțin fiecare dorind să găsească în ochii celuilalt un licăr care să îl ajute să meargă până la capăt. Laurence își întoarse primul privirea.

Gwen se uită la masele de nori care se adunau și își simți inima grea.

– Nu știu ce va însemna asta pentru noi, spuse el.

Tăcerea se adânci și Gwen își mușcă buza, înspăimântată să dea glas propriilor griji.

El îi luă mâinile într-ale lui.

– Ai mâinile reci.

Ea încuviință și se mai plimbară puțin. În vârful pantei, se răsuciră ca să admire priveliștea. Arbuștii de un verde strălucitor, culegătoarele în sariuri portocalii, purpurii și vișinii, grădina frumos tunsă și casa lor luminoasă și spațioasă. Totul era îngrijit cu atâta dragoste. Laurence îi explicase că, dacă arbuștii nu ar fi foști tunși, s-ar fi transformat în copaci. Uitându-se la razele de soare reflectate pe suprafața lucioasă a lacului, Gwen încercă să-și imagineze cum ar fi arătat locul, dacă s-ar fi sălbăticit.

Laurence se aplecă și culese câteva crăițe portocalii de pe margine, apoi i le dădu ei.

Ea le mirosi și îi aduse aminte de casa lor și de viața lor împreună. De timpurile în care mergeau cu barca pe lac, de mușchii zănatice din lunile fierbinți, de moliile care zburau atrase de lumina lumânărilor. O viață răsunând de hohote de râs. Ascultă cu grijă și auzi fluierul din bucătărie. Sunetele lui pluteau prin fereastra deschisă.

Un vânt rece bătea printre copaci. Sub cerul tot mai întunecat, Gwen și Laurence rămaseră nemișcați, fără a-și vorbi. Când nu mai suportă, Gwen își înghiți nodul din gât și pe gură îi ieșiră cuvintele pe care nu

dorise să le rostească.

– Christina mi-a zis că nu te înțeleg. Cum adică?

– Habar n-am.

– Vorbea despre atașamentul tău față de ea sau despre plantație? Va trebui să vindem?

– Cu excepția prieteniei, nu am alte sentimente față de ea.

Făcu o pauză înainte să vorbească din nou, de data asta cu glas spart.

– Vom vinde numai peste cadavrul meu.

– Nu ne vom pierde casa?

El oftă.

– Nu. În orice caz, unde-am găsi un cumpărător? Și, chiar dacă am găsi, am lua pe ea o nimica toată.

– Și ce-o să facem?

– Nu e prima dată când suntem puși la zid. În 1900, când cererea pentru ceai nu putea să țină pasul cu producția, prețurile de la Londra au scăzut de la 8 șilingi pe jumătatea de kilogram până la 7 șilingi și chiar mai puțin. Unele plantații au dat faliment. Tata a găsit modalități noi de cultivare și a scăzut costul de producție. Dar a găsit și alte piețe în străinătate. Rusia a fost prima și, îți vine să crezi sau nu, China a fost cea de-a doua. Trei ani mai târziu, exporturile au crescut.

– Trebuie să facem din nou asta?

El ridică din umeri.

– Nu neapărat.

– Am putea încerca să reducem din cheltuieli, sugeră ea. Mai strângem cureaua.

– Asta oricum o să facem. Dacă poți face economii în gospodărie, chiar te rog.

Probabil că nu avea să conteze mai mult decât o picătură în ocean, chiar dacă ar fi redus drastic bugetul, dar acum, când cheltuielile lor chiar aveau importanță, era hotărâtă să nu-l dezamăgească pe Laurence.

– Mașina lui Verity va trebui să dispară, spuse el.

– Dar ea chiar își iubește micul ei Morris Cowley, spuse Gwen, însă numai pentru că, datorită mașinii ei albastre, Verity pleca de pe capul lor.

– N-are decât s-o iubească! O să-i reduc și pensia viageră, dar să-i dau vestea cu blândețe.

Gwen oftă din toți rărunchii.

– Planul meu să extind școala pentru copiii plantației va trebui amânat. Deocamdată mai puțin de jumătate din copii participă la ore. Am vrut să îmbunătățesc acest aspect.

În afară de sunetul pașilor lor și de cântecul păsărilor, împrejur domnea o liniște ciudată, de parcă natura ar fi așteptat cel mai mic motiv să se dezlănțuie. Deși atât de multe gânduri i se învălmășeau în cap și, își imagină ea, în mintea lui Laurence se petrecea același lucru, niciunul nu mai scoase vreun cuvânt timp de câteva minute.

– Ideea e, Gwen, că va trebui să plec, rosti el într-un târziu.

Ea înlemni.

– Chiar trebuie?

– Cred că da. Mai întâi la Londra, apoi în America. Nu are sens să ne grăbim cu acțiunile din minerit, dar trebuie să mai câștig timp ca să găsesc o altă soluție cu care să pun bazele noii plantații. Iar dacă, pe deasupra, prețul ceaiului va scădea…

– Crezi că se va întâmpla?

– Tot ce se poate. În orice caz, aș vrea să particip la următoarele licitații de la Londra, oricât ar fi ele de crunte. Am vaga senzație că ne așteaptă un drum cu hârtoape.

Parcurseră și ultimii metri până la fabrică. Vorbele lui îi dăduseră fiori pe șira spinării.

– Și cu Hugh cum rămâne?

– Încă nu a împlinit patru ani. Sunt sigur că lucrurile se vor îmbunătăți până când va veni momentul să meargă la școala pregătitoare în Anglia.

Gwen se întinse și-l sărută pe obraz.

– Trecem noi și prin asta, Laurence. Și vom fi împreună.

El nu răspunse.

– Când pleci?

– Poimâine.

– Atât de repede?

Laurence își ținu răsuflarea.

– Ești de acord, da? Pentru că tu vei rămâne stăpână peste tot. Spune-mi dacă nu te simți suficient de bine ca să te ocupi de tot. Poate s-o facă Verity în locul tău.

– Sunt destul de bine.

– Bun. Speram să spui asta. Vei ține legătura tot timpul cu Nick McGregor, desigur.

Când se îndepărtă de el, se gândi la vremea în care Hugh va împlini opt ani și va fi trimis departe. Un lucru inuman pentru un băiețel. Însă o voce din capul ei îi șopti cât e de ipocrită. Apoi se gândi la provocarea de a rămâne la conducerea gospodăriei. Se simțea bine din nou, dar asta însemna să aibă de-a face cu McGregor în mod regulat și să o țină în frâu pe cumnata ei.

Când ajunse înapoi, Verity tocmai se întorsese și își parca mașina. După ce se dădu jos, Gwen îi făcu semn să vină la ea.

– Aș vrea să stăm de vorbă, dacă ai o clipă liberă.

– Desigur. E vorba de criză? Toată lumea vorbește despre ea în Nuwara Eliya.

– Așa și trebuie. Laurence mă lasă pe mine cap de familie, în lipsa lui. Cred că ar fi mai bine să ne strângem la un loc în asemenea vremuri dificile.

– Unde se duce?

– La Londra, apoi în America.

– La naiba! Asta înseamnă că va fi plecat luni întregi.

Gwen își îndreptă umerii.

– Și tu ar trebui să te pregătești. Laurence spune că mașina ta va trebui dată. Vom folosi toți Daimlerul. McGregor, eu și tu.

– Dar nu e corect. Și oricum tu nu știi să conduci.

– Voi învăța.

– Cum?

– O să mă înveți tu. Laurence a pierdut totul din cauza crizei. Toate investițiile. Pensia ta viageră va dispărea și, dacă vrem să supraviețuim, va trebui să strângem cureaua.

Gwen o lăsă pe Verity pe aleea cu pietriș și plecă fără să mai spună nimic. Când intră în casă, afară se auzi un tunet. Întoarse capul și privi prin ușa deschisă. Ploaia răpăia pe pământ cu furie, formând mici șiroaie la suprafață. O văzu pe Verity urcându-se în mașina ei și demarând în trombă în sus, pe deal.

21

Deși nu își dăduse seama la momentul respectiv, fusese o mișcare greșită din partea lui Gwen să nu-l lase pe Laurence să-și informeze sora despre decizia lui legată de pensia viageră și de vânzarea mașinii.

Se aflau cu toții în salonul pentru pictură și se bucurau de cafea după cină, când Laurence deschise subiectul. Verity se arătă șocată, pretinzând că tocmai a obținut o slujbă de vis, să aibă grijă de cai în Nuwara Eliya. Apoi îngenunche lângă Laurence și-l înconjură cu brațele.

– Vezi tu, am nevoie de mașină, rosti ea și îl privi cu ochi umezi. Voi conduce printre herghelii toată ziua. Laurence, te rog! E o șansă unică pentru mine să dovedesc că pot. Întotdeauna ai susținut că trebuie să fac și eu ceva util și acum mă oprești.

Verity își plecă fruntea și începu să plângă, dar Laurence se desprinse din îmbrățișare și se ridică în picioare.

– Înțeleg. Nu m-am gândit că ai un serviciu.

Gwen crezu că Laurence doar se arată mai înțelegător decât era și se aștepta ca în orice clipă să o refuze pe Verity.

– La început, nu mă vor plăti, continuă Verity, ridicându-și privirea și zâmbind spre Gwen. Dar, dacă dovedesc că sunt pricepută într-o lună sau două, atunci voi primi și bani. Chiar am nevoie de pensia mea pentru încă puțin timp și poate de o mică sumă în plus ca să-mi acopăr chiria.

Se lăsă tăcerea.

– Foarte bine, spuse Laurence după o clipă. Pentru moment, îți păstrezi pensia, dar nu îți dau nimic în plus.

Se hotărâse fără să se uite deloc la Gwen. Ea scutură din cap, consternată.

– Nu, desigur, zise Verity. Mulțumesc, Laurence. Nu vei regreta decizia luată. În orice caz, acum trebuie să plec. Să ai o călătorie grozavă, dragul meu frate. Să te întorci cu saci de bani, da?

După ce tânăra ieși în cameră, zâmbindu-i lui Gwen în trecere, Laurence păru satisfăcut.

– Cred că e pe calea cea bună, nu? Puțină responsabilitate o va ajuta să crească.

Gwen își mușcă limba și păstră ceea ce ea spera că arată ca o tăcere demnă. Singurul lucru bun din toată povestea era absența lui Verity.

Laurence probabil că îi observase nemulțumirea.

– Ce s-a întâmplat? Pari ușor iritată.

Gwen își feri privirea.

– Din cauza lui Verity? Uite, nu mai fi așa supărată pe ea. Mai dă-i o șansă. Știe că nu poți s-o suferi.

Gwen își păstră calmul, dar făcu eforturi mari să-și ascundă mânia.

– Nu crezi că ar fi trebuit să discuți și cu mine, înainte de a lua această decizie?

El se încruntă.

– E sora mea.

– Iar eu sunt soția ta. Lucrurile nu mai pot merge așa. Nu sunt pregătită să-mi petrec tot restul vieții împărțindu-mi casa și chiar soțul, dacă-mi permiți să adaug, cu sora lui răsfățată și extravagantă.

Gwen ieși din cameră și puțin lipsi să-și prindă degetele în ușă, atunci când o trânti.

Două zile mai târziu, îl însoți pe Laurence în Colombo în mașina condusă de Nick McGregor. Musonul era în toi și călătoria nu se dovedi deloc una ușoară, în unele locuri, alunecările de teren aproape blocând drumul. Privi pe geam și, în ploaia care îneca peisajul de țară, ștergând culorile și înconjurând totul cu o ceață deasă, Gwen înțelese că pe ei toți îi aștepta un viitor nesigur. Nimeni nu scotea un cuvânt. Chiar dacă ar fi vrut, răpăitul zgomotos al picăturilor de apă pe plafonul mașinii i-ar fi împiedicat să audă. Gwen era foarte încordată și simțea un gol în stomac. Laurence abia dacă îi mai vorbise după ieșirea ei necontrolată, iar ea, la fel.

Călătoria dura mai mult decât ar fi trebuit, dar imediat ce trecură printre zeițele uriașe de la ușile înalte ale hotelului Galle Face și urcară cele câteva trepte spre recepția elegantă, o cortină păru să cadă peste tot ce se petrecuse. Fără să spună niciun cuvânt, amândoi știau ce urmau să facă. Băieții de bagaje le cărară valizele și, cât așteptară, Gwen se îngrijoră că tensiunea aproape palpabilă dintre ei era vizibilă și pentru restul lumii. Mai văzuse privirea aceea în ochii lui Laurence și înainte și, deși o excita, se cutremură.

Sus, după ce urcară iute scara de pe partea dreaptă până la primul etaj și înainte să despacheteze, făcură dragoste. El se purtă cu atâta ardoare, încât aproape că o lăsă fără suflare. Abia când el tremură satisfăcut la sfârșit, Gwen își dădu seama că Laurence era un bărbat care avea nevoie de sex ca să-și alunge temerile. O clipă ideea o răscoli. Atâta diferență între ei doi! Apoi însă își aminti nenumăratele clipe în care el fusese tandru. Atunci, el avea nevoie de sex ca să simtă dragostea pentru ea, dar chiar și atunci diferențele își făceau simțită prezența. Pentru că în acele clipe delicate ea avea nevoie de sex, fiindcă *deja* simțea dragostea pentru el. Închise ochii și dormi o oră. Când se trezi, ochii lui erau larg deschiși și, sprijinit într-un cot, îi privea chipul.

– Sper că nu te-am rănit, spuse el. Îmi pare rău pentru ieri. Și nu suportam ideea să mă despart de tine știindu-te supărată.

Ea dădu din cap și îi atinse obrazul cu palma.

El se ridică și se duse la fereastră. Lui Laurence îi plăceau camerele cu vedere la mare și cu balcon, așa că asta primiseră, deși Gwen le prefera pe cele cu vedere spre vasta întindere de iarbă cunoscută drept peluza Galle Face. Îi plăcea să-i vadă pe localnici plimbându-se seara pe acolo și pe copii jucându-se cu mingea.

Când norii se mai răsfirară puțin, ieșiră să inspire mirosul sărat al oceanului. Laurence se întoarse spre ea.

– Crezi că tocmai am mai făcut un copil?

Ea ridică din umeri, privind peste umărul lui, spre valul înalt ce se lovea de faleză pentru a se transforma în spumă albă. Apa tumultuoasă îi reflecta starea de neliniște și anxietatea. El o sărută pe creștet și încercă să-și ascundă îngrijorarea din glas.

– La ce te gândești? o întrebă.

– La nimic, spuse ea și își continuară plimbarea pe aleea nisipoasă de la marginea peluzei.

Cu spatele la ocean, priviră un apus de soare perfect, roșiatic. Când se întoarseră, apa devenise un lichid auriu, deși norii negri se adunau din nou încet.

– Te rog să nu-ți bați capul, Gwen! Caută ca tu și Hugh să fiți bine. Îmi fac eu destule griji pentru amândoi. Ai încredere. Vom trece noi și peste asta.

A doua zi dimineață, vremea nu era potrivită pentru a lua micul dejun pe veranda lungă a hotelului ce dădea spre peluze. Răsăritului de soare îi lipsise strălucirea, așa că Gwen și Laurence stăteau printre palmierii plantați în ghivece mari din recepția spațioasă. Gwen ascultă clinchetul ceștilor de ceai pe farfurioare și îi privi pe europenii bine hrăniți care își beau ceaiul și își ungeau pâinea prăjită cu unt, zâmbind și dând din cap fără nicio grijă. Se uită la mâncarea ei neatinsă, la oul care se coagula și la baconul uscat. Încercă o bucățică de pâine prăjită, dar nu avea niciun fel

de gust și părea că mestecă niște carton.

Își turnă ceai și îi dădu și lui Laurence o ceașcă.

Pentru o clipă se simți furioasă că el ascultase sfaturile Christinei. Niciunul dintre ceilalți cultivatori nu procedase astfel. El de ce o făcuse? De ce să se confrunte tocmai ei cu un viitor nesigur?

– A venit vremea să plec, spuse el și-și luă pălăria, ridicându-se în picioare. Nu mă îmbrățișezi de rămas-bun?

Ea sări de pe scaun, rușinată de accesul de furie, și răsturnă ceașca plină cu ceai. Un ospătar se apropie iute să curețe, iar Gwen se dădu un pas înapoi, ținându-și privirea în pământ și clipind des. Își promisese că îi va arăta lui Laurence un chip fericit și că, sub nicio formă, nu va plânge.

– Iubito? zise Laurence și ridică din sprâncene.

Întinse brațele spre ea.

Gwen abia îi observă pe oamenii care se uitau la ei și, dorindu-și din suflet ca el să nu fie nevoit să plece, se repezi în brațele lui și se agăță de el disperată. Apoi se smulseră din îmbrățișare și degetele lui îi mângâiară obrajii încet, cu multă dragoste. Inima lui Gwen se umplu de iubire, și durerea plecării lui o copleși.

– O să fim bine, nu? șopti ea.

Oare doar își închipuise ea sau Laurence își ferise privirea înainte să răspundă? Avea nevoie ca el să fie puternic. Foarte puternic. O pretenție poate prea mare, dată fiind situația lor din prezent. Nimeni nu știa cu siguranță încotro se îndreaptă lumea. Numai cu o zi în urmă, un bancher din New York se aruncase de pe acoperișul clădirii Bursei. Tânjea să-i mărturisească lui Laurence tristețea care o încerca și teama de momentul când el va pleca, dar se stăpâni.

– Bineînțeles că o să fim bine, spuse el. Să nu uiți că, indiferent de ce vei simți, există căi de supraviețuire.

Ea se încruntă și, aplecându-și capul într-o parte, făcu un pas înapoi.

– Dar sunt ele și căile corecte, Laurence?

El o apucă de bărbie.

– Poate că nu, dar a venit vremea unei schimbări.

Ea nu voi să înceapă o ceartă chiar acum, dar nu se putu împotrivi iritării bruște.

– Așadar, opinia mea nu contează?

– Nu am zis așa ceva.

– Dar ai sugerat.

El ridică din umeri.

– Pur și simplu încerc să fac lucrurile mai ușoare pentru noi.

– Pentru mine și pentru tine?

El își puse pălăria.

– Îmi pare rău, draga mea. Nu vreau să ne certăm. Și chiar trebuie să plec.

– Ai spus că eu rămân stăpâna casei.

– În mare, așa e. Dar trebuie să te lași ghidată de Nick McGregor când vine vorba de treburile plantației. Și, peste toate, amintește-și că am încredere în tine, Gwen. Sunt convins că vei lua hotărârile cele mai bune.

O îmbrățișă din nou, apoi se uită la ceas.

– Și Verity?

– Te las pe tine să te descurci cu ea.

Gwen încuviință din cap, luptându-se cu lacrimile.

Laurence porni iute înainte, apoi, cu un surâs larg, se răsuci să-i facă semn cu mâna. Lui Gwen i se înmuiară genunchii, dar reuși și ea să ridice mâna în semn de rămas-bun. După ce nu-l mai văzu, Gwen își închipui că el tocmai plecase la o mică plimbare prin grădină. Apoi umerii îi căzură. Avea să-i ducă dorul foarte mult. Îi vor lipsi felul în care respira, schimbul furiș de priviri dintre ei și căldura pe care o simțea când el o ținea în brațe.

Se certă singură. Chiar nu era momentul pentru lamentări și situația lor financiară impunea soluții extraordinare, deși i se părea uimitor ca un

lucru întâmplat în îndepărtata Americă să-i afecteze atât de profund viața, ascunsă pe mica perlă care era Ceylonul.

În recepția mare a hotelului, se uită din nou prin ușile deschise și, cu oarecare surpriză, o văzu pe Christina urcând într-unul dintre Rolls-Royce-urile ei mai mici. O parte din ea o îndemnă să alerge după Laurence să se asigure că americanca nu călătorea pe același vas cu el. Cealaltă parte o sfătui să-și păstreze calmul dacă nu voia să înrăutățească lucrurile arătându-i lui Laurence că nu are încredere în el. Inspiră adânc și hotărî să facă unele cumpărături pentru nevoile lui Hugh. Naveena tăiase cu măiestrie niște haine mai vechi ale lui Laurence pentru Hugh, dar copilul avea nevoie de creioane și de hârtie.

Puțin mai târziu, chiar înainte să treacă prin ușile clădirii luxoase din cărămidă roșie și crem, unde se găsea Cargills, o bătrână tamilă ridată și cocoșată se apropie sfioasă de ea. Vorbea iute și zâmbea larg, dezvelindu-și câțiva dinți negri cu vârfuri roșii. Femeia scuipă în palmă, după care își frecă palma de mâna lui Gwen. Apoi vorbi din nou, dar Gwen era încă foarte confuză și se uită spre arcada principală a magazinului, dorindu-și să scape cât mai repede. Când se întoarse, femeia rosti cuvântul *bani* în engleză. Gwen se uită în jos și văzu că sub braț ține un cuțit mare, sculptat pentru tăierea tufișurilor. Își vârî mâna în poșetă și îi întinse câteva monede femeii, apoi își șterse mâna de fustă ca să scape de scuipatul bătrânei.

Întâmplarea continuă să o urmărească chiar și când se uită cum lucrau câțiva meșteri la niște tuburi metalice cu aer, prin care un casier trimitea și primea bani de la un etaj superior. Cumpără creioanele și plecă.

Pe străzi domnea un aer de tristețe și zumzetul orașului se mai potolise oarecum. Încă mirosea a mirodenii, a nucă-de-cocos, a scorțișoară și a pește prăjit. Oamenii arătau mai pricăjiți și mai abătuți decât de obicei, iar standurile cu ceai păreau mai puține. Încercă să nu se lase doborâtă de provocările pe care avea Laurence să le înfrunte singur – dacă *avea* să fie singur –, dar simțea că el nu-i spusese tot. Spera doar să fie adevărat

că nu erau nevoiți să vândă plantația. Devenise căminul ei și al lui Hugh și iubeau locul din toată inima. Îi era dor de Anglia cu un fel de nostalgie aparte, dar nu-și putea închipui că va mai locui vreodată acolo. Însă cu greu recunoștea și față de sine că unul dintre motive era faptul că nu ar mai ști nimic de fiica ei și cu siguranță nu ar mai vedea-o niciodată.

În timp ce se plimbă prin bazarul chinezesc de pe strada Chatham, trecu pe lângă magazinele unor făbricuțe, pline cu mătase, pe lângă trei magazine cu ierburi și poțiuni și pe lângă alte câteva prăvălii unde se vindeau bunuri lăcuite. Pru Bertram, aflată într-o ceainărie chiar lângă vitrină, îi făcu semn cu mâna lui Gwen să intre, dar Gwen bătu în ceas și clătină din cap. Mai departe, alte magazine etalau vase de alamă singaleze și pahare cu modele delicate. În cele din urmă, se opri în fața unei bijuterii și îl zări pe McGregor bătând darabana cu degetele pe volan, așteptând în mașina parcată la câțiva metri distanță de ceasul-turn. Gwen se uită în vitrină și se opri. Privi cu și mai multă atenție. Doar nu putea să fie… Nu după atâta timp, nu? Era imposibil. Își miji privirea ca să vadă mai clar și ridică mâna să-și apere ochii de soare. Erau vreo 12, mai mult sau mai puțin asemănătoare, dar totuși… Intră cu pași hotărâți în magazin.

Bijutierul îi întinse brățara ca să o cerceteze. Șovăi când veni vorba să plătească, se răzgândi, dar nu putea permite să fie cumpărată și purtată de altcineva. Merita toți banii, se gândi ea, când întinse bancnotele și, după ce verifică închizătoarea, își prinse brățara la mână unde era în siguranță. Nedumerită de cum ar fi putut nimeri tocmai aici, începu să întoarcă pe toate părțile fiecare pandantiv, până când găsi micul templu budist al lui Fran. Poate că, în sfârșit, primise un semn de bun augur.

22

În drum spre casă, Gwen se gândi fără să vrea la Fran. Îi lipseau spiritul ei îndărătnic și felul în care părul castaniu îi flutura în vânt. Îi era dor de ochii ei albaștri și veseli și ar fi dat orice pentru șansa de a trece peste prăpastia ce se căscase între ele în Londra. Gwen simțea că pierduse ceva infinit de prețios. Nu avea nicio soră. Fran fusese sora ei și poate chiar mai mult decât atât. La urma urmei, crescuseră împreună și continuaseră să fie cele mai bune prietene până când domnul Ravasinghe apăruse în viața lor.

Voia să-și scoată din cap imaginea bărbatului, așa că, atunci când ploaia se opri, se strădui să încropească o conversație cu Nick McGregor, dar pentru că motorul vibra foarte tare, mai ales acolo unde vremea afectase rău șoseaua, nu se vădi deloc o treabă ușoară.

– Îmi pare rău că nu ne-am împăcat mereu foarte bine, spuse ea în legănatul mașinii.

– Într-adevăr, răspunse el și schimbă subiectul. Ce drumuri proaste! Au fost îmbunătățite pe parcursul anilor și uitați-vă la cum arată acum. Musonul le-a distrus din nou.

– Ce se întâmplă cu liniile de producție pe o vreme ca asta?

– Poate fi foarte greu, recunoscu McGregor. Copiii se îmbolnăvesc.

Gwen se încruntă.

– Dar credeam că le oferim îngrijiri medicale.

– E un serviciu rudimentar, doamnă Hooper. În realitate, e doar un felcer pe plantație.

– Serviciul nu e condus de doctorul Partridge?

Bărbatul izbucni în râs.

– Nu pentru tamili. E un tip singalez din Colombo. Tamilii nu îl plac deloc.

– De ce?

– Pentru că e singalez, doamnă Hooper.

Gwen oftă iritată.

– Atunci, aduceți un doctor tamil, unul care să îi înțeleagă mai bine.

– Și singalezul nostru vorbește tamila.

Femeia îl privi pieziș.

– Nu mă refeream la limbă. Vorbeam despre cultura lor.

– Mi-e teamă că nu există niciun doctor tamil disponibil. Te pomenești că următorul lucru pe care îl veți cere este să le plătim și concediul medical când nu sunt în stare să muncească.

– Ar fi o idee atât de rea? Starea de bine a oamenilor contează, nu?

– Nu înțelegeți cum gândesc localnicii, doamnă dragă. Dacă le dăm ce sugerați dumneavoastră, se vor plânge de boli imaginare și vor fi puturoși toată ziua. N-ar mai strânge nimeni ceaiul ca să fie procesat.

Gwen își dădu seama că, orice-ar spune, nu va conta. Convingerea încăpățânată a lui Nick McGregor în corectitudinea judecății sale era absolută.

– Iar acum, cu toate tăierile de costuri pe care trebuie să le fac, nu mai avem bani și pentru altceva. Nu, doamnă dragă, cel mai bine ar fi să-i lăsați pe lucrători în seama mea.

– Tăieri de costuri, domnule McGregor?

– De posturi. Va trebui să concediem 200 de angajați, dacă nu și mai mult. Câțiva deja au plecat.

Ea scutură din cap.

– N-am știut. Și ce vor face?

– Bănuiesc că se vor întoarce în India.

– Dar unii s-au născut aici. India nu e țara lor.

El se uită la ea și, pentru un moment scurt, privirile li se întâlniră.

– Asta nu e problema mea, doamnă Hooper.

Se gândi la cerșetoarea de mai devreme și se rușină. Poate că femeia era una dintre cei concediați deja.

– Mi-ar plăcea să le învăț limba.

El dădu din cap.

Timp de mai mulți kilometri de serpentine îngrozitor de strânse și urcușuri dificile domni tăcerea. Gwen se uită pe geam la straturile de ceață groasă și se gândi la Laurence. McGregor sparse primul tăcerea.

– O să vă fie dor de soțul dumneavoastră, spuse el.

Ea încuviință și ochii i se umplură de lacrimi.

– Într-adevăr, îmi va fi. Dar dumneata? Ai familie?

– Mama e încă în viață.

– Unde e?

– La Edinburgh.

– Dar nu v-ați dus niciodată acolo, cel puțin de când am venit eu.

Se uită la McGregor, dar el se mulțumi să ridice din umeri.

– Nu suntem apropiați. Armata a fost familia mea, până m-am rănit la genunchi.

– Așa l-ați cunoscut pe Laurence?

– Da, mi-a dat o slujbă aici, apoi, în timpul războiului, m-a lăsat să conduc plantația. Îmi pare rău dacă uneori par cam necioplit, dar cunosc plantația foarte bine. Am condus locul timp de patru ani și uneori e foarte dificil să ții cont de opiniile altora.

– Și nu v-ați căsătorit niciodată?

– Dacă nu vă supărați, doamnă Hooper, aș prefera să nu vorbesc

despre asta. Nu toți avem norocul să găsim partenerul de viață potrivit.

Restul călătoriei trecu foarte încet, dar reușiră să ajungă acasă până la căderea nopții. Gwen rămase uimită să vadă mașina lui Verity încă parcată afară și, când intră pe hol, auzi glasuri din salonul pentru pictură. Verity și un bărbat, se părea. Gwen se apropie cu pași mari de salon și deschise ușa larg.

Spew, ud tot, stătea în coșul de pe podea, lângă domnul Ravasinghe, care se așezase pe o canapea, părând foarte relaxat și fumând un trabuc. Șocul de a-l vedea în casa ei îi zgudui ființa și, brusc dezorientată, își dori ca el să plece.

– Domnule Ravasinghe, izbuti ea să rostească. Nu mă așteptam să vă găsesc aici.

El se ridică și făcu o plecăciune.

– Am scos câinele la plimbare. Îi place mai degrabă să se joace cu mingea.

Gwen tremura pe dinăuntru atât de mult, încât se miră că nu se vede, dar când vorbi, vocea ei rămase calmă.

– De obicei stă în camera pentru încălțăminte până se usucă.

– E vina mea, interveni Verity și zâmbi. Îmi pare rău.

Gwen se întoarse spre cumnata ei.

– Am crezut că ai plecat deja la Nuwara Eliya, Verity.

– La Nuwara Eliya? Pentru ce?

– Ca să începi noua ta slujbă.

Verity făcu un semn cu mâna, indiferentă.

– Ah, chestia aia. A căzut.

Deja iritată de imaginea Christinei în Colombo și, acum, îngrozită să-l vadă pe Savi Ravasinghe, Gwen aproape că rămase fără suflare. Depusese eforturi mari să-și revină după boală, se asigurase că viața pe plantație se desfășura bine din nou, că mesele erau servite la timp, camerele, curățate în ordinea corectă, socotelile, ajunse la zi, și totuși Verity încă reușea să o enerveze îngrozitor.

– E vreo problemă dacă Savi rămâne peste noapte aici? întrebă Verity cu un zâmbet larg. Știu că vei spune da, fiindcă i-am cerut deja unui băiat să aranjeze patul în camera de lângă mine. Ar fi prea stânjenitor să zici nu acum.

Învinsă pentru moment, Gwen nu zâmbi. Va trebui să-și aleagă bătăliile cu mare grijă. Își duse mâinile la spate și-și înfipse o unghie în palmă, apoi, calmă, replică:

– Da, desigur, domnul Ravasinghe poate să rămână. Pe mine vă rog să mă scuzați, am avut o zi lungă și obositoare. Hugh e în pat deja?

– Da. I-am dat liber Naveenei pentru seara asta și l-am dus eu la culcare. El și Wilf au cântat împreună „Be, be, oaia neagră".

Verity se uită la încheietura lui Gwen.

– Dumnezeule, nu e brățara pierdută a verișoarei tale? Cea pentru care s-a agitat atât de mult?

– Sunt surprinsă că ai recunoscut-o. Doar e o brățară ca oricare alta, nu?

– Am zărit micul templu, atâta tot. A fost aici tot timpul?

Gwen clătină din cap, observând mica pauză făcută de Verity înainte de a răspunde.

– Și unde ai găsit-o?

– Într-un magazin în Colombo.

– Dacă mă întrebi pe mine, ar trebui să fii mai atentă cu Naveena.

Gwen strânse din dinți și ieși din cameră, fără să mai scoată o vorbă. Ce tupeu avea fata asta! *Auzi, Naveena! Poate că l-oi păcăli tu pe fratele tău, Verity, dar tare mi-e teamă că tu ai luat brățara.*

A doua zi, căldura se înteți mai devreme decât de obicei și aerul proaspăt al zorilor deveni înăbușitor foarte repede. Savi Ravasinghe îi lăsase un gust amar lui Gwen și amintirile înspăimântătoare o copleșiră din nou. Inima îi bătuse cu putere toată noaptea, nu se odihnise mai deloc și, dornică să evite o întâlnire cu el înainte să plece, căută să-și facă

de lucru de la prima oră.

Deși corpul o durea de oboseală, hotărî să verifice brânza, înainte să vină arșița. Ajutorul de bucătar care preluase munca ei cât fusese bolnavă se descurcase destul de bine, dar venise vremea să se ocupe ea de tot procesul. În orice caz, îi lipsise sentimentul de mândrie pe care i-l dădea această activitate. Producea și altceva pe lângă pernele brodate.

Închise ușa laterală și se uită în curte. Observă cu satisfacție că bulbii pe care îi plantase se transformaseră în flori. Era surprinzător cât de bine creșteau unele soiuri englezești: trandafiri, garoafe și chiar mazărichea parfumată.

Hugh ieșise cu ea și împingea un cărucior de colo până colo.

– Haide, Hugh, îl strigă ea, încă nervoasă, dar străduindu-se să-și țină firea. Vrei s-o vezi pe mami cum face brânză?

– Nu. Vreau să mă joc aici cu Wilf.

– Bine, puiule. Dar să nu te apropii de copaci, da?

– Da, da, da, da, da.

Ea izbucni în râs.

– Bine, cred că am înțeles. Să vii să-i spui lui mami dacă vrei să intri în casă.

Gwen descuie ușa de la încăperea cu brânză și o lăsă întredeschisă, ca să-l audă pe Hugh, care cânta fericit. Se uită în jurul ei. Producerea brânzei avea ceva calmant și Gwen zâmbi, fericită să se afle pe teritoriul ei. Totul era la locul lui. Placa de marmură pe care amestecau laptele sclipea de curățenie, dar un iz acrișor plutea în aer și cineva lăsase fereastra deschisă. *Foarte ciudat*, se gândi ea, *noi nu lăsăm niciodată geamul deschis.*

Închise fereastra ca să oprească insectele să contamineze laptele, apoi șterse toate suprafețele ca să se asigure că sunt perfect curate. Se apropie de putina pentru laptele gras și, abia reușind să o deplaseze în lateral, observă o pată pe podea, chiar în spatele ei. Curăță și înclină putina ca să toarne porția de lapte zilnică pentru casă într-o oală mare pe care o

foloseau la încălzit. După aceea, ieși să roage un băiat de la bucătărie să o care, dar își dădu brusc seama că tăcerea domnea în curte. Era prea multă liniște.

– Hugh, unde ești? strigă ea.

Nu se auzi niciun răspuns.

Îi spuse băiatului de la bucătărie ce să facă, apoi se duse să se uite printre copacii înalți.

– Hugh, ești aici?

Niciun răspuns.

Intră din nou în casă, dar se opri în dreptul ușii. Dacă s-ar fi întors aici, i-ar fi spus. Și, analiză ea mai departe, ar fi auzit ușa. Traversă curtea și, la marginea șirului de copaci înalți, auzi un lătrat dinspre aleea din față. Hugh pesemne că plecase în pădure după unul dintre câini.

Făcu câțiva pași prin tunelul verde și, după o clipă sau două, își pierdu echilibrul când Hugh se repezi spre ea.

– E o fetiță, mami. O fetiță mare.

Gwen se așeză pe pământ și se încruntă, iar Spew și Ginger îi săriră în poală și începură să o lingă pe față. Îi alungă și se șterse cu mâneca.

– E cineva real, Hugh?

– Da. Nu se poate ridica în picioare, mami. Spew a auzit, iar eu și Ginger mă duceam după el.

– Ne-am dus după el, iubitule, spuse Gwen, ridicându-se în picioare și curățându-și fusta. Uite ce murdară sunt acum.

– Mami, haide!

– Bine. Vin să mi-o arăți, dacă spui că e reală.

Băiatul o luă de mână și o trase după el.

În timp ce mergeau, Hugh zări un vas de lut spart, care zăcea abandonat în mijlocul aleii. Se aplecă să-l ridice.

– Nu, mai bine lasă-l, îl rugă Gwen.

El se strâmbă, dar se supuse.

– E departe fetița? îl întrebă ea, ciufulindu-i părul.

– Nu, e aproape.

Gwen oftă, gândindu-se la brânza nefăcută. Acum pierdea vreme și probabil că totul avea să se dovedească doar o închipuire a lui Hugh. Însă observă un muncitor aplecat peste cineva care stătea pe pământ.

– El nu era aici, zise Hugh. Fetița era singură.

– Cred că mai bine ne-am întoarce. Acum are pe cineva care să aibă grijă de ea.

– Mami!

Hugh se strâmbă iarăși.

– Dar vreau să stau.

– Nu. Hai! spuse ea, trăgându-l de mână.

Îl strigă pe Spew, dar când se întoarseră să plece, un țipăt ascuțit îi opri. Băiatul se răsuci pe călcâie să se uite.

– Mami, trebuie să o ajuți, insistă Hugh cu o privire încăpățânată, care îi aminti de Laurence.

Uitându-se la bărbat și la copil, pricepu că fetița nu putea să stea în picioare și, de câte ori omul încerca să o salte de jos, ea țipa.

– Foarte bine. Hai să vedem ce se întâmplă.

Hugh bătu din palme.

– Ce mami cuminte! Ce mami cuminte!

Gwen zâmbi. Fiul ei repeta felul în care ea îi vorbea așa pe vremea când îl alinta „băiețelul ei cuminte“.

Hugh porni înainte alergând și așteptă la câțiva metri depărtare de bărbat, care acum se aplecase spre fetiță.

– Piciorul ei arată caraghios, strigă el, făcând ochii mari.

Bărbatul își ridică privirea spre ei și Gwen rămase surprinsă să-l recunoască pe tamilul pe care îl ajutase ea când sosise aici, cel care se rănise la picior. Judecând după chipul lui îngrijorat, era clar că și el o recunoscuse. Bărbatul dăduse de bucluc din cauza întâlnirii lor

anterioare și Gwen se gândi că bărbatul nu voia deloc ajutorul ei. Când se lăsă pe vine ca să se uite, fetița își ridică fruntea și o privi cu ochi mari, căprui, plini de lacrimi. Gwen simți că i se taie răsuflarea. Ochii copilului îi amintiră de Liyoni și, instinctiv, se întinse spre ea, mistuită de dor și cu sângele bubuindu-i în tâmple.

Se străduí totuși să alunge amintirea fiicei sale și reuși să-și vină în fire. Fata era mai mare decât Liyoni, cam în jur de opt ani, gândi ea, și era tamilă, nu singaleză, cu o piele și mai închisă la culoare. Laba piciorului era poziționată într-un unghi ciudat, avea glezna umflată, iar hainele îi erau umede. La început, Gwen crezu că fetița făcuse pe ea, dar când mirosi, își dădu seama că e lapte.

– Du-te și adu vasul pe care l-am văzut. Vasul spart de pe alee.

Când băiatul se întoarse cărând cele două bucăți, fetița se dădu înapoi și vorbi în tamilă.

– Îi pare rău, mami.

– Înțelegi ce spune?

– Da, mami. Îi ascult pe băieții din casă în fiecare zi.

Gwen rămase surprinsă. Ea vorbea foarte prost tamila și, deși știa că Hugh vorbește singaleză, nu-și dăduse seama că prinsese și tamila.

– Întreab-o de ce îi pare rău.

Hugh rosti câteva cuvinte și fetița răspunse ceva, apoi izbucni în lacrimi.

– Nu vrea să zică.

– Nu-i nimic. Aleargă la bucătărie și spune-le că mami are nevoie de doi băieți. Înțelegi?

– Da, mami.

– Și vino cu ei aici repede. Spune-le că e o urgență.

– Ce e aia urgență?

– Ce se întâmplă aici, puiule? Acum grăbește-te!

Bărbatul încercă s-o ridice pe fată din nou, dar când copila țipă de durere, Gwen scutură din cap și el se dădu bătut. Se uită înapoi, în

direcția liniilor de producție, și gesticulă într-acolo, părând nerăbdător să plece, dar ea nu-l putea lăsa să o ia pe fată în starea aceea.

Câteva minute mai târziu, Hugh se întoarse cu doi băieți de la bucătărie. Aceștia îi vorbiră repede bărbatului în tamilă și el le replică cu aceeași rapiditate.

– Ce spun?

– Vorbesc prea repede, mami.

Gwen le arătă că trebuie să salte fetița și ei se supuseră, unul ținând-o de brațe, iar celălalt de picioare. Porniră în direcția liniilor de producție, iar fata începu să se vaite.

Gwen le porunci să se oprească și arătă înapoi spre casă.

Băieții schimbară o privire îngrijorată.

– Spre casă, acum, spuse ea în ceea ce spera că sună cât de cât a tamilă și Hugh repetă, împingându-și pieptul în afară și încercând să se poarte ca un stăpân.

Gwen îi conduse spre încăperea pentru încălțăminte, eliberă masa și le arătă să o așeze pe fetiță acolo. Bărbatul venise și el și acum se mișca de pe un picior pe altul.

Gwen trase un scaun.

– Hugh, spune-i omului să se așeze. Mă duc să-i dau telefon doctorului.

Majordomul auzise agitația și apăru în ușă, însoțit de un servitor, dar se retrase la vederea celuilalt bărbat.

– Ăștia n-ar trebui să fie aici, doamnă. Au un felcer, sus, unde e ceaiul. Trebuie să sunați la fabrică.

– Îl voi suna pe doctor, repetă ea și porni cu pași mari pe hol, lăsându-l pe majordom cu gura căscată.

Din fericire, John Partridge se afla în cabinetul său de lângă Hatton și nu îi luă mult timp până apăru. Gwen răspunse la ușa din față și el intră pufăind din greu și mirosind a tutun de pipă.

– Am venit cât de repede am putut. Un copil rănit, ați spus.

– Da. E în încăperea pentru încălțăminte.

– Serios?

– Nu am vrut s-o mișc mai mult decât era necesar. Cred că și-a fracturat glezna.

Când doctorul intră în cameră, ea îl auzi pufnind ușor.

– N-ai spus că e vorba de un copil tamil.

– Contează?

El ridică din umeri.

– Pentru mine și pentru tine, poate că nu, dar…

– Mi-au spus că există un felcer care se ocupă de urgențe, dar m-am gândit că fata are nevoie de un doctor adevărat.

O ținu pe fetiță de mână, cât John o examină.

– Ai dreptate, spuse el și se îndreptă de spate. Dacă s-ar fi vindecat fără ca oasele să fie bine așezate, ar fi rămas șchioapă pentru tot restul vieții.

Gwen răsuflă ușurată. Nu voia să admită că tânjea după Liyoni și nici nu voia să creadă că se îngrijea de fetiță numai din cauza asta.

– Aveți ghips în casă?

Ea încuviință și porunci unui băiat să-l aducă.

– Laurence și Hugh fac modelaje cu el.

Doctorul examină din nou fetița și o bătu ușurel pe mână, înainte de a-i vorbi în limba ei.

– N-am știut că și tu le vorbești limba atât de bine.

– Am lucrat în India înainte de a veni aici și am prins bine tamila acolo.

– Mi-e rușine să spun că eu n-o vorbesc mai deloc. Angajații casei mi se adresează mereu în engleză și nu prea am ocazia să exersez. Te superi dacă îi spui tatălui ce urmează să facem? Presupun că el e tatăl, nu?

Doctorul rosti câteva cuvinte și bărbatul încuviință din cap. Se uită din nou spre Gwen.

– El e tatăl și vrea să o ia acasă acum. Are o slujbă. Taie buruienile și își face griji că va da de necaz pentru că a adus copilul aici. Are dreptate, lui

McGregor nu îi va plăcea deloc.

– La naiba cu McGregor! E doar o fetiță. Uită-te la fața ei. Spune-i tatălui că, mai întâi, trebuie să îi fixezi glezna.

– Foarte bine. Nu ar trebui să se miște cel puțin o zi.

– În cazul acesta, insist să rămână aici până se va simți suficient de bine ca să fie mutată. Vom aranja două paturi de campanie aici și tatăl poate rămâne și el.

– Gwen, ar fi de preferat ca bărbatul să se întoarcă la muncă. Nu e deloc bine să lipsească fără o explicație. Nu numai că îi vor tăia din salariu, dar există pericolul să-și piardă și slujba.

Gwen cugetă pentru o clipă.

– McGregor mi-a spus că multe slujbe vor fi tăiate.

– Cu atât mai mult. Suntem de acord? Îi spun că poate să plece.

Gwen încuviință și doctorul îi explică situația bărbatului. Acesta dădu din cap și strânse mâna fiicei lui, dar când se întoarse și ieși din cameră, chipul fetiței se schimonosi de durere.

John Partridge se uită la Gwen și se înroși puțin.

– Mi-e teamă că n-am izbutit să dau de capăt neînțelegerii cu rețeta ta. Îmi pare atât de rău. Nu am mai făcut niciodată o asemenea greșeală.

– Nu mai contează acum.

– Mi-am făcut griji. Am prescris asemenea cantități numai pentru persoanele cu boli terminale.

– Nu s-a întâmplat nimic grav, după cum vezi, sunt sănătoasă tun. Te las să-ți faci treaba, John. Vino cu mine, Hugh!

– Dar vreau să mă uit.

– Nu. Vii cu mine acum.

Puțin mai târziu, tresări din somnul de dinainte de prânz când îi auzi pe Verity și pe Savi Ravasinghe întorcându-se de la o plimbare în jurul lacului. Se ridică în picioare și își surprinse reflexia în geam, alături de

umbra unei fetițe, chiar în spatele ei.

– Liyoni, șopti ea.

Se răsuci brusc. Nimic. Doar o rază de lumină ce-i jucase feste.

Sperase din toată inima că Verity și Savi Ravasinghe plecaseră deja și abia reuși să se uite spre bărbat când acesta intră în cameră.

– Am auzit că am ratat toată drama de dimineață, spuse Verity, întinzându-se pe canapea. Așază-te, Savi, mă simt nervoasă când oamenii stau în picioare.

– Chiar trebuie să plec, zise el cu un zâmbet de scuză.

Verity se bosumflă.

– Nu pleci decât dacă te duc eu cu mașina.

Gwen își ascunse angoasa și se pregăti să facă față minutelor următoare cu conversații banale.

– Sunt sigură că domnul Ravasinghe abia așteaptă să se întoarcă la treaba lui. La ce portret mai lucrați în prezent?

– Am fost plecat în Anglia. Am avut o comandă acolo.

– Sper că a fost vorba de cineva foarte important. V-ați întâlnit adesea cu verișoara mea?

El zâmbi încă o dată și își înclină fruntea.

– De câteva ori, da.

Gwen încercă să pară calmă. Se gândi din nou cât de atrăgător părea el pentru femeile singure. Chipeș, fermecător și, desigur, foarte talentat. Femeile apreciau asta la un bărbat, la fel cum îi apreciau simțul umorului. Îi admiră pielea, de un arămiu atât de frumos, ici și colo cu o nuanță de șofran, dar își aminti brusc de oroarea care probabil se întâmplase. O copleși un val de mânie atât de intensă, de parcă ar fi fost atacată fizic. Își încleștă pumnii și se întoarse cu spatele. Simțea că o gheară îi strânge inima.

– De fapt, chiar pe verișoara ta a pictat-o, spuse Verity zâmbind. Nu e fabulos? Sunt surprinsă că nu ți-a zis.

Gwen înghiți în sec. Fran nu-i spusese.

– Ai auzit ce am spus, Gwen?

Se întoarse cu fața spre el.

– Grozav, domnule Ravasinghe! Abia aștept să îl văd când mă voi duce din nou în Anglia. Am atât de multe de făcut, încât abia am timp să mai țin legătura cu lumea.

– Cum ar fi salvarea copiilor tamili. La asta te referi, Gwen?

Verity vorbise cu un aer inocent, ridică din sprâncene și apoi zâmbi spre Savi, ca și cum i-ar fi comunicat un lucru pe care Gwen nu ar fi trebuit să-l înțeleagă.

Gwen simți cum ceva plesnește în ea. Nu-i mai păsa deja că tremură și ceilalți doi pot observa.

– Nu m-am referit neapărat la asta. M-am referit la faptul că sunt soția lui Laurence, că am grijă de Hugh și de gospodărie, mai ales acum când suntem nevoiți să fim atenți cu cheltuielile. Țin contabilitatea casei, Verity. Doar știi și tu. Și a tuturor banilor care au dispărut. Mă întrebam, de fapt, dacă n-ai putea aduce puțină lumină în această privință.

Cel puțin cumnata ei avu decența de a se înroși înainte să-și ferească privirea.

– Domnule Ravasinghe, Verity vă va conduce acum la stație.

– Am o problemă. La ora asta nu sunt trenuri.

– Atunci, vă duce Verity cu mașina până la Nuwara Eliya.

– Gwen, serios…

– Și ca să evităm orice confuzie, am spus să plecați chiar acum.

Le întoarse spatele și porni cu pași mari spre fereastră, atât de încordată, încât avu senzația că va plesni în două. Urmări un bâtlan care zbura la joasă înălțime, chiar deasupra stratului de ceață albă de deasupra lacului, și ascultă cu atenție până când cei doi plecară. Când roțile scârțâiră pe pietriș, închise ochii și inspiră adânc de câteva ori, ușurarea încălzindu-i pielea și relaxându-i mușchii. Se simțea într-un echilibru precar, viața însăși se zguduia din interior și nu avea nici cea mai mică idee unde se va afla când totul se va liniști. Nu știa dacă va mai

fi în stare să stea în picioare. Știa doar că Laurence nu se găsea prin preajmă și că fronturile de luptă fuseseră delimitate cu precizie.

23

A doua zi era Poya, o sărbătorare budistă care avea loc la fiecare lună plină și, datorită liniștii, Gwen dormi mai mult decât de obicei. Laurence le dădea întotdeauna liber angajaților, ca ei să meargă la templu să se roage. Pentru credincioșii practicanți era zi de post sau *uposatha*. Pentru ceilalți, însemna că prăvăliile și magazinele sunt închise, iar vânzarea de alcool și de carne, interzisă.

Cei mai mulți lucrători erau tamili, prin urmare și hinduși, dar o parte din personal, precum Naveena și majordomul, erau singalezi budiști. Laurence descoperise că relațiile se îmbunătățiseră dacă plantația se închidea de fiecare dată când venea luna plină. Și, desigur, și de sărbătoarea hindusă a recoltei. Însemna mai puțină ceartă între lucrători și toată lumea se odihnea mai mult.

Pentru început, Gwen se duse să vadă ce face fetița, împreună cu Hugh și cu Ginger lipită de picioarele lor. Hugh ținea sub braț ursul lui preferat și, imediat ce intră în încăpere, îi întinse o mașinuță de jucărie. Copila o răsuci pe toate părțile, îi învârti roțile și surâse cu gura până la urechi.

– Îi place, mami.

– Cred că da. Foarte bine. A fost frumos din partea ta să-i aduci o jucărie.

Gwen nu continuă, dar putea să jure că fetița nu avea probabil nicio

jucărie numai a ei.

– Am vrut s-o fac fericită.

– Foarte bine.

– Am adus și ursul. Și l-am întrebat și pe Wilf, dar el n-a vrut să vină.

– De ce nu?

Hugh ridică din umeri în felul caraghios al celor mici, când încearcă să se poarte ca un adult.

Gwen îi privi lung pe cei doi copii.

– Am puțină treabă. Vrei să te joci în camera mea?

– Nu, mami. Vreau să stau cu Anandi.

– Poți să stai, dar să nu îi ceri să se miște. O să las ușa deschisă, ca să vă aud. Să fii cuminte.

– Mami, numele ei înseamnă *persoană fericită.* Mi-a zis ieri.

– Mă bucur să văd că vă înțelegeți atât de bine. Acum să nu uiți…

– Știu. Să fiu băiat cuminte.

Gwen zâmbi și îl îmbrățișă pe Hugh înainte de a ieși din cameră.

Pe hol, ascultă cum fiul ei pălăvrăgește în tamilă cu fetița, după care amândoi izbucniră în râs. *E un băiat bun,* se gândi ea, când intră în dormitor ca să se ocupe de corespondență.

După aproape o oră, zgomotul unor glasuri ridicate îi tulbură tihna. Recunoscu accentul scoțian al lui McGregor și își dădu seama că nu ar fi trebuit să-i lase pe copii singuri. Se repezi spre încăperea unde țineau încălțămintea.

Ușa spre curte era deschisă și de acolo păreau să vină țipetele. Când îl zări pe McGregor arătându-i pumnul unei femei în sari portocaliu, Gwen inspiră adânc și cercetă camera. Într-un colț, Hugh stătea în fund, cu genunchii la gură și brațele înfășurate în jurul lor. Avea obrajii roși și își mușca buza de jos, încercând din răsputeri să nu plângă. Fata stătea în capul oaselor, iar lacrimile i se înnodau în bărbie, picurându-i în palmele

deschise, de parcă le-ar fi ținut așa special ca să le prindă.

McGregor probabil că o auzise venind, fiindcă se întoarse spre ea. Era vânăt de furie.

– Ce naiba se întâmplă aici, doamnă Hooper? Imediat ce soțul dumneavoastră a plecat, aduceți copilul unui lucrător în casă. Ce-ați avut în cap?

Gwen rămase surprinsă să o vadă și pe Verity intrând și ghemuindu-se lângă Hugh.

– N-am știut că te-ai întors, spuse Gwen, ignorându-l pe McGregor.

Probabil că Verity abia așteptase să-i dea de veste bărbatului. Gwen se spropie de Hugh. Se aplecă spre el și îi ciufuli părul.

– Te simți bine, puiule?

El încuviință, dar nu scoase un cuvânt. Inspirând adânc, Gwen se îndreptă de spate, făcu un pas spre bărbat și își încrucișă brațele.

– I-ați speriat pe copii, domnule McGregor. Uitați-vă la fețele lor! Nu aveți nicio scuză.

El pufni și Gwen observă că își ținea pumnii încleștați.

– Nici dumneavoastră nu aveți scuză că vă amestecați din nou cu lucrătorii de pe plantație. Mi-am dat toată silința să vă ajut, v-am dat grădinari, am făcut tot posibilul să nu vă împiedic să produceți brânză și dumneavoastră așa mă răsplătiți.

Gwen se încordă.

– Să vă răsplătesc? Dar nu are nicio legătură. Nici cu dumneata, nici cu nimeni altcineva. Vorbim de o fetiță care și-a rupt glezna. Până și doctorul a spus că ar fi rămas șchioapă, dacă nu aș fi trimis după el repede.

– Tamilii nu îl cheamă pe doctorul Partridge.

Gwen tresări.

– Pentru Dumnezeu, auziți ce spuneți? E doar o copilă.

– Există vreun motiv pentru care vă pasă de această fată?

Gwen îl fixă cu privirea.

– Știți cine e tatăl ei?

– L-am recunoscut, dacă la asta vă referiți.

– Este unul dintre principalii agitatori de pe plantație. Poate vă amintiți că s-a înțepat special cu un cui și apoi a pretins un salariu pentru care nu muncise. Probabil că el i-a rupt glezna fetiței.

Gwen tremura de mânie și de teamă.

– Nu, domnule McGregor, nu el i-a rupt glezna. Fetița a căzut de pe fereastra camerei unde se face brânza.

– De unde știți asta?

Ea îi susținu privirea, dorindu-și să-și fi ținut gura.

– Ce-ar fi să ne concentrăm pe ce e mai important? Să ducem copila acasă în siguranță?

– Ce căuta în camera cu brânza? Lucrătorii nu au voie să vină aici. Doar știți asta.

Gwen se înroși până în vârful urechilor.

– Mai bine nu-i spui, se auzi Hugh.

McGregor se uită în cameră și vorbi cu un glas rece.

– Ce să nu-mi spună? Ce căuta pe fereastră?

– Eu…

Se lăsă o tăcere tensionată.

– Cred că venise pentru niște lapte.

– Mami! strigă Hugh.

– Venise pentru niște lapte! Stați puțin… Adică venise ca să fure?

Gwen privi peste capul lui și se simți îngrozitor.

– Nu am văzut-o. Avea lapte pe haine, fereastra fusese lăsată deschisă și am găsit lapte vărsat pe podeaua încăperii.

Hugh veni afară și se lipi de ea. Își strecură mâna într-a ei.

– A luat lapte pentru frățiorul ei, explică el. El e bolnav și ea credea că o să-l facă bine. Îi pare foarte rău.

McGregor se strâmbă.

– Sigur îi va părea rău. Și tatălui ei la fel. Fără îndoială că el a pus-o. Tatăl va fi biciuit și nu va primi bani pentru o zi de lucru. Nu voi permite lucrătorilor mei să fure din casă.

Gwen căscă gura îngrozită. Bărbatul părea să nu aibă niciun fel de milă pentru suferința umană.

– McGregor, vă rog. E vorba doar de niște lapte.

– Nu, doamnă Hooper. Dacă îi lăsăm nepedepsiți, toți ceilalți vor încerca același lucru. Aș vrea să adaug că nu pricep deloc de ce sunteți atât de interesată de soarta acestei fetițe. Să nu uităm că sunt multe ca ea. Trebuie să îi conducem cu fermitate. Dacă nu, apare haosul.

– Dar…

El își ridică mâna.

– Nu mai am nimic de zis.

– Are dreptate, interveni Verity. Acum nu îi mai biciuim așa de mult ca înainte, dar din când în când e necesar să le reamintim lucrătorilor cine e stăpânul.

Gwen se sili să-și controleze vocea.

– Dar au drepturi, nu?

Verity ridică din umeri.

– Ceva de genul ăsta. Salariul minim a ridicat salariile lucrătorilor de pe plantație și prețurile la orezul subvenționat e stabilit prin lege, dar cam atât. Îți amintesc că noi le dădeam orezul la preț fix încă de acum trei ani. Laurence a fost întotdeauna corect cu ei.

– Știu.

– Dar nu există nimic care să împiedice biciuirea.

Femeia din curte, care rămăsese în spate în timpul discuției, vorbi din nou și Gwen se apropie de ea. Îi observă părul pieptănat cu cărare pe mijloc, nările late, pomeții ascuțiți și cerceii de aur ce atârnau de lobii lungi ai urechilor. Sub sariul portocaliu, avea o bluză de bumbac curată. Părea că se îmbrăcase special așa ca să vină aici.

– Ce spune, Hugh?

– Și-a pus hainele ei cele mai bune și a venit să o ia pe Anandi acasă.

– Spune-i să plece. E prea departe pentru ca fetița să sară într-un picior până acolo. Eu și Verity o vom aduce cu mașina. Își poate ține piciorul sus pe bancheta din spate.

Se uită spre Verity, care o privea nedumerită.

– Verity?

– Păi, în regulă.

Și-au petrecut seara în tăcere. Nu s-a mai discutat despre vizita lui Savi Ravasinghe, deși Gwen era foarte nefericită, parte din cauza asta, parte din cauza incidentului cu McGregor. Bănuise că Verity îi povestise ce se petrece, fiindcă altfel nu era niciun motiv pentru ca el să apară aici într-o zi de Poya. Nu era foarte frig afară, dar focul ardea liniștit. Verity se ocupase el, având în vedere că servitorii erau liberi. Gwen pregăti o masă simplă cu pâine cu ouă, urmată de clătite dulci umplute cu nucă-de-cocos și fructe.

Lăsă draperiile trase și privi lumina lunii strălucind pe suprafața lacului. Luciul lui fin, de un albastru-argintiu, îi aminti de spiritele de la Owl Tree și de micul iaz artificial din vârful dealului de lângă casa ei. Când era lună plină, strălucea la fel și mereu crezuse că, noaptea, Owl Tree îți trezește un sentiment straniu, parcă venit din altă lume.

– Mami, uite, mănânc morcovii, spuse Hugh. La fel și Wilf.

Gwen privi spre farfuria lui.

– Nu sunt morcovi, iubitule, ci portocale.

– Portocalele nu te fac să vezi prin întuneric?

Gwen izbucni în râs.

– Nu, dar sunt bune pentru tine. Toate fructele sunt bune.

– Vreți să vă cânt? întrebă Verity, ridicându-se de pe scaun.

În timp ce Verity cântă la pian, Hugh îngână marșuri militare, inventând cuvintele, atunci când nu știa versurile. Din fericire, uitase

doar câteva dintre ele. O îndemnă și pe Gwen să fredoneze, implorând-o din ochi, dar ea refuză clătinând din cap, pretinzând că e obosită, deși în realitate o durea pur și simplu inima.

După ce îl duse la culcare pe Hugh, Gwen se ghemui lângă foc și învârti jarul cu vătraiul. Verity se lăsă pe spătarul canapelei acoperite cu piele de leopard.

– Îmi place sărbătoarea lunii pline.

Gwen nu avea niciun chef să vorbească, dar cumnata ei se străduia să fie prietenoasă și se văzu obligată să încerce și ea.

– Da, îmi place să mă descurc singură. Mă rog doar să nu pierdem plantația. Oricum e mare păcat că domnul McGregor va trebui să concedieze așa de mulți lucrători.

– Ah, deja a făcut-o. Nu știai?

– Serios?

– Da, alaltăieri.

– Și ție ți-a spus, dar mie, nu?

– Nu te ambala. Probabil că ți-ar fi zis, dacă ai fi întrebat.

Gwen încuviință, dar nu era atât de sigură.

Pentru că se simțise foarte deprimată, Gwen stătuse în pat după-amiază, cât dormise Hugh, așa că încă avea un subiect pe care nu îl analizase cum trebuie. Nu știa dacă McGregor își pusese în practică amenințarea de a-l biciui pe bărbat și încercă să-și imagineze cum ar fi procedat Laurence, dacă ar fi fost aici. L-ar fi lăsat pe McGregor să-și vadă de treaba lui sau ar fi intervenit? Din câte știa, pe plantație nu mai fusese nimeni biciuit de când se afla ea aici.

Își frecă puțin ceafa, dar tensiunea nu dispăru.

– Știi cumva dacă McGregor și-a pus în practică amenințarea? întrebă ea în cele din urmă. Omul a fost biciuit?

– Da, a fost.

Gwen gemu.

– N-a fost deloc plăcut. A obligat-o pe soția lui să privească.

Gwen se uită la Verity, încercând să priceapă cele auzite.

– Doar n-ai văzut și tu?

Verity dădu din cap.

– Femeia s-a lăsat pe vine și a scos un sunet îngrozitor. Parcă era un animal.

– Dumnezeule ! Ai fost acolo? Unde s-a întâmplat?

– La fabrică. Haide. Nu te mai gândi. Jucăm niște cărți?

Gwen își mușcă limba ca să nu izbucnească în lacrimi. Se simțea distrusă.

Câteva ore mai târziu, întinsă în pat, Gwen nu-și putea scoate din minte imaginea omului biciuit. Se întoarse pe o parte. Umbrele jucau pe pereții dormitorului. Oare o ajutase pe copilă numai datorită lui Liyoni? Copleșită de gânduri, tânjea după brațele lui Laurence.

De afară se auzi un sunet ciudat, un zgomot înăbușit, nu suficient de tare ca să-și dea seama de unde vine. Se duse în odaia copiilor la Hugh, dar acesta adormise rapid. La fel și Naveena. Gwen ascultă sforăiturile blânde ale bătrânei ayah și își spuse că Hugh are nevoie de un alt dormitor. Nu mai era bebeluș, avea nevoie de spațiu pentru colecția lui tot mai mare de jucării și de un mic birou pe care să își facă desenele lui cu dinozauri. Întoarsă în cameră, deschise obloanele și se uită afară.

La început, nu văzu nimic nelalocul lui, dar pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu lumina lunii, întrezări un șir de luminițe, mult prea îndepărtate pentru a înțelege ce sunt. Nu mai pierdu vremea și presupuse că luminițele au legătură cu sărbătoarea, așa că trase și încuie obloanele, dar lăsă geamul întredeschis.

Probabil că adormise deja, fiindcă atunci când se trezi zgomotul era mai puternic. Sunetul slab al unor incantații. Vocile murmurau ritmic, parcă îngânând o melodie. Părea magic și, deși se auzea destul de aproape, nu i se făcu frică. Gândindu-se că e vreun ritual al sărbătorii, se hotărî să arunce o privire dacă tot se trezise. Probabil că nu era nimic.

Poate că sunetul plutise adus de adierea vântului.

Deschise obloanele și făcu ochii mari când observă zeci de oameni mărșăluind pe aleea de lângă lac. Siluetele întunecate păreau fantomatice în lumina lunii, dar mirosul de fum și de petrol ce venea de la torțele aprinse și poate izul de smoală o îngrijorară. Închise iute fereastra, alergă să închidă geamurile din camera lui Hugh și o trezi pe Naveena.

– Du-l pe Hugh sus în camera stăpânului, te rog, și trezește-o pe Verity.

Fugi pe coridor și intră în salonul pentru pictură, unde încremeni. Prin ferestre se vedea grădina albastră precum cerneala. Dincolo de ea, fumul și flăcările galbene ale unor torțe luminau fețele oamenilor care se deplasau în grupuri. Lacul căpătase la suprafață o nuanță maronie. Când i se păru că oamenii trecură de casă, răsuflă ușurată și se repezi să tragă draperiile. Chiar atunci, un om apăru în fața ei, dincolo de geam și, cu o săritură, bărbatul își apropie fața de a ei la doar câțiva centimetri. O privea cu furie, avea ochii holbați și un chip cu piele lucioasă, închisă la culoare. Doar cu un acoperământ în zona șoldurilor și cu părul lung și zbârlit părea o reîncarnare vie a măștii pe care Laurence i-o dăduse Christinei.

Când își ridică pumnul la ea, Gwen înlemni, prea îngrozită ca să se miște, deși inima îi bătea ca niciodată. Nu mai rezistă să se uite la el și, cu degete tremurânde, trase draperia ca să nu-l mai vadă. Nu știa dacă mai sunt și alții ca el, gata să împresoare casa. Și dacă ar fi fost așa, ce-ar fi putut să facă? Îi veni rău la gândul că Hugh putea fi rănit și alergă să ia pușca lui Laurence din dulapul pentru arme.

Frica pusese stăpânire pe ea și nu mai reușea să gândească limpede. Nu avea cum să-l anunțe pe McGregor că zeci de localnici cu torțe păreau că se îndreaptă spre casa lui. Își lipi arma de coaste, de parcă ar fi vrut să se lupte cu panica, apoi urcă scările în goană spre camera lui Laurence, unde Verity, Naveena și Hugh se uitau pe fereastră.

– Uite, mami. Au trecut pe lângă noi. Nu vin aici.

Gwen deschise fereastra și duse pușca la ochi. Privi pentru o clipă cum oamenii continuă să treacă pe lângă casă. Unu sau doi se întoarseră ca să-i arunce priviri mânioase. Un bărbat își agită torța în aer.

– Doamne sfinte, sper ca McGregor să nu pățească nimic.

– Probabil că zgomotul l-a trezit deja și Nick McGregor știe cum să aibă grijă de el, spuse Verity. Hugh, îndepărtează-te de fereastră, te rog.

Brusc se auzi o împușcătură. Apoi alta. Un țipăt înfiorător umplu aerul.

– Dumnezeule, trage în ei! strigă Gwen.

Hugh sări și se ascunse în brațele mamei sale, iar Gwen îi dădu pușca lui Verity.

– Stinge lumina! Nu vreau să ne vadă.

– Ne-au văzut deja, spuse Verity. În orice caz, nu trage spre ei. Trage în aer ca să-i sperie.

– Dar dacă nimerește pe cineva?

– Chiar dacă nimerește unu sau doi, va fi accidental. Trebuie să-i împrăștie cumva. Uite, funcționează.

Deși foarte speriată, lui Gwen i se făcu milă de oameni și se temu că McGregor va porni pe urmele lor. Sărăcia îngrozitoare a lucrătorilor o mișca până la lacrimi, însă îi dădea dreptate lui Verity. Erau prea săraci și prea mărunți ca să conteze.

Privi spre bungalow-ul lui McGregor unde se desfășura o scenă confuză. Bărbații, precum albinele alungate cu fum dintr-un stup, se împrăștiau care încotro. Unii se întorseseră și încercau să fugă. Câteva torțe încă mai ardeau, altele sfârâiau încet în lacul unde fuseseră aruncate, iar în aer plutea un miros acru, neplăcut. Câteva flăcări încă dansau în noaptea întunecată, dar, indiferent de ce se întâmplase, Gwen băgă de seamă, ușurată, că oamenii o apucau pe lângă lac și niciunul nu părea dornic să se mai apropie de casă. Se rugă încet ca nimeni să nu fi fost omorât.

În acel moment, Verity, încă aplecată pe fereastră cu pușca în mână,

trase în aer. Zgomotul o înspăimântă de moarte pe Gwen.

– De ce-ai făcut asta, Verity?

– Vreau să știe că, chiar dacă Laurence nu e aici, putem să tragem și noi cu pușca.

Gwen se apropie de fereastră și rămase privind până când nu mai văzu nimic.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem în pat, spuse ea, într-un târziu. Eu rămân aici cu Hugh. Naveena, mergi în camera liberă de lângă noi. Noapte bună tuturor!

– Nu cred că s-a terminat încă, se opuse Verity. Pot să rămân aici cu voi, te rog? Să mă asigur că Hugh n-o să pățească nimic?

Gwen cugetă pentru o clipă. Poate că ar fi mai bine să stea împreună.

– Țin eu pușca, spuse ea dar, deși ar fi făcut orice să-și apere fiul, gândul de a îndrepta arma spre o altă ființă umană ca s-o omoare îi îngheță sângele în vene.

După ce Hugh adormi, Gwen îi atinse obrăjorul fin, apoi se întinse în pat, zgâindu-se în gol prin întuneric, cu mintea plină de gânduri. Nu se simțea deloc bine cu Hugh între ea și Verity și se întrebă cum să-i povestească lui Laurence de ce erau bărbații atât de mânioși și de răzbunători. Probabil din cauza biciuirii, dar McGregor ar fi putut muri. Ei toți ar fi putut muri.

Chiar înainte de ivirea zorilor, se săltă în capul oaselor. Verity era la ușă, înfășurată într-o pătură și vorbind cu Naveena în șoaptă. Ținea o lumânare în mână și pușca în cealaltă. Se întoarse când o auzi pe Gwen dându-se jos din pat. Îi dădu lumânarea Naveenei și își duse degetul la buze, apoi deschise ușa pentru Gwen.

– Iute! Nu-l trezi pe Hugh. Ia-ți halatul lui Laurence.

Gwen se supuse și ieși pe palier, închizând ușa în urma ei.

– Vino, rosti Verity oarecum surescitată.

– Ce se petrece? De ce miroase mai rău decât înainte?

– Vei vedea.

Naveena le conduse pe palier, apoi coborî scările, parcurse coridorul și ajunse la încăperea pentru încălțăminte, luminându-și drumul cu o singură lumânare. Gwen auzi pocniturile și pârâiturile înainte să vadă focul. Prin fereastra camerei, întrezări cerul portocaliu.

Panicată, își croi drum pe lângă Verity și Naveena ca să descuie ușa laterală ce dădea spre curte. Își duse mâna la gât când fumul albastru se năpusti spre ea din partea stângă a clădirii de lângă corpul principal al casei. Era atât de mult fum, încât nu-și dădea seama ce anume arde. Se auzi un huruit urmat de un trosnet puternic când bârnele de lemn ale acoperișului magaziei unde făcea brânză se prăbușiră, trimițând în aer scântei și tăciuni. Fumul negru se repezi spre cerul abia luminat. Gwen strânse ochii când duhoarea de brânză arsă se răspândi în curte. Curând nu mai putu respira.

Zgomotul continuă, deși structura magaziei, făcută din piatră cu o temelie din beton, rezistă. Acum exista pericolul ca flăcările să se întindă spre bucătării și spre camerele servitorilor, din cauza bârnelor de lemn din acoperiș și, implicit, spre casă. Îngrozită de gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla și îngrijorată de moarte pentru fiul ei, Gwen alergă afară, dar, deși își acoperise nasul și gura, se înecă și începu să tușească, dând din mâini panicată.

Verity veni după ea.

– Extraordinar, nu? Uite, *appu* și ajutoarele de bucătar deja se luptă cu focul. Ceilalți băieți se află în partea cealaltă a casei.

Bărbații se repezeau în toate direcțiile și își dădeau instrucțiuni unii altora. Gwen văzu că ochii lui Verity strălucesc. Când cumnata ei se apropie, Gwen făcu un pas în spate.

Focul părea că se întețește, pe măsură ce flăcările cuprindeau întreaga structură a acoperișului. Apoi, sfârâind și scuipând scântei cu ultimele puteri, muriră din cauza umezelii provocate de gălețile cu apă și jetul de la un furtun mânuit de băieți. Gwen privi ușurată, dar, după câteva clipe,

flăcările izbucniră din nou, chiar mai sălbatice. Se simți șocată și complet neajutorată când vântul împinse norul de fum negru și toxic peste lac, iar flăcările portocalii se înălțară.

Într-un târziu, focul începu să piardă din puteri și oamenii stinseră tăciunii cu prețuri. Gwen respira mai bine acum și își șterse ochii care o înțepau. După ce totul reveni la normal, bărbații își strânseră mâna. Chiar când *appu* verifică să se asigure că nimic nu mai putea lua foc, o pală grea de fum plutea peste curte.

Verity îi strigă ceva în tamilă.

El încuviință și rosti câteva cuvinte pe care Gwen nu le înțelese.

– Ce-a zis? întrebă ea.

– Nimic important. Mi-a confirmat că focul e stins.

Cenușa acoperea totul și Gwen își simțea hainele și părul năclăite.

– Mă bucur că m-ai trezit, spuse ea, ștergându-se de funingine.

Ochii întunecați ai lui Verity se umplură de lacrimi.

– Normal că te-am trezit. Hugh înseamnă atât de mult pentru mine. Nu l-aș pune niciodată în pericol.

Intrară împreună în casă. Când Gwen urcă din nou în camera lui Laurence ca să stea cu Hugh, cu ochii încă înțepând-o din cauza fumului, se cutremură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dacă focul nu ar fi fost observat din vreme. Nu distrugerile provocate de el o supărau – magazia putea fi reparată –, ci distrugerile pe care le-ar fi putut provoca. Se șterse pe față și când camera se umplu de lumină, se așeză în pat și mângâie obrazul fiului ei. Îi mulțumi lui Dumnezeu că era în siguranță.

Singura persoană în care avea încredere că poate judeca dacă lucrurile se înrăutățiseră semnificativ era Laurence. Se gândi la el și la ziua în care plecase. Voia să plângă. Să se jeluiască. Imaginea Christinei urcându-se în mașină din fața hotelului Galle Face îi apăru în fața ochilor. O rază de soare slabă lumină masa unde chipul lui Caroline strălucea în fotografia înrămată frumos. *Aș vrea să vorbesc cu tine,* se gândi ea. *Poate că tu ai ști ce trebuie să fac.*

24

Dimineața se dovedi caldă, plină de o lumină delicată, aurie, cu o adiere de vând blândă ce bătea peste lac. Era ciudat că, după o asemenea noapte îngrozitoare, totul părea liniștit și normal. Frunzele umede ale copacilor răspândeau un miros proaspăt și roua acoperea iarba. Totuși, izul de brânză arsă încă mai plutea într-o parte a curții, acolo unde curățau servitorii. Din cauza cenușii, un aer dezolant domnea pretutindeni. Gwen încercă să-l țină pe Hugh în apropiere. Aștepta cu nerăbdare să apară McGregor.

Verity intră în salonul pentru pictură.

– Unul dintre ajutoarele de la bucătărie a fost rănit în incendiu.

– E rău?

– Nu știu. Tocmai am aflat de la *appu*. Mă duc să-l găsesc pe McGregor să-l întreb dacă știe.

– Să-mi zici și mie, da?

– Desigur.

Chiar când Florence Shoebotham apăru cu o tartă cu șuncă, Gwen îl zări pe McGregor afară, pe terasa superioară, dând din mâini în timp ce vorbea cu Verity. Gwen se aplecă de spate ca să vadă mai bine, dar să nu fie văzută, iar când McGregor dădu cu ochii de ea și o privi fix, fără nici urmă de zâmbet, se încordă. Exact cum se așteptase.

Florence era ultima persoană de care avea nevoie acum, dar, deși îngrijorată în privința băiatului rănit, se bucură să găsească un motiv ca McGregor să nu o ia încă la rost. Vor vorbi cât de curând, însă, deocamdată, nu avea de gând să se ducă ea la el.

– Am venit cât de repede am putut, rosti Florence, gușa tremurându-i parcă înțelegător. Am auzit că toată aripa laterală a ars de tot.

– Nu, a ars doar magazia unde făceam brânză.

– Îmi pare rău.

Gwen se văzu nevoită să rămână și să discute cu musafira. La rugămintea ei, majordomul le servi ceai în cele mai bune cești de porțelan, însoțit de un suport cu trei farfurii pline cu prăjituri. Când Florence se repezi lacomă asupra prăjiturelelor, care încă miroseau vag a fum, Gwen se simți și mai tulburată. Va trebui să-l întrebe pe McGregor despre starea tânărului, mai devreme sau mai târziu.

– Oare vom avea plăcerea să o vedem din nou pe încântătoarea ta verișoară, Fran? întrebă Florence.

– Nu, nu atât de curând, deși mi-a promis că mă va vizita la un moment dat.

– Îi duci dorul, desigur. Și ei, și soțului tău.

Femeia își luă o expresie de preocupare și coborî tonul.

– Sper că totul e bine între tine și Laurence. Am auzit că a suferit pierderi masive din cauza crizei de pe Wall Street.

– Să nu-ți faci griji, Florence. Laurence e bine, și eu, la fel.

Lui Gwen i se păru că Florence se chinuie să-și ascundă dezamăgirea că bârfele nu se vor materializa în ceva suculent, așa cum spera ea.

– Abia așteptăm să se întoarcă să fie alături de noi cât de curând, continuă Gwen.

Nu pomeni nimic despre faptul că Laurence îi trimisese o telegramă agentului său în dimineața aceea, anunțându-l că va lipsi mai mult decât preconizase, și că ea nu-i transmisese niciun mesaj legat de incendiu.

După ce Florence plecă, Gwen deschise fereastra, dar, pentru că

mirosul de fum se insinuă rapid, o închise iute la loc și porni să-i caute pe Verity și pe Hugh. Inițial, voise să-l țină pe Hugh lângă ea, dar el se furișase afară în timpul vizitei lui Florence. Gwen rătăci printre copacii și printre arbuștii din grădină, strigându-și băiatul, apoi se urcă pe terasa din capăt, privind insulele care musteau de apă. Un strat subțire de ceață plutea peste lac și bătaia vântului o înfrigură pe Gwen. Când auzi pași pe alee și glasul lui Hugh, se răsuci pe călcâie. Îl văzu pe McGregor, ținându-l de mână pe Hugh.

– Domnule McGregor, spuse ea.

– Doamnă Hooper.

Bărbatul dădu drumul mâinii lui Hugh și copilul alergă spre ea.

– Cum se simte tânărul? se interesă ea, străduindu-se să pară cât mai calmă.

– Felcerul e cu el acum.

– Un lanț de întâmplări nefericite, adăugă ea.

El dădu din cap.

– Nu aș zice doar nefericite. Distrugerea deliberată nu poate fi tolerată. Sper doar că noaptea trecută a pus capăt episodului. Totuși, v-aș sfătui, pentru o vreme să vă țineți fiul aproape.

– Să sperăm că nu a fost mâna unui criminal. Nu credeți că ar putea fi vorba de un accident? Cu toate torțele acelea în flăcări atât de aproape de casă…

– Mă îndoiesc. Dar sunteți foarte norocoasă că l-ați zărit la timp.

Gwen inspiră adânc.

El se întoarse să plece, făcu câțiva pași, apoi se uită în spate.

– Știam că se va întâmpla așa ceva. Aveți noroc că tânărul mai trăiește.

Ea își încrucișă mâinile, pentru a-și ascunde furia care o cuprindea.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Asta se întâmplă când cineva își bagă nasul în treburile altuia.

– Vă referiți cumva la mine?

El își plecă fruntea și chipul lui deveni dur ca o piatră.

Gwen păși spre el și eforturile ei de a-și păstra calmul se prăbușiră.

– De fapt, domnule McGregor, nu cred că am făcut ceva rău ajutând-o pe fetiță. Numai o persoană fără inimă ar putea crede altfel. Nu eu am provocat incidentul, ci dumneata. Zilele în care biciuiai oamenii pentru niște fleacuri s-au dus de mult și, dacă nu e așa, atunci să vă fie rușine.

– Ați terminat?

– Încă nu. Veți fi foarte norocos dacă Sindicatul Muncitorilor din Ceylon nu va investiga întâmplarea. Sunteți un om mârșav care nu vede decât răul din oameni. Eu consider că oricine trebuie tratat cu grijă și corect, indiferent de culoarea pielii lui.

Pe chipul lui apăru un rictus.

– Dar asta n-are nicio legătură cu culoarea.

– Ba dimpotrivă. Are mare legătură. Totul în țara asta are legătură cu culoarea. Ține minte vorbele mele, domnule McGregor, toate astea se vor întoarce împotriva dumneavoastră într-o bună zi, iar în ziua aceea, nimeni nu va mai putea dormi liniștit în patul lui.

Gwen urcă scările cu fruntea sus, trăgându-l pe Hugh după ea. Nu voia să-i dea lui McGregor satisfacția de a-i vedea lacrimile care amenințau să-i curgă șiroaie.

În noaptea aceea, visele o chinuiră cu imaginile unor bărbați care ridicau torțe aprinse ce păreau să răsară din suprafața lacului. Îl visă și pe Laurence, alături de ea în adăpostul pentru bărci. Părul îi cădea întruna pe ochi, în timp ce se apleca spre ea. Firele negre de la subsuoară străluceau în lumina lunii și pistruii îi umpluseră obrajii. Ea îi înconjurase gâtul cu un braț, iar el o apucase blând de ceafă cu palma făcută căuș. Apoi însă Gwen își dădu seama că Laurence nu se uita la ea deloc. Laurence privea prin ea. Se trezi din coșmarul tulburător și primul lucru pe care-l află de dimineață fu vestea că tânărul murise din cauza arsurilor.

Gwen își petrecu ziua încercând să-i găsească familia. Voia să vadă dacă poate ajuta. Și-l amintise pe cel care murise și i se frânse inima când se gândi la moartea oribilă de care avusese parte. Era foarte tânăr, aproape un băiat, avea un zâmbet frumos și o purtare amabilă. Când se întâlni cu McGregor în grădină, el insistă că se va ocupa personal de familia mortului.

– Dar era unul dintre băieții din gospodărie.

– Nu contează, doamnă Hooper, nu pot permite sentimentalisme în această etapă delicată. Nu excludem viitoare repercusiuni.

– Dar…

McGregor nu răspunse. O salută scurt din cap și plecă în direcție opusă. Gwen privi spre lac, neștiind cum să procedeze mai departe.

25

Săptămânile au trecut într-o atmosferă încordată, un soi de tristețe amară apăsând peste casă. Gwen încerca din răsputeri să se poarte cât mai normal de dragul lui Hugh, deși foarte curând deveni limpede că Verity se apucase de băut. Aproape peste noapte, începuse să se izoleze, rămânând în camera ei cu orele. Uneori, Gwen o auzea suspinând. Alteori, părea foarte iritată, pierzându-și răbdarea adesea cu Hugh. O dată sau de două ori, Gwen se văzu nevoită să o certe și, mai târziu, o auzi umblând prin camera lui Laurence în miez de noapte. Melancolia o însoțea ori de câte ori Verity cobora în salon. Înaltă și subțire, se plimba prin casă ca o creatură posedată.

Nu existau scurtături pentru a-și înțelege cumnata și Gwen își făcea griji pentru sănătatea fetei. Schimbările de dispoziție erau una, dar asta… Când încercă să afle ce se petrece cu ea, Verity o privi printre gene și clătină din cap. Părea că sora soțului ei încerca să nu se lase copleșită de sentimente și Gwen crezu că e mai bine să o lase în pace. Deși nefericirea lui Verity putea fi privită ca o dulce răzbunare, totuși lui Gwen i se făcu milă de ea.

Gwen se simțea și ea rănită de întâmplarea cu McGregor și se ferea de el, deși cu ajutorul Naveenei reușise să ia legătura cu familia tânărului mort. În săptămânile goale și dificile care aveau să treacă până la

întoarcerea lui Laurence, Gwen se îngriji de gospodărie, alcătui meniurile, se asigură că nicio rufă nu e furată și ținu socotelile casei cu ochi de vultur. Însă tot suferea din cauza morții băiatului și nu reușea să scape deloc de sentimentul de nesiguranță și vinovăție.

În zilele în care vântul se întețea, bârnele bungalow-ului scârțâiau și gemeau. Începuse să audă din nou pașii copilului absent. Rămânea nemișcată, de parcă ar fi așteptat ca vântul să aducă vești. Ca să spargă vraja nesănătoasă, întocmea liste cu produsele stocate prin cămări sau își găsea tot felul de activități care să-i amorțească mintea.

Într-o dimineață se duse în bucătărie, unde îl găsi numai pe McGregor, care părea mâhnit.

– Domnule McGregor, spuse ea și se întoarse să plece.

– De ce nu beți o cană de ceai cu mine, doamnă Hooper, o rugă el pe un ton mai blând decât de obicei.

Gwen rămase surprinsă și ezită.

– Nu vă îngrijorați, nu vă mușc!

– Nici nu m-am gândit la asta.

McGregor luă încă o cană și turnă ceai în ea. Gwen se așeză în fața lui la masă.

– Toată viața mea am muncit pe plantațiile de ceai, rosti el, fără să-și ridice privirea.

– Laurence mi-a povestit.

– Îi cunosc pe lucrători. Dar ați apărut dumneavoastră și vreți să schimbați tot. Cum se face, doamnă Hooper, că vreți să schimbați totul fără să știți nimic?

Ea dădu să răspundă, dar el ridică mâna și Gwen simți un iz de whisky în răsuflarea lui.

– Lăsați-mă să termin. Ideea e… Oribilă oricum… Ideea e că un lucru nu mă mai lasă să dorm noaptea…

Se lăsă tăcerea.

– Domnule McGregor?

– Ideea e că, după tot ce s-a întâmplat, s-ar putea să aveți dreptate cu biciuirea.

– Și asta e un lucru rău?

– Pentru dumneavoastră, poate că nu…

Gwen se chinui să găsească o replică potrivită.

– Ce vă îngrijorează cu adevărat?

El șovăi și dădu din cap, continuând să-și miște falca, de parcă ar fi meditat profund. Fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla în mintea lui, Gwen nu se putea bizui decât pe expresia și pe gesturile lui.

– Ce mă îngrijorează cu adevărat, dacă vreți neapărat să aflați, este că s-ar putea să nu fiu în stare să mă adaptez. Mi-am dedicat viața ceaiului și am făcut lucrurile într-un anumit fel prea mult timp. E în sângele meu, înțelegeți? La început, nu aveam nicio problemă să biciuim negrii. Nici măcar nu-i consideram oameni, cel puțin nu oameni ca mine și ca dumneavoastră.

– Dar sunt oameni, nu-i așa? Și unul dintre ei tocmai și-a pierdut viața.

El încuviință din cap.

– Mi-am schimbat opinia cu mult timp în urmă. Nu sunt un om crud, doamnă Hooper. Încerc să fiu corect, sper că vă dați seama de asta.

– Cred că toți suntem în stare să ne schimbăm, dacă ne dorim cu adevărat, replică ea.

– Exact, spuse el. Dacă vrem. Am fost fericit aici, dar zilele noastre sunt numărate, fie că vă convine, fie că nu.

– Trebuie să ne mișcăm odată cu timpurile.

El oftă.

– Când va veni vremea, noi nu vom mai fi doriți aici. Oricât de multe am făcut pentru ei, totul se va sfârși.

– Poate tocmai din cauza acestor lucruri făcute de noi.

– Și atunci, nu știu ce voi face.

Gwen văzu cum umerii lui coboară brusc, de parcă s-ar fi resemnat.

– Cum e relația cu lucrătorii acum?

– Pașnică. Cred că moartea tânărului i-a șocat la fel de mult. Nimeni nu vrea să-și piardă slujba.

– Și cei care au pus focul?

– Nimeni nu vorbește. Fie mă dau în spectacol și implic autoritățile, fie mă asigur că vor afla toți că îl consider un accident. E contrar bunului-simț, dar am hotărât să merg pe varianta accidentului.

– Nu crezi că vor mai apărea și alte incidente?

– Cine știe? Dar pun pariu că problemele adevărate vor începe în Colombo. Lucrătorii de aici au prea mult de pierdut.

Gwen oftă. Niciunul nu mai vorbi o vreme și ea se ridică în picioare când își dădu seama că nu mai e nimic altceva de spus.

– Mulțumesc pentru ceai, dar acum trebuie să-l găsesc pe Hugh.

Își petrecu timpul liber mai mult cu Hugh. Uneori se jucau cu soldățeii, care avansau spre dușman, de obicei unul dintre câini. Din păcate, câinii nu-și înțelegeau rolul și alergau în cerc, în loc să cadă lați și să moară. Hugh țipa la ei și dădea din picioare.

– Întinde-te, Spew! Și tu, Bobbins. Ginger, tu trebuia să fii moartă!

Acum Hugh alerga prin salon cu brațele deschise, prefăcându-se că e un planor britanic, până când ameți.

– Hai să fii și tu un avion! Poți să fii un *Albatross* german și putem să ne batem.

Gwen se cutremură la gândul unor avioane care explodează în aer.

– Dragul meu, nu cred că sunt potrivită pentru așa ceva. De ce nu o lași pe mătușa Verity să-ți citească?

Verity luă o carte și Hugh se așeză lângă ea pe canapea.

– Ce carte e? întrebă Gwen și se încruntă când se uită peste umărul lui Verity.

Gwen prefera Beatrix Potter, iar alegerea lui Verity, basmele lui Hans Cristian Andersen, i se părea că o să-l înfricoșeze pe Hugh. Era o diferență de opinii foarte veche.

Verity rămase fermă pe poziții.

– Nu mai e un bebeluș. Tocmai se învârtea pe aici pretinzând că e un bombardier, nu?

– Da.

– Păi, atunci? Poveștile lui Andersen sunt triste uneori, dar lumea lui imaginară e splendidă. Nu vreau ca Hugh să o rateze.

– Și nici eu nu vreau să rămână speriat pentru totdeauna.

– Gwen, dar sunt mai bune decât basmele lui Grimm.

– Ai dreptate. Poate când va fi puțin mai mare.

Verity azvârli cartea cu basme cât colo.

– Nimic din ce fac nu e bine, nu-i așa?

Gwen rămase surprinsă de reacția ei și ușor exasperată.

– De ce nu încercați *Alice în Țara Minunilor?*

Verity ridică din umeri.

Gwen îi întinse cartea.

– Hai, Verity! Nu exagera!

Verity se holbă la carte, dar nu răspunse și când îi văzu lacrimile din ochi, Gwen se întrebă dacă nu cumva îi era dor de fratele ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gwen.

Verity scutură din cap.

– Lucrurile nu stau așa de rău, nu?

Când Verity își plecă fruntea, Gwen se apropie de ea, îi luă mâinile într-ale ei și i le strânse ușor.

– Haide, bătrânico! Fruntea sus!

Verity își ridică privirea.

– Știi că îl iubesc pe Hugh, nu?

– Sigur. Se înțelege de la sine.

Verity oftă și nu mai adăugă nimic.

Puțin mai târziu, chiar când Alice aluneca prin gaura de iepure, sună telefonul. Toți trei ridicară privirea, dar Gwen sări prima. Când răspunse, o voce întreruptă de pârâituri îi spuse că e agentul lui Laurence din Colombo și că primise o telegramă în care Laurence îi anunța că sosește peste o săptămână. Venea McGregor să-l ia de la docuri? Gwen rosti o rugăciune în șoaptă și se întoarse în salon. Privindu-și cumnata și fiul, își dori să se bucure mai mult timp de sentimentul cald din suflet.

Verity ridică privirea.

– Cine era la telefon?

Gwen surâse larg.

– Hai, zi! Pari atât de încântată.

Nu se mai putu abține.

– Laurence vine acasă.

– Când? Doar nu e deja în Colombo?

Gwen clătină din cap.

– Ajunge peste o săptămână. Vrea să se ducă McGregor să-l ia.

– Nu, spuse Verity. Noi îl vom lua.

Nefiind prea sigură că vrea să meargă cu Verity, Gwen se strâmbă.

– Va trebui să conduci.

Hugh sărea de colo până colo, aplaudând.

Verity se ridică în picioare și, apucându-l de brațe, îl învârti prin toată camera.

– Mi-ar plăcea să dau o petrecere de bun venit pentru el, spuse Gwen. Totul a fost așa de cenușiu aici, încât merităm puțină distracție.

– Parcă trebuia să strângem cureaua.

– Nu mă gândesc la ceva luxos.

Verity îl lăsă pe Hugh jos și făcu un pas în spate, iar Gwen căzu pe gânduri un minut sau două.

– Am putea face niște tartine și vom pregăti boluri mari cu punci de

fructe, cu miere din stup și fructe din pomii pe care îi avem. Vor masca alcoolul ieftin. Nu ne trebuie un cvartet, folosim gramofonul.

Verity zâmbi și Gwen își dădu seama că nu-și mai văzuse cumnata fericită de multe săptămâni.

– Vom cheltui cât mai puțin. Laurence se va înfuria dacă va veni acasă și va găsi risipă. Și va trebui să rămânem aici să supraveghem pregătirile, așa că mai bine se duce McGregor să-l ia.

Verity dădu din cap.

– Nu e bine ca McGregor să-l vadă primul și să-i toarne varianta lui. Din cauza fetei rănite, încă dă vina pe tine pentru incendiu și pentru moartea băiatului.

– Am crezut că și-a mai schimbat părerea.

– Cine știe? Dar chiar vrei ca el să discute cu Laurence înainte să-i poți prezenta varianta ta?

– Bănuiesc că aș putea conduce singură.

– Gwen, știu că ai învățat să conduci în împrejurimi, dar tot drumul până la Colombo… Nu e o rută ușoară. Dacă ai un accident?

Știa că Verity are dreptate.

– Fii atentă. Servitorii sunt obișnuiți cu petrecerile de odinioară, opulente, când nu se ținea cont de bani. De ce nu rămâi aici să te asiguri că totul merge cum trebuie? Verifici aranjamentele și eu mă duc să-l iau pe Laurence.

– Aș vrea tare mult să vin și eu, dar nu văd cum aș putea să-l las pe Hugh, când toată lumea va fi ocupată.

Și ca să nu-i distrugă norul de fericire pe care plutea Verity, Gwen hotărî să renunțe.

– Foarte bine. Acum, că ne-am hotărât, să facem o listă.

Două zile mai târziu, Gwen se trezi devreme. Ieși din dormitor doar în cămașa de noapte și privi ceața strecurându-se printre copacii verzi. Îi plăceau lacul, priveliștea din jurul dealurilor și clipocitul apei când se

lovea de mal. Indiferent de ce avea să aducă viitorul, se rugă din toată inima să nu fie nevoiți să plece din Ceylon. Devenise cel mai frumos loc din lume pentru ea și, cu toate că ducea dorul părinților, plantația Hoover era acum căminul ei.

Puțin mai târziu se duse pe terasa de sus, unde băieții deja aranjau masa pentru micul dejun. Se așeză pe un scaun confortabil din ratan și admiră păsările țopăind pe pietrișul aleilor. Verity trecu s-o salute scurt și să o informeze că pleacă la Colombo mai devreme decât planificase. Avea de făcut câteva cumpărături personale, înainte să se ducă în port să-l ia pe Laurence. De fapt, că tot ajungea acolo, spera să meargă și la expoziția lui Savi Ravasinghe. Fusese adoptat de iubitorii de artă din New York și nu urma să mai vină în Ceylon decât foarte rar. Asta însemna că va fi plecată vreo cinci zile și spera ca Gwen să nu se supere.

Gwen clătină din cap. Deși mulțumită că șansele de a-l vedea pe Savi scădeau considerabil, simți totuși un fior când auzi numele pictorului.

– Du-te! Și adu-ți acasă fratele întreg.

– Se zvonește că va mai fi o grevă în port. E un alt motiv să mă duc mai devreme.

Gwen oftă. Din cauza populației tot mai numeroase din Colombo, crescuse consumul de orez, ceea ce provocase o grevă a transportatorilor mai devreme în acel an. Încă o grevă în port ar fi înrăutățit situația. Dar conștientiza că plecarea timpurie a lui Verity nu-i mai lăsa nicio șansă să meargă și ea, în caz că s-ar fi răzgândit, desigur, dacă nu ar fi vrut să meargă singură în mașină cu McGregor până la Colombo.

– Te las acum.

Verity se ridică, o sărută pe obraz ușor, își luă la revedere de la Hugh, care se juca pe iarbă cu Ginger, și plecă.

Gwen trăia cu secretul ei de atâta timp, încât durerea provocată de pierderea fiicei se transformase într-o mâhnire surdă, dar persistentă. Din când în când îi făcea bine să fie singură, fiindcă, fără Verity, era liberă să-

și lase inima să respire puțin. Se întrebă cum arată fiica ei acum. Era îndesată ca Hugh sau cu osatură fină și micuță ca ea?

Tânjea să se ducă în sat din nou. Se învârti prin cameră cu pași mari, încrucișându-și brațele, pentru ca mai apoi să le lase pe lângă corp, scuturând din cap și oprindu-se să asculte sunetele din casă, în timp ce cântărea posibilitățile. Cu ochii minții, vedea sătucul liniștit, înconjurat doar de sunetele naturii. Era tentată să caute din nou drumul, dar ultima ei aventură o descurajase Se așeză pe scaunul de lângă fereastră, închise ochii și și-o imagină pe Liyoni înotând în lac. Apoi își închipui cum fetița aleargă spre ea să fie înfășurată într-un prosop moale și cum îi zâmbește mamei ei, când o ia în brațe și o mângâie.

Plânse până când valul de tristețe trecu, apoi, după ce-și șterse ochii cu mâneca, se stropi cu apă rece pe față. Poate într-o zi, când Hugh va fi mai mare și se va duce la școală. Atunci o va convinge pe Naveena să o ia cu ea.

26

Gwen trimise doi servitori sus în mansardă, rugându-i să caute tot ce ar putea înveseli o petrecere. Între timp, ea scotoci printr-o cameră de oaspeți rar folosită și destul de sărăcăcioasă. Sub pat găsi artificii, iar într-un șifonier, o stivă de felinare de hârtie prăfuite. Două dintre ele erau rupte, dar celelalte nu aveau nevoie decât să fie șterse de praf cu un pămătuf din pene.

Când se uită într-o comodă veche, observă un pachet mare și plat, care fusese împins spre fundul unui sertar. Îl scoase și îl așeză pe pat, apoi desfăcu sfoara și hârtia. Cel mai frumos sari roșu, împăturit cu grijă. Era făcut din mătase și brodat cu fire aurii și argintii. Îl ridică în lumină și cercetă modelul întrețesut cu păsări și flori de pe margine. Era sariul lui Caroline. Cel pe care îl purta în tablou. Îl admiră o vreme, gândindu-se la fosta soție a lui Laurence și la Thomas și se simți ușor tulburată când lacrimile îi înțepară ochii. Fiindcă nu voia să mai deranjeze trecutul și nici să complice prezentul, îl împachetă și îl puse la loc.

Băieții se întoarseră cu steguleț înșirate pe o sfoară. Păreau cam învechite, dar Gwen le spuse să le spele și să le agațe după ce se usucă. Grădinarul scoase florile din marginea grădinii și le replantă în tuburi speciale pe terasa din spate, iar Naveena aduse boluri din lemn de buruta plin cu mirodenii și tămâie ca să înmiresmeze locul.

Gwen își îndreptă atenția spre mâncare. Vor pregăti lucruri simple, folosind pâinicile specifice Ceylonului: pâine cu flori, pâine din făină de orez cu nucă-de-cocos, *kiri roti* și alte preparate obișnuite.

După ce termină de aranjat, Gwen se gândi la îmbrăcăminte. Voia să fie frumoasă când sosește Laurence și se hotărî asupra unei rochii care se potrivea cu nuanța ochilor ei: un violet încântător. Cu ceva timp în urmă, cumpărase niște mătase din Colombo. Îl rugă pe croitorul singalez care lucra pentru ei de multă vreme să-i facă un model văzut într-un număr al revistei *Vogue*. Rochia încă nu sosise de la Nuwara Eliya. Spera din inimă că va fi livrată la timp.

Emoțiile așteptării crescură de la o zi la alta și zilele trecură iute. Făcu ajustări în ultima clipă, luă tot felul de decizii, trecu printr-o criză minoră și interveni într-o ceartă a servitorilor. Naveena se ocupă de Hugh, în timp ce Gwen supraveghe aranjamentul florilor și al nenumăratelor lumânări care urmau să fie aprinse. Spera ca petrecerea să înveselească pe toată lumea, inclusiv pe McGregor.

Ziua cea mare sosi. Gwen dădu nervoasă ultimele instrucțiuni și se duse să aleagă hainele pentru Hugh. Când îl împinse la lumină, lângă fereastră, încercând să-i taie bretonul cu foarfeca ei de croitorie, copilul abia reuși să stea nemișcat.

– Nu te mai fâțâi! spuse ea. O să-ți scot un ochi, să știi.

El chicoti și pretinse că își scoate un ochi.

Gwen izbucni în râs. Hohotele se prelungiră ca niciodată și entuziasmul fără margini al lui Hugh se dovedi contagios.

După-amiaza târziu, cu o oră înainte de începutul petrecerii, Naveena intră în goană aducând o cutie mare. Rochia lui Gwen venise. Deschise cutia, desfăcu hârtia albă și subțire și își ținu răsuflarea când ridică frumoasa creație din mătase. Era perfectă. Potrivit de scurtă, cu poale largi și piepții brodați cu mărgele și perle sidefii. Va purta o pereche de cercei și un șirag de perle asortate. Din fericire, plătise pentru rochie înainte să aibă pierderi financiare, așa că nu putea fi acuzată de risipă.

Lipi rochia de ea și se învârti.

Naveena zâmbi.

– Veți fi foarte frumoasă, doamnă.

Gwen se îngriji de Hugh cât se jucă vesel cu bărcuțele în baie. Când, în sfârșit, reușiră să-l convingă să iasă, îl înfășură într-un prosop mare și îl lipi de ea. Fiindcă nu se mai considera un bebeluș, băiețelul se smulse din îmbrățișare. După ce îl îmbrăcă în costumul lui alb, ca un gentleman pedant, Gwen se așeză extrem de emoționată la micuța toaletă.

Fix la ora șase, exact când lumina începea să se schimbe, Gwen era îmbrăcată și își parfumase părul cu un strop din aroma ei preferată. Steguleţele fuseseră ridicate, lumânările, aprinse, punciul, amestecat. O aromă delicată de scorțișoară plutea în aer. Când oaspeții începură să sosească, majordomul îi conduse pe terasă, prin ușa exterioară din laterala casei.

Nu era o petrecere mare, doar câțiva cultivatori cu soțiile lor, vreo două, trei prietene de-ale lui Verity și amicii lui Laurence de la Hill Club din Nuwara Eliya. Până la șapte, ajunseseră cei mai mulți dintre ei. Oamenii se strânseră în grupuri mici, răspândite în jurul casei și lângă lac. Hugh mergea printre ei, oferindu-le caju prăjit dintr-un bol de argint și fermecându-i cu manierele lui perfecte și cu zâmbetul larg. Singura persoană care lipsea era Laurence. Și Verity, desigur. Ar fi trebuit să apară înainte de șase. Gwen începu să se îngrijoreze.

Continuă să joace rolul gazdei amabile, salutându-și oaspeții, ajutându-i să discute unii cu alții, întrebând-o pe Florence despre sănătate și pălăvrăgind cu Pru. Orele se scurgeau și când se făcu nouă, inima ei nu mai suportă atâta tensiune și i se făcu greață de nervi. Mâncarea fusese servită și tot niciun semn din partea lor. Acum avea senzația că întreaga seară fusese o greșeală îngrozitoare și se luptă cu tot felul de sentimente contradictorii: dorința de a-l vedea pe Laurence, teama că Verity i-a spus ceva neplăcut despre incendiu și despre moartea bărbatului și nesiguranța legată de justificarea petrecerii.

Drumurile erau periculoase, mai ales noaptea, și Verity conducea prea repede. Gwen începu să-și imagineze numai nenorociri. Zăceau morți într-un șanț, după ce se izbiseră de ceva sau se răsturnaseră într-o râpă. Tot mai panicată, se așeză să privească lacul. Ceva din aspectul său neafectat de timp îi domolea valul de angoasă. Apoi, chiar când renunțase la ideea că ei ar mai putea sosi, auzi o mașină trăgând în fața casei. Ei trebuiau să fie. Nu mai aștepta niciun musafir.

Alergă în goană, urmată de câțiva oaspeți, printre ei numărându-se doctorul Partridge, Pru și Florence.

– Așadar, au sosit, remarcă Florence.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse doctorul.

Gwen nu putea vorbi. Când îl văzu pe Laurence coborând din mașină, lacrimile porniră la vale pe obraji. Avea o privire aspră care o înspăimântă. Gwen nu se mișcă și următoarele secunde se transformară în secole. Nimeni nu scoase o vorbă și Gwen își ținu respirația. *Verity a dat vina pe mine, i-a spus tot și el nu va mai avea niciodată încredere în mine,* se gândi ea. Întreaga viață îi trecu prin fața ochilor, sute de amintiri, mii de momente. Căută frenetic niște scuze, încercă să găsească feluri în care să-și explice acțiunile, dar una peste alta un om murise din cauza ei.

Laurence făcu câțiva pași în jurul mașinii, iar ea se simți atât de mică, încât îi veni să se răsucească pe călcâie și să fugă. Își dorea să o înghită pământul. Nu suporta ca Laurence să se gândească la ea în felul acesta. Își șterse lacrimile de pe obraji și îl cercetă cu atenție. Avea o față senină și mici riduri se adunară la coada ochiului când surâse larg. Gwen răsuflă ușurată și, în loc să fugă în casă, alergă spre el. El o îmbrățișă, o ridică în aer și se învârti cu ea.

– Mi-a fost atât de dor de tine, îi șopti el la ureche.

Gwen încă nu putea vorbi.

– Văd că mi-ai pregătit o mică petrecere de bun venit, zise el și o așeză pe pământ. Ar trebui să mă schimb. A fost o călătorie foarte dificilă.

– Nu-ți bate capul cu asta, spuse ea și îl îmbrățișă din nou, fără să-i

pese de cămașa lui murdară și umedă de sudoare. Mai sunt și alți oameni în spate.

– Minunat! exclamă el. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Verity, care stătea de partea cealaltă a mașinii, privea în gol, cu fața golită de orice expresie, dar Gwen era ușurată. Totul va fi bine.

Mai târziu în noapte, când Laurence și Gwen rămaseră singuri, el îi povesti cum merseseră lucrurile. Deși acțiunile în minerit nu mai valorau nimic în prezent, găsise un partener care să investească în noua plantație. Încă nu scăpaseră de datorii și urmau vremuri grele, dar, dacă făceau schimbările necesare, se părea că vor supraviețui.

– Nu mi-ai spus nicio clipă cât de rău e în realitate, așa e? îl întrebă ea.

– N-am putut, Gwen și, ca să fiu sincer, nici eu nu știam cu precizie.

– Atunci toate discursurile alea despre cum n-o să vindem niciodată…

El îi acoperi buzele cu degetul.

– Am crezut că în condițiile actuale e foarte greu să găsești un investitor.

– E foarte adevărat, dar e vorba de o persoană pe care o cunoști bine.

Gwen ridică din sprâncene.

– Doar nu e tata! Că el nu are niciun ban. Ar trebui să vândă Owl Tree.

– Nu e vorba de tatăl tău.

Ea îi atinse cu palma obrazul nebărbierit, simțindu-i asprimea când îl mângâie.

– Atunci cine? Spune-mi.

El zâmbi cu gura până la urechi.

– Noul meu partener e verișoara ta, Fran.

Gwen se strâmbă.

– Nu te cred. De ce ar investi Fran? Nu știe nimic despre ceai. Nici măcar nu-i place.

– Într-o zi va avea un profit bun, dar a făcut-o pentru tine, Gwen. Ca să

nu pierdem plantația. Nu investește decât în plantația nouă, nu în cea a familiei mele, dar datorită investiției în plantația nouă înseamnă că nu va trebui să o vindem pe a noastră și împreună cu ea, casa.

Ușurarea lui Gwen era copleșitoare.

– I-ai cerut ajutorul?

– Nu. Ne-am întâlnit să luăm prânzul, i-am povestit de situația noastră și ea s-a oferit imediat să ajute. În orice caz, spuse el, mângâindu-i părul, destul cu asta. Tu ce-ai făcut aici?

– Am avut niște probleme. Eu…

El își strecură degetele în părul ei și îi trase capul ușurel pe spate ca să se poată uita în ochii ei.

– Dacă e vorba de incendiu, Verity mi-a povestit deja.

Gwen inspiră adânc.

– Verity nu a fost prea fericită. Îmi fac griji pentru ea.

– Mie mi se pare în regulă. Ușor neliniștită. Dar sunt foarte mândru de tine.

– Serios?

– Gwen, ai ajutat un copil rănit în singurul fel în care știi. Ești o femeie bună la suflet, generoasă.

– Nu crezi că m-am băgat peste treburile plantației?

– E vorba de un copil.

– Știi și despre băiatul de la bucătărie? Cel care a murit.

– Orice moarte pe plantație este un lucru serios. A fost un accident nefericit…

– A fost îngrozitor, Laurence.

– Dar nu din vina ta. Tu ai acționat din inimă și voi sta de vorbă cu McGregor dimineață.

– Cred că și el se chinuie puțin.

– După cum am zis, voi sta de vorbă cu el. Unoeri, evenimentele scapă de sub control în feluri pe care nu le putem prevedea. Nu e cazul să dăm

vina pe cineva anume, dar trebuie să înțelegem că și cea mai mică lipsă de rațiune poate determina lucruri îngrozitoare.

– Lipsa mea de rațiune?

– Nu, Gwen, nu cred că a fost lipsa ta de rațiune.

Se simți atât de ușurată că nu e furios pe ea, încât toți nervii întinși și angoasa din ultimele săptămâni părură în sfârșit să-și găsească o supapă de eliberare. El o ținu în brațe cât suspină. Mai târziu, când se uită în ochii lui, Gwen văzu că îi are umezi și el.

– Au fost vremuri grele pentru noi toți și pierderea unei vieți e întotdeauna tulburătoare. Cred că țelul meu principal va fi să ne creștem moralul și vom începe cu al tău.

Ea zâmbi când își scoase acul de păr, iar buclele îi alunecară pe umeri.

– M-am străduit așa de mult, Laurence.

– Știu.

Gwen îi atinse gropița din bărbie și îi mângâie perii aspri de pe obraz.

– Ar trebui să mă bărbieresc?

– Nu. Te vreau exact așa cum ești.

– Arăți minunat în seara asta, spuse el, răsucindu-i o buclă pe degetul mijlociu.

La început, Gwen se feri, încordată, așa cum se întâmplase când se întâlniseră la Londra, cu mult timp în urmă. Zâmbi când își aminti, apoi cedă, lăsându-se dezbrăcată de el.

Laurence se purtă cu blândețe și tandru. Niciunul nu se grăbi. După aceea, stând îmbrățișați, Gwen simți cum inima i se liniștește.

– Ești foarte prețioasă pentru mine, Gwendolyn. Nu întotdeauna mă exprim cum aș dori, dar sper că știi asta.

– Știu, Laurence.

– Și un lucru delicat, nu? După toate astea, ești la fel de slăbuță și de dulce ca o fetiță. Întotdeauna vei rămâne fetița mea, orice-ar fi.

Gwen observă că glasul lui devenise serios și, aflat la doar câțiva

centimetri de ea, Laurence părea că o cercetează cu atenție.

Soțul ei îi trezea o iubire atât de adâncă și asta conta mai mult decât orice. Surâse la gândul atâtor clipe minunate petrecute împreună: mâna lui caldă când ea se speria noaptea, cântatul lui afon când credea că e singur și puterea încrederii pe care o avea în ea. Când îi atingea inima, așa cum numai el știa, Gwen se știa în siguranță și protejată împotriva oricăror furtuni. Dacă nu l-ar fi cunoscut, probabil că nu ar fi aflat niciodată ce înseamnă dragostea. Datorită acestei iubiri, înflorise ca persoană și ca soție. Chinurile nu mai contau, iar acum aveau să se lupte împreună cu orice le-ar fi adus viitorul. Va fi un nou început. Nu îl întrebă dacă se văzuse cu Christina cât fusese plecat.

IV.

ADEVĂRUL

27

1933

Gwen se aplecă să ridice câteva creioane pe care Hugh le abandonase pe podea, apoi își întoarse capul să arunce o privire spre oamenii care înălțau o schelă din bambus în fața fostei magazii cu brânză. Deși durase atâția ani ca munca să înceapă din nou, cel puțin lucrurile se mișcau în direcția cea bună. Nu-și putea explica foarte bine întârzierea. Se discutase la nesfârșit despre utilizările alternative și se pusese chiar problema dărâmării ei.

Trecu prin salonul pentru cină unde soarele de august care pătrundea printre jaluzelele orizontale picta pereții cu dungi galbene. Afară păsărelele ciripeau, dar bietul Hugh, care împlinise șapte ani acum, stătea la masă, scărpinându-se în cap, în vreme ce se chinuia cu niște socoteli simple. Gwen voia să devină bun la matematică și la gramatica limbii engleze înainte de a pleca la școala cu internat săptămânal din Nuwara Eliya.

Laurence deschise ușa.

– Cum merge treaba?

Gwen se strâmbă.

– Aritmetica nu e preferata lui.

– Nici a mea nu a fost, ca să fiu sincer.

Ea zâmbi.

– La desen se pricepe mult mai bine. Ce-ar fi să aranjăm pentru el niște lecții particulare?

– Cred că niște meditații la matematică ar fi niște bani mai bine cheltuiți.

Gwen oftă. Desenele lui Hugh erau mult mai avansate decât ale lui Liyoni, dar ea păstrase toate desenele fetiței în care încercase să schițeze oameni cu capete exagerat de mari și animale cu aspect ciudat ce nu semănau cu nimic din lumea reală. Abia când rămânea singură noaptea îndrăznea să se uite la ele. Trecuse foarte mult timp de când îl primise pe ultimul și Gwen, îngrijorată, o trimisese pe Naveena să afle dacă s-a întâmplat ceva. Începuseră să dispară copii din satele apropiate. Apoi apăreau peste noapte pe câmpurile de orez, fiind folosiți ca mână de lucru ieftină.

Își ridică privirea spre Laurence și își dori să poată vorbi sincer cu el. De patru ani de când îi organizase petrecerea de bun venit, toate discuțiile se învârteau exclusiv în jurul banilor.

Laurence zâmbi.

– Lucrurile nu stau atât de prost. Un lucru bun al nenorocitei ăsteia de depresiuni este că forțează sindicatele să mai reducă numărul cererilor. Oamenilor le e prea frică să rămână fără slujbe ca să mai acționeze radical. Știu că avem nevoie de o schimbare, dar trebuie să găsim calea cea mai bună în această privință.

Gwen își frecă fruntea. În ciuda faptului că mai bine de 300 de lucrători se întorseseră în India, producția excesivă și depresiunea împinseseră prețul ceaiului în jos. Se îngrozise văzând cum atât de mulți oameni sărmani își pierduseră slujbele. Sărăcia lor atinsese un nivel îngrozitor.

– Deocamdată, problema noastră cea mai mare este legată de plantațiile cu tamili, continuă Laurence. A fost o greșeală gravă să nu le acordăm drept de vot. Sunt nedreptățiți și asta înrăutățește situația.

Gwen încuviință din cap. De la incendiu, tensiunile se acumulaseră periodic. Mici revolte apăruseră în tot Ceylonul, dar cele mai serioase începuseră în 1931, când toată lumea primise drept de vot, cu excepția lucrătorilor tamili.

– Nu știu de ce sunt considerați și azi niște locuitori temporari.

– Exact. După cum am spus, înrăutățește situația, adăugă Laurence.

Deși Gwen controla atentă socotelile casei și limitase cheltuielile drastic, în comparație cu lucrătorii de pe plantație, ea încă trăia în lux. De când era o doar fetiță, fiecare respirație, fiecare cuvânt rostit, fiecare gând fuseseră direcționate spre statutul de soție și de mamă, iar ea își dăduse toată silința. Se întristase să vadă cum speranțele lui Laurence se risipeau cu fiecare an care trecea. Deși el bombănise când tatăl ei se oferise să plătească taxele școlare pentru Hugh, ea acceptase banii fericită.

– Ai mai primit vești de la Fran? o întrebă Laurence.

– Vine peste câteva luni.

– Mă bucur. Îi datorăm mult verișoarei tale.

Laurence îi ciufuli părul lui Hugh.

– Să muncești din greu pentru mama, Hugh. Mâine te duc la fabrică. Ne-am înțeles?

Ochii lui Hugh străluciră.

– Laurence, de ce a venit Verity din nou aici? Se pare că nu vrea să ne lase în pace.

Verity continua să-și facă apariția când le era lumea mai dragă, inventând tot felul de scuze dubioase, de la o țeavă de apă spartă care a împiedicat-o să-și spele părul până la mirosul de pește care îi provoca dureri de cap. Căsătoria nu o împiedica să se agațe de fratele ei întruna. Acum avea un comportament care semăna cu disperarea și Gwen simțea că se întâmplase ceva grav.

Laurence se încruntă.

– Adevărul e că nu știu.

– Nu poți să afli motivul? Vine la noi mult prea des pentru o femeie

proaspăt căsătorită. Ar trebui să-și rezolve problemele cu Alexander, nu să fugă de fiecare dată la noi.

– Voi încerca, dar acum am alte treburi. Plec la Hatton cu camioneta.

– Nu cu Daimlerul?

Laurence își feri privirea.

– E încă în garaj. Așteaptă să fie reparat.

După ce Laurence plecă, Gwen se așeză pe scaunul din fața fiului ei și se gândi la cumnata ei. În ciuda faptului că Verity rămăsese o victimă a schimbărilor de dispoziție, se căsătorise într-un târziu cu Alexander Franklin, un tânăr decent, dar plictisitor. Locuiau amândoi jos, pe coastă, unde el deținea o fermă piscicolă. Căsătoria avusese loc cu șase luni în urmă și îi surprinsese pe toți, dar Gwen răsuflase ușurată și sperase că viața de soție o va îndrepta pe Verity. Se pare că își făcuse zadarnic speranțe.

Se uită la Hugh cum roade capătul creionului, apoi cum șterge ultimul răspuns. Aritmetica era un chin pentru el și Gwen își făcea griji pentru felul în care băiatul se va descurca la școală. Părul i se închisese la culoare și o buclă mare îi cădea pe frunte exact ca lui Laurence. Avea aceiași ochi negri ca ai tatălui său, deși pielea îi rămăsese albă, ca a ei. Încă mai vorbea cu prietenul lui imaginar Wilf, de parcă acesta ar fi fost real, și lui Laurence nu-i plăcea deloc.

Gwen se pregăti să-i arate o greșeală din socotelile lui, când Naveena intră și rămase în pragul ușii.

Gwen își ridică privirea.

– Doamnă, pot să vă vorbesc?

– Desigur, intră.

Dar Naveena clătină din cap și Gwen, observând îngrijorarea din ochii bătrânei ayah, porni imediat spre ea.

Gwen stătea pe băncuța de sub copertina rotundă a trăsuricii și-și învârtea verigheta cu un gest nervos. Deși trecuseră șapte ani de la

ultima ei vizită în satul singalez, își aminti cu precizie sentimentele de atunci. Trecură de locul unde confundase ea drumul când pornise spre sat prin ploaie și curând după aceea întoarseră pe o cărare plină de gropi, mărginită de copacii îndoiți permanent de vânt.

În pădurea aproape tăcută, lumina era verde și mohorâtă, dar când ieșiră în spații mai largi, același miros de cărbune și de condimente pluteau în aer exact ca înainte. Când ajunseră la malul abrupt al râului, Naveena nu se opri, ci trecu prin sat către un loc unde malurile erau doar puțin mai înalte decât nivelul apei, iar râul se lățea ușor. Astăzi, arăta maroniu și noroios, lipsit de strălucirea lui cristalină, iar elefanții nu se mai îmbăiau. Câțiva copii săreau în râu, umpleau urcioare cu apă și apoi le deșertau în cap.

Gwen coborî și îi privi cum se strigă unul pe altul, arătând spre trăsurică. După câteva minute, o ignorară și își văzură de joaca lor. Cei mai mici aveau pântece rotunde, iar coastele le ieșeau prin piele mai mult decât ar fi trebuit. Era greu să le ghicești vârsta, dar păreau să aibă între trei și unsprezece ani. Concentrată, Gwen încercă să găsească o fată cam de șapte ani.

– E vânt puternic astăzi, spuse Naveena și arătă spre copacii de pe malul opus, unde o fetiță tocmai ieșea din apă.

– Liyoni?

Naveena încuviință.

Fără să-și poată lua ochii de la ea, Gwen observă cât e de slabă copila. Purta un sarong din bumbac, din care picura apa. Avea părul prins la spate cu o fundă și coada lungă și umedă îi atârna pe spate.

– E prea slabă, dar arată bine totuși, spuse Gwen, întorcându-și capul spre Naveena.

Ayah nu-i mărturisise nimic altceva decât că a apărut o problemă.

– Unde e problema?

Când Naveena începu să-i explice, Gwen era așa de absorbită să o privească pe fetiță cum alunecă în apă și cum traversează râul înot, încât

încetă să o mai asculte pe femeie. Inițial, copila ținu capul deasupra apei, dar, după un minut, se scufundă cu totul.

– Înoată ca un pește, rosti Gwen, mai mult ca pentru sine.

– Așteptați, doamnă!

Urmărind dâra de spumă pe care o lăsa Liyoni în urma ei, Gwen continuă să se minuneze de felul curajos în care înota și de ușurința cu care traversă râu spre malul cel mai apropiat.

Naveena o bătu ușurel pe braț.

– Acum.

Când fetița ieși din apă, Gwen se uită printre gene, încercând să înțeleagă, dar abia când copila începu să meargă pe mal, își dădu seama despre ce e vorba.

– Șchiopătează.

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Naveena ridică din umeri.

– Asta e doar o parte a problemei. Mama ei adoptivă nu mai vrea s-o țină. E bolnavă și ceilalți doi copii ai ei au plecat să stea cu bunica.

– Și cine are grijă de Liyoni acum?

– De săptămâna trecută, nimeni.

– Vrei s-o chemi, te rog?

Naveena făcu un gest cu mâna și o strigă. La început, fata continuă să meargă și părea că le ignoră, dar apoi se răsuci și se holbă la ele. Făcu câțiva pași chinuiți, după care rămase nemișcată.

Naveena îi vorbi în singaleză, iar fata scutură din cap.

– Ce e? se interesă Gwen. De ce nu vine?

– Are nevoie de câteva minute. Se gândește acum.

Gwen o privi, simțind nesiguranța fiicei ei. Își dădu seama că, datorită instinctelor puternice, fetița bănuia că se întâmplă ceva neobișnuit.

– Spune-i că e în siguranță și că nimeni nu-i va face rău.

Naveena vorbi din nou și, de data asta, Liyoni își întinse gâtul și se apropie câțiva pași.

Gwen se strâmbă când văzu mersul greoi al fetiței.

– Crezi că are dureri?

– Cred că da.

Copleșită de un vârtej de gânduri, Gwen închise ochii pentru o secundă. Când îi deschise din nou, o zări pe Liyoni apropiindu-se de trăsurică, apoi oprindu-se la câțiva metri distanță. Soarele îi lumină chipul și Gwen observă că, deși ochii fetei erau căprui, irisul avea și câteva pete mici, violete.

– Nu e nimeni care s-o ia?

Naveena clătină din cap.

– Am întrebat, doamnă.

– Ești sigură?

În tăcerea care se lăsă, Gwen se strădui să gândească rațional, dar sentimentul de panică din gât și din piept îi blocă repede creierul. Încercă să găsească o soluție, dar cum gândurile îi zburau în toate direcțiile, îi tot venea în minte imaginea căminului ei. Când închidea ochii, nu vedea decât plantația și tot ce construise de-a lungul anilor. Nu numai căderea ei o înspăimânta, ci și gândul la durerea pe care i-ar provoca-o lui Laurence. Își îngropă fața între palme. Nu se aștepta să fie iertată vreodată. Dar dacă Naveena ar putea găsi un cămin pentru Liyoni…

Când își ridică privirea, simți miros de lemn ars și de mâncare. Nimeni nu gătea pentru Liyoni.

– Chiar nimeni?

Ayah clătină din cap.

– Nici măcar pentru bani?

– Le e frică de copilă, de-aia. Nu e una de-a lor.

Gwen închise ochii și ascultă sunetele pline de viață din jur. Avea un singur gând.

– N-o putem lăsa aici să se îngrijească singură.

Realitatea lucrurilor pe care trebuia să le facă o lovi din plin, iar spaima o lăsă fără aer. Își șterse mâinile lipicioase de fustă și, în ciuda presimțirilor rele, luă o hotărâre. Nu-și putea lăsa fiica de izbeliște. La asta se rezuma totul. Nu putea face decât o singură alegere. Își luă inima în dinți și înghiți nodul din gât înainte de a vorbi.

– Foarte bine, atunci. Trebuie să vină cu noi.

Cutele de pe fruntea Naveenei arătau îngrijorarea.

– Când e uscat, întrebă Gwen, i se încrețește părul în bucle, așa cum mi se întâmplă mie?

Naveena încuviință.

Gwen își mușcă obrazul și simți gust de sânge.

– Dacă îi ținem părul împletit și prins la spate, o îmbrăcăm în haine simple, nimeni nu va ghici că are o legătură cu mine. Culoarea ochilor e puțin neobișnuită, dar nu va căuta nimeni asemănări, corect?

Naveena încă părea nesigură.

Gwen reuși să alunge frica și pe moment cedă în fața unui instinct mai puternic, dorința de a fi mamă pentru copilul ei.

– Atunci, așa rămâne. Vom spune că e o rudă de-a ta, care a venit să învețe îndatoririle de menajeră ca să devină ajutorul tău. Poți să îi explici, te rog?

Naveena îi vorbi copilei cu glas blând, aproape șoptit, iar Gwen le privi cu intensitate, concentrându-și întreaga atenție, de parcă viața ei depindea de asta. La început, copila scutură din cap și se trase înapoi, dar Naveena o apucă de mână și îi arătă piciorul bolnav. Liyoni privi în jos, apoi se uită la Gwen și spuse ceva în singaleză.

– Ce-a zis?

– Vrea să știe dacă va putea să înoate dacă vine cu noi.

– Spune-i că va înota în lac în fiecare zi.

De data asta, după ce o ascultă pe Naveena, Liyoni zâmbi.

– I-am explicat, doamnă. Știe că mama ei adoptivă a plecat și că a rămas singură. Se gândește la ea ca la mama ei și e foarte tristă.

Lui Gwen i se puse un nod în gât și nu reuși să rostească niciun cuvânt. Fetița își pierduse familia. Înghiți în sec și Naveena, observându-i emoția, o lăsă în pace să-și revină, în timp ce ea discuta cu fetița. Gwen se simțea rău din cauza sentimentului de vinovăție și a rușinii. Încercă să se convingă că totul va fi bine, dar nu putea să nege că spaima se împletea în continuare cu iubirea pentru fiica ei.

– Are multe lucruri de luat?

– Puține. Mă duc cu ea. Așteptați aici.

După ce Naveena și Liyoni plecară, Gwen scrută poteca din pământ bătătorit. În copacii din apropiere, o familie de veverițe alerga pe ramuri, scoțând sunete ascuțite. La mică distanță, două femei cu bluze albe și sariuri colorate cărau coșuri mari pe cap. O altă femeie se opri lângă trăsurică și se holbă la ea. Avea buze groase, dar un nas fin și ochi negri, adânci. Gwen își acoperi iute fața cu șalul.

Pentru Gwen, Ceylon era un loc unde se clădiseră visurile britanicilor și unde se făcuseră averi, unde familiile engleze trăiseră mult timp aducând pe lume copii și unde viața ei se schimbase dincolo de orice închipuire. Și totuși, exista aici o lume diferită, unde fetele umblau îmbrăcate în bluze simple din bumbac și în fuste jerpelite, unde bebelușii gângureau și se târau prin noroi și unde oamenii nu aveau suficientă mâncare.

Liyoni era îmbrăcată ca toate celelalte fete când Naveena o aduse înapoi, purtând sub braț o legăturică.

Gwen privi cerul. Norii grei de ploaie se strânseseră la orizont și se puteau numi norocoase dacă ajungeau acasă înainte să se strice vremea.

În lunga călătorie spre casă, Gwen se simți atât de rău, încât Naveena se văzu nevoită să oprească trăsurica de două ori pentru ca ea să vomite în tufișuri. Între cele două valuri de rău, ea și ayah puseseră la cale un plan.

Când ajunseră pe plantație, Gwen o ajută pe copilă să se dea jos și o

înfășură într-un șal ca să o protejeze de ploaie. Înspăimântată la culme, se uită spre ușa din față, și hotărî să intre prin partea laterală și abia apoi să treacă prin ușile glisante ale verandei. Mai puține șanse să fie observată, chiar dacă asta însemna să se ude fleașcă.

Naveena se întoarse să se ocupe de trăsură, iar Liyoni se luă după ayah. Gwen scutură din cap, o apucă de mână, temându-se că fata se va zbate, dar fiica ei își plecă fruntea și merse sfioasă pe lângă ea.

Când cele două ocoliră salonul pentru desen, Verity stătea la fereastră, îmbrăcată într-o rochie galbenă vaporoasă, părând că se uită la grădinarul care tundea peluza. Ridică mâna în semn de salut și Gwen văzu cum gestul i se oprește brusc în aer. Gestul încremenit oglindea perfect surpriza de pe chipul cumnatei ei.

O pală de vânt o învălui și, cu dinții clănțănind de frică, Gwen o salută din cap și se grăbi spre camera ei, dorindu-și să strecoare fata în odaia copiilor cât de repede putea. La naiba! De ce trebuia să fie Verity aici? Majordomul îl supraveghease pe Hugh toată ziua și când își auzi fiul tropăind sus, se simți ușurată că el se joacă bucuros cu trenulețul, așa cum sperase. Oare cum se va purta când va vedea un alt copil în casă?

O îndemnă pe Liyoni să vină cu ea și intră în cameră. Se opri doar ca să încuie ferestrele și ușa dormitorului pe dinăuntru. Luă un șal uscat și îl îndepărtă pe cel umed de pe umerii fetei. Trecură rapid prin baie, prin micul pasaj și ajunseră în odaia copiilor, adăpostul temporar. Înainte să-și piardă curajul, Gwen trase draperiile, pentru a se feri de orice privire curioasă care ar fi putut să-i observe sosirea, apoi se sprijini de perete și-și plecă fruntea. Cum va scăpa de întrebările lui Verity? Inspiră adânc și închise ochii ca să oprească lacrimile. Naveena nu era în cameră, dar Gwen știa că strânge lucrurile fetiței ca să le aducă aici, unde ea și Liyoni vor dormi.

Gwen îi arătă prin gesturi fetei că vrea s-o dezbrace de hainele ude, dar Liyoni scutură din cap și se holbă la ea.

– Tu ești Liyoni, spuse Gwen, arătând spre copilă. Eu, Gwen. Eu sunt

stăpâna.

Încercă două, trei vorbe în singaleză, dar fără rezultat. Șovăi. Liyoni părea nesigură și posomorâtă. Gwen voia să fie prudentă. Nu știa nimic despre copil. Nimic despre firea ei, despre viața ei de până acum. Nimic despre ce-i plăcea și ce nu. Întinse mâna spre fiica ei, dar fetița privi fix în podea și nu răspunse. Lui Gwen i se puse din nou un nod în gât. Cu orice preț, nu trebuia să-și lase fiica să o vadă plângând.

Încercă iarăși să o scape pe Liyoni de haine și își dădu seama brusc cât de greu îi va fi copilei să-și accepte noua viață și cât de mult va trebui să facă ea însăși pentru a-i asigura o îngrijire corespunzătoare. Senzația de neliniște crescu atunci când o auzi pe Verity strigând-o de pe coridorul din fața dormitorului. Se înfioră, conștientă de riscul pe care și-l asumase.

28

Încă purtând cămașa de noapte, Gwen întinse hainele pe pat, alături de două materiale pentru sariuri pe care le considera foarte drăguțe. Devenea tot mai greu să găsească un croitor ieftin și avea de gând să o roage pe Naveena să-i modifice câteva haine. Lumea întreagă trecea prin vremuri grele, iar unele materiale nu numai că nu se găseau, dar erau și foarte scumpe. Cu puțin timp în urmă, Fran îi scrisese despre magazinele cu haine de serie care apăruseră precum ciupercile după ploaie în Londra, iar Gwen se simțea recunoscătoare că relația cu verișoara ei se îmbunătățise, cel puțin parțial, iar numele lui Ravasinghe nu mai fusese pomenit.

Gwen citise că, tocmai când Laurence descoperise noi modalități de simplificare a procesului de producție, casele de modă descoperiseră și ele mijloace noi mai puțin scumpe de producție a hainelor. Foloseau materiale mai ieftine, înlocuindu-le pe cele luxoase. Fran se interesa îndeosebi de noile dresuri subțiri din America și îi trimisese o fotografie nerușinată în care își arăta prea mult picioarele și în care purta o rochie nouă din vâscoză.

Cele mai multe rochii ale lui Gwen erau făcute din mătase și păreau tare demodate acum. Potrivit părerii lui Fran, nimeni din Londra și din New York nu ar ieși pe stradă într-o rochie cu franjuri. Îi trimisese și un

exemplar recent din *Good Housekeeping* [7] ca să-i dovedească.

Gwen studie pagina unde se deschisese revista când căzuse. Unele fete purtau costume feminine din două piese, cu bluze simple sau cu un mic pulover lejer și fuste lungi petrecute. Erau ținute comode și își închipuia cât de bine i-ar fi stat lui Fran în ele. Chiar și în cazul lui Verity ar fi adus un strop de eleganță aspectului ei de persoană deșirată. Dacă măcar și-ar fi încrețit părul și s-ar fi dat cu ruj roșu, și tot ar fi fost ceva. Fiind mică de înălțime, Gwen prefera rochiile șic și scurte ale anilor ’20.

Însă scopul ei astăzi nu era să devină o femeie la modă, ci să decidă asupra rochiilor pe care Naveena să le taie ca să-i facă haine lui Liyoni. Alese câteva rochii din mătase, dar renunță la ele imediat. O servitoare în mătase ar atrage atenția. Una era să se îngrijească de fiica ei de la distanță și alta era ca fata să trăiască în casa ei. Nu dormise deloc de când venise copila și, fiindcă avea un ghem permanent în stomac, nu putea deloc să mănânce. Tresări când auzi un zgomot dincolo de ușa dormitorului. Trebuia să găsească o soluție să oprească spaima care devenea tot mai mare.

Luă rochia ei veche de bumbac – un material fin și moale datorită spălatului – și strânse o grămăjoară de lucruri din bumbac alb: câteva fuste și o rochie roșie cu broderie, dar zdrențuită. Gwen rareori purta roșu, dar rochia era drăguță. Îndoi lucrurile peste braț și le duse în odaia copiilor.

Naveena stătea pe podea cu un abac în față și, în timp ce copilul muta mărgelușele dintr-o parte în alta și număra în singaleză, Naveena repeta cuvintele în engleză.

– Ce-ar fi s-o prezinți și celorlalți din casă? îi propuse Gwen.

Naveena își ridică privirea.

– Doamnă, nu vă faceți griji. O să fac asta.

– I-am spus lui Laurence că a trebuit să aduci o rudă orfană să trăiască aici, continuă Gwen.

Se chinuise să-și oprească tremurul picioarelor când îl minți pe

Laurence, iar când el își ridicase privirea din ziar și se încruntase, se ciupise de mână ca să nu se dea de gol.

– Iubito, Naveena nu are rude. Noi suntem familia ei.

Inspirase adânc.

– Ei bine, se pare că mai are totuși o rudă. O verișoară îndepărtată.

Se lăsase tăcerea, iar Gwen se foise nervoasă, îndreptându-și cutele fustei, aranjându-și acele din păr, chinuindu-se să-și calmeze nervii.

– Nu-mi place deloc chestia asta, spuse el. Naveena e bună la suflet și bănuiesc că a fost păcălită cu povestea închipuită a unei rude pierdute, iar ea, naivă, a înghițit minciuna. O să vorbesc cu ea chiar eu.

– Nu!

El păruse surprins.

– Întotdeauna ai zis că gospodăria e responsabilitatea mea. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Gwen așteptă puțin și îi zâmbi dulce.

– Foarte bine, încuviință Laurence. Dar cred că ar trebui să ne străduim să-i găsim un cămin mai potrivit.

Gwen se încruntă când își aminti vorbele lui și o privi pe Naveena din nou.

– Laurence nu e prea fericit, iar Verity e curioasă ca o pisică.

Naveena scutură din cap.

– Doar nu crezi că ar trebui să am încredere în cumnata mea, nu?

– După ce doamna lui a murit, fata nu a fost fericită. Oamenii nefericiți sunt răi. Oamenii speriați, la fel.

– Verity e speriată?

Naveena ridică din umeri.

– Dar care e motivul?

– Nu pot spune…

Glasul Naveenei se frânse și în încăpere se lăsă tăcerea.

Ayah nu voia să spună mai multe. Rareori își mărturisea gândurile cele

mai ascunse, mai ales cele legate de familie, deși Gwen și-ar fi dorit să nu mai fie așa de secretoasă. Nu-i venea niciun motiv în minte pentru care Verity să se teamă. Nimic cu excepția spaimei de a nu-și pierde fratele. Poate așa se explica depresia ei și felul în care se agăța de Laurence.

– Nu i-am spus nimic lui Hugh și n-a văzut-o încă pe Liyoni.

Naveena își coborî privirea și continuă lecția.

– Poate vii cu ea în grădină mai târziu, când Hugh are ora de odihnă, adăugă Gwen.

În timpul desertului, Laurence deschise corespondența. Nimic interesant pentru Gwen, cu excepția unei alte scrisori de la Fran, în care îi trimisese și o fotografie cu cea mai nouă lenjerie de damă. Gwen se bucură, judecând după tonul scrisorii, că lucrurile reveniseră întru câtva la normal.

Laurence despachetă un obiect cilindric. O revistă rulată care, odată întinsă, se curbă la loc pe fața de masă albă.

– Ce naiba? exclamă el, după care luă revista și o întinse din nou. Pare o revistă americană.

– Pot să plec de la masă, mami? o întrebă Hugh.

– Da, dar nu alergi până când nu se așază mâncarea. Și nu te duce lângă lac singur. Îmi promiți?

Hugh încuviință din cap, deși Gwen îl zărise recent cum încerca să prindă un pește de pe un promontoriu îngust de la marginea apei.

După ce Hugh ieși din încăpere, Laurence deveni tot mai încruntat.

– A venit și vreo scrisoare cu ea? se interesă Gwen.

El ridică revista și, când o scutură, căzu un plic.

– Poftim, spuse ea. De la cine e?

– O clipă!

Desfăcu plicul și se holbă la hârtia din el foarte surprins.

– E de la Christina.

– Dumnezeule! Ce zice?

Gwen se străduia să rămână calmă, dar pentru prima dată după mulți ani se simți deranjată să-i audă numele.

El cercetă scrisoarea încă o dată, apoi își ridică privirea spre ea.

– Spune că are o idee minunată pentru noi și că ar trebui să citesc revista să vedem dacă ghicesc despre ce este vorba.

Gwen se șterse la gură și lăsă pe masă lingurița pentru budincă. Avea stomacul ghem și nu mai putea să înghită nimic.

– Laurence, serios! Nu ne-au ajuns ideile Christinei?

Laurence își ridică privirea spre ea sesizându-i tonul răstit, dădu din cap și răsfoi paginile.

– Știi foarte bine că n-a fost vina ei. Nimeni nu a prevăzut criza de pe Wall Street.

Gwen strânse buzele, dar își păstră opinia pentru ea.

– Și ce e în revistă?

– Să fiu al naibii dacă îmi dau seama! Numai prostii. Reclame nesfârșite la cremă de pantofi, pudră de săpun și chestii asemănătoare, întrerupte din când în când de câte un articol oarecare.

– Crezi că a cumpărat revista?

– Puțin probabil. Nu spune decât că are o idee care ne va aduce avere.

– Dar de ce ne-ar interesa pe noi revista?

Laurence o aruncă pe masă și se pregăti să plece. Gwen îl întrebă dacă ar putea folosi Daimlerul să se ducă până la Hatton. Își aranjase materialele pentru haine și avea nevoie de ață și de nasturi.

Laurence se opri cu mâna pe clanță, împingându-și ușor bărbia în față.

– Pot? întrebă ea din nou.

El ezită încă un moment.

– Nu am plătit factura pentru reparații încă.

– De ce?

Laurence roși ușor și își feri privirea.

– N-am vrut să-ți spun. Am fost puțin strâmtorați luna trecută și toți banii s-au dus pe salarii. Ar trebui să ieșim la lumină curând. După următoarele licitații, cu siguranță.

– Of, Laurence!

El dădu scurt din cap, apoi, chiar când se pregătea să plece, se răsuci și continuă brusc.

– Am uitat. Christina spune că va sosi curând ca să discute cu noi ideea ei. A întrebat dacă poate sta aici câteva zile.

Închise ușa ușor, iar Gwen rămase singură și scandalizată. Era deja cu nervii la pământ din cauza lui Liyoni pe care trebuia să o țină aici fără să stârnească suspiciuni, iar acum, colac peste pupăză, Christina va locui cu ei o vreme. Cum va rezista ea, dacă Laurence se lăsa vrăjit din nou de americancă? În ciuda lucrurilor pe care și le spusese în sinea ei ca să se convingă de contrariul, nu avea încredere în Christina și bănuiala că femeia încă îl voia pe Laurence nu făcea decât să o tensioneze și mai rău. Se sprijini de perete și închise ochii.

Până după-amiază, Naveena făcuse febră și nu mai era în stare să muncească deloc. Cu inima grea, Gwen trebui să se îngrijească ea însăși de Liyoni. La început, lucrurile nu merseră bine deloc. Chinuindu-se să-și stăpânească nervii, Gwen se purtă rece și cu gândul în altă parte, iar copila se împotrivi întruna, agățându-se de patul bătrânei ayah. După ce Naveena o mângâie pe mâini și îi șopti la ureche, fata se dădu bătută și o urmă pe Gwen prin coridorul îngust. Gwen habar n-avea ce-i spusese Naveena, dar probabil că simpatia instinctivă a femeii o liniștise pe micuță.

În dormitor, Gwen scotoci prin lucrurile fetiței. Nu avea decât schimbul de pe ea, o brățară de picior cu mărgele, o bluză de schimb și o bucată de material zdrențuită.

O duse pe Liyoni la baie și îi arătă cada. Deși Naveena o spălase pe fetiță, Gwen voia s-o frece bine înainte de a i-o prezenta lui Hugh.

Grijulie și șovăitoare, aranjă prosoapele și săpunurile, apoi, fiindcă nu dorea ca fetița să-i surprindă starea de angoasă, își veni în fire. Se așteptase ca Liyoni să opună rezistență, dar când apa ajunse la jumătatea căzii, copila sări în ea îmbrăcată. Cu hainele umede lipite de corp, părea foarte slabă. Avea gâtul fragil și buclele lungi erau încâlcite pe alocuri.

Gwen inspiră adânc, neștiind cum să se poarte. Când turnă o cantitate mică de șampon pe părul lui Liyoni și îi frecă scalpul, simți că se pierde cu firea. Dar fetița chicoti și inima îi tresăltă puțin de bucurie.

După baie, fata se chinui puțin să iasă din hainele ei și Gwen îi dădu un prosop mare și alb, după care se duse înapoi în odaia copiilor să îi aducă o cămașă mai veche a lui Hugh.

Naveena, biata de ea, adormise rapid și arăta palidă. Avea prea multe îndatoriri pentru vârsta ei. Privind-o, Gwen se simți vinovată. Auzi un țipăt și se repezi spre dormitor.

Verity, roșie la față ca racul și, tremurând, arăta spre Liyoni, în timp ce ținea prosopul cu vârful degetelor. Gwen aproape că leșină de spaimă.

– Am găsit-o încercând să fure acest prosop, declară Verity.

Fetița goală stătea lângă pat îngrozită, cu brațele peste piept. Din păr apa cădea în stropi mari pe podea.

Gwen simți un junghi în inimă, dar se îndreptă iute de spate și furia o cuprinse atât de rău, încât trebui să se lupte cu dorința de a o lovi pe Verity.

– Nu fura nimic. I-am făcut baie. Dă-mi prosopul!

Verity nu se mișcă.

– Poftim? În timp ce Hugh se joacă afară singur?

– Hugh e bine, spuse Gwen, ignorând cuvintele cumnatei.

Se apropie de ea cu pași mari, îi smulse prosopul, apoi se lăsă pe vine și o înveli pe Liyoni cu el.

– Ți-ai pierdut mințile? Nu poate să stea în cameră așa, Gwen. O să ne infesteze.

– Ce vrei să spui?

– Păduchi, Gwen. Purici.

– E curată. Tocmai i-am făcut baie.

– Ai spus că e aici să o ajute pe Naveena. E o servitoare. Nu poți s-o tratezi ca și cum ar fi una de-a noastră.

– Nu fac așa ceva! se răsti Gwen când se ridică în picioare. Verity, fiindcă asta e casa mea acum, iar tu nu mai ai niciun cuvânt de spus, te-aș ruga să nu te mai amesteci în treburile mele. Naveena e bolnavă. Copila e singură pe lume. Fac un lucru creștinesc și, dacă nu ai destul suflet să înțelegi asta, cu cât te întorci mai repede la soțul tău, cu atât mai bine.

Verity se înroși până în vârful urechilor și se încruntă, dar nu scoase o vorbă.

Gwen se aplecă din nou să usuce părul fetiței, apoi aruncă o privire peste umărul ei.

– De ce mai ești aici?

– Nu înțelegi, Gwen, rosti Verity, aproape în șoaptă. Nu mă pot întoarce.

– Poftim?

Verity se făcu vineție, scutură din cap și părăsi brusc încăperea.

Gwen își înghiți furia. Liyoni ajunsese în casa ei într-un moment cum nu se poate mai prost. Locul va geme de lume. Exact când avea nevoie de pace și de liniște ca să își cunoască fiica mai bine, fără să fie observată de nimeni, oamenii vor pune întrebări, dorind să fie hrăniți cu noutăți. Ultimul lucru pe care și-l dorea era prezența lui Verity și firea ei băgăcioasă. Iar Christina avea să o chinuie și ea cu ochii ațintiți asupra lui Laurence tot timpul.

Încercă să pară încrezătoare când o luă pe Liyoni de mână, deși în interior tremura din cauza emoțiilor. Încă se simțea stânjenită de culoarea fetiței, dar oricum nu mai conta. Fetița trebuia să se obișnuiască aici și, având în vedere miza uriașă, stăpânirea de sine era obligatorie.

Zgomotul unei mingi lovite de peretele exterior pătrunse în casă. Probabil că Hugh o auzise și el venind, pentru că atunci când Gwen

apăru după colț, băiatul sfârșise cu joaca și aștepta cu o mână în șold. Poziția lui, o replică exactă a tatălui său, îi opri bătăile inimii pentru o clipă.

– Ea e Liyoni, spuse Gwen, încercând să vorbească normal, în timp ce traversa terasa. Este o rudă a Naveenei și va locui aici ca ajutorul ei.

– De ce merge așa caraghios?

– Are un șchiopătat, atâta tot. Are o problemă la picior.

Gwen observă picioarele îndesate ale lui Hugh și pantalonii scurți pătați de iarbă. Îi plăcea să se rostogolească pe pantele blânde ale teraselor, oprindu-se exact la marginea ierbii. Băiatul îi dărui un zâmbet știrb, iar ea surâse când îi văzu rozul sănătos din obraji și nasul puternic cu o dungă de noroi pe el. Liyoni, la niciun metru distanță de el, părea fragilă prin comparație.

– Poate să se joace cu mingea?

Gwen zâmbi din nou, îl trase spre ea și îl îmbrățișă.

– Nu e aici ca să se joace cu tine, Hugh.

Băiatul se strâmbă.

– De ce nu? Nu știe cum? Pot s-o învăț.

– Nu astăzi. Dar poate înota cu tine mâine. Înoată ca un pește.

– De unde știi?

Gwen își lovi ușurel nasul cu degetul.

– Pentru că sunt o ființă supremă și minunată care știe și vede tot.

Băiatul izbucni în râs.

– Nu fi caraghioasă, mami. Așa e Iisus.

– Am o altă idee grozavă. De ce nu vii înăuntru ca să o ajuți pe Liyoni să învețe puțină engleză? Ți-ar plăcea sau ești prea plin de fasole?

– Da, mami, sigur. Dar nu am mâncat fasole la prânz.

Ea izbucni în râs la mica lor glumă nevinovată și îl îmbrățișă scurt. Dar Liyoni, care stătea privindu-i, se încruntă. Of, Doamne, o să avem de furcă… Doar nu crede că râdem de ea.

În ciuda îndoielilor, Gwen trebui să admită că voia să stea mai mult cu fiica ei. O urmărea constant, dar prăpastia dintre copilul care era și copilul care ar fi trebuit să fie se dovedea a fi uriașă. Faptul că sentimentele pentru Liyoni nu se comparau cu dragostea pe care i-o purta lui Hugh îi provoca durere, dar totuși, când le lăsa să iasă la suprafață și se trezea tânjind să aline copilul, nu știa cum. Voia să priceapă cum se simte Liyoni acolo și ce părere avea despre ce se întâmplă, dar mai presus de toate tânjea să o facă să se simtă în siguranță. Își șterse ochii plini de lacrimi cu podul palmelor. O chinuia enorm ideea că își abandonase fiica, doar un biet bebeluș neajutorat, și știa că fetița nu are nevoie decât de iubire.

După ce Naveena se însănătoși, Gwen lâncezi în camera ei, prizonieră sentimentelor contradictorii, temându-se că s-ar putea da de gol dacă era văzută prea des alături de Liyoni. Timpul abia se târa și, ori de câte ori se uita la ceas, constata surprinsă că păsările încă mai cântau. Așa urma să arate viața ei de aici înainte, trăind cu sufletul la gură și uitându-se peste umăr? Oricât de mult ar fi stat în cameră, nu ar fi reușit niciodată să scape de senzația că se apropie de momentul care va marca sfârșitul tuturor lucrurilor.

Auzind glasul lui Hugh, se duse la fereastră ca să vadă despre ce e vorba. Băiatul găsise o coardă veche și prăpădită și acum încerca să o învețe pe Liyoni cum să sară cu ea. De fiecare dată când fetița încercă, își încurcă picioarele în ea. Nu părea să o supere acest lucru și chicotea când Hugh îi descurca blând coarda. Pentru Gwen era o priveliște sfâșietoare să-l vadă pe Hugh jucându-se fericit cu Liyoni, fără să știe că e sora lui geamănă.

Când Naveena ieși afară, Gwen continuă să observe, retrăgându-se un pas în spate ca să nu fie văzută. În ciuda protestelor lui Hugh, Naveena o luă pe fată și, curând, vocile lor se auziră în odaia copiilor. Așteptă o vreme, apoi se duse să o urmărească pe ayah care îi explica fetiței cum se

împăturesc hainele frumos. Rămase așa un timp, exclusă din relația celor două. Liyoni începu să cânte în singaleză, iar Naveena îi ținu isonul.

– Ce e asta? întrebă Gwen când terminară.

– Un cântecel de leagăn. Doamnă, copila pare să obosească foarte repede și tușește.

– Dă-i niște sirop de tuse. Probabil că încă se adaptează la noile condiții.

Când auzi pași pe coridorul principal, Gwen se grăbi înapoi în dormitor, simțindu-se tulburată.

A doua zi de dimineață, vremea deveni splendidă. Gwen se așeză pe o terasă inferioară și simți cum aerul însuși cântă, nu numai țânțarii, albinele sau apa vălurită a lacului. Dar când privi mai atentă păsările care zburau pe deasupra apei, își dădu seama că, de fapt, cineva cânta. Un sunet cristalin, micuț, aproape ca un fluierat, care se ridica din mijlocul lacului. Scrută iscoditoare scena, dar nu văzu pe nimeni.

Hugh apăru în goană din spatele ei, strigând.

– Mami, mi-am pus costumul de baie!

Gwen se răsuci și îl prinse în brațe când el se aruncă înainte.

– Am văzut-o când s-a dus. Am vrut să mă duc cu ea, dar nu m-a așteptat.

– Cine, iubitule?

– Fetița nouă.

– O cheamă Liyoni, puiule.

– Da, mami.

– Vrei să spui că ea înoată în lac?

– Da, mami.

Spaima îi prinse sufletul ca într-o gheară și își ținu răsuflarea cât cercetă lacul din nou. Dacă Liyoni înota până la capătul lacului și găsea râul care o va duce înapoi în satul ei? I s-ar putea întâmpla orice. Gândul

prinse contur și simți cum i se urcă sângele la cap. Pentru o secundă, chiar își dori ca râul să ia copilul. Apoi, tulburată și copleșită, se îngrozi din cauza celor ce-i trecuseră prin minte.

Se simți trasă de mânecă.

– Uite, mami, spuse Hugh. E pe insula aceea. Tocmai s-a cocoțat pe ea. Mami, fetița e bună la înot, nu? Eu nu pot să mă duc așa departe.

Gwen oftă ușurată.

– Am voie să intru acum? întrebă fiul ei.

Hugh știa că întotdeauna trebuie să ceară voie și Gwen se întrebă dacă există vreo modalitate să o lase pe Liyoni să înoate fără restricții, dar regula să rămână în picioare pentru Hugh. Apa era ca un magnet pentru fată și Gwen se temea că nu o va putea împiedica să stea departe de ea.

Gwen privi trupul micuț și îndesat al lui Hugh când sări în apă cu un pleoscăit zgomotos. Îi lipsea fluiditatea înotătorului bun, dar compensa cu multă gălăgie. Hugh țipă până când Liyoni înotă înapoi. Exact înainte să iasă, făcu o piruetă în apă, răsucindu-se ca un derviș, cu părul împletit în jurul ei. Copiii ieșiră împreună pe mal, se scuturară și fetița începu să tușească. Hugh se uită fix la ea, părând rușinat, dar chipul i se lumină când accesul de tuse încetă și Liyoni îi zâmbi.

– Unde e Wilf? întrebă Gwen.

– Wilf e plictisitor. Oricum nu-i place să înoate.

– Intrăm în casă să vedem dacă-l convingem pe *appu* să ne facă clătite?

– Poate și fetița…

Gwen se încruntă.

– Adică poate și Liyoni să vină?

– Numai de data asta, bine?

Hugh întinse mâna spre Liyoni și fetița nu se feri. Gwen îi privi pe copii alergând în sus pe trepte, ținându-se de mână. I se strânse inima și simți o dragoste pentru copilă ce nu se asemăna cu nimic din ce trăise până acum. I se umplură ochii de lacrimi exact când o văzu pe Verity venind spre ea.

– Laurence m-a rugat să-ți spun că vrea să stea de vorbă cu tine în salonul pentru pictură.

– De ce?

Verity zâmbi, dar de complezență.

– N-a zis de ce.

Gwen iuți pasul spre salon și îl găsi pe Laurence stând în picioare cu un ziar făcut sul sub braț. Bărbatul se întoarse la auzul pașilor ei, cu o fața lipsită de orice expresie. *Știe*, se gândi Gwen rapid, *și vrea să mă dea afară din casă.* Se pregăti să inventeze o minciună.

– Eu…

El o întrerupse.

– L-am văzut pe Hugh afară cu fetița. Am crezut că hotărâserăm.

Înlemnită din cauza tensiunii, se sili să răspundă.

– Poftim?

Laurence se așeză și se sprijini de spătarul canapelei.

– Am crezut că am stabilit că fetița nu va rămâne aici.

Gwen se chinui să-și înăbușe senzația de ușurare. Nu știa. Se duse în spatele canapelei ca să-i maseze umerii, dar și ca să-și ascundă chipul de el.

– Nu, zise ea, fără să se grăbească. Am hotărât că mă voi ocupa eu de asta. Și chiar mă ocup, dar fetița nu se simte prea bine. Tușește.

– E ceva contagios?

Gwen prinse curaj.

– Nu cred. Iar Hugh e atât de singur.

Termină cu masajul și făcu un pas în spate. Laurence își îndreptă spatele și se răsuci să se uite la ea.

– Iubito, știi că aș fi bucuros să ajut dacă fetița ar fi vreo rudă.

– Știu, dar chiar nu poți avea încredere în mine?

– Haide, Gwen. După cum am mai spus, știm deja că Naveena nu mai are familie. Și aș prefera ca Hugh să nu se atașeze de ea.

Gwen păstră tăcerea un moment înainte de a răspunde.

– Nu înțeleg.

El o privi mirat.

– Dar nu e evident? Dacă devin apropiați, el îi va duce dorul când fata va pleca. Așadar, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Sunt sigur că ești de acord cu mine.

Gwen simți cum durerea îi cuprinde tâmplele. Cum să fie de acord cu așa ceva?

El îi întinse mâna.

– Ești bine? Nu pari în apele tale.

Gwen dădu din cap.

– Înțeleg că te străduiești, dar…

Ea îl întrerupse.

– Nu e corect, Laurence. Chiar nu e. Unde te aștepți să se ducă?

Fără să-și mai poată controla sentimentele, inima ei se făcu bucăți și toate eforturile de a-l proteja pe Laurence și căsnicia lor se prăbușiră. Nu voia ca Liyoni să plece, iar el habar nu avea prin ce infern trecea ea. Nu știa iadul în care trăise toți anii aceștia. Laurence avea dreptate, ea se străduia, dar el nu știa că încercarea de a păstra un echilibru între nevoile soțului ei, ale lui Hugh și ale fetiței era mai mult decât putea să suporte. Ieșindu-și din minți, părăsi încăperea, trântind ușa în urma ei.

29

O vreme după aceea, Laurence nu-i mai vorbi. Ori de câte ori intra ea în cameră, el își ridica privirea parcă așteptând-o să spună ceva, dar Gwen era prea încăpățânată ca să-și ceară iertare pentru firea ei. Conștientă că aducerea lui Liyoni în casă s-ar putea dovedi cea mai mare greșeală a vieții ei, încercase să caute alternative, dar fără niciun rezultat.

Pretextând că se duce la o întâlnire a Uniunii Caritabile a Femeilor, vizită un orfelinat din Colombo, un loc aglomerat care duhnea a urină. Amintirea orfelinatului îi alungă somnul nopți în șir. Mai presus de toate, voia să-și protejeze căsnicia, dar nu suporta ideea ca Liyoni să fie trimisă acolo.

Pe parcursul următoarelor săptămâni, Laurence o mai întrebă din când în când dacă îi găsise fetiței un cămin nou și Gwen reușise să schimbe subiectul de fiecare dată, dar ajunsese aproape cu nervii la pământ. Între timp, Hugh se bucura să o ajute pe Liyoni să învețe. Fetița înțelegea acum ordine simple în engleză și știa să ceară ce are nevoie. Totuși, copila obosea rapid și, până când începea Hugh școala în toamnă, Gwen trebuia să găsească mijloace prin care să-i țină pe copii separați, cel puțin pentru o vreme. Sosirea lui Liyoni nu-i provocase niciun fel de gelozie lui Hugh. Ba dimpotrivă, băiatul o adora, și când fata stătuse la pat, suferind de o tuse urâtă, trebui să-l țină cu forța să nu se apropie.

Verity constituia altă provocare. Fără nicio altă clarificare în privința refuzului de a se întoarce la soț, cumnata ei rămase aici până la ziua de naștere a lui Laurence. Când Hugh intră pentru ceaiul servit cu această ocazie specială însoțit de Liyoni, Verity se uită furioasă spre fratele ei. Deși Gwen credea că e păcat ca Verity să-și urâțească aspectul într-o asemenea manieră, totuși cumnata ei arăta șic într-o ținută pe corp, lungă. Gwen se întrebă de unde găsise atâția bani pentru hainele noi și scumpe. Pe soțul ei nu-l dădea bogăția afară din casă.

– Trebuie să pun piciorul în prag în privința asta, spuse Verity. Fata nu e membra familiei noastre, iar asta e o sărbătoare de familie. De fapt, Laurence, de ce încă locuiește aici? Am crezut că ai discutat deja cu Gwen.

– Verity, hai să nu facem o scenă…

– Dar ai spus…

Gwen interveni iute și, strângându-și pumnii de furie, i se adresă lui Hugh.

– Scuze, puiule, dar mătușa ta Verity are dreptate. Spune-i lui Liyoni să plece și să o găsească pe Naveena. Sigur îi va da ceva să facă.

Hugh se posomorî, dar se supuse. Între timp, Verity continuă să se plângă despre prezența lui Liyoni în casă.

Încă enervată din cauza amestecului permanent al cumnatei ei, Gwen o întrerupse din nou.

– Eu și Laurence am discutat chestiunea și m-a lăsat pe mine să mă ocup de situație. Dă-mi voie să-ți reamintesc încă o dată, Verity, că eu sunt stăpâna aici și că, de când te-ai căsătorit, ești o simplă musafiră.

– Stai puțin, Gwen, spuse Laurence.

– Nu. Nu stau deloc. Nici pentru tine. Nici pentru Verity. Fie sunt eu stăpână aici, fie nu. M-am săturat ca sora ta să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. E vremea să se întoarcă la soțul ei.

Laurence încercă să-i cuprindă umerii cu brațul, dar Gwen, tulburată, se feri de el.

– Haide, iubito. E ziua mea.

– Nu vreau ca mătușa Verity să plece, mami, se împotrivi Hugh.

Gwen se uită la masa aranjată pentru patru persoane, cu cele mai bune porțelanuri și tacâmuri de argint, dichisită cu o față de masă din damasc proaspăt apretată. Își controlă furia.

– Bine, iubitule. Mami și tati vor discuta despre asta mai târziu. Să bem ceaiul acum.

Însă zilele în care șampania curgea în valuri dispăruseră de mult și când *appu* aduse tortul de fructe pentru Laurence pe un platou de argint, nu băură decât ceai. Cadourile, altădată ridicându-se unele peste altele până la tavan, acum abia dacă alcătuiau o grămăjoară.

– Să nu ne mai chinuim cu căutatul, spuse Laurence.

– Ba cred că ar trebui, îl contrazise Verity.

Gwen oftă. Dacă Verity voia să fie legată la ochi, asta îi va oferi. Se duse la dulap, căută printre lucrurile rămase de la celelalte petreceri și scoase o bucată lungă de material negru cu care acoperi ochii lui Laurence, legându-l la spate cu un nod.

– Învârte-l pe tati de trei ori acum, porunci Hugh.

Ideea era ca stiva de cadouri să dispară ca prin minune, iar Laurence, legat la ochi, trebuia să le găsească pe toate înainte de a le putea desface.

Laurence se împiedică îndatoritor prin cameră, comportându-se ca un nerod, pe placul lui Hugh care se ținea de burtă de atâta râs. Laurence stătea în patru labe, pipăind podeaua lângă ușă, când auziră cu toții sunetul sacadat al unor tocuri. Toată lumea înlemni.

– Ei bine, speram că vei fi încântat să mă vezi, dar să mă primești cu o asemenea plecăciune până în pământ… Sunt onorată. N-aș fi crezut că o să apuc o asemenea zi.

Laurence își smulse legătura de la ochi și își aranjă părul când se ridică în picioare.

– Christina!

– Eu însămi.

– Dar trebuia să vii abia săptămâna viitoare! exclamă Gwen.

Hugh bătu din picior și se înroși la față.

– Ne-a stricat jocul. Tati nici măcar nu și-a găsit cadourile.

– Ah! spuse Christina. Dă-mi voie să mă revanșez. Și eu am adus cadouri.

Laurence și Gwen schimbară iute o privire.

– Știai că e ziua lui Laurence? întrebă Verity.

– Tu ce părere ai? Dar ele sunt pentru voi toți, nu numai pentru Laurence. Omul meu așteaptă pe coridor.

Se răsuci și pocni din degete. Un singalez într-un veșmânt alb și lung intră, încărcat cu pungi pline de cumpărături.

– Îmi pare rău, nu am avut timp să le împachetez.

Scotoci într-o pungă, scoase un obiect vestimentar pliat, prins încă pe umerașul de la magazin și i-l dădu lui Gwen. Gwen îl desfăcu și se trezi cu un costum din două piese, precum cele din *Good Housekeeping*.

– Cred că se asortează de minune cu ochii tăi, spuse Christina. O nuanță încântătoare liliachie. Hugh, trenulețul acesta e pentru tine.

Așeză cutia pe masă și ochii lui Hugh străluciră când își trecu degetele peste desenele cu locomotiva și vagoanele.

– Ce îi spui Christinei, fiule? zise Laurence.

Hugh abia izbuti să-și smulgă privirea de la jucărie.

– Mulțumesc foarte mult, doamnă americană.

Toată lumea izbucni în râs.

– Verity, continuă Christina, am o geantă din piele de crocodil pentru tine. Cred că o să-ți placă.

– Mulțumesc. Nu trebuia.

– Nu fac niciodată nimic din obligație. A fost distractiv pentru mine.

Se opri și îi făcu lui Laurence cu ochiul, apoi îi trimise o bezea.

– Iar acum să ne ocupăm de sărbătorit. Am ceva foarte special pentru tine, dragule, deși mi-e teamă că două mâini nu ajung să-l ții.

– O mașină? Îi dai lui tati o mașină nouă? Nu ar putea s-o țină între mâini.

– Nu, iubitule. Crezi că ar trebui să fie o mașină?

– Da!

– Dacă nu vă deranjează, sunt puțin obosită acum. Cadoul lui tati va trebui să mai aștepte până după ora ta de culcare.

Hugh începu să se plângă, dar încă înfuriată de prezența neanunțată a Christinei, pe care nici măcar niște cadouri scumpe nu o puteau compensa, Gwen îl reduse la tăcere cu o singură privire.

– E ora pentru baia lui Hugh, Christina, așa că, dacă nu te superi, Verity te va conduce în camera de oaspeți și ne vedem din nou la cină. Ținuta este una lejeră la noi.

– Dar trebuie să fiți eleganți. Insist. E o ocazie specială la urma urmei.

Gwen încuviință cu un amestec de enervare și suspiciune și îl luă pe Hugh de mână.

– Foarte bine, spuse ea. Acum mergem. Poți să faci baie în camera mea azi.

Hugh bătu din palme și pălăvrăgi fericit până în dormitorul ei. În timp ce umplea cada, se întrebă cum se simte oare Liyoni. Deși arăta mai bine, șchiopătatul ei devenea tot mai pronunțat pe zi ce trecea. Dacă lucrurile continuau să se înrăutățească, copila nu va mai fi în stare să-și îndeplinească sarcinile ușoare pe care Gwen le găsise pentru ea. Era o muncă de dragul aparențelor și nu conta, dar aparența trebuia păstrată.

Fetița avusese o rană infectată la picior, pe care Naveena i-o tratase cu tincturi din ierburi și i-o bandajase apoi. Gwen se așteptase ca șchiopătatul să dispară odată ce rana se vindecase, dar nu se întâmplase așa. Doctorul Partridge venea peste două zile să-i facă un control general lui Hugh, iar Gwen hotărî să-l roage să o examineze și pe Liyoni.

Savurau o cafea în salonul pentru pictură, după cină, când Christina le-a dezvăluit marea ei idee. Verity se odihnea pe canapeaua din piele de

leopard, lângă masa pentru băuturi. Laurence stătea în picioare lângă șemineu, iar Gwen se așezase pe un scaun cu spătar drept de partea cealaltă a canapelei, ținând un ochi atent asupra sticlei de brandy. Lăsaseră draperiile desfăcute, iar noaptea era luminată de luna aproape plină.

– Mărci, spuse Christina cu un zâmbet larg.

Se sprijini de spătarul fotoliului și lăsă ceea ce părea un tablou împachetat în hârtie maro pe podea, lângă ea.

– Poftim? zise Laurence.

– Mărci. Ele sunt viitorul.

Femeia se ridică în picioare și se duse lângă Laurence, punându-i o mână pe umăr și sprijinindu-se de el. Apoi, cu fața apropiată de a lui, îl privi direct în ochi.

– Nu te-ai uitat prin revista pe care ți-am trimis-o, dragule?

– Laurece a aruncat o privire, rosti Gwen, simțind nevoia să scuipe, dar păstrându-și calmul aparent. Niciunul dintre noi nu a înțeles la ce te refereai.

Christina, care îi zâmbea lui Laurence, se răsuci spre Gwen.

– Dar ce ați observat în revistă?

Gwen se uită prin încăpere. Pe lângă daruri, Christina venise încărcată cu buchete de flori care erau acum elegant aranjate în vaze din sticlă groasă. Parfumul lor plutea în aer.

– Erau foarte multe reclame.

Christina bătu din palme.

– Bravo!

– Sugerezi să ne apucăm de publicitate? întrebă Laurence, îndepărtându-se un pas de americancă. Să-mi ierți francheța, dar nu mi se pare o idee prea grozavă.

Christina își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Dragule meu, sunt americancă. Desigur că nu mă deranjează francheța. Ce caraghioși sunteți voi, englezii.

Laurence își împinse bărbia înainte și Gwen abia se abținu să se repeadă la el și să-l sufoce cu sărutări pe gropiță. Își înfrână pornirea și i se adresă Christinei.

– De ce nu le explici atunci englezilor caraghioși ce voiai să spui?

– Iubito, nu te simți jignită. Nu râd de voi. Cred că sunteți adorabili, cât despre soțul tău, ei bine, doar știi ce părere am despre el… Dar ai dreptate, să discutăm despre afaceri.

Gwen, care-și ținuse respirația, răsuflă încet.

– În America, în ciuda crizei economice, unii oameni fac bani buni din asta. Cu cât e mai mare compania și produsul mai obișnuit, cu atât mai bine.

– Te referi la săpunul-pudră și la crema de pantofi pe care le-am văzut în revistă? se interesă Laurence.

– Da. Așa cum e și ceaiul. Gândește-te la Lipton.

Gwen dădu din cap.

– Dar nu existau reclame pentru ceai.

– Exact ce spuneam și eu, *cherie.* Ideea este să facem din Hooper o marcă. Nu ai mai fi un simplu producător și manufacturier angro, ci ai avea o marcă de ceai.

Laurence clătină din cap.

– Oamenii suferă din cauza depresiunii, dar tot trebuie să-și spele hainele și să-și lustruiască ghetele. Asta e ideea ta.

– Da. Și trebuie să-și cumpere ceaiul, săptămână după săptămână. Însă va funcționa numai dacă investești mult.

– Nu vom fi niciodată în stare să producem suficient. Nici măcar cu plantațiile la capacitate maximă. Nu știu cum ar putea funcționa, zise Laurence neîncrezător.

– Laurence, dragule… și englez *caraghios* ce ești, te respect, te admir și te iubesc… Aici intervin eu.

Gwen își ascunse iritarea.

– Nu vor fi adaosuri comerciale uriașe, dar tu trebuie să vinzi un lucru pe care oamenii îl cumpără frecvent și nu pot rezista fără el.

Christina făcut o pauză.

– Spune-mi, cum vă descurcați acum?

Laurence tuși și își pironi privirea în podea.

– Exact cum bănuiam. Așa că trebuie să ne gândim la ceva nou. Toată lumea are o pungă de ceai în casă și vreau ca numele lui să fie Hooper. Dacă venim imediat după Lipton, vom face mulți bani.

Indignarea lui Gwen păru să explodeze. Ce voia Christina de fapt? Se juca oare cu ei, prefăcându-se și arătându-le că are puterea de a face așa ceva? Se întorsese ca să reia relația cu Laurence? Gwen voia s-o elimine din viața lor, așa cum mai încercase și înainte, dar nu avea de gând să-l stânjenească pe Laurence cu o scenă de gelozie. Instinctul o îndemna să nu lase să i se citească pe față ceva și să vorbească ferm.

– Nu, rosti ea. Să punem punct ideii tale nebunești. Laurence ți-a spus deja că nu putem produce asemenea cantități.

Christina păru că n-o aude.

– Nu tu, dragă. Îl cumperi din Ceylon. Închei înțelegeri cu celelalte plantații. Punem ceaiul în pliculețe și îi vom face reclamă masivă. Nu e nevoie de un adaos mare, dacă ai o cantitate corespunzătoare.

– Dar nu am suficient cash pentru asemenea cheltuieli, se împotrivi Laurence.

– Nu, nu ai, dar eu am. Eu îți sugerez să mă lași să cumpăr acțiuni de la Hooper și tu vei folosi banii ca să pui pe roate afacerea.

Gwen se ridică în picioare, tremurând și se duse lângă Laurence. Și vocea îi tremură când vorbi.

– Și dacă nu merge? Ce se va întâmpla atunci? Nu mai putem risca nimic.

– Eu voi fi cea care riscă, nu voi. Ascultă-mă cu atenție, iubito, acesta e viitorul. Reclama ia cu asalt America. Ai văzut revista, nu?

– Nu sunt sigură că mă încântă cum arată viitorul, rosti Gwen.

– Îți place sau nu, sunteți pe punctul de a face milioane. E foarte simplu.

– Poate ai dreptate. Ne lași să ne gândim o vreme? întrebă Laurence, trecându-și mâna pe sub brațul lui Gwen.

Gwen oftă. Femeia îl câștiga pe Laurence încă o dată, iar ea nu putea face nimic.

– Aveți două zile la dispoziție. Apoi plec. Trebuie să acționăm rapid, fiindcă altcineva ne-o poate lua înainte.

Christina își netezi rochia scumpă și se întoarse spre Gwen cu un zâmbet radios.

– Îți place rochia mea?

Gwen bălmăji un răspuns.

– Direct de pe umeraș, foarte ieftină și nu e din mătase. Lumea se schimbă, oameni buni. Fie țineți pasul cu ea, fie nu. Am călătorit mult azi și sunt gata să mă bag în pat.

Verity, care nu scosese o vorbă, se ridică și ea, deși nu părea să se țină prea bine pe picioare. Când deschise gura să vorbească, se bâlbâi ușor.

– Cred că e o idee minunată, Christina.

Gwen simți nevoia să-i spună că ideea nu are nicio treabă cu ea, dar își ținu gura.

– Mulțumesc. Am uitat să-ți spun, Laurence, tu și Gwen va trebui să veniți la New York. Va ajuta marca să devină cunoscută și respectată.

– Serios, chiar e necesar? Cât timp?

– Foarte necesar și nu pentru mult timp. Desigur, eu voi acoperi toate cheltuielile.

– Și cu Hugh cum rămâne?

– Curând se duce la școală, nu?

Gwen se încruntă.

– De ce faci asta Christina, dacă pierderile vor fi exclusiv ale tale?

– Pentru că nu vor exista pierderi. *Atât* de sigură sunt… și pentru că

îmi sunteți dragi. V-ați chinuit destul și mă simt prost pentru pierderile lui Laurence din Chile. Deși sunt sigură că, imediat ce criza va mai trece, veți începe să faceți bani din nou acolo, chiar mai mulți decât înainte.

Gwen încuviință din cap încet. Nu avea încotro, ce avea să se întâmple se va întâmpla și gata.

– Campania va fi condusă din New York și vor avea nevoie de chipurile voastre. Și că tot vorbim de fețe, aproape că am uitat, Verity. Dacă nu te superi, vrei să despachetezi micul tablou sprijinit de canapea?

– Mă întrebam dacă pachetul acela e cadoul meu, spuse Laurence.

– Într-un fel, da, zise Christina, în timp ce Verity scotea hârtia.

– Să-l vedem atunci, adăugă Laurence.

Verity își ridică privirea spre el.

– Este un tablou al lui Savi Ravasinghe.

Lui Gwen i se înmuiară genunchii. Nu îl chestionase niciodată pe Savi cu privire la ce se întâmplase în noaptea aceea și, treptat, devenise tot mai ușor să dea uitării incidentul. Însă acum, când prezența lui Liyoni îi aducea aminte în permanență de el, de ce trebuia ca bărbatul să se întoarcă și el în viața ei în felul acesta?

Laurence se încruntă când Verity întoarse tabloul și îl ridică în aer, ca el să-l vadă mai bine.

– Este o culegătoare de ceai tamilă, murmură Laurence.

Gwen admiră culoarea stacojie splendidă a sariului femeii, care părea să sclipească în mijlocul arbuștilor de ceai de un verde luminos și trebui să recunoască în sinea ei că e frumos. În timp ce-l privea, simți cum i se înfierbântă gâtul și obrajii și speră că nimeni nu băgase de seamă. Desigur că Verity observase.

– Te simți bine, Gwen? o întrebă Verity.

– Îmi este puțin cald, spuse ea, făcându-și aer cu mâna.

Laurence păstră tăcerea, în vreme ce Christina îi explică în detaliu că, pentru ea, aceasta era imaginea perfectă a ceaiului Hooper. Va fi întipărită pe plicurile de ceai, pe afișe uriașe și în reclamele din revistă.

Când termină, Laurence îi scutură mâna.

– Ne-ai dat serios de gândit. Vorbim din nou mâine. Sper să ai o noapte plăcută.

După ce porniră spre camerele lor, Gwen se adânci în gânduri. Nu exista altceva în mintea ei decât Christina și, în acel moment, simți că americanca va fi furtuna care îi va dărâma casa.

30

În următoarele două zile, Gwen îl auzi pe Laurence foindu-se toată noaptea. Angoasată din cauza lui Ravasinghe, enervată de prezența Christinei, tânjea ca Laurence să vină în patul ei, ca să îl țină cât mai aproape de ea. Dar el nu veni. Spre iritarea lui Gwen, Verity rămăsese și susținea ideea Christinei. Ideea mărcii îi copleșise pe toți și subiectul plecării lui Verity nu mai fusese adus în discuție.

Fiindcă toată lumea era preocupată cu altceva, Gwen le dădu voie lui Liyoni și lui Hugh să se joace în camera ei. Soarele pătrundea pe fereastră, luminând puternic încăperea, iar Gwen, care stătea la masa de lângă geam cu Naveena, simțea căldura în ceafă. Îi privi pe gemeni sărind în pat, în timp ce îngânau ceva ce părea a fi versiunea singaleză a lui *Humpty Dumpty*. Se gândi la Christina și la efectul pe care îl avusese sosirea femeii asupra lui Laurence. Soțul ei se îndepărta de ea.

Uitându-se pe geam, îi surprinse pe cei doi în grădină, foarte aproape unul de celălalt și încercă să se convingă că discutau doar despre afaceri. Însă golul din stomac o făcu să se simtă străină și respinsă de soțul ei în propria lor casă. Înțelegea că ideea de cămin nu se rezumă la un simplu loc. Era vorba de relația ei zilnică cu tot ce atingea, vedea și auzea. Era certitudinea familiarității și senzația de siguranță, cărările bătătorite. Materialele, firele, aromele, culoarea precisă a ceaiului de dimineață,

ziarul trântit de Laurence pe masă înainte de a porni la lucru, tropăitul lui Hugh pe scări de o mie de ori pe zi. Însă acum se întâmpla ceva extraordinar. Pământul se mișca și totul era diferit.

O luă un val de căldură și, pentru o clipă, o urî pe Christina la fel de mult cât îl ura pe Savi Ravasinghe. Dar și mai mult ura faptul că o transformase într-o femeie geloasă și temătoare. Tânjea după o cale de scăpare. Își privi copiii și, rușinându-se, furia copleșitoare se risipi.

– Ai grijă, Hugh! strigă ea. Nu uita că pe Liyoni o doare piciorul.

– Da, mami. De-aia sare numai în fund.

Se auzi un ciocănit la ușă și Verity intră.

– Cred că ar trebui să știi că Laurence a acceptat propunerea Christinei.

Gwen își duse mâna la spate și își masă ceafa.

– Dumnezeule, serios?

– Au nevoie de semnătura ta pe un document. Vor fi și altele mai târziu.

Tânăra se opri și aruncă o privire spre copiii care stăteau cuminți pe pat.

– Eu m-aș descotorosi de fetița cu piele tuciurie, dacă aș fi în locul tău.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

Verity își înclină capul, apoi continuă cu un zâmbet strâmb:

– Servitorii au început să șușotească pe la colțuri. Ei nu pricep de ce fata primește tratament preferențial. Știi și tu cum sunt.

Gwen se încruntă.

– Credeam că te pregătești să-ți faci bagajele.

Verity zâmbi din nou.

– În niciun caz. Ești soția lui, Gwendolyn, a doua soție, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, dar eu sunt *singura* lui soră. Acum mă duc să joc tenis cu Pru Bertram la club. Ciao!

– Și cu soțul tău cum rămâne? Nu e corect față de el, nu?

Verity ridică din umeri.

– Asta nu e treaba ta.

– E adevărat? o întrebă Gwen pe Naveena, după ce Verity plecă. Așa se bârfește?

Bătrâna oftă.

– Nu înseamnă nimic.

– Ești sigură?

– Le spun că e bine pentru Hugh să aibă o prietenă.

Pe coridor se auzi zgomot, apoi sunetul unor pași. Gwen se uită în jur, tresărind.

Naveena plescăi.

– E doar unul dintre băieți, doamnă.

Când Hugh și Liyoni începură să sară din nou în pat, Gwen căzu iarăși pe gânduri. Avertismentul lui Verity își atinsese ținta. Din ziua în care o adusese pe Liyoni să locuiască aici, viața ei își pierduse armonia. Prinsă ca într-o menghină din pricina spaimei, tresărea la orice zgomot și, de fiecare dată când auzea grinzile casei pocnind, se răsucea brusc, așteptându-se la ce e mai rău, chinuindu-se singură cu scenarii oribile până când nu mai putea vedea limpede.

Avea nevoie de Laurence să-i reamintească cine e ea, însă relația lor scârțâia. Gwen se simțea ruptă în două, înspăimântată să fie alături de el, pentru că s-ar fi putut da de gol, dar având nevoie de el din ce în ce mai mult. Când Laurence se purta amabil, ea îl repezea și îi răspundea cu iritare. Când el era rece, își făcea griji că pusese gheara pe el Christina.

Brusc, se auzi o bufnitură. Liyoni căzuse din pat și acum zăcea pe podea, fără să scoată un sunet. Gwen sări din scaun.

– Ai împins-o, nu-i așa, Hugh?

Hugh se făcu roșu ca racul și începu să plângă.

– Nu, mami. Nu e adevărat.

Gwen se repezi spre Liyoni și Hugh se dădu jos din pat. Ridică fetița de jos și o ținu în brațe. Hugh se lăsă pe vine lângă ele.

– Îmi pare rău, Hugh. Nu e vina ta. Nu am mai fost atentă la voi.

Mângâie obrazul lui Liyoni și se uită în ochii ei speriați. Copila clipi și din ochi i se scurse o lacrimă. Gwen simți cum i se oprește inima. O privea pe fiica ei fără să îi vadă culoarea. Se gândea la ea ca la sângele din sângele ei pentru prima dată. În acel moment de claritate maximă, timpul păru că se oprește. Liyoni era fiica ei, pe care nu știuse cum să o iubească și pe care o părăsise de parcă ar fi fost un cățeluș nedorit. Se simțea vinovată pentru tot ce făcuse și suferea îngrozitor să știe că nu va putea admite niciodată că e fiica ei. Scoase un sunet chinuit, de parcă și-ar fi înăbușit lacrimile, apoi îl înconjură și pe Hugh pe după umeri cu brațul și îi trase pe amândoi aproape de ea. Cu inima bătându-i sălbatic, Gwen simți un alt val de iubire puternic și o sărută pe Liyoni pe obraji. Când își ridică privirea, zâmbi spre Naveena, dar ayah încremenise, holbându-se spre ușă, cu gura ușor deschisă.

Stând cu spatele la ușă și concentrată asupra copiilor, Gwen nu auzise când aceasta se deschisese, iar acum își dădu seama numai pentru că Laurence tuși discret.

– Fata a căzut, spuse iute Naveena.

Gwen o ridică pe Liyoni și o așeză ușurel pe pat. Sentimentul de vinovăție o învăluia ca într-un giulgiu și, dacă Laurence văzuse căzătura, atunci văzuse și restul.

Laurence nu scoase nicio vorbă și rămase privind.

Gwen încercă să gândească, fără să-și mai amintească dacă spusese ceva cu glas tare. Sau poate totul se petrecuse strict în mintea ei. Teama îi frânsese glasul și îi tăiase răsuflarea. Înghiți în sec, străduindu-se să alcătuiască o secvență de sunete cât de cât inteligibile.

Laurence își drese vocea și se adresă direct Naveenei.

– Sună-l pe doctorul Partridge. Spune-i să vină aici.

Traversă încăperea să privească fata și Hugh îl luă de mână.

– E prietena mea cea mai bună, tati.

– E doar o căzătură. A aterizat puțin cam tare, dar atâta tot.

Gwen încercă să-și alunge teama din ochi. Ce văzuse Laurence? Ce

auzise? O trecu un fior pe șira spinării. Se scărpină în cap, își duse mâna la ceafă, apoi își masă umerii. Gesturile nu o ajutară. Senzația de înfiorare era atât de intensă, încât îi veni să țipe.

– Partridge i-a verificat șchiopătatul? întrebă Laurence și Gwen tresări.

Gwen încuviință din cap.

– Și? insistă Laurence.

În sfârșit, Gwen își recăpătă vocea.

– Nu a găsit nimic rău. A zis că o să-și revină. De unde știai? Tu nici măcar nu erai aici.

– Mi-a zis McGregor.

Deși expresia obișnuită a lui Laurence nu se schimbase, zări în ochii lui ceva straniu. Îi susținu privirea, dar stomacul i se strânse. Abia după câteva clipe bune, el vorbi din nou.

– Mi-a zis că păreai îngrijorată de soarta copilei.

Gwen înghiți din nou în sec. Cum de nu-și închipuise că McGregor va fi cu ochii pe ea?

– E un copil cumine și mi-a fost milă de ea. Să trăiască printre străini la o vârstă atât de mică.

– Eu m-am dus la școala cu internat când eram de vârsta ei.

– Dar știi ce părere am eu despre asta.

Laurence se mulțumi să se uite la ea. Gwen habar nu avea ce se petrece în mintea lui. Dacă îl pierdea acum…

Se chinui să-și potolească nervii în tăcerea tensionată, concentrându-se asupra respirației.

– Hugh va pleca în curând, rosti el într-un târziu. Atunci vom hotărî ce e de făcut cu fetița.

Gwen întoarse capul pentru ca Laurence să nu-i vadă lacrimile din ochi.

– Sunt niște documente de semnat în salonul pentru cină. Vino și tu după ce termini cu doctorul aici. Apropo, vom merge în America la scurt

timp după Christina. Ea a plecat înainte astăzi.

Plecase. Christina plecase.

Gwen își petrecu ora în așeptarea doctorului bând ceai și jucând pasiențe cu Hugh. Liyoni dormea și, când se trezi, rămase tăcută și refuză fructele și apa pe care i le oferi. Lui Gwen îi sărea inima din piept ori de câte ori auzea pași pe coridor, temându-se că Laurence se întorsese. Până la sosirea doctorului, starea lui Liyoni se înrăutăți.

Doctorul își puse geanta jos.

– Ar fi o idee bună ca ayah să îl ia pe Hugh de aici, Gwen.

– Nu! se împotrivi Hugh și bătu din picior. Vreau să rămân. E prietena mea, nu a ta și nici a lui mami!

– Am acadele aici. Dacă ești cuminte și te duci cu Naveena, îți dau și ție una.

– Sunt galbene?

– Da, am și roz.

– Numai dacă îi dai una și lui Liyoni, de aceeași culoare.

– De acord, băiete.

– Îmi promiți că nu îi faci rău?

– Îți promit.

– Putem înota mai târziu? Îi place să zboare.

– Să zboare?

Hugh încuviință din cap.

– Așa spune ea la înot.

După ce Naveena îl luă pe Hugh să se joace cu mingea, doctorul trase un scaun și o examină cu grijă pe Liyoni, pipăind-o încet peste tot.

Gwen se așeză în spatele lui și, când fetița deschise ochii, îi zâmbi. Gwen observă încrederea care începuse să crească în ea, așa că îi răspunse cu un zâmbet. Schimbul de priviri nu-i scăpă doctorului, care se uită când la Gwen, când la Liyoni. Gwen se rugă în tăcere ca el să nu fi

observat culoarea ochilor copilei, pe jumătate violeți, pe jumătate căprui, sau buclele negre care stăteau ușor răsfirate pe pernă.

– Ai ceva să-mi spui, Gwen?

Ea își ținu respirația.

– A căzut din pat. Țopăiau amândoi în el. A fost vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e la fel de puternică precum Hugh. Nu eram atentă.

– În regulă. Are o slăbiciune cauzată de o lipsă. Hrănește-o bine. Acesta e sfatul meu.

– Ce ușurare! Nimic altceva? Nu e nimic contagios?

– Nici vorbă. Doar șocul căzăturii.

O lună mai târziu, Gwen împacheta în dormitor ultimele haine ale lui Hugh pentru școală. Se gândise mult la ținutele de casă pe care să i le dea și pregătise hăinuțe pentru toate tipurile de vreme. Uniforma lui de școală sosise de la Nuwara Eliya cu o zi înainte. Două seturi cu tot ce fusese menționat în scrisoare. Lista era lungă. Se simțea recunoscătoare că tatăl ei plătise factura, deși o parte din ea nu voia ca Hugh să plece deloc.

Posomorât, Hugh stătea pe căluțul lui vechi de lemn, pe care îl țineau acum în camera lui Gwen.

– Pot să vin în Vestul Sălbatic cu tine?

– Nu mergem în Vestul Sălbatic. Ne ducem la New York.

– Dar o să fie cowboy și acolo, nu?

Ea scutură din cap.

– Mai repede o să dai peste un cowboy în Nuwara Eliya decât în New York.

– Nu e corect. Poți să mă înveți aritmetica și ortografia, nu?

– Puiule, trebuie să primești o educație bună, ca să crești deștept ca tati.

– Nu e deștept.

– Ba e.

– Nu e un lucru deștept să spui că nu pot merge la cascadă cu Liyoni.

Gwen știa că există o cascadă, dar auzise că e mult de urcat, așa că nu se aventurase niciodată până acolo.

– Bănuiesc că tati crede că e prea periculos.

– Liyoni iubește apa. I-ar plăcea acolo. Eu am văzut-o. Poți merge cu mașina acolo. Verity m-a dus.

– Până în vârf?

– Da, până în vârf. Nu m-am apropiat de margine.

– Mă bucur să aud asta. Acum, vino și ajută-mă cu cataramele de la valiză. Am nevoie de un bărbat puternic.

El izbucni în râs.

– Bine, mami.

Mai târziu, în timp ce încerca să-și facă propriul bagaj, Laurence intră cu un zâmbet larg pe față. De când Christina plecase să pună lucrurile pe roate la New York, Laurence fusese ocupat să se întâlnească cu proprietarii de plantații și să încheie afaceri cu ei. Gwen abia dacă îl văzuse și era recunoscătoare pentru asta. Când el venea acasă, nu dădea niciun semn că ar ști mai multe despre motivul pentru care Liyoni locuia cu ei, deși Gwen îl urmărise cu atenție.

– Bună, spuse el. Mi-a fost dor de oamenii mei preferați.

– Tati! strigă Hugh și sări de pe cal, alergând să-l îmbrățișeze.

– Atenție, băiete, tati e obosit. Nu vrei să mă trântești, nu?

Hugh izbucni în râs.

– Ba da, tati.

Laurence zâmbi și se uită la Gwen peste capul băiatului.

– Am reușit să fac aranjamentele pentru ca Hugh să rămână la internat în primele luni.

– Adică nu vine acasă în weekenduri? Laurence, nu se poate! Nu îi va plăcea deloc.

– Doar cât suntem plecați. O călătorie la New York și înapoi e un lucru destul de complicat. Apropo, totul e aranjat. Christina ne-a cumpărat biletele.

– Hugh, fugi și te joacă! spuse ea. De ce nu încerci noul leagăn din grădină?

Hugh se strâmbă, dar se supuse. În felul copiilor care cresc, simțea imediat când exista un dezacord între părinții lui.

Laurence se ridică în picioare cu spatele la lumină. Gwen îl privi, acoperindu-și ochii cu mâna pentru a se feri de strălucirea orbitoare a soarelui care pătrundea prin fereastra deschisă.

– Nu poate avea Naveena grijă de el în weekenduri?

– Cred că Naveena va fi ocupată cu fetița.

Laurence oftă din toți rărunchii.

– Aș fi vrut să facem ceva în privința fetei până acum.

– Am încercat.

– Sunt sigur de asta.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. De ce ești așa de sensibilă? Trebuie să recunosc că ai devenit tot mai țâfnoasă de când copila locuiește aici. Ce se petrece?

Gwen scutură din cap.

– Foarte bine. Aș vrea să discutăm despre Verity. I-am spus că nu poate sta aici cât suntem plecați. Trebuie să se întoarcă la Alexander.

Încântată de o asemenea știre, Gwen răsuflă ușurată.

– Grozav. Se pare că te-ai gândit la tot. Ți-a povestit despre problemele ei cu Alexander.

– A făcut aluzii la unele dificultăți.

– Ce fel de dificultăți?

– Nu-ți vine nimic în cap?

– Serios?

– I-am spus că trebuie să își rezolve problemele. Adevărul e că

purtarea ei din ultima vreme e enervantă. Și bea foarte mult pe deasupra. Este responsabilitatea soțului ei acum, nu a mea.

Aleluia, gândi Gwen și puțin lipsi să nu aplaude.

– Putem hotărî ce să facem cu fetița când ne întoarcem. Știu că am spus că ne vom îngriji de Naveena când îmbătrânește, dar nu m-am gândit să includ și rudele îndepărtate, dacă asta e copila în realitate.

– Laurence, desigur că este.

– Copila are ceva ciudat. Am trimis după documentele vechi ale mamei cu istoria familiei, poate descoperim ceva care ne va spune de unde se trage. Poate există un detaliu care o leagă de Naveena.

– Mă îndoiesc că vei găsi explicații acolo. Nici măcar Naveena nu știa despre existența fetei.

– Știu. Am vorbit cu ea.

Lui Gwen i se puse un nod în gât.

– Și ce-a zis?

– Nu prea multe. Gwen, te-ai albit la față.

– Sunt bine, doar puțin obosită.

Văzu grija din ochii lui, dar răsuflă ușurată când el își mută privirea spre rochiile întinse pe pat.

– Sunt încântătoare, dar nu împacheta prea multe. Christina o să te ducă la cumpărături pe Fifth Avenue. Zice că ți-ar plăcea probabil niște haine la modă.

Gwen se îndreptă de spate, își puse mâinile în șold și îl privi furioasă.

– Dar cine naiba se crede Christina asta? Nu sunt o sărăntoacă și nu am nevoie să mă ducă *ea* la cumpărături.

Laurence pufni.

– Am crezut că o să fii încântată.

– Ei bine, nu sunt. M-am săturat să mă privească de sus. Și tu, la fel.

– Iubito, îmi pare rău. Știu că ești supărată din cauza lui Hugh.

– Nu sunt supărată, spuse ea.

– Iubito…

– Mai lasă-mă cu „iubito“! Nu sunt supărată.

Apoi izbucni în plâns.

Laurence se apropie și o strânse în brațe. Ea se zbătu, dar el o ținu strâns la piept ca să nu scape. Gwen nu-i putea spune ce simte cu adevărat pentru Liyoni și, deși avea să-i ducă dorul lui Hugh, adevărul era că băiatului probabil că îi va plăcea la școală. La gândul că lasă totul în mâinile zeilor atâta timp o trecu un fior pe șira spinării. În plus, nu credea că Verity va sta departe de ei și asta nu o ajuta deloc să se calmeze.

– Ne vom întoarce cât ai clipi din ochi, draga mea.

El îi ridică bărbia și o sărută pe buze. Gwen îl dori atât de mult în acea clipă, încât nu reuși să scoată o vorbă.

– Să încui ușa? spuse el cu un zâmbet larg.

– Și fereastra. Se aude de afară.

Gwen se uită spre patul acoperit cu haine.

– Nu-ți face griji, o liniști el și le strânse pe toate, după care le trânti morman pe podea.

Se duse la ușă și o încuie.

– Laurence! Toate lucrurile alea au fost călcate.

El îi ignoră vorbele, o luă pe sus, o săltă pe umăr și o cără până la pat. Ea izbucni în râs când o aruncă printre așternuturi, apoi îl ajută să-i dea jos hainele.

31

Gwen trase perdeaua grea de brocart. De la fereastra apartamentului lor din hotelul Savoy-Plaza, în prima dimineață petrecută în marea metropolă, rămase surprinsă să vadă copacii și țărmul pietros al unui lac ce sclipea sub soarele de septembrie. Nu știa la ce să se aștepte, dar în niciun caz la o asemenea dimineață splendidă sau la parcul enorm din centrul New Yorkului.

Se răsuci să cerceteze camera. Îi luă ceva timp până se obișnui cu negrul și cu argintiul strălucitor și cu nuanțele de verde, dar hotărî că îi plac formele geometrice și liniile cu multe unghiuri. O pictură uriașă acoperea aproape un perete întreg. Nu știa cum să interpreteze petele de negru pe fundalul crem, dar tabloul o făcu să se gândească la Savi Ravasinghe. Christina propusese să îi viziteze cea mai nouă expoziție dintr-o galerie din Greenwich Village la un moment dat, dar Gwen nu aștepta deloc acest moment. Era o serie de tablouri despre populația băștinașă a Ceylonului la lucru, și nu obișnuitele portrete de femei frumoase și bogate. Deși dintre aceste pânze alesese Christina una care să reprezinte ceaiul Hooper, Gwen hotărâse să folosească drept pretext o migrenă ca să nu meargă și spera ca Laurence să rămână cu ea.

Eliberată de golul permanent din stomac cu care ajunsese să se

obișnuiască acasă, Gwen simțea un val de entuziasm proaspăt. *Rămâi tânără și frumoasă* cânta la radio. Părea cât se poate de potrivit. Așa era New Yorkul. Laurence plecase deja la o întâlnire cu Christina, iar Gwen încercă să-și găsească o ocupație. Ca să nu se mai gândească la Laurence și la faptul că el va petrece timpul cu Christina, ridică un exemplar lucios al revistei *Vogue* și răsfoi imaginile de modă. Își ridică geanta, își puse o jachetă și ieși în lume. Laurence îi promisese că se întoarce până la prânz, oferindu-i două ore libere.

Pe stradă, se uită în sus spre clădirea hotelului. Christina le rezervase locuri la Savoy-Plaza, fiindcă era un loc plin de viață, în comparație cu celelalte hoteluri de pe Fifth Avenue. Puteai asculta muzică la bar până la miezul nopții. Dar când sosiseră cu o seară în urmă, fuseseră prea obosiți ca să mai asculte ceva. Gwen se simțea ușor intimidată de loc. Șirul de ferestre arcuite de la parter, acoperișul oblic în stil Tudor cu două coșuri și fațada cu aspect dur, masculin erau mult mai impozante decât orice clădire din Ceylon, care părea delicat și elegant prin comparație.

Gălăgia domnea pretutindeni. Mașinile claxonau furios când depășeau troleibuzele, autobuzele cu etaj care mergeau pe benzină sau autobuzele mai moderne, fără etaj. Observă un semn care semăna cu o acadea supradimensionată chiar pe trotuar. La o analiză mai atentă, Gwen își dădu seama că e o stație de autobuz. Se alătură numărului mare de bărbați care purtau pălării moi de fetru și încercă să se plimbe cu aceeași nonșalanță, în timp ce se gândea ce să facă. Hotărî că un taxi era mai sigur. Un autobuz ar fi putut merge oriunde. Dar, înainte de a apuca să facă semn unui taxi, zări un autobuz crem cu un etaj din sticlă, pe care scria *Tur prin Manhattan*. Fără să mai șovăie, se așeză la coadă să cumpere bilet.

De unde stătea ea, sprijinită de geamul autobuzului, trăgea cu urechea la cuplul din fața ei, privind stradă după stradă. Bărbatul se plângea de un avocat care fusese pus sub acuzație pentru acumularea excesivă de aur. *Aur în valoare de 200000 de dolari,* spuse bărbatul. *Ce mai urmează*

acum? Soția lui, dacă asta era, și Gwen putea să jure că era, murmura „da, dragă“ ori de câte ori se cuvenea, însă se vedea cât de colo că pe femeie o interesa mai mult peisajul.

Discuția despre aur îi aduse aminte de motivul pentru care Laurence venise la New York. Oricât de mult i-ar fi plăcut să se creadă niște simpli turiști, ea și soțul ei aveau alte treburi. Astăzi, el se întâlnea cu Christina la bancă, iar mâine urmau să meargă la agenția de publicitate, apoi la un avocat. Seara, pentru a sărbători afacerea, li se promisese distracție fără limite. Până și ideea în sine o lăsa pe Gwen fără suflu. Laurence voia să meargă la un club de jazz, deși Gwen ar fi preferat un spectacol. Trecură pe lângă o serie de panouri publicitare imense pe *42nd Street* pentru teatrul Strand. *Asta da, distracție!* se gândi ea.

Însă nu era singura diferență de opinii. Fuseseră multe discuții contradictorii între Laurence și Christina cu privire la cea mai potrivită agenție de publicitate. Uneori, când se certau, păreau ca un cuplu căsătorit de mulți ani. În cele din urmă, trebuiau să aleagă între agenția James Walter Thompson sau Masefield, Moore și Clements de pe Madison Avenue. Se părea că prima inventase sendvișul cu brânză la grătar pentru unul dintre clienții săi, impresionând-o enorm pe Christina, dar se zvonea că a doua avea în plan prima emisiune radio sponsorizată, un lucru și mai bun. Obișnuită cu ritmul lent al plantației lor din Ceylon, Gwen nu prea ținea pasul cu evenimentele.

Se minună de succesiunea de străzi și de clădiri înalte, dar continuă să rămână pierdută în gânduri și rămase surprinsă când turul se încheie abrupt și se trezi undeva lângă parc. Coborî din autobuz și îl zări pe Laurence, care o ținea pe Christina de cot, conducând-o spre intrarea în hotel. Christina chiar n-avea nevoie de nimeni s-o conducă, își spuse Gwen în sinea ei.

– Laurence strigă ea, hotărâtă să nu se simtă rănită.

Își ascunse iute iritarea. Zgomotul străzii îi acoperi glasul și el nu se întoarse.

Gwen alergă și îi prinse din urmă în câteva clipe.

– Cum a mers? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

Laurence zâmbi larg și o sărută pe obraz.

– Avem planul pus la punct.

– Ne vedem la agenția de publicitate mâine la zece, adăugă Christina, agățându-se de brațele amândurora, de parcă nimic nu era în neregulă. Poate ar trebui să luăm prânzul acum. Pe mine și pe Gwen ne așteaptă niște cumpărături masive după-amiază, Laurence. Și ție ți-ar prinde bine un costum nou.

Gwen se întoarse târziu de la cumpărături. Fusese la Saks și la House of Hawes. Afară, se lăsa amurgul și stâlpii electrici se aprinseră. Mici dreptunghiuri galbene de lumină împodobeau fațadele întunecate ale clădirilor uriașe. În camera de zi a apartamentului lor, Laurence fuma pipă, relaxându-se într-un fotoliu de piele. Băiatul de serviciu cără pachetele lui Gwen și le așeză lângă ușă. După ce îi dădu un bacșiș, Gwen se trânti în celălalt fotoliu din fața lui Laurence.

Fusese cea mai obositoare sesiune de cumpărături din viața ei, dar se alesese cu trei ținute noi minunate, care aveau să facă din ea o femeie la modă. Dacă era să fie sinceră, experiența o încântase. Avea o rochie de seară de un bej-pal, cu câteva pete purpurii la linia gâtului și mâneci fluture, un costum frumos din două piese de un verde-deschis ca mazărea și un costum de afaceri. Toate aveau noua lungime până la jumătatea gambei și o croială pe corp. Christina insistase să-și ia mănuși și o pălărie. Borul acesteia avea un stil care îi punea în evidență chipul mai bine decât vechile ei pălării cloș. Era fericită că-și adusese blana de vulpe, fiindcă ea urma să dea o notă șic ținutelor de serie.

– Laurence, ai observat că băieții de serviciu și de la lift sunt rareori albi?

Gwen își frecă gleznele și ezită un moment.

– Unii au pielea foarte închisă, dar alții au pielea precum caramelul.

– Nu pot spune că am băgat de seamă, zise el din spatele ziarului. Probabil că unii dintre ei se trag din familii de sclavi.

– E ceva obișnuit?

El încuviință din cap și continuă să citească.

– Citești despre avocatul care a fost acuzat de acumulările excesive de aur?

– Da, și mai e un articol interesant despre un tip din Germania, Hitler. Au o inflație uriașă acolo. S-ar putea ca el să pună lucrurile la punct.

– Chiar crezi asta? Am auzit că dă vina pe băncile evreilor.

– S-ar putea să ai dreptate. Unde ai auzit asta?

– Ascult când ies pe ici, pe colo.

Se lăsă tăcerea și Laurence continuă să citească. Gwen nu se grăbi.

– Să sun să ne aducă niște ceai? întrebă ea.

Pentru că el nu răspunse, dădu comanda, apoi se frământă cum să deschidă subiectul care o preocupa atât.

– Laurence, m-am gândit mai bine.

– Oh, draga mea, spuse el și îi zâmbi.

Împături ziarul și îl lăsă jos.

– De vreme ce eu voi fi directorul unei companii noi, chiar dacă doar cu numele, trebuie să semnez documentele, nu?

El încuviință.

– Voi semna tot ce ai nevoie, desigur.

– Nici nu m-am îndoit de asta.

– Îți voi sprijini proiectul cu tot sufletul, dar am o singură condiție.

Laurence ridică din sprâncene, dar pentru că nu scoase niciun cuvânt, ea continuă.

– Dacă vom face mulți bani…

– Nu dacă, ci când!

– Potrivit Christinei, da.

– Cred că are dreptate.

– Ei bine, dacă vom avea succes, aș vrea să îmbunătățim condițiile lucrătorilor noștri. Aș vrea medicamente pentru copii, de exemplu.

– Asta e tot?

Gwen inspiră adânc.

– Nu. Vreau ca și locuințele lor să fie îmbunătățite.

– Foarte bine, spuse el. Deși credeam că eu am îmbunătățit deja lucrurile de când a murit tata. Mă îngrozesc acum când mă gândesc, dar știai că, la vânătoarea de crocodili, se obișnuia să folosești un băiețel dolofan cu piele tuciurie drept momeală?

Gwen își duse mâna la gură.

– Vânătorii negociau prețul pentru copil, apoi îl legau de un copac și ademeneau crocodilii afară din apă.

– Nu te cred.

– Mi-e teamă că e adevărat. Crocodilul se repezea la copil, iar vânătorul, ascuns în tufișuri, trăgea cu pușca și îl omora. Copilul era dezlegat și toată lumea zâmbea.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă vânătorul rata ținta?

– Crocodilul ar fi avut un prânz bun. Îngrozitor, nu?

Gwen își privi picioarele, scuturându-și uluită capul. Laurence oftă și ridică ziarul, dar nu-l despături.

– Ideea mea e că o școală fără îngrijire medicală potrivită și fără o locuință decentă reprezintă o pierdere de vreme. Trebuie să le îmbunătățim pe toate trei dacă vrem să facem ceva diferit pentru viețile lor. Închipuie-ți ce înseamnă să ai atât de puțin.

Laurence cugetă o vreme.

– Tata credea că ei sunt fericiți dacă au o slujbă și pe cineva care să-i îngrijească.

– A crezut așa, pentru că asta voia să creadă.

– De ce nu mi-ai zis înainte?

– Îți spun acum. Vreau să fac ceva pentru oamenii noștri, atâta tot.

Gwen așteptă ca el să deschidă ziarul din nou și să-l întindă.

– În principiu, sunt de acord, rosti el. Dar ar însemna cheltuieli foarte mari, așa că numai dacă profiturile ne vor permite. Acum, draga mea, mă lași să citesc ziarul?

– E unul în care ne vom face reclamă?

– Vom afla asta mâine.

La Masefield, Moore and Clements, a doua zi, Laurence, Christina și Gwen fură poftiți într-o sală de ședințe cu un șir de ferestre ce dădeau spre o stradă aglomerată.

William Moore era directorul de creație. Îi salută și le zâmbi cu multă căldură. Le arătă imediat două schițe puse deja pe două șevalete mari. Gwen se holbă la transformarea picturii originale a lui Savi Ravasinghe. Se silea să nu-și arate tulburarea la menționarea numelui său, dar era mult prea greu să nu reacționeze la vederea muncii lui. Pictura fusese încântătoare și înainte, dar acum, cu culorile nuanțate și ușor ajustate, imaginea femeii în sari roșu pe fundalul verdelui-aprins al arbuștilor de ceai strălucea de vitalitate.

– Sigur va ieși în evidență, spuse domnul Moore cu un zâmbet până la urechi, dezvelind un șir de dinți albi.

– E frumos, zise Gwen.

– Trebuie să îi mulțumim Christinei pentru idee. Artistul a văzut imaginile, apropo, și e foarte mulțumit și el.

– Deci așa va arăta ambalajul ceaiului. Cum rămâne cu reclamele? întrebă Laurence, trăgând un scaun la masa mare și ovală.

Se așezară cu toții și Moore le întinse o foaie bătută la mașină, în timp ce o tânără aduse cafea și covrigi.

– Este o listă de reviste și de ziare pe care le avem în vedere. Și posturi de radio, de asemenea. Vom începe în preajma Anului Nou.

Laurence încuviință din cap.

– Foarte impresionant.

Moore se ridică în picioare și mai dădu două foi, dezvăluindu-le designul pentru panourile publicitare, precum și o versiune mărită a unei reclame tipice pentru revistă. Zâmbetul nu-l părăsi nicio clipă.

– Ideea este să promovăm imaginea pretutindeni. Vrem să ajungă adânc în mintea americanului și culoarea este, de departe, cea mai bună metodă pentru ceaiul Hooper. Culoarea sariului femeii, culoarea arbuștilor de ceai și așa mai departe, deși cred că ar merge bine și nuanțele sepia.

– Data exactă a lansării? se interesă Christina, aprinzându-și o țigară.

– Chiar de Anul Nou. Aștept să finalizăm detaliile. Vrem să punem accent pe proveniență.

– Poftim?

Bărbatul se întoarse spre Gwen.

– Totul se reduce la locul de proveniență. În cazul de față, vorbim de ceaiul pur, bogat în arome al Ceylonului.

În timp ce sorbeau din cafea, o ironie care îi aduse zâmbetul pe buze lui Gwen, Moore îi arătă alte reclame publicate curent în teancul de reviste. Răsfoind imaginile, îi auzi pe Laurence și pe Christina discutând despre noii investitori pe care ea reușise să-i convingă. Gwen îi privi machiajul perfect și unghiile strălucitoare, apoi părul coafat elegant. Purta negru ca întotdeauna, dar cu o eșarfă de mătase înnodată la gât și pantofi asortați. Într-un fel, Gwen o admira. Știa toate familiile bogate și nu se sfia să-și folosească legăturile.

În timpul unei pauze în conversație, intercomul bâzâi.

– Scuzați-mă o clipă, spuse Moore și ieși din încăpere.

– Ce părere ai, Gwen? întrebă Christina. Interesant, nu?

Gwen zâmbi din toată inima.

– Ca să fiu sinceră, sunt fascinată.

– Iar acesta e doar începutul. Așteaptă până când vom fi sponsorii principali ai unei emisiuni radio.

– A rămas în cărți și asta?

– Încă nu, dar pun pariu că așa va fi.

Moore se întoarse în cameră, însoțit de un bărbat mai tânăr și dichisit. Avea părul lins și un costum impecabil, dar se trăgea întruna de cravată și își târșâia picioarele. Moore inspiră adânc și nu mai zâmbi. Era un moment stânjenitor și Laurence se ridică în picioare, simțind că s-a schimbat ceva și că e nevoie de un răspuns din partea lui. Pe măsură ce atmosfera veselă se transformă într-o tăcere nervoasă, Gwen și Christina schimbară priviri întruna.

– Mi-e teamă că a intervenit o problemă.

Moore ridică mâna când toți începură să se agite.

– Dar nu e nimic grav și sper să găsim o soluție.

Gwen îl privi pe Laurence, a cărui bărbie părea că împunge aerul.

– După cum am spus, sper că vom mai putea continua.

Tensiunea crescu și Gwen, văzând iritarea lui Laurence, nu se miră când îi auzi tonul aspru din voce.

– Cum adică sperați? Ce vreți să spuneți? Care e problema, omule? se răsti el.

Moore, privindu-i pe fiecare în parte, făcu fețe-fețe, de parcă repeta în cap vorbele pe care urma să le rostească.

– Problema e că am fost anunțați de un contact pe care îl avem într-o altă agenție… Din păcate, o altă marcă a cumpărat tot spațiul publicitar pe care urma să vi-l recomandăm noi.

– Ce fel de marcă? întrebă Christina.

Bărbatul își pironi privirea în pământ, își pocni degetele și apoi vorbi.

– Mi-e teamă că e vorba de o marcă de ceai.

Lui Gwen îi căzură umerii. Știa că era prea frumos ca să fie adevărat.

– Va fi loc și pentru Hooper pe piață. Eu cred în asta. La urma urmei, există o mulțime de companii mai mici care vând ceai. Dar asta înseamnă să amânăm lansarea.

– Și să-i lăsăm să profite pe seama noastră? întrebă Laurence, frecându-și bărbia.

Bărbatul nu zâmbi și înghiți în sec.

– Dacă vrem să fim rivalii ceaiului Lipton, va trebui să ajungem acolo primii, spuse Christina. Am crezut că am fost destul de clară când am bătut palma.

– Înțeleg, zise Moore, încercând să schițeze un zâmbet. Din păcate, nu avem de unde să știm ce fac celelalte agenții. Noi ne străduim.

– Ar fi bine să nu aud că unul dintre oamenii tăi le-a dat pontul despre planurile noastre, spuse Christina, țuguindu-și buzele.

Gwen se ridică în picioare.

– Nu contează. Cine cui i-a spus chiar nu contează. Nu vom accepta locul al doilea.

Christina încercă să o întrerupă.

Gwen ridică mâna și o opri.

– Lasă-mă să termin. Nu vom accepta să fim pe locul al doilea. Vom fi primii. Dacă poți aranja ca reclamele noastre să iasă în decembrie, în loc de Anul Nou, încă mai avem o înțelegere. Dacă nu, totul pică.

Laurence îi zâmbi larg și Christina rămase holbându-se cu gura căscată.

În scurtul moment de tăcere, Moore le cercetă chipurile.

– Ei bine? insistă Gwen, încercând să ignore fluturii din stomac.

– Lăsați-mi timp până diseară. Unde vă găsesc?

Starea lor de spirit nu se dovedi una prea bună în seara aceea, în niciun caz așa cum planificaseră. Christina amânase întâlnirea cu avocatul lor, care nu se bucură nici el foarte tare. Toate contractele fuseseră grăbite și acum zăceau pe biroul lui, așteptând să fie semnate. Christina se dăduse peste cap să îi explice motivul întârzierii, fiindcă să se răzgândească investitorii era tot ce le mai lipsea. Toți știau că, dacă Moore nu izbutea să facă nimic și lansarea campaniei va fi amânată, vor pierde un avantaj semnificativ în fața adversarului lor direct.

Gwen purta noua rochie de seară. Păstră tăcerea când Christina îi

conduse în clubul Stork de pe Strada East 51st. Cab Calloway urma să cânte mai târziu și, proaspăt îndrăgostit de jazz, Laurence se lumină la față când își croiră drum prin mulțimea de oameni. Când ajunseră la masă, Christina făcu un semn din cap spre o femeie în rochie satinată cu flori.

– Cine era? întrebă Gwen când trecuseră de ea.

– O membră a familiei Vanderbilt. Nimic altceva decât bani și strălucire aici, iubito.

Era pauză și Christina, îmbrăcată în satin negru și cu părul blond strălucind, se apropie unduindu-și șoldurile de unul dintre cei trei muzicieni care stăteau la o masă în spate. Îl sărută, lăsându-i un semn roșu de ruj pe obraz.

– Strângeți rândurile, băieți, spuse ea. Ei sunt prietenii mei din Ceylon.

Un barman le aduse o tavă cu mai multe pahare de bere pe ea.

– E o băutură slabă, mai puțin de 3,2% alcool, continuă Christina, făcându-i barmanului cu ochiul. Avem vreo șansă să ne înveselim puțin?

Gwen ascultă în timp ce Christina pălăvrăgea cu prietenii ei și, când berea veni, discret îmbogățită cu votcă, aproape că scuipă prima gură.

– Prohibiția se va termina curând, șopti Christina. Berea asta îngrozitoare e doar o măsură intermediară.

Gwen mai luă o gură, dar fluturii din stomac tot nu se potoliră. Christina părea să-și fi recâștigat buna dispoziție și energia, uitând de celelalte probleme și Gwen simțea că nu o cunoaște deloc. Aici, în New York, se purta ca o adevărată americancă. La început, Gwen fusese impresionată, apoi geloasă pe felul fin și viclean cu care îi sucea mințile lui Laurence. Odată cu pierderea acțiunilor soțului ei, se înfuriase. Acum, că mânia se mai domolise, rămăsese surprinsă să descopere că admiră spiritul și hotărârea Christinei. Îi trebuise mult curaj să se întoarcă la ei cu o nouă idee, după ce totul mersese așa de prost înainte.

Un băiat din trupă se ridică și Christina se așeză lângă Gwen.

– Sunt atât de fericită că am îngropat securea războiului, spuse

Christina, strângând-o ușurel de mână.

– Securea războiului?

– Haide, doar știai că muream de gelozie când Laurence s-a întors din Anglia cu vestea căsătoriei lui cu tine.

– Tu ai fost geloasă pe mine?

– Cine n-ar fi fost? Ești frumoasă, Gwen. În felul acela adorabil după care se dau în vânt bărbații.

Gwen scutură din cap.

– Desigur, sperasem ca Laurence să fie fericit cu tine, ca mamă a copiilor lui, și cu mine, ca amantă a lui.

– Așa credeai tu?

Gwen aproape că se sufocă.

– Așa ți-a dat el impresia?

Christina izbucni în râs.

– Deloc, deși asta nu m-a împiedicat să încerc.

– A făcut-o vreodată… Adică voi doi ați făcut-o vreodată…

– După ce v-ați căsătorit?

Gwen încuviință din cap.

– Nu, deși ne-am apropiat la un moment dat. La primul bal din Nuwara Eliya.

Gwen își mușcă limba și își înfipse unghiile în palmă. Nu va plânge.

– Și acum?

– S-a terminat de mult timp. Mă jur. N-ai avut niciun motiv de îngrijorare, deși recunosc că așa voiam să crezi.

– De ce?

– De distracție, bănuiesc și pentru că nu știu să pierd. Dar crede-mă când îți spun că îmi pasă de amândoi acum.

Gwen se încruntă ușor.

– Serios. În orice caz, acum am o relație cu basistul acela sexy.

Înclină capul în direcția bărbatului pe care îl sărutase pe obraz.

Gwen hohoti și Christina râse împreună cu ea. Rușinată că se îndoise de Laurence, dar foarte bucuroasă să audă că nu fusese deloc tentat, Gwen se relaxă ca niciodată.

Când muzicienii se ridicară și își adunară instrumentele ca să continue concertul, basistul traversă camera până în dreptul Christinei. Ea îi zâmbi larg, iar el se aplecă să o sărute pe buze. Chiar atunci, în glumele celorlalți membri ai trupei, Gwen îl zări pe domnul Moore venind spre ei, mult prea departe totuși să vadă dacă zâmbește. Christina băgă și ea de seamă sosirea lui și îi întinse mâna. Gwen clipi surprinsă de strânsoarea celeilalte femei. Conta la fel de mult pentru ea ca pentru ei. Îl țintuiră pe Moore cu privirea cât timp acesta înaintă, ferindu-se de grupurile de băutori și de dansatori.

În noaptea aceea, ea și Laurence se iubiră cu multă energie, dar în tăcere. Mai târziu, Laurence o privi pe Gwen cu atâta recunoștință, încât ea se întrebă cum de-și imaginase că soțul încă o mai dorea pe Christina. Când încercă să adune semnele mici și mari de iubire de-a lungul anilor – colierul de jad pe care i-l dăruise de ziua ei, tabloul splendid din mătase adus din India și zecile de semne micuțe, dar pline de dragoste –, văzu cât de prețioasă e iubirea lui. Recunoscătoare pentru fiecare moment, îl sărută repetat.

– Ce-am făcut să merit asta?

– Sunt o femeie norocoasă, atâta tot.

– Norocul a fost de partea mea.

Ea zâmbi.

– Suntem amândoi norocoși, continuă Gwen, apoi se ridică și se duse la baie.

Fusese o noapte grozavă la urma urmei. Ce bine că veștile se dovediseră bune, se gândi ea, în timp ce-și clăti fața cu apă. Moore reușise să schimbe o parte a reclamei clienților lui în decembrie și, deși profiturile aveau să fie ușor reduse, tot va fi suficient. Vor repeta totul în

februarie, prinzându-și concurentul între două campanii promoționale mari.

După ce răsuci robinetul, se șterse, apoi auzi telefonul sunând în dormitor. Ușa de la baie rămăsese întredeschisă, astfel că știu când Laurence ridică receptorul.

– Știi doar ce ți-am spus.

Vorbea aproape în șoaptă, dar vocea i se auzea destul de clar.

– De ce e așa de important să discutăm acum? Credeam că am ajuns la o înțelegere.

Se așternu tăcerea câtă vreme persoana de la capătul firului vorbi, apoi Laurence se auzi din nou.

– Draga mea, știi că te iubesc. Te rog frumos să nu plângi. Îmi ești foarte dragă, dar asta nu se va întâmpla. Zilele acelea s-au terminat. Ți-am explicat deja cum stau lucrurile.

Încă o tăcere, deși Gwen își auzea inima bubuindu-i în piept.

– Foarte bine, să văd ce pot face. Normal că te iubesc. Dar trebuie să te oprești.

Gwen aproape că se prăbuși.

– Da, imediat ce e posibil. Îți promit!

Gwen se frânse de mijloc. Christina o dusese de nas.

32

La bordul navei, Gwen își luă inima în dinți să discute cu Laurence despre conversația telefonică, dar el mormăise ceva lipsit de sens despre muncă și îi întoarse spatele. Gwen voia cu disperare ca el să admită că americanca încă mai era obsedată de el. Se simțea îngrozitor de amărâtă că el nu fusese sincer cu ea, dar un scandal între ei pe mare fără a putea scăpa unul de celălalt nu ar fi fost o idee prea bună. Și-apoi, când ajunseră acasă, o găsiră pe Verity duhnind a tutun, a alcool și a mizerie. Orice altceva scăzu în importanță.

Majordomul îi deschisese ușa lui Verity și tânăra aproape că se răsturnase dând buzna în camera de zi, unde Laurence și Gwen se odihneau după lunga lor călătorie. Aflaseră deja de la McGregor că Verity nu respectase instrucțiunile lui Laurence și că venise adesea beată criță la plantație, unde rămânea de obicei o noapte sau două. Avea cheia de la casă și, până când auzea McGregor de venirea ei, ea deja pleca din nou.

La vederea surorii lui într-o asemenea stare de delăsare, Laurence se ridică în picioare. Mușcându-și limba ca să-și controleze nemulțumirea, întrebă ce se petrece. Verity se prăbuși pe un scaun și, înconjurându-și genunchii cu brațele, își plecă fruntea și începu să plângă.

Gwen se apropie de ea și îngenunche lângă scaun.

– Spune-ne ce s-a întâmplat.

– Nu pot, gemu ea. Am distrus totul.

Gwen întinse mâna spre ea s-o liniștească, dar Verity o respinse.

– E vorba de Alexander? Poate te ajutăm cumva.

– Nimeni nu mă poate ajuta.

Laurence nu părea defel în largul lui.

– Nu înțeleg. De ce te-ai mai măritat cu el, dacă nu te face fericită? E un tip cumsecade.

Ea gemu din nou, de data asta complet debusolată.

– Nu e vorba de el. Nu el. Nu înțelegi.

Laurence se încruntă.

– Atunci despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

– Te rog, Verity, povestește-ne, o imploră Gwen. Cum să te ajutăm dacă nu zici nimic?

Verity mormăi ceva și începu să suspine din nou. Gwen și Laurence schimbară o privire îngrijorată. Laurence părea nesigur, așa că soția lui hotărî să pună piciorul în prag și își dădu silința să-și încurajeze cumnata să vorbească.

– Haide, draga mea, sigur nu poate fi atât de rău, nu?

Nu veni nicio replică în tăcerea lungă.

Gwen se ridică în picioare și privi spre lac. Se gândi la cumnata ei. Își pierduse părinții, e adevărat, dar și Fran pățise la fel. Nici nu încăpea comparație între ele. Fran iubea viața și se lua la trântă cu întreaga lume, dar Verity era foarte instabilă și nesigură pe ea. Acum părea că lucrul nedefinit care o chinuie atinsese o culme de nesuportat. Se răsuci când o auzi pe Verity vorbind cu o voce înecată și emoționată.

– Ce-a fost asta? se răsti Laurence. Ce-ai zis despre Hugh?

Verity ridică privirea și își mușcă buza.

– Îmi pare rău.

Era atât de palidă, încât lui Gwen i se făcu milă de ea. Nu-i auzise

vorbele, dar, judecând după expresia lui Laurence, el auzise. Soțul ei porni cu pași mari spre Verity și o săltă în picioare, ținând-o de brațe.

– Repetă, Verity. Să audă și Gwen.

Îi dădu drumul brusc și tânăra se prăbuși din nou pe scaun, ținându-și capul în mâini. Pentru că nu scotea niciun cuvânt, Laurence o sili să se ridice iarăși.

– Repetă! gemu el, înroșindu-se la față.

Ea îl privi un moment, apoi încercă să-și ascundă fața cu palmele.

– Pentru Dumnezeu, vrei să repeți sau e nevoie să te scutur bine?

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Gwen făcu un pas în față.

– De ce îți pare rău?

Verity își plecă fruntea.

– M-a scos din minți. N-o să mi-o iert niciodată. Îl iubesc. Trebuie să înțelegi asta.

– Nu înțeleg, spuse Gwen. E vorba de Savi Ravasinghe? I-ai făcut ceva?

Verity își ridică privirea sticloasă.

– Ce s-a întâmplat, Verity? Mă sperii.

– Spune-i! porunci Laurence.

Urmă o pauză, apoi Verity bălmăji ceva.

– Mai tare.

– Bine! se răsti ea, aproape țipând. Nu l-am dus pe Hugh să i se facă vaccinul împotriva difteriei!

Gwen se încruntă.

– Ba da. Nu-ți amintești? Pe mine mă durea capul și te-ai dus tu.

Verity clătină din cap.

– Nu mă asculți.

– Dar Verity…

– Nu l-am dus. Nu vezi? Nu l-am dus!

Când Verity începu să plângă cu hohote, Gwen simți că i se scurge tot

sângele în picioare.

– Dar ai zis că l-ai dus, rosti ea cu voce gâtuită.

– M-am dus la Pru Bertram și l-am luat și pe Hugh. Erau câțiva prieteni acolo. Am băut destul de mult și am uitat.

Laurence îi dădu drumul surorii sale și o împinse cât colo, parcă de teamă să nu o lovească. Își încleștă pumnul și izbi spătarul canapelei cu el.

Ea se agăță de brațul lui.

– Dă-mi drumul! Nici măcar nu pot să mă uit la tine.

– Te rog, nu spune așa ceva. Te rog, Laurence!

Gwen simți că i se taie răsuflarea. Să fie adevărat? Camera se încețoșă, lucrurile își pierdură conturul, iar imaginile lui Laurence și ale surorii lui păreau că dispar, contopindu-se în neant. Scutură din cap.

– De ce n-ai spus nimic? S-ar fi putut duce altă dată, continuă Laurence.

Verity începu să-și roadă unghiile.

– Mi-a fost teamă. Te-ai fi supărat pe mine. Amândoi v-ați fi supărat pe mine.

Gwen rămase nemișcată, înecată de furie. În liniștea care se lăsă, știu că trebuie să-și țină firea dacă voia să nu regrete mai târziu. Copleșită de furtuna din mintea ei, observă o privire înfricoșătoare în ochii lui Laurence.

– Vrei să îmi spui că fiul meu aproape a murit fiindcă tu te-ai îmbătat? rosti el rece.

Își fulgeră sora cu privirea, iar tânăra începu să plângă din nou.

– În loc să ne spui adevărul, ai riscat viața lui Hugh. Știi cât sunt de periculoase bolile astea.

– Știu. Am crezut că o să fie bine. S-a însănătoșit până la urmă, nu? Îmi pare rău. Teribil de rău.

– Și de ce ai recunoscut tocmai acum?

– Pentru că n-am reușit să-mi scot din minte întâmplarea. Nu am dormit din pricina ei. Apoi, când am văzut-o pe fetița băștinașă atât de bolnavă, mi-a amintit de Hugh cât de bolnav a fost… N-am mai putut suporta.

Gwen o privi mânioasă.

– N-ai mai putut suporta? Tu n-ai mai putut suporta? Ai idee ce înseamnă să pierzi un copil?

Apoi, stârnită dincolo de orice limită, își pierdu controlul și se repezi spre cumnata ei. Lovi haotic cu pumnii spatele tinerei. Verity se îndoi de mijloc, ferindu-și capul cu brațele. Gwen își lăsă mâinile pe lângă corp, gâfâind până când izbucni, în sfârșit, în hohote sfâșietoare. Laurence veni imediat lângă ea să o sprijine. Când se așeză pe canapea, începând să se legene în față și în spate, el sună după ajutor.

Un alt gând o copleși atunci pe pe Gwen. Aproape că împietrise.După câteva clipe, ridică privirea.

– Rețeta mea, Verity, tu ai modificat-o?

Brusc, Verity urlă și hohoti în același timp.

– Nu aparțineai acestui loc. Era casa mea. Nu te voiam aici.

Laurence îngheță și pe chipul lui apăru groaza.

– Ai fi putut s-o omori, rosti el în șoaptă.

Gwen strânse din ochi și îl auzi pe Laurence cum o dă afară pe sora lui, spunându-i să nu mai aștepte nicio lețcaie din partea lui.

O săptămână mai târziu veni un alt șoc. După ce oricum fuseseră șapte zile chinuitoare. Octombrie se apropia de sfârșit și, curând, ploile urmau să înceapă. Laurence petrecuse ore lungi plimbându-se cu câinii. Se întorcea mereu târziu și Gwen nu putea suferi felul în care scăpa soțul ei de atmosfera tensionată din casă. Da, își dorise ca Verity să dispară, dar nu în felul acesta. Era mult prea tulburată ca să-i reproșeze ceva lui Laurence. În ciuda mâniei, simțea milă pentru cumnata ei și, în toată nebunia și grija pentru soarta lui Verity, Gwen nu găsise suficientă forță

să-l chestioneze pe Laurence cu privire la discuția telefonică pe care o surprinsese la New York. Se liniști oarecum, știind că va trece mult timp până când o vor revedea pe Christina.

Doctorul Partridge stătea la fereastra din odaia liniștită a copiilor, privind lacul.

– Ce priveliște frumoasă! spuse el și porni spre scaunul de lângă pat, unde se așezase ea.

O ținea pe Liyoni de mână, așteptând diagnosticul. Îl sunase imediat ce observase că postura fetiței se schimbase, dar doctorul fusese plecat și abia acum reușise să vină.

El ridică brațele lui Liyoni și când le dădu drumul, acestea picară moi. La fel se întâmplă și cu picioarele. Îi verifică reflexele de la genunchi și de la glezne. Fata era aproape paralizată. Partridge tuși și se întoarse cu fața spre Gwen, făcându-i semn să meargă la fereastră împreună. Gwen se ridică, uitându-se spre fiica ei, care privea țintă tavanul.

– Nu am vești bune, șopti el. Mi-e teamă că starea ei nu are legătură cu diagnosticul meu inițial.

Gwen se uită spre lac și încercă să schițeze un zâmbet.

– Ultima oară când ai fost aici, ai spus că o să fie bine.

– Nu e vorba de subnutriție.

Gwen continuă să zâmbească strâmb.

– Dar se va însănătoși?

– Cred că fetița suferă de o boală incurabilă. Respiră greu uneori? A avut vreo infecție respiratorie?

Gwen încuviință din cap.

– Și spui că postura ei s-a schimbat în rău?

Gwen își mușcă limba, dar nu reuși să vorbească.

– E greu să fiu complet sigur, dar cred că are o boală degenerativă la coloana vertebrală care îi distruge mușchii.

Gwen își acoperi gura cu mâna.

– Îmi pare rău.

– Dar există tratament, nu? Tot se mai poate face ceva.

El clătină din cap.

– Dacă am dreptate, suferă de un fel de atrofiere a mușchilor. Lucrurile se vor înrăutăți. Mi-e teamă că o insuficiență cardiacă este un prognostic foarte probabil.

Gwen, care își stăpânise bine toate emoțiile, se îndoi de mijloc, de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

El îi întinse mâna să o ajute, dar Gwen îl refuză. Dacă îi accepta compasiunea, tot ce ținuse ascuns în ea s-ar fi revărsat și ar fi pierdut controlul. Inspiră adânc.

– Există ceva ce putem face pentru biata copilă? întrebă ea, păstrându-și cât de cât calmul și sprijinindu-se de spătarul scaunului. Liyoni nu are pe nimeni. Doar pe Naveena… și pe noi.

– Voi aranja să îi aduc un scaun cu rotile.

Gwen deschise gura și se înfioră.

– Nu!

– Dacă vrei și părerea altcuiva…

– Va mai putea să înoate?

El zâmbi.

– Pentru o vreme. Mediul lichid natural va mai reduce din durere și din presiunea asupra coloanei și a picioarelor.

– Dar la sfârșit?

– Îi voi arăta Naveenei cum să îi maseze picioarele.

Doctorul Partridge își țuguie buzele și bărbia îi ieși puțin în afară.

– Te las pe tine să hotărăști.

Gwen șovăi.

– John, mă întrebam, dacă aș fi putut aduce copilul aici mai devreme…

– Dacă starea ei putea fi evitată? Asta te interesează?

Ea încuviință din cap, ținându-și respirația în tăcerea care se lăsă.

El ridică din umeri.

– E greu de spus. Oamenii așa se nasc. La adulți e o deteriorare înceată, cronică. Nu se cunosc foarte multe despre asemenea boli. La copii, deteriorarea pare a fi rapidă.

– Așadar?

– Ca să-ți răspund la întrebare, nu cred că ar fi contat prea mult.

Imediat ce doctorul plecă, Gwen se așeză pe pat.

– Totul va fi bine, spuse ea, mângâind fruntea fierbinte a lui Liyoni. Totul va fi bine.

A doua zi dimineață, Naveena insistă ca Liyoni să rămână în cameră, unde o putea supraveghea fără întreruperi. Ayah avea dreptate. Gwen trebuia să se ocupe de celelalte responsabilități și nu putea să stea acolo în fiecare minut al zilei.

Singură în camera ei, Gwen se lăsă purtată de gândurile care o duseră înapoi în noaptea de la clubul Stork. Simțea că New Yorkul fusese doar un vis. Un vis frumos, strălucitor, energic, cu excepția unui apel telefonic. Indiferent de ceea ce dorise Christina cu acea conversație telefonică, deocamdată lui Gwen nu îi mai păsa.

Se uită pe fereastră spre lac, sperând că apa liniștită îi va aduce puțină pace. Zări umbra lui Laurence și abia după o clipă își dădu seama că o purta pe Liyoni în brațe, iar Hugh și câinii îl urmau îndeaproape. La vederea soțului ei cu copilul în brațe, din sufletul ei pieri orice urmă de teamă. Înșfăcă iute halatul de mătase, se înfășură cu el și ieși prin ușile glisante pe verandă.

Aerul răsuna de țipetele păsărilor și, alături de bâzâitul țânțarilor, gălăgia creștea. Rămase locului o clipă, ascultând și urmărind păsările zburând spre cuiburile lor. O pâclă groasă învăluia grădina ca într-un giulgiu, iar culorile se contopiseră ca într-o pictură impresionistă. Un vultur zbură la orizont și Gwen văzu că e o zi încântătoare. Își urmări mica familie apropiindu-se de lac. Astăzi, apa era argintie în mijloc și de

un verde-închis la margini, umbrită de coroanele copacilor.

Spew ieși în goană din lac și veni alergând spre Gwen, în timp ce Ginger alerga în jurul cozii. Gwen se lăsă pe vine să mângâie câinele, dar el sări și se frecă de ea. De fiecare dară când ea îi atingea nasul, o lingea pe mână cu limba lui roz. Fusta din bumbac subțire i se umezi din cauza blănii lui ude și căpătă și mirosul specific de câine.

Liyoni îl ținea pe Laurence pe după gât. După ce mai făcu doi–trei pași spre marginea lacului, o lăsă ușurel din brațe. Un stol de cormorani își luă zborul când fata intră în apă, dar pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Inima lui Gwen aproape că se opri. Apa nu era adâncă la margine, iar copila nu era în pericol de înec, dar Gwen urmări cu groază absența mișcărilor.

Laurence aștepta pregătit. Hugh intrase și el în apă, gata să ajute, dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie. Copila mai rămase lipsită de viață câteva secunde, apoi se răsuci brusc și începu să dea din mâini. Ușurată, Gwen coborî treptele spre lac. Auzind-o, Laurence întoarse capul.

– Foarte frumos din partea ta, spuse ea zâmbind și copleșită de gestul lui.

Expresia de pe chipul lui o nedumeri și Laurence răspunse morocănos.

– Partridge mi-a povestit de starea ei. Știu că ții la ea. Ca să fiu sincer, încep să mă obișnuiesc cu prezența ei.

Gwen înghiți în sec, fără să poată vorbi. Nu avea niciun motiv să pună la îndoială schimbarea din atitudinea lui Laurence și, deși încântată, se simțea și confuză. Bărbatul se apropie de ea, o luă de braț și priviră amândoi progresul lui Liyoni în apă.

– Nu trebuie s-o lăsăm să înoate prea departe, spuse ea.

– Nu-ți face griji. La cel mai mic semn că e o problemă, voi fi acolo. După ce pierzi oameni dragi, îți dai seama cât de mult contează familia.

– Te superi dacă îmi povestești ce s-a întâmplat în ziua aia? Mă refer la Caroline.

El răspunse cu un ton reținut.

– Știi deja.

– Da. Dar mă întrebam… Iartă-mă, dar ai zis că nu s-a întâmplat la lac. Voiam să știu unde s-a înecat. Nu ai menționat niciodată locul.

– Pentru că urăsc locul ăla. A alunecat în lacul de la baza cascadei, ținându-l pe Thomas în brațele ei. Ar fi fost imposibil pentru ea să înoate și să țină copilul în același timp. Naveena a fost de față.

Gwen încercă să-și imagineze ce simțise Laurence, dar suferința era prea mare și prea de neînțeles.

– Instinctul i-a spus Naveenei că se întâmplă ceva necurat. De aceea a urmărit-o pe Caroline. Dacă nu ar fi procedat așa, nu cred că am fi știut exact vreodată ce s-a petrecut. Uneori mă întreb dacă nu ar fi fost mai bine.

Gwen cugetă la vorbele lui, șovăind puțin înainte de a vorbi.

– Mintea ta ar fi inventat tot felul de scenarii.

El încuviință din cap.

– E posibil să ai dreptate.

– Naveena n-a putut s-o oprească?

Laurence se uită în pământ și clătină din cap.

– Totul s-a întâmplat rapid.

– Cine i-a găsit? Naveena?

El își lipi palma de pieptul ei și, inspirând adânc, o privi fix. Pentru o clipă, păru mai bătrân. Gwen nu observase până atunci că firele lui de păr alb se înmulțiseră.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să întreb. Nu trebuie să îmi spui.

O privi adânc în ochi, iar ea, ferindu-și ochii de soare, îi susținu privirea.

– Nu e vorba de asta…

– Atunci ce e?

– Naveena a venit să ne ia. McGregor l-a găsit pe Thomas, eu am găsit-o pe Caroline. Un lucru ciudat. Purta rochia ei preferată. O rochie din

mătase chinezească de un verde-aprins ca smaraldul. Se îmbrăcase ca pentru o petrecere. Parcă voia să demonstreze ceva anume.

Lui Gwen i se strânse inima, dar nu vorbi. Pentru o vreme, nici el nu scoase niciun cuvânt. Părea preocupat. Gwen simțea că el vrea să mai spună ceva, așa că așteptă.

– Curenții de apă i-au despărțit imediat. Thomas a fost găsit la doar 20 de metri depărtare, dar era deja mort.

Laurence își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Chiar înainte de a pleca de acasă, aranjase toate hainele în cufărul găsit de tine.

– Îmi pare așa de rău, spuse Gwen, sprijinindu-se de el.

Îmi pare rău din atât de multe puncte de vedere, gândi ea, *și mi-aș dori să ne spunem și mai multe.* Voia să-i mărturisească adevărul. Voia să-i spună că surprinsese conversația lui telefonică și că știa că e vorba de Christina. Voia, dar nu putea. Se concentră asupra respirației și păstră totul pentru ea. Nu era momentul potrivit.

Duminică seara, Hugh plecă din nou la școală, iar miercuri dimineață, McGregor îi conduse pe amândoi la Colombo să o întâlnească pe Fran. Imediat ce ajunseră, Laurence o sfătui pe Gwen să rămână în centru, fiindcă avuseseră loc câteva încăierări la marginile sărăcăcioase ale orașului.

Ea se încruntă.

– Nu mi-e teamă de mulțime.

– Serios, Gwen. Du-te la magazin și întoarce-te imediat la hotel. Nu hoinări prin bazar.

În timp ce Laurence se ocupă de expedierea unor loturi mari de ceai către coasta de vest a Americii, unde urma să fie împachetat într-o nouă fabrică găsită de Christina, Gwen plecă la cumpărături. Ultima persoană pe care se aștepta să o vadă era Verity, duhnind a parfum și croindu-și drum beată până pe veranda de la Galle Face, fluturând o țigară prin aer.

– Draga mea, aici erai! exclamă Verity cu un zâmbet strâmb și pocind cuvintele. Am auzit că vii, dar mi-e teamă că tocmai ai ratat-o pe verișoara ta. A plecat ieri cu soțul ei.

– Ce prostii vorbești acolo? spuse Gwen, apropiindu-se în silă de cumnata ei. Fran nu are soț.

– Acum are, zise Verity și se aruncă pe un scaun din apropiere. La naiba, am rămas fără suflu.

Verity avea un aer dezolant. Părul castaniu și subțire i se lipise de cap, arăta de parcă o baie bună nu i-ar fi stricat, iar hainele i se mototoliseră.

Gwen întinse mâna.

– Ridică-te. Te duc în camera ta. Oamenii se uită la tine. Nu poți rămâne aici în halul ăsta.

– Nu am cameră.

– Atunci unde ai petrecut noaptea?

– La un tip pe care l-am cunoscut. Drăguț. Avea ochii albaștri.

Se opri dinadins pentru a spori efectul dramatic.

– Sau poate căprui.

Gwen se enervă, deși știa că asta voia Verity. Nu vedea niciun semn de pocăință la ea și se purta de parcă scena de acasă nu se întâmplase.

– Nu-mi pasă deloc de tipul tău și nici de culoarea ochilor lui. Vii sus, în camera noastră, chiar acum!

Izbuti să o conducă pe Verity spre scările din partea stângă, fără prea multe incidente, dar, pe la jumătatea treptelor, tânăra se opri.

– Haide, o îndemnă Gwen și o împinse. Nu am ajuns încă.

Verity, cocoțată cu o treaptă mai sus, se uită în jos spre Gwen și o împunse cu degetul în piept.

– Te crezi atât de deșteaptă.

Gwen își privi ceasul și oftă.

– Nu mă cred deșteaptă deloc. Acum grăbește-te, vreau să fii trează când se întoarce Laurence. Știi foarte bine că a refuzat să te vadă și, dacă

te găsește în halul ăsta, nici că se va mai răzgândi. O cantitate mare de cafea o să te ajute.

– Nu. Mai întâi trebuie să mă asculți.

Se uitară fix una la alta și starea de spirit a lui Gwen se schimbă. Nu va fi deloc ușor. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Fran, dar, după o după-amiază petrecută în Colombo, cu hainele și părul pline de praf, avea nevoie de o baie fierbinte. Gândindu-se la verișoara ei, se întrebă dacă Verity spusese adevărul și dacă Fran se măritase fără să scoată o vorbă.

– Mă asculți sau ce? întrebă Verity ridicând din sprâncene și întrerupându-i meditația.

De la o distanță atât de mică, Gwen îi simțea respirația urât mirositoare și oftă, fără să-și poată ascunde sarcasmul din voce.

– Hai, varsă tot atunci. Ce revelații uluitoare mai ai pentru mine?

– Nu vei mai râde deloc peste un minut.

Verity făcu un pas și se dezechilibră.

– Haide, să mergem iute sus. Repejor, înainte să cazi pe scări.

Verity se holbă la Gwen și murmură ceva.

– Ești cât se poate de incoerentă. Ce e? insistă Gwen.

– Știu.

O privi printre gene și surâse.

– Verity, toată treaba asta începe să devină plictisitoare. Mi-ai spus deja despre Fran. Acum vino, înainte să-mi pierd răbdarea.

Gwen încercă să o împingă ușurel pe scări, dar Verity scutură din cap încet și, privind în spate cu o hotărâre de neclintit, se ținu bine de balustradă.

– Știu că Liyoni e fiica ta.

În tăcerea care se lăsă, Gwen împietri. Avea mintea cât se poate de limpede. Dar corpul era cel care o trăda. Un val de fierbințeală o lăsă cu mintea zumzăind de gânduri. Brusc, știu ce înseamnă să te cuprindă dorința de a omorî pe cineva. Cu doar doi pași mici și un simplu impuls, Verity ar fi dispărut. Căzătura unei bețive, un accident nefericit. Asta ar fi

spus ziarele. Fiindcă puterea sentimentelor aproape că o doborî, întinse mâna. Doar doi pași și o mică împingere. Apoi gândul pieri pe cât de repede apăruse.

– Ți-am închis gura, așa-i? spuse Verity și începu să urce treptele.

Gwen se sufocă și încercă să tragă aer în piept, dar, șocul fiind prea mare, uitase cum e să respiri. Se agăță de balustradă, deschizând și închizând gura panicată. Îi trecu prin minte că seamănă cu un pește care moare. Imaginea ridicolă păru să le reamintească plămânilor ce au de făcut și izbuti să-și recapete controlul.

O urmă pe Verity pe palier, făcu un pas înainte și îi arătă ușa, fără să scoată un cuvânt. Verity trecu pe lângă ea clătinându-se, apoi căzu răstignită într-un fotoliu, privind posomorâtă spre parchetul cu model al încăperii. Se uită la Gwen, care împăturea și aranja întruna cămășile lui Laurence, încercând să-și potolească bubuiturile inimii.

– Ai împăturit-o pe-aia deja de trei ori. Ți-am zis că îți va pieri zâmbetul.

– Poftim?

– Te-am auzit vorbind cu Naveena. Chiar înainte să aduci corcitura aia de copil să trăiască în casa lui Laurence.

– Ai înțeles greșit. Am cerut să ne aducă niște cafea. O vei bea pe toată și vei înceta cu prostiile astea fără sens.

Verity scutură din cap, vârî mâna în geantă, de unde scoase un teanc de desene în cărbune, pe care le flutură în aer.

– De fapt, astea mi-au spus tot ce trebuia să știu.

Gwen tresări puternic și, conștientă că vocea îi va tremura și îi va trăda spaima, se repezi spre ea, încercând să-i smulgă din mână desenele fiicei ei.

– Ah, nu! spuse Verity și se feri. Le păstrez.

Una se rupsese și Gwen se aplecă să ridice fragmentul, profitând de cele câteva secunde ca să-și vină în fire. Se îndreptă de spate și se proțăpi în fața cumnatei ei.

– Cum îndrăznești să-mi umbli prin lucruri? În orice caz, nu știu ce-ți închipui că ai găsit.

Verity izbucni în râs.

– Am citit un articol fascinant despre o femeie din Indiile Occidentale care a dat naștere unor gemeni cu pielea de culori diferite. Se culcase cu soțul ei, dar și cu stăpânul. Cred că Laurence ar fi foarte interesat. Tu nu?

Se lăsă o tăcere prelungă, timp în care lui Gwen nu-i venea să creadă ce simte. Mânie, dar și teamă, de asemenea, dar mai era ceva. Un sentiment pustiitor și îngrozitor pe care nu-l mai cunoscuse. Din desene, probabil că Verity văzuse că Liyoni învățase să scrie în mica școală a satului și că în ultimele două desene descria o doamnă albă despre care mama ei adoptivă îi povestise. O doamnă albă care, într-o zi, ar putea veni după ea. Naveena îi tradusese, dar Gwen nu știa dacă Verity era în stare să înțeleagă singaleza.

– Dacă o întreabă pe Naveena direct, ea îi va povesti, spuse Verity.

– Ajunge! se răsti Gwen, mai mult pentru ea decât pentru Verity și deschise fereastra.

Încercă să se calmeze, privind în jos la peluza lungă care se întindea cât vedeai cu ochii, apoi la drumul care trecea prin mijlocul ei și la plantele mici ce creșteau în crăpăturile zidului de lângă mare. Când auzi râsetele copiilor ce ridicau un zmeu în aer, ochii i se umplură de lacrimi.

Cineva ciocăni la ușă.

– A venit cafeaua. Ești drăguță să răspunzi? spuse Verity. Așa mi se pare corect, iar eu sunt prea obosită ca să mă mișc.

După ce angajatul hotelului plecă, Gwen turnă cafeaua.

Verity sorbi dintr-a ei.

– Am o propunere pentru tine. O soluție, dacă vrei să îi zici așa.

Gwen încuviință.

– Dacă îmi promiți că Laurence îmi dă din nou pensia viageră, nu îi voi spune nimic.

– Ăsta e șantaj.

Verity își înclină capul.

– Treaba ta.

Gwen se așeză și încercă să găsească o soluție ca să pună capăt problemei. Sorbi din cafeaua fierbinte și își arse buzele.

– Să schimbăm subiectul. Nu vrei să știi cu cine s-a măritat Fran? Bănuiesc că nu știi.

– Dacă iar ai de gând să-mi servești una dintre minciunile tale supărătoare…

– Nu e minciună. I-am văzut împreună, le-am zărit inelele de pe degete, cum să mai dea înapoi? Un inel de logodnă cu un diamant imens, înconjurat de safire, dar și o verighetă de aur. Bărbatul avea și el una, deși a încercat tot timpul să-și țină mâinile la spate.

Gwen își încrucișă brațele și se sprijini de spătar, întrebându-se ce va urma.

– Cine e?

Verity zâmbi.

– Savi Ravasinghe.

Gwen urmări cum razele de lumină se jucau pe chipul lui Verity și se chinui mult să-și înăbușe dorința de a o călca în picioare.

Verity izbucni în râs.

– Tatăl plodului tău. Fiindcă el e tatăl, nu-i așa, Gwen? El trebuie să fie. Nu cunoști niciun alt bărbat de culoare. Cu excepția servitorilor, desigur, dar nu cred că te-ai coborât atât de mult. Ai păcălit pe toată lumea, Gwen, dar eu te-am citit.

Lui Gwen îi venea să urle și singurele cuvinte la care se putea gândi erau: *Te rog, te implor, nu-i spune lui Laurence.*

– Florence mi-a povestit că ai urcat cu Savi în camera ta, la bal, și te-ai dus să-l vezi singură când Fran era bolnavă. Acum e coproprietar al plantației lui Fran. Laurence nu va fi prea fericit și, dacă îi voi povesti și despre fiica ta, sunt sigură că mă va lăsa să vin acasă.

Gwen se ridică în picioare.

– Foarte bine. Voi discuta cu el despre pensia ta.

– Așadar e adevărat? Liyoni e fiica ta.

– Nu am spus asta. Îmi răstălmăcești cuvintele. Nu vreau decât să te ajut.

Știa că glasul îi sună artificial și Verity îi confirmă bănuiala când își lăsă capul pe spate, hohotind de râs.

– Ești atât de transparentă, Gwen. Nu te-am auzit vorbind cu Naveena. Într-o zi, copila stătea lângă tine și soarele v-a luminat chipurile. Atunci am văzut. Are structura ta osoasă, Gwen. Apoi i-am observat părul. În mod normal e strâns în coadă sau împletit, dar fusese în apă și i se uscase în bucle, exact ca al tău.

Gwen încercă să o întrerupă.

– Ascultă-mă. Mai târziu, v-am urmărit împreună și sentimentele tale au devenit evidente. Ți-am scotocit prin cameră într-o zi, când erai la New York, și am găsit cutia și cheia. De ce-ai ascunde desenele unui copil de-al localnicilor, Gwen? De ce le-ai păstra ca pe o comoară? De ce le-ai ține sub cheie?

Gwen simți cum sângele îi năvălește în obraji și se aplecă să ia o scamă de pe podea.

– M-am convins când am găsit desenele, dar răspunsul tău de acum mi-a confirmat bănuiala. A fost Ravasinghe, nu? El e tatăl corciturii, nu? Mă întreb ce părere o să aibă verișoara ta despre asta.

Gwen se îndreptă de spate, își aranjă o șuviță de păr după ureche și încercă să vorbească ferm.

– Nu înțeleg de ce vrei să mă rănești. Nu-ți pasă că-l vei răni și pe fratele tău?

Tăcere.

– Ei bine?

– Îmi pasă de Laurence.

Gwen se temea că nu mai rezistă mult.

– Și-atunci de ce faci asta?

– Am nevoie de banii mei.

– Dar de ce? Ai un soț.

Verity închise ochii și inspiră adânc.

– Nu vreau să sfârșesc ca tine.

– Ce vrei să spui?

– Las-o baltă! Ai grijă să vorbești cu fratele meu.

– Și dacă nu vorbesc, ești pregătită să ne distrugi viața?

Verity ridică din sprâncene.

– Aștept ca banii să-mi intre în cont lunar, începând de luna următoare. Dacă nu, Laurence va afla tot.

– Știi foarte bine că, până când marca nu are succes, Laurence nu va putea face asta.

– Atunci cred că ai o dilemă de rezolvat.

– Știu că furai din banii gospodăriei. Ce părere crezi că va avea Laurence despre asta? Am știut de când eram bolnavă. Proviziile dispăreau din cămară, apoi reapăreau brusc. Ai avut cheia cât am fost bolnavă și înainte să sosesc. Numai tu puteai fura.

– A fost bine cât a durat. *Appu* și cu mine vindeam produsele și împărțeam profitul. Ce ne-am amuzat când te vedeam cum încercai să rezolvi socotelile! Ți-ar fi însă foarte greu să dovedești. Îi voi spune lui Laurence că doar împrumutam bani și, oricum, când va afla de plodul tău, crezi că îi va mai păsa?

– Spune-mi de ce ai nevoie de bani. Cum rămâne cu Alexander?

Verity se întunecă la față.

– După cum am mai spus, el nu reprezintă o opțiune.

– Aș putea încerca să-l conving pe Laurence să locuiești iarăși cu noi.

Se uită la Verity, dar cumnata ei adormise.

Gwen știa că trebuie să o scoată pe Verity din hotel înainte ca Laurence să sosească și simți că trăiește la granița dintre viața reală și un coșmar în care nimerise din greșeală. Se agăță de speranța că amenințarea lui Verity

era doar una de fațadă și rezultatul băuturii, dar în adâncul sufletului o suspecta pe cumnata ei că e în stare de orice.

Ca să vadă când vine Laurence, Gwen se ducea întruna la fereastră, uitându-se la ceas și fumând una dintre țigările nenorocite ale lui Verity. Țigara îi accentuă starea de greață. Sufocată de spaimă, își dori să plângă și să se mai ușureze, dar se sili să-și înghită lacrimile și speranța că totul se va termina cu bine. Nu știa nici dacă povestea despre căsătoria lui Fran e adevărată, dar, în caz că așa stăteau lucrurile, atunci verișoara ei nu mai era persoana cu care ar fi discutat aproape orice.

33

Când Laurence sosi la Galle Face, Verity plecase deja, iar Fran încă nu apăruse. Gwen petrecu o noapte agitată, ascultând oceanul și analizând întruna vorbele cumnatei ei până când, chiar înainte de ivirea zorilor, adormi timp de o oră sau două.

Mai târziu, când plecară fără Fran, Gwen se mulțumi să se culcușească pe bancheta din spate, lăsându-i pe Laurence și pe McGregor să discute afaceri. Laurence se enervase că nu primiseră vești de la Fran, dar, cunoscându-i firea, nu mai pierdu vremea cu așteptatul. Gwen nu-i pomenise că o văzuse pe Verity și că Fran s-ar fi măritat. Nu voia decât să doarmă ca să uite, dar, după câțiva kilometri, un blocaj în trafic îi forță să oprească. Doar ricșele izbuteau să se strecoare printre mașinile neclintite.

– Ce naiba…? exlamă McGregor, deschizând geamul din partea șoferului.

Țipetele și fluierăturile năvăliră peste ei, alături de mirosurile și zgomotele străzii. Nu părea mare lucru. Câțiva oameni cântau. Magazinele erau deschise și oamenii mergeau pe trotuar.

– Se vede ceva? întrebă Gwen.

El clătină din cap.

Când Laurence deschise portiera, zarva îi lovi din plin.

– E mai mult decât am crezut. Pare un fel de demonstrație. Ies puțin să

verific. Nick, rămâi în mașină. Poate reușești să te miști cumva.

– Laurence ! strigă Gwen. După tot ce mi-ai spus… Dacă dai de necaz?

El ridică din umeri.

– Mă descurc.

Rămaseră să-l aștepte. Gwen se sufoca, închisă într-o mașină fără aer și copleșită de gânduri. Îl rugă pe McGregor să deblocheze portiera ca să se uite după Laurence. McGregor refuză, bătând darabana pe volan, fapt care îi spori senzația de claustrofobie lui Gwen. Zgomotul crescu și Gwen auzi sunet de tobe venind din spatele mașinii. Se răsuci să se uite și văzu un grup de oameni care urlau un fel de slogan, în timp ce mărșăluiau pe drum, îndreptându-se spre ei. Când se uită prin parbriz, în speranța că îl va zări pe Laurence, văzu că primul grup se întorsese și, de asemenea, venea spre mașină, agitând ciomege. Îngrozită să vadă și elevi țipând, îmbrăcați în alb, strânși în spatele mulțimii, se ghemui pe banchetă, dându-și seama că mașina lor era prinsă cumva între cele două grupuri.

– Asigurați-vă că geamul e închis, spuse McGregor când un bărbat lovi capota și începu să râdă. Iute. Nu au nicio treabă cu noi, dar nu vrem să fim prinși la mijloc.

– Și cu Laurence cum rămâne?

– O să fie bine.

Prizonieri în mașină, nu puteau decât să urmărească mișcarea celor două grupuri. Sunetul de sticlă spartă o făcu pe Gwen să se uite în spate.

– Dumnezeule, aruncă cu sticle! Sper că toți copiii ăia se vor da la o parte.

Pietre și bucăți de beton porniră să zboare prin aer. Două femei țipară și se auzi sunetul unui megafon. O flacără se aprinse, apoi alta, urmate de zgomotul obloanelor pe care negustorii le trăgeau rapid și de strigătele oamenilor care alergau pe străduțele lăturalnice să se adăpostească. Fumul umplu aerul când cineva aprinse un foc chiar în stradă.

Gwen își simți umerii cum se încordează.

– Mi-e teamă pentru Laurence.

– Dacă are minte, probabil că s-a pus la adăpost deja.

Chiar când încerca să-l zărească pe Laurence în mulțimea de pe stradă, trei bărbați veniră în fugă și se proptiră de o laterală a mașinii, balansând-o cu greutatea lor.

Îngrozită, Gwen abia dacă mai reușea să vorbească.

– McGregor!

– Îi ucid pe nemernicii ăștia. Încearcă să ne răstoarne.

Șocată de izbucnirea lui, Gwen îl văzu cum își scoate pistolul și îl îndreaptă spre ei. Se dovedi suficient. Unul dintre bărbați îi trase pe ceilalți doi de acolo și se alăturară mulțimii care acum se răsfira în urma lor. Capătul străzii din față se mai eliberă puțin și McGregor reuși să înainteze. Câțiva oameni stăteau pe asfalt, unii dintre ei tăiați și învinețiți, dar situația din spatele lor devenea tot mai urâtă.

– Unde e poliția, pentru Dumnezeu? întrebă Gwen.

Cercetă din nou strada în căutarea lui Laurence, dar abia în apropierea școlii, acolo unde începuse totul, îl zări sub un portal, alături de o femeie care părea rănită. Când se apropiară, Gwen văzu că femeia avea o tăietură pe frunte din care curgea sânge. Coborî geamul și făcu semne frenetice cu mâna. Laurence porni spre ei, ținând-o pe femeie de braț. Sosiseră și polițiștii călare și amenințau mulțimea cu bastoanele. Gwen răsuflă ușurată când îi văzu pe copii intrând din nou în școală.

Laurence o ajută pe femeie să se urce în mașină, pe bancheta din spate. Femeia se așeză ținându-și capul în mâini. Se auzi o împușcătură.

– Scoate-ne de aici, Nick, spuse Laurence. Gwen, ai ceva cu care să ștergi sângele?

Gwen strânse mâna femeii.

– Am asta, spuse ea, și își arătă șalul.

Femeia gemu, apoi își ridică privirea spre ea.

– Sunt profesoară. Totul trebuia să fie pașnic.

Laurence îi porunci lui McGregor să meargă la spital, apoi i se adresă

lui Gwen.

– E vorba de limba în care ar trebui predate cursurile.

– Serios?

– Tamilii educați au avut în mod tradițional cele mai bune slujbe guvernamentale, iar singalezii consideră că nu e drept. Vor ca singaleza să fie limba în care se predă.

Gwen nu reuși să-și ascundă supărarea. Mai întâi Verity și acum asta.

– De ce? De ce cu violență? Chiar contează atât de mult?

Profesoara singaleză se uită la ea.

– Când ne vom câștiga independența, limba de predare va conta foarte mult.

– Nu se pot preda amândouă?

Femeia clătină din cap.

– Ei bine, indiferent care va fi aleasă, sper să nu se mai lase cu vărsare de sânge.

Femeia pufni.

– Asta nu e nimic. Cineva ca tine care nu a luptat niciodată pentru nimic nu are cum să înțeleagă.

Când sosiră acasă, Laurence îi spuse că, date fiind revoltele recente, are câteva scrisori de trimis. Ca să nu îi deranjeze somnul, urma să doarmă în camera lui. După o noapte în care Verity o lăsase cu niște coșmaruri tulburătoare, intense, Gwen se așeză la măsuța de toaletă, privindu-și reflexia. Cu părul nepieptănat și fără ruj sau luciu de buze, părea palidă. Luă peria și își perie părul cu furie, apoi își înroși obrajii cu puțin ruj. Părul ei negru stătea zbârlit, iar rujul contrasta cu paloarea pielii. Îl frecă bine și-și împleti părul. Apoi continuă să-și frece obrajii, de parcă așa reușea să scape de spaimă. Femeia se înșela. Poate că nu fusese nevoită să se lupte pentru o poziție privilegiată, dar se luptase ca să o protejeze, iar acum, că Verity știa adevărul despre Liyoni, se confrunta cu cea mai mare provocare a vieții sale.

Scoase cutia în care ascunsese desenele lui Liyoni și căută cheia pe care o ținea separat, dar nu o găsi. Scutură cutia. Nu se auzea nimic înăuntru. Scotoci agitată prin toate sertarele, răvășindu-le și golindu-le pe podea, până când parchetul se acoperi de ace, piepteni și scrisori. Căută și în micul birou, în noptiere și în toate genții le. Nu mai conta prea mult acum, dar Verity păstrase cheia. Clipi des ca să scape de lacrimile prinse între gene și se agăță de brațele fotoliului. Senzația că Verity îi violase intimitatea o deranja așa de tare, încât își dori să o fi împins pe cumnata ei în jos, pe scări.

A doua zi, sună Fran. Își ceru mii de scuze că nu i-a căutat și îi spuse că e în Hatton și că va sosi foarte curând. Nu îi oferi prea multe explicații, decât că existase un impediment. Tipic, gândi Gwen. Fran adăugase că are o surpriză mare pentru ei, iar Gwen se rugă să nu-l aducă pe Savi Ravasinghe cu ea.

Laurence se afla jos, cufundat în lectura ziarului, care relata revolta, așa că Gwen intră în vârful picioarelor în dormitorul lui întunecat. Mirosea a soțul ei, a săpun și a citrice. Aprinse lumina și se întristă când se uită în jur să vadă dacă fotografia lui Caroline se mai găsea încă pe masă. Nu mai era acolo, dar Gwen încă o mai simțea pe fosta soție în preajmă. Caroline parcă abia părăsise scena și curând avea să se întoarcă.

Deschise șifonierul mare din mahon și pipăi șirurile de haine agățate pe umerașe. Pantaloni, sacouri, costume de ocazie, cămăși. Luă una dintre cămășile lui apretate și albe și o scoase. Nimic din el nu rămăsese pe ea, așa că deschise un sertar și găsi o eșarfă din mătase albastră, pe care zări câteva fire de păr. Le adulmecă. Mult mai bine. Dacă va fi silită să îi mărturisească lui Laurence adevărul, voia ceva al lui de care să se agațe noaptea.

Becul pâlpâi și lumina se stinse. Vârî eșarfa în buzunar, își croi drum până la ușă, ghidându-se după lumina din hol și-și lăsă mâna să alunece pe balustradă când coborî. Când ajunse jos, nu reuși să evite scaunul cu

rotile al lui Liyoni de pe hol. Îl primise cu un amestec de neîncredere și de vină și, de atunci, nu se mai putuse apropia de el. Nu suporta gândul că trupul micuț al copilei e schilodit de boală și încă se mai ruga pentru o minune.

Neliniștită, Gwen nu reușea să stea locului, așa că se duse la Laurence. Totul devenise foarte confuz. O parte din ea tânjea să o vadă pe Fran, dar încă nu știa sigur dacă verișoara ei se căsătorise cu pictorul. Ridică o revistă de pe măsuța pentru cafea. Era weekend și Laurence încă mai citea, nebăgându-l în seamă pe Hugh care se învârtea la picioarele lor.

Gwen se enervă.

– Laurence, nu poți să-l iei pe Hugh să faceți un aeroplan sau ceva de genul ăsta?

Bărbatul își ridică privirea și bătu în ziar.

– Totul s-a terminat urât în Colombo. Au murit oameni. Sper că nu așa va fi de aici înainte.

Gwen închise ochii când își aminti scena din Colombo. Fusese îngrozitor, dar acum avea alte griji.

– Pe de altă parte, am o veste bună. Ceaiul nostru va avea reclamă și aici în curând.

– Aeroplanul, Laurence. Chiar trebuie să fiu eu cea care observă toate astea? Hugh se plictisește. Tu nu vezi?

Hugh avea trei avioane din oțel Hubley, dar când fuseseră în New York, Laurence îi cumpărase un avion de jucărie din ghips și unul din oțel presat. El și Hugh încercau să-l copieze în lemn de balsa, un lemn foarte tare, dar ușor de modelat.

Laurence îndoi ziarul.

– Pari iritată, Gwen. S-a întâmplat ceva? Dacă e vorba de revoltă…

– Nu, se răsti ea. Dacă-l iei pe Hugh din picioarele mele, voi fi mulțumită. Sunt doar nerăbdătoare să o văd pe Fran din nou.

Laurence se uită la ea și încuviință, dar Gwen văzu că nu o crede.

– Foarte bine, spuse el. Dacă ești așa de sigură. Haide, Hugh. Încăperea

pentru încălțăminte ne așteaptă, puiule.

Gwen reuși să schițeze un surâs.

După plecarea lui, continuă să ridice revistă după revistă, dar nu izbuti să se concentreze asupra cuvintelor. Pierdută și presată de timp, se hotărî să cerceteze scaunul cu rotile. Cu cât îl evita mai mult, cu atât mai îngrozitoare devenea fantoma lui. Ieși pe hol din nou, mângâie brațele acoperite cu piele, atinse suportul pentru cap și îi încercă sistemul metalic de frânare.

Când se gândi la ce va spune Laurence dacă Fran chiar se căsătorise cu Savi Ravasinghe, tensiunea din umeri, cu care rămăsese din timpul revoltei, urcă spre tâmple. Își roti gâtul, încercând să mai reducă din încordare, dar parcă ar fi stat pe un vulcan care putea erupe în orice moment, lăsându-i familia în derivă.

Soneria îi întrerupse șirul gândurilor. Cum era deja pe hol, deschise ușa și dădu cu ochii de Fran, care ținea în mână o valijoară. Purta o pelerină minunată, făcută dintr-un material gros, și o pălărie de culoarea rubinului. Nu avea mănuși. Gwen îi căută cu privirea inelarul. Un diamant înconjurat de safire și o verighetă de aur subțire. Verity spusese adevărul.

Gwen nu pretinse că e suprinsă și își privi verișoara direct în ochi, sesizând că fața acesteia se schimbase subtil. Părea mai fină, de parcă iubirea îi rotunjise colțurile.

Zâmbetul lui Fran se stinse.

– Cățeaua aia ți-a spus, nu?

Gwen încuviință.

– Și doar i-am zis să nu facă asta. Voiam să-ți spun eu singură.

Gwen își înclină capul și o cercetă pe Fran cu atenție.

– Și, desigur, nu există nici scrisori, nici telefoane și nici telegrame!

– Îmi pare rău.

– Ascultă, Fran, sunt confuză în privința motivului pentru care nu mi-ai spus că te măriți.

– Eram sigură că nu vei fi de acord. N-aș fi suportat să aud vocea ta dezaprobatoare când eu eram atât de fericită.

Gwen își întinse brațele.

– Vino aici.

După ce se îmbrățișară, Gwen o împinse un pas în spate.

– Ești fericită?

– În al nouălea cer.

– Și nu te deranjează…

Ezită, pentru că nu știa sigur cum să continue.

– Și nu te deranjează…

– Trecutul lui aventuros? Normal că nu. Trăim vremuri moderne, dacă îți mai amintești. În orice caz, și eu am avut parte de experiențele mele și poți să-ți ștergi de pe față expresia șocată, Gwendolyn Cooper. Eu și Savi ne potrivim perfect.

Gwen izbucni în râs.

– Oh, Fran, ți-am dus dorul așa de tare!

Se uită în jur.

– Și el unde e?

– În Nuwara. Mai întâi voiam să văd cum reacționează Laurence la auzul veștii.

Urmă o pauză.

– Și nu ți-e teamă că Savi ar putea fi atras de alte femei?

– Deloc. Amândoi avem trecuturi colorate, dar acum ne dorim să fim împreună.

– Christina știe?

Fran râse cu hohote.

– Christina nu-l vrea pe Savi.

– Știu. Are un muzician acum, dar pe Laurence și-l dorește cu adevărat. Știi că facem afaceri cu ea acum?

– Da, am întâlnit-o la New York, la una dintre expozițiile lui Savi.

– Christina nu mi-a pomenit nimic.

– Eu am rugat-o. Voiam să-ți spun eu despre Savi.

Continuară să meargă pe coridor spre camera din capăt, unde Gwen deschise ușa.

Fran își aruncă pelerina pe pat și se uită în jur.

– Frezii proaspete! Și are ferestre pe ambele părți. Încântător!

– Se văd și grădina, și lacul.

Gwen făcu o pauză, apoi se apropie de comodă, scoase ceva dintr-un sertar și i-l întinse.

Fran zâmbi larg, luă brățara și o prinse iute la încheietură.

– Ești grozavă. Aș putea să te sărut acum. Unde ai găsit-o? În spatele canapelei, fără îndoială.

Gwen ridică din sprâncene și dădu din umeri.

– Într-o prăvălie din Colorado, dacă îți vine a crede. Nu pot să dovedesc, dar eu o bănuiesc pe Verity.

– Dar de ce?

– Nu știu. Ca să creeze probleme pesemne. Cine pricepe de ce face Verity anumite lucruri?

– Nu mai contează. Sunt fericită că am găsit-o. Mulțumesc. Dar de ce nu ai venit la expoziția lui Savi?

– Am avut o durere de cap. Laurence a rămas cu mine.

– Savi crede că îl eviți. Te-a supărat cu ceva, Gwennie?

Gwen înghiți în sec și se aplecă pe fereastră, dar nu răspunse.

A doua zi dimineață, un pachet mare sosi pentru Laurence și stătea acum pe masa din hol, lângă ferigile ornamentale, așteptând atenția lui. Gwen crezu că nici măcar nu-l văzuse, așa că îl ridică și îi cercetă timbrele poștale englezești, deși acestea fuseseră atât de mult ștampilate în Colombo și pe oriunde trecuse, încât nu putea băga mâna în foc. Curioasă, duse pachetul în camera de zi și i-l dădu lui Laurence.

Bărbatul se ridică în picioare, luă pachetul și se întoarse spre ușă.

– Ce e în el, Laurence? Atârnă destul de greu.

Laurence îi aruncă o privire din mers.

– Încă nu l-am deschis.

– Dar știi de la cine ar putea fi?

– Habar n-am.

– Și de ce nu îl deschizi acum?

El tuși.

– Gwen, sunt ocupat. Am de rezolvat unele treburi în biroul meu. Probabil că are legătură cu ceaiul.

Poate tonul lui oficial o alertă pe Gwen, așa că nu mai suportă.

– Christina încă te mai iubește, de ce nu mi-ai spus?

Laurence se încruntă, cu mâna pe clanță. Se lăsă o clipă de tăcere, care păru un secol.

– Gwen, iubirea mea, ți-am zis de atâtea ori. Între mine și Christina totul s-a terminat acum mult timp.

Ea își mușcă interiorul obrazului când el ieși din cameră, apoi se uită spre lac. Voia mai multe explicații.

Fran plecase la o plimbare lungă și nu apăru la prânz, așa că, după ce Hugh se duse la culcare, Gwen hotărî că venise momentul să-i spună lui Laurence despre căsătoria lui Fran cu Savi Ravasinghe. Petrecuse toată dimineața închis în biroul lui și cu o noapte în urmă ieșise în oraș. Acum era prima ocazie pentru Gwen să-i vorbească. Se bucură când văzu cât de bine primi el vestea, chiar dacă părea ușor preocupat. Gwen se întrebă dacă îl deranja altceva.

Nu conta că Savi nu era un oaspete bine-venit în casa lor. În fond, Gwen prefera lucrurile așa. Fran îi povestise că la prima ei călătorie în Ceylon, în 1925, stătuse în apartamentul luminos și spațios pe care el îl deținea în Cinnamon Gardens, în Colombo. De atunci, relația lor trecuse prin suișuri și coborâșuri și amândoi continuaseră să se vadă și cu alte

persoane. Deși i-ar fi plăcut ca Fran să locuiască în Ceylon, Gwen simțea că mai potrivit ar fi fost ca ei să stea cât de departe posibil.

Întinsă pe pat, se gândea la toate astea, când Naveena o aduse pe Liyoni în căruciorul cu rotile. Devenise un obicei pentru Naveena să vină cu Liyoni în camera lui Gwen și să o așeze lângă pat, după care părăsea încăperea. Gwen și fiica ei puteau petrece astfel împreună o oră prețioasă.

Începu să-i citească lui Liyoni o poveste. Trecuse prin aproape toate basmele pe care le găsise în casă. Deși fata nu vobea prea mult, înțelegea bine și, când Gwen ridică basmele lui Andersen pe care Verity i le sugerase pentru Hugh, Liyoni o rugă să lase cartea deoparte.

– Îmi place să spui povestea, doamnă.

– *A fost odată ca niciodată,* rosti Gwen, gândindu-se la povestea de azi, *o mamă vitregă foarte rea.*

Copila chicoti și se trase mai aproape. Gwen îi dădu părul de pe față și o privi fix. Își înghiți cu greu nodul din gât și continuă.

Gwen încuia de obicei ușa și se asigura că nu adoarme. Astăzi se simțea foarte obosită din cauza amenințărilor lui Verity și a încordării și uitase de ușă. Își propusese să se ridice atunci când Liyoni va adormi, după care va putea și ea să ațipească puțin.

O trezi un ciocănit în ușă și, până să răspundă, Fran intră. Tânăra se opri în prag și se holbă surprinsă.

Gwen nu-și luă ochii de la ea.

– Gwennie, alături de tine în pat e ruda bolnavă a Naveenei?

Verișoara ei părea stânjenită, iar lui Gwen, chinuită de un val de emoții, i se umplură ochii de lacrimi. Totuși, nu reuși să spună niciun cuvânt. Îi era imposibil să o mintă pe Fran.

Fran se apropie, cu o expresie nedumerită pe chip, și privi în jos spre fetiță.

– E foarte frumoasă.

Gwen încuviință.

Fran se așeză pe marginea patului și se lăsă într-o rână s-o vadă mai bine pe Gwen.

– Ce se întâmplă, draga mea? De ce nu vrei să-mi spui ce te necăjește?

Lui Gwen i se puse un nod în gât și își plecă fruntea, privind atât de concentrată cuvertura satinată, încât totul se încețoșă în cele din urmă.

– E ceva grav?

Tăcerea se lungi insuportabil de mult.

– Îți voi povesti, rosti Gwen într-un târziu, ridicându-și privirea și trăgându-și genunchii la piept. Dar trebuie să-mi promiți că nu vei scoate o vorbă nimănui după aceea.

Fran încuviință.

– Liyoni nu e ruda Naveenei.

Pentru o clipă, Gwen se zbătu în vârtejul gândurilor, până când nevoia de a-și ușura sufletul deveni mai puternică și cuvintele îi zburară de pe buze.

– E fiica mea.

Fran se holbă la ea.

– Când am văzut cât e de frumoasă, am avut o oarecare bănuială. Dar cine e tatăl? Că Laurence nu poate fi.

Gwen scutură din cap.

– Nu, Hugh și Liyoni sunt gemeni.

– Poftim?

Gwen simți cum se sufocă.

– Nu înțeleg, continuă Fran.

– Mai mult nu pot să-ți spun. Ți-aș fi zis înainte, dar acum, că ești…

Se lăsă o tăcere înspăimântătoare.

Apoi, cu o expresie îngrozită, Fran făcu ochii mari.

– Doamne, Dumnezeule! Doar nu e Savi? E imposibil să ascunzi așa ceva.

Gwen își mușcă buzele și văzu cum Fran se albește la față și cum își

freacă fruntea, șocată.

– Nu-mi vine să cred că te-ai culcat cu Savi!

Se priviră lung și, sub ochii acuzatori ai lui Fran, Gwen vorbi cu glas tremurat.

– Nu e ceea ce crezi.

– Savi știe despre copil?

– Normal că nu. Te rog, Fran, totul s-a întâmplat înainte ca voi doi să fiți împreună.

Fran clătină din cap uluită.

– Și cu Laurence cum rămâne? Cum i-ai putut face așa ceva?

Lacrimile fierbinți îi arseră ochii lui Gwen.

– Mai bine nu ți-aș fi zis nimic. Știu că sună ridicol, dar nu știu cum s-a întâmplat. Nu-mi amintesc.

Fran se încruntă și începu să se plimbe agitată prin cameră, frământându-și palmele. Tăceau amândouă.

– Fran? Știu că ești furioasă, dar spune ceva, te rog!

– Nu-mi vine să cred!

– Nu-mi amintesc nimic.

Gwen lăsă capul în jos pentru o clipă, apoi se uită la Fran.

– S-a întâmplat la primul bal, după ce am dansat charleston. Eram foarte beată. Savi m-a ajutat să ajung sus și tot ce-mi amintesc e că a stat cu mine o vreme, dar dacă mi-a făcut ceva, ei bine, asta nu-mi amintesc.

Fran își duse mâna la piept și încremeni, cu chipul parcă sculptat în gheață.

– Iisuse, Gwen! Îți dai seama de ce anume îl acuzi?

– Îmi pare rău.

Roșie ca racul, Fran se îndreptă spre ușă.

– Te înșeli. Te înșeli îngrozitor. Savi nu ar face așa ceva niciodată.

Gwen întinse mâna spre ea.

– Nu pleca! Te rog, nu pleca!

– Dar cum aș putea să mai stau? E soțul meu! Cum îndrăznești?

– Am nevoie de tine.

Fran clătină din cap, dar rămase lângă ușă.

– Nici măcar nu știu dacă e posibil să existe doi tați, adăugă Gwen.

Din nou tăcerea se lăsă între ele.

– E posibil, abia șopti Fran.

– De unde știi?

– Am citit despre asta.

Gwen o privi stăruitor.

– A fost cazul unei femei cu gemeni, care aveau doi tați. Undeva prin Indiile Occidentale sau în Africa. A scris în toate ziarele.

Lacrimile începură să se prelingă pe obrajii lui Gwen.

– N-ai vorbit cu Savi? o întrebă Fran. La momentul respectiv, mă refer. N-ai vrut să știi ce anume s-a întâmplat?

Gwen își șterse lacrimile și își trase nasul.

– N-am crezut că s-a întâmplat ceva, la momentul respectiv. Abia când s-au născut gemenii și am văzut că Liyoni nu e albă, mi-am dat seama. A trebuit să iau o hotărâre pe loc. Cum să mai discut cu Savi după atâta timp?

– Eu așa aș fi făcut.

– Eu nu sunt ca tine.

– Și în toți anii care au trecut ai avut o părere atât de îngrozitoare despre un bărbat decent, când explicația sigur este alta?

– Am ascuns copilul. Ce mai conta? Posibil ca lucrurile să fi stat și mai prost dacă procedam altfel. Dacă aș fi vorbit cu Savi, el ar fi putut să-i povestească Christinei, iar Laurence ar fi aflat imediat.

– Dar cel puțin ai fi avut liniște.

– În orice caz, și dacă l-aș fi înfruntat, m-ar fi putut minți.

Chipul lui Fran se schimonosi de furie.

– Acum îl faci și mincinos?

Gwen se cutremură și își plecă fruntea.

– Îmi pare atât de rău.

Fran continuă să-și frângă degetele și făcu câțiva pași spre Gwen, cu ochii în lacrimi.

– Ascultă, îl cunosc pe Savi. Să se culce cu o femeie beată sau leșinată nu-i stă în fire. O fi avut el nenumărate legături, dar e un om cu moralitate.

Gwen deschise gura să vorbească.

Fren ridică mâna și o opri.

– Ascultă-mă. Știu că moralitatea lui nu seamănă cu a ta, dar o are. Mi-am petrecut jumătate de noapte cu el vorbind în noaptea balului, Gwennie, după ce te-ai dus la culcare. Chiar crezi că ar mai fi pierdut vremea cu mine dacă ți-ar fi făcut ceva? Nu. Crede-mă, nu a fost Savi. E foarte drăgăstos cu femeile, de aia îl și iubim.

– Și-atunci ce să se fi întâmplat?

– Dacă-l scoatem din calcul pe Savi, și trebuie s-o facem, Gwen, chiar trebuie, oare ce s-a întâmplat în definitiv?

Liyoni tuși și Gwen își duse degetul la buze.

– Să n-o trezim.

Fran continuă să vorbească în șoaptă.

– Poate a existat cineva de culoare în familia voastră. E singurul răspuns posibil.

Gwen simți imediat cum i se ia o piatră de pe inimă și izbucni într-un râs nervos.

– Chiar crezi? E posibil?

– Da.

Gwen se gândi o vreme.

– Am găsit un articol într-o revistă din New York, despre încrucișarea dintre sclavii negri și proprietarii de plantații albi din America.

– Ei bine, poate apărea peste o generație sau două. Oamenilor nu le

place să recunoască. Britanicii încearcă să o considere drept moștenire continentală, iar dacă nu, ascund persoana respectivă.

Gwen schiță un surâs spre verișoara ei.

– Fran, sper să ai dreptate. Dar aș fi auzit până acum, dacă ar fi fost adevărat, nu?

– Poate da, poate nu… Ar fi fost bine să-mi fi mărturisit mai devreme sau cel puțin să fi spus cuiva.

– Toată lumea ar fi bănuit că am un amant, așa cum ai crezut și tu la început. Oamenii nu ar fi acceptat niciodată copilul.

– Am tras prea repede o concluzie. Îmi pare rău.

– Exact. Așa ar fi procedat toată lumea. Laurence ar muri dacă ar crede că m-am culcat cu un alt bărbat, mai ales atât de repede după ce ne-am căsătorit.

– În orice caz, sângele trebuie să fie răspunsul. Amândouă știm cu siguranță că în familia noastră nu există nimic de genul acesta.

Gwen oftă.

– Știm sigur?

Fran își lăsă capul într-o parte și o privi gânditoare.

– Când mă întorc în Anglia, voi face tot posibilul să aflu.

Gwen îi cercetă chipul, căutând îndoiala.

– Dar tot mai crezi că vine din familia lui Laurence, nu?

– Nu știu. Cred că trebuie să stai de vorbă cu el.

– Nu pot. Nu fără dovezi. Ți-am spus că el ar fi convins că m-am culcat cu alt bărbat. Nu m-ar ierta niciodată.

– Nu prea ai încredere în iubirea lui pentru tine, nu?

Gwen medită câteva clipe.

– Mă iubește. Doar că lucrurile sunt așa cum sunt. Rușine. Ocară. Ar fi sfârșitul familiei noastre. L-aș pierde pe el, căminul, pe fiul nostru.

Înghiți în sec și Fran se aplecă să o îmbrățișeze.

– Ar mai fi ceva.

– Nu te grăbi.

Gwen se luptă din greu cu arsura lacrimilor.

– Verity a ghicit și mă amenință că îi va spune lui Laurence dacă nu-l conving să-i dea din nou pensie viageră.

– Pentru Dumnezeu, dar ăsta e șantaj! Te va pune cu botul pe labe, așa cum și-a dorit dintotdeauna. Dacă vei ceda, îți va cere și altele. Nu se va opri, Gweenie. Vei trăi cu teamă de nenorocita asta de femeie pentru tot restul vieții.

Fran se ridică și deschise larg fereastra.

– Am nevoie de aer.

– A început să plouă?

– Bate vântul. Iar tu ai stat prea mult închisă în casă. Ești îngrozitor de palidă. Amândouă avem nevoie de aer curat. Uită de tot deocamdată. Haide să mergem la plimbare. Eu, tu, Hugh și sora lui în căruciorul cu rotile. Bănuiesc că Hugh și Liyoni n-au nici cea mai mică idee, nu?

Fetița începu să tușească din nou și se trezi. În timp ce-i murmura cuvinte drăgăstoase și verifica să vadă dacă nu are febră, Gwen se gândi la cele spuse de verișoara ei. Fran avea dreptate: trebuia să discute cu Laurence înaintea lui Verity. Dar fără nicio dovadă care să-i sprijine ideea, numai gândul conversației o făcea să amețească.

Câteva zile mai târziu, chiar când terminau micul dejun, sosi primul pachet de ceai. Laurence desfăcu pachetul și-l ridică în aer să-l vadă toată lumea. Părea și mai frumos în forma finală decât în schița inițială.

– Cred că arta soțului tău a fost bine transferată pe pachet, spuse el, privind-o pe Fran. Sper să-l vedem la cină cât de curând.

Gwen și Fran schimbară o privire surprinsă.

– Mulțumesc, Laurence, răspunse Fran. Mă bucur că spui asta. Știu că…

Laurence ridică mâna.

– Voi fi fericit să-i urez bun venit domnului Ravasinghe în casa

noastră. Îmi pare rău că i-am ratat expoziția de la New York. Vom depune toate eforturile să participăm la următoarea, oriunde va fi aceasta, nu-i așa, Gwen?

Ea izbuti să zâmbească, dar se simțea confuză. Cum de atitudinea lui Laurence față de Savi se schimbase atât de brusc, mai ales că părea în continuare foarte abătut?

După micul dejun, Laurence sugeră o plimbare, pentru că ploaia încă nu venise.

– Ne întâlnim în fața casei, îi spuse lui Gwen.

Gwen se aranjă, apoi se duse în odaia copiilor unde o găsi pe Liyoni în pat, desenând o cascadă.

– Nu desenează mult timp, o informă Naveena. Dar s-a ridicat din pat zece minute și s-a uitat la lac.

– Asta e bine. Mă ajuți să o pun în scaun? Are nevoie de aer curat înainte să vină ploile.

– Vrea să vadă cascada.

De când Hugh pomenise de cascadă, Liyoni o bătea la cap să o ducă acolo.

– Mi-e teamă că așa ceva nu e posibil.

După ce Liyoni se așeză comod în scaun și își înveli picioarele cu o pătură, Gwen se pregăti să iasă. Sunetul unei mașini care demara o făcu să se uite pe fereastră și tresări puternic. Verity. Probabil că sosise mai devreme cu scopul de a-și pune în practică amenințarea. Gwen continuă să privească și îl văzu pe Laurence plimbându-se cu pași mari pe verandă și trecându-și agitat degetele prin păr. Gwen simți că îi transpiră palmele, dar o senzație ciudată îi cuprinse trupul. Un sentiment de ușurare. Dacă totul se terminase, cel puțin scăpase de minciuni.

Laurence se încruntă când o văzu venind și îi vorbi tăios.

– Lasă copilul aici, pe verandă. Naveena poate să o ducă înapoi. Mergem sus, pe deal.

Pe drum, el nu vorbi. Când ajunseră în vârf și priviră înapoi,

priveliștea o lăsă fără suflare, așa cum se întâmplase încă din prima ei zi pe plantație. Totul sclipea. Inspiră adânc aerul parfumat și admiră verdele-aprins al dealurilor, care păreau că se întind acum mai departe decât oricând. Își plimbă privirea peste casa în formă de L, peste partea din spate mărginită de lac și ușa din dreapta, peste grădină și peste aleea care dispărea între copacii înalți.

– Mi s-a părut mie sau am văzut-o pe Verity? întrebă ea într-un târziu.

Laurence se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Ce voia?

– Pensia ei, desigur.

– Laurence, eu…

– Dacă nu te superi, o întrerupse el, aș prefera să nu discutăm despre sora mea.

Se lăsă tăcerea. Gwen trase aer în piept și se întoarse să admire priveliștea din nou.

– E frumos, nu-i așa? spuse el. Cel mai frumos loc din lume. Dar ești fericită, Gwendolyn?

– Fericită?

– Cu McGregor care conduce lucrurile pe plantație și cu mine plecat în Colombo atât de mult timp…

– Desigur că sunt fericită.

– Dar ceva te chinuie, nu-i așa? Parcă nu te mai recunosc.

Gwen oftă, nu-și mai putea ascunde epuizarea. Poate aceasta era cea mai bună ocazie să-i mărturisească adevărul, dar când își ridică privirea spre el, tristețea de pe chipul lui aproape că o doborî. În fond, deși Verity fusese mai devreme la ei acasă, habar n-avea ce îi spusese lui Laurence.

– E vorba de Christina? o întrebă el blând și o trase spre el. Nu ai de ce să-ți faci griji în privința ei.

Ea se uită la el, nesigură.

Laurence își trecu degetele prin părul ei, privind-o drept în ochi, cu un braț ținând-o de talie.

– Draga mea, serios…

Gwen îl întrerupse.

– În New York, Christina mi-a jurat că totul s-a terminat între voi înainte ca eu să sosesc aici.

– Exact ce ți-am spus și eu.

– Iar eu am crezut-o, dar în realitate ea încă te mai dorea, nu-i așa?

– Când anume?

– În New York. Nu despre asta era vorba când ai vorbit la telefon cu ea?

El o privi nedumerit.

– Ce telefon?

– În ultima noastră noapte acolo, chiar înainte de culcare.

– Draga mea, telefonul nu era de la Christina. Ci de la Verity.

Gwen făcu un pas în spate și se holbă la el.

– Dar Christina mi-a spus că sperase să continue să fie amanta ta după ce ne-am căsătorit.

El se strâmbă.

– Nici nu s-a pus problema de așa ceva. Știu că a încercat să-ți lase impresia că încă mai există ceva între noi și știu că îi place să provoace, dar îți jur că n-a avut sorți de izbândă după ce m-am căsătorit cu tine.

Lui Gwen i se umplură ochii de lacrimi.

– De aceea, după nunta noastră, am fost fericit să mă întorc la Ceylon înaintea ta. Ca să pun capăt poveștii.

– Așadar n-ai plecat din cauza afacerilor?

– A fost bună cu mine după moartea lui Caroline. Eram distrus. Ea m-a pus pe picioare. A trebuit să mă despart de ea cu blândețe.

– N-ai iubit-o?

– Mi-era drag de ea, dar nu am iubit-o.

– Dar de ce ai fost atât de distant cu mine când am sosit aici?

– Fiindcă te iubeam și mă temeam.

– De ce?

– O pierdusem pe Caroline. Aveam senzația că nu merit o a doua șansă. Mi-era teamă să nu te pierd și pe tine.

Gwen își șterse lacrimile de ușurare ce i se prelingeau pe obraji, apoi își masă fruntea, simțind începutul unei dureri de cap. Acesta era momentul. Îi venise rândul. Laurence se întinse și îi șterse lacrimile. Ea îl prinse de mână și în clipa aceea unică, în care viața se poate schimba radical, înțelese că nu o va face.

Totul în jur amuți, doar croncănitul unui corb singuratic se auzea. Uluită de propria lașitate, Gwen adulmecă izul lemnos din aer și încercă să gândească limpede. Nu-i putea mărturisi nimic, fiindcă totul s-ar fi dus de râpă. El avea încredere în ea, îi încredințase gândurile cele mai intime, temerile, nevoile, durerea lui. Apoi însă își aminti altceva.

– De ce te-ai răzgândit în privința venirii lui Savi aici?

Laurence trase aer în piept.

– S-ar putea să mă fi înșelat în ceea ce-l privește.

Gwen surprinse o expresie pe chipul lui care o sperie. O expresie care îi sugera că soțul ei suferea.

– Te simți bine? întrebă ea.

El înghiți în sec și întoarse capul.

Gwen se gândi la cele spuse de Fran. Dacă verișoara ei avea dreptate și Liyoni nu era copilul lui Savi, atunci îi va putea spune adevărul lui Laurence, dar nu acum. După atâția ani, tânjea să strige în gura mare că e o femeie cinstită și că nu făcuse nimic din lucrurile îngrozitoare pe care și le închipuise. Dar trebuia să mai aștepte puțin, până când va găsi o dovadă solidă.

Îi atinse umărul, tot mai convinsă că Verity nu-și pusese în practică amenințarea. La urma urmei, dacă Laurence știa deja, n-avea cum să se poarte atât de frumos cu ea.

– De fapt, spuse ea, mă gândeam că ar fi o idee bună să-i dai din nou pensia viageră surorii tale. E clar că nu se va mai întoarce la soțul ei și

trebuie să trăiască din ceva.

El îi aruncă un zâmbet chinuit.

– Chiar îți pasă? După tot ce a făcut…

– E sora ta. I-am putea cere, drept condiție, să locuiască în Anglia.

Un tunet răsună în văzduh și Gwen se uită spre cer.

El încuviință tăcut.

– Imediat ce marca prinde puteri, cred că va fi posibil. Dar știi că am închiriat casa din Yorkshire, nu?

– Da, dar contractul expiră curând.

Gwen se uită din nou la nori, apoi în jos. Noiembrie se apropia și musonul întârzia să apară. Lovi cu vârful pantofului în pământul uscat. Curând, aici va fi noroi.

– Am primit o scrisoare ieri. Chiriașii englezi și-au exprimat dorința de a prelungi contractul.

Gwen hotărî că e momentul să preseze problema lui Verity.

– Există vreo cale să-i dăm lui Verity pensia viageră înainte ca marca să aducă profit?

Laurence îi aruncă o privire curioasă.

– Aș putea lua un împrumut, dacă tu ești convinsă că trebuie.

Gwen ezită. Nu voia ca Laurence să acumuleze și mai multe datorii înainte ca marca să se pună pe picioare, dar ar putea scăpa de Verity o vreme, câștigând timp.

Laurence se uită și el spre cer.

– Haide, e vremea să ne întoarcem. O să plouă. Vorbim despre Verity mai târziu.

34

Martie 1934

Acum, că ploile trecuseră de mult, zilele erau luminoase. Laurence își petrecuse ultimele două luni călătorind, lăsându-l pe McGregor la conducerea plantației. Gwen nu-l vedea prea des pe McGregor. Laurence veni acasă, dar nu părea în apele lui, de parcă l-ar fi deranjat ceva. Când Gwen îl întrebă ce are, el dădu din mână plictisit și îi spuse că multe plantații fuseseră abandonate din cauza prețului mic oferit pentru ceai, revoltele se înmulțeau și, pe deasupra, țânțarul anofel îi amenința pe toți.

Fran și Savi se aflau deoamdată în Colombo, urmând să se hotărască asupra unei locuințe permanente. Verity, mulțumită că își recăpătase pensia viageră, stătea la prietenele ei în Kandy până când contractul de închiriere pentru casa din Anglia avea să expire. Gwen îi oferise pensia doar cu condiția ca ea să se întoarcă în Anglia. Asta nu însemna că nu va mai pretinde și alte lucruri în viitor, dar îi oferea cel puțin șansa de a-și trage puțin suflul.

Fran discutase cu Savi și, când Laurence plecase, Gwen consimți să îi întâlnească pe amândoi în Nuwara Eliya. Savi dorea să clarifice totul cu Gwen între patru ochi, așa că porniseră la plimbare în jurul lacului de acolo. Gwen nu prea avea chef să-l vadă, dar știa că trebuie.

Savi se apropie de ea și îi întinse mâna. Gwen o ignoră, lăsându-și ochii în pământ.

– Cum mai merg treburile în Colombo? reuși ea să întrebe, fără să se uite la el. Am văzut și începutul unei revolte deunăzi.

Se așternu tăcerea. Ea rămase nemișcată și după câteva clipe îl auzi oftând. Când își ridică privirea, observă încordarea de pe chipul lui.

– Îmi pare rău, rosti Gwen.

Nările lui Savi fremătară. Era furios, dar se stăpânea.

– Când mi-a povestit Fran, am fost îngrozit. Am crezut că suntem prieteni, Gwen. Cum a putut să-ți treacă prin minte că te-aș răni în felul acesta?

Gwen se înfierbântă brusc, dar continuă să privească în pământ.

– N-am știut ce să cred.

– Și totuși, așa ai gândit despre mine. Pentru Dumnezeu, Gwen! Nu poți nici măcar să te uiți în ochii mei?

Ea își ridică fruntea și, tulburată de durerea de pe chipul lui, clătină din cap.

Savi își pocni degetele, dar nu vorbi.

Atmosfera era tensionată. Gwen se chinui să deschidă gura, copleșită de vârtejul nebunesc al gândurilor, și într-un târziu își găsi cuvintele.

– Nu voiam să cred așa ceva despre tine, spuse ea. Mi se făcea rău, dar nu am găsit altă explicație pentru cele întâmplate. Îmi pare rău.

– Oh, Gwen!

Gwen simți un val de mânie, îndreptat mai degrabă împotriva ei decât a lui.

– Încep să o iubesc pe Liyoni. Știi asta? Și am respins-o încă de la naștere. Îți poți imagina ce înseamnă asta pentru mine? Poți înțelege măcar puțin?

– Și totuși, dacă ar fi fost albă, iar eu ți-aș fi făcut acel lucru oribil, nu ai mai fi stat pe gânduri.

– Nu e corect. Dacă ar fi fost albă, nu aș fi avut niciun motiv să cred că nu era fiica lui Laurence.

Savi oftă.

– Laurence nu m-a plăcut niciodată. Nu pricep de ce.

– E un om rezonabil.

– Nu și în ceea ce mă privește.

Ea îi întinse mâna. El o refuză și se apropie de marginea apei. Gwen înghiți în sec de câteva ori și studie păsările strânse lângă ea. Savi se întoarse brusc și păsările zburară peste lac.

– În toți anii ăștia, probabil că ai trăit în iad. De ce nu mi-ai spus?

– Atunci eram foarte tânără și înspăimântată. Nu știam ce să fac. Nu venisem de mult timp aici și nu te cunoșteam foarte bine.

Gwen îi privi vena care pulsa la gât și așteptă ca el să vorbească. Când nu mai suportă tăcerea lui, continuă:

– Îmi păreai fermecător. Mai mult decât fermecător, ca să fiu sinceră. Laurence se purta rece cu mine. Mă simțeam singură. Dar când Liyoni s-a născut, te-am urât.

– Îmi pare rău că ți-am provocat atâta suferință, rosti el, cu glas plin de tristețe.

Gwen îl privi cu atenție. Sinceritatea lui o convinsese, dar nu știa cum să se descurce cu amestecul de sentimente. Se simțea extrem de ușurată. Chiar credea că nu el e tatăl lui Liyoni. Însă se simțea oribil că putuse să aibă asemenea gânduri despre el.

Savi avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbi când vorbi.

– Considerăm închis subiectul? Sunt căsătorit cu verișoara ta, sunt cumnatul tău, practic. Putem fi prieteni din nou?

– Mi-ar plăcea.

Savi își desfăcu brațele și Gwen se apropie de el. Tremură de ușurare când lacrimile începură să-i curgă. Apoi se desprinseră din îmbrățișare și își șterse ochii. Savi îi luă mâna și i-o sărută delicat.

– Dacă te mai pot ajuta cu ceva… Nu știu, să caut prin arhivele din

Colombo, să zicem. Să văd dacă există vreun indiciu care să ne spună ceva despre istoria lui Liyoni. De fapt, despre istoria lui Laurence.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc. Mulțumesc din inimă. Nici nu știi cât înseamnă pentru mine. Îmi pare atât de rău.

– Chiar m-am întrebat în puținele ocazii când drumurile ni s-au intersectat ce se întâmplă cu tine. Nu păreai deloc în apele tale când am venit la tine acasă cu Verity.

– Verity te-a adus acolo doar ca să mă necăjească.

– Cred că ar trebui să vorbești cu ayah. Adesea, servitorii care sunt de-o viață pe plantație știu mai multe despre familie decât știe familia însăși.

Gwen își dădu într-o parte părul care îi acoperise fața din cauza vântului și își trecu degetele printre bucle.

– Nu cred că Naveena știe ceva. Ea a fost cea care m-a convins să o duc pe Liyoni în sat.

– Înțeleg. În cazul acesta, să știi că va dura ceva să caut. Asemenea lucruri sunt de obicei bine ascunse, dar am contacte bune, și dacă e să găsesc ceva, atunci voi găsi, sunt convins. Te anunț imediat ce am ceva concret de raportat.

– Mulțumesc.

– Ce părere ai dacă luăm prânzul acum? Fran ne așteaptă pe amândoi.

– Mulțumesc, dar cred că mai rămân o vreme aici.

Savi își lipi palmele în dreptul pieptului, cu vârfurile degetelor în sus, și se aplecă ușor în față, așa cum făcuse la prima lor întâlnire. Parcă trecuse un secol de atunci.

După plecarea lui, eliberată, în sfârșit, de povara vinovăției, Gwen aproape că ameți de ușurare. Ce ciudată era viața! Dacă Fran nu l-ar fi cunoscut bine pe Savi, într-atât cât să se mărite cu el, Gwen n-ar fi aflat niciodată că nu-și înșelase soțul. Acum, că era sigură de asta, trebuia să mai găsească o cale de a-i vorbi lui Laurence. Soțul ei trebuia să știe că Liyoni e fiica lui. Oare să discute cu el imediat sau să aștepte până

descoperea o dovadă a sângelui ceylonez în familia lui?

Răsuci problema pe toate părțile. Mai bine să aștepte o vreme. Își strânse șalul în jurul umerilor, fiindcă vântul bătea destul de tare. Nu-i venea să creadă că tăiește o asemenea zi. Se bucura că scăpase de ura atât de încrâncenată împotriva lui Savi, însă nimic nu putea șterge faptul că-și abandonase fiica. Rămase pe bancă, privind copacii îndoiți de vânt de partea cealaltă a lacului din Nuwara Eliya. Atât de însingurată nu se mai simțise niciodată.

Când Gwen și Laurence se întoarseră acasă, aflară că noua marcă înregistrase vânzări bune după lansarea din decembrie și că, în ciuda prețului mic al ceaiului, profiturile aveau să fie rezonabile. Christina le trimisese o telegramă din America, încurajându-i să nu-și piardă optimismul, fiindcă lucrurile nu puteau merge decât spre mai bine. Pentru prima dată Gwen auzi numele Christinei pomenit fără nicio problemă.

Hugh venise și el acasă în weekend. Se obișnuise cu ideea că Liyoni nu se mai poate juca afară și nici nu mai poate înota în lac cu el. Cu toate acestea, își petrecea timpul cu ea, citindu-i și arătându-i cum să facă rebus.

Gwen dădu peste ei înghesuiți într-un colț al odăii copiilor, chicotind și atât de fericiți că sunt împreună, încât inima îi tresări de bucurie. Deși erau de-o seamă, arătau complet diferit. Hugh, bine clădit și înalt, exact ca Laurence, iar Liyoni, delicată și frumușică. Pe măsură ce timpul trecea, semăna tot mai mult cu Gwen. Engleza ei se îmbunătățise și vorbea chiar cu un accent autentic. Cu Verity ieșită din peisaj deocamdată, Gwen avea suficientă libertate să petreacă puțin timp cu ambii ei copii.

Își drese glasul și zâmbi.

– Ce faceți voi doi acolo?

– Desenăm, mami, spuse Hugh.

– Pot să văd și eu?

Băiatul împinse spre ea două foi de desen, iar Gwen se lăsă pe vine. Hugh desenase un aeroplan frumos, de genul celor folosite în război.

– E un avion german, îi explică băiatul.

– Foarte frumos.

Când privi spre celălalt desen, văzu că Liyoni desenase din nou cascada.

– Liyoni nu desenează decât cascade, mami.

– Așa e.

– Poți s-o duci acolo, mami? Măcar o dată, o rugă el pe un ton lingușitor.

– N-am venit aici ca să discutăm despre cascade, dragul meu. Am venit să vă spun că e timpul să vă spălați pe mâini pentru masa de prânz.

– Poate să mănânce și Liyoni cu noi?

– Știi foarte bine că Liyoni ia prânzul cu Naveena.

– Nu mi se pare drept.

– Serios? Ei bine, atunci poate ți-ar plăcea să stai de vorbă cu tati despre asta.

Hugh zâmbi cu gura până la urechi.

– Bine, mami, ai câștigat.

Gwen nu se obișnuise să doarmă în camera lui Laurence, așa că, de când se întorsese, Laurence își petrecea noaptea mai degrabă la ea în dormitor. În noaptea de dinaintea unei alte plecări, pe Gwen o mișcă tandrețea lui. După ce făcură dragoste, el o sărută pasional pe gură și ochii i se umplură de lacrimi când o mângâie pe obraji.

– Știi că-mi poți spune orice, Gwen.

– Desigur. Și tu mie.

El închise ochii, dar Gwen văzu că bărbia lui tremură ușor.

Hotărâră să lase lumânarea să se stingă de la sine și, în timp ce privea umbrele dansând pe tavan, Gwen se gândi la vorbele lui. Oare să-i spună

adevărul despre Liyoni acum, chiar dacă nu găsise nicio dovadă? Începu să-i povestească despre Hugh. Laurence murmură un răspuns, după care adormi imediat. Ea îi ascultă respirația liniștită, se răsuci pe-o parte și se lipi de el.

Suspinele slabe ce răzbăteau din odaia copiilor îi treziră. Gwen bâjbâi după întrerupătorul de lângă noptieră, se dezveli, își coborî picioarele pe covorașul alb și se ridică. Se uită în treacăt la ceas. Trei dimineața. Își puse halatul pe umeri, apoi scoase o pereche de șosete groase, bucuroasă că Hugh se întorsese la școală și nu va fi deranjat.

Atinse ușurel obrazul lui Laurence.

– Mă duc eu. Pe tine te așteaptă un drum lung în zori.

Soțul ei gemu și se rostogoli.

În odaia copiilor, Naveena stătea aplecată peste patul lui Liyoni.

– Spune că o dor picioarele, doamnă.

Gwen se uită de aproape la fiica ei.

– Trage scaunul, Naveena. O țin eu în brațe. Știu că doctorul ți-a spus cum să-i masezi picioarele, dar aș vrea să mă ocup eu de asta acum.

Naveena trase scaunul cu rotile și, cât Gwen așeză copila, se duse la dulap și scoase o sticluță cu ulei parfumat. Turnă puțin în palma întinsă a lui Gwen.

– Să frecați încet, doamnă. De parcă ar fi un fluture.

– Sigur. Nu-ți face griji!

Gwen o urmărise pe Naveena masând și știa exact cât de mare trebuie să fie presiunea.

Liyoni continuă să scâncească și să tușească, dar Gwen începu să-i cânte ușurel, în timp ce îi masa picioarele moi. Treptat, Liyoni se potoli, închise ochii și adormi. Gwen nu voia s-o trezească, așa că rămase acolo pentru restul nopții. Își dădu seama că înțepenise abia când Laurence pătrunse în cameră odată cu lumina zorilor.

– Ți-am adus niște ceai, spuse el, punând ceașca și zaharnița pe măsuță. Probabil că ești epuizată.

– Mi-e puțin frig.

– Pun eu copila în pat. Mă lași?

El o privea cu atâta îngrijorare, încât Gwen trebui să încuviințeze.

După ce o înveli bine pe Liyoni, Laurence o rugă pe Naveena să aducă o pătură și pentru Gwen.

O dureau toți mușchii când se ridică în picioare. Se întinse și își lipi degetele de buzele lui Laurence.

– Să o lăsăm să doarmă acum.

– Îl chem pe doctor dacă vrei.

– E în regulă. Nu mai are ce să facă. Mi-a dat niște calmante puternice pentru ea. Mi-a zis să le folosesc cât pot de rar până când…

Își înghiți nodul din gât.

– Era o înotătoare grozavă.

Laurence o cuprinse după umeri cu brațul și o conduse în camera ei.

– Cred că am să-i telefonez lui John, dacă nu te superi. Mi-e teamă că trebuie să plec curând, dacă vreau să prind trenul. Înainte de plecare, aș vrea să-ți arăt ceva.

– Iubitule, nu poate să aștepte? Sunt așa de obosită, încât trebuie să dorm o oră sau două.

Când veni doctorul, îi confirmă că venise momentul să-i dea mai multe calmante.

– Nu tot timpul, dar, dacă vei considera că e necesar, nu ezita.

– Nu se face bine, nu-i așa?

El clătină din cap.

– Cât timp mai are? întrebă Gwen, susținându-i privirea.

– E greu de spus. Ar mai putea dura. Pe de altă parte…

Bărbatul își întinse mâinile într-un gest de nesiguranță.

– Încă mai stă în picioare?

– Da.

Când își dădu seama care este realitatea, Gwen se simți neașteptat de calmă. Pentru că nu îi mai rămăsese mult timp, îi va povesti lui Laurence imediat ce se va întoarce. Înainte de asta, va face totuși un lucru pentru Liyoni.

După plecarea lui John, Gwen o aduse pe Liyoni în dormitor, o așeză pe scaun lângă fereastră și plecă să ia câteva schimburi curate pentru fată. Liyoni bătu din palme când văzu rochia cu care se întoarse Gwen. Era una a mamei ei pe care Naveena o modificase: o rochie de un roșu-aprins, aproape stacojie, cu broderie anglaise. Avea și un șal roșu preferat și ciorapi roși pe care îi asorta la ghetele roșii. Hugh întotdeauna spunea că seamănă cu Scufița Roșie.

După ce o înfofoli bine pe Liyoni, Gwen ieși să verifice dacă McGregor adusese deja Daimlerul înapoi după ce îl lăsase pe Laurence la gară. Zâmbi când zări mașina parcată afară cu cheile în contact. Le vârî iute în buzunar. Nu trebuia să știe nimeni că lua mașina.

În cameră, Naveena se învârtea pe lângă Liyoni.

– Crezi că fac ce trebuie? o întrebă pe bătrână.

Naveena încuviință tăcută.

– Să vadă și ea apa încă o dată.

Porniră la drum și Gwen speră să găsească locul unde trebuia să cotească și pe care Verity i-l arătase în timpul lecțiilor de șofat.

Gwen acționase impulsiv, dar nu regreta că o luase pe Liyoni cu ea. Fetița o rugase de atâtea ori și, dacă era atentă, totul va fi bine. În timp ce conducea, se gândi la timpul petrecut de fiica ei pe plantație. La felul în care striga „Zbor!“ când se arunca în apă și la felul în care se învârtea ori de câte ori îi plăcea ceva.

Pierdută în gânduri, Gwen aproape că rată cotitura ascunsă între tufișuri. Bătea o briză ușoară și pe cerul senin se zărea ici și colo câte un norișor. Se opri o clipă și coborî geamul ca să simtă mirosul proaspăt de mentă și de eucalipt și să asculte bâzâitul insectelor înaripate. Conduse apoi cu grijă ca să nu zdruncine copilul când treceau peste hârtoape și

peste pietroaie.

– Apleacă-te, Liyoni, o îndemnă Gwen. Simți mirosul de apă? Mai avem puțin.

Fetița se aplecă pe geam, privind în față și Gwen îi zări părul fluturând în vânt. Continuă să meargă, concentrându-se asupra drumului și, când auzi sunetul cascadei, știu că nu mai are mult.

– Auzi? strigă ea, întorcându-se spre Liyoni. Chipul fetiței strălucea de plăcere.

După ce opri, Gwen se dădu jos din mașină și deschise portiera de pe partea lui Liyoni.

– Nu pot să duc mașina mai aproape.

Gwen se sprijini de mașină, în timp ce Liyoni stătea cuminte pe locul ei, absorbind lacomă sunetul cascadei. După o vreme, copila o bătu ușurel pe mână, întrerupându-i meditația profundă. Gwen se aplecă să audă ce spune fata.

– Nu văd. Pot să ies?

Gwen se încruntă. Doctorul îi spusese că, chiar dacă încă mai putea merge circa zece minute, orice efort prelungit i-ar provoca dureri.

– Nu, îi răspunse. E periculos.

– Te rog. Mai aproape. Te rog! o imploră Liyoni, privind-o insistent.

– Nu e o idee bună. Uită-te de aici.

– O să fiu atentă.

Când văzu dorința intensă din ochii copilei, Gwen se dădu bătută. Dacă boala progresa așa cum bănuia doctorul, poate asta era singura ei șansă să vadă apa căzând.

– Foarte bine, dar trebuie să mă ții de mână tot timpul. O să mergem într-un loc de unde să vezi mai bine.

Forța apei săpase stânca în formă de potcoavă, așa că Gwen își conduse fiica în zona unde începea curbura. Rămaseră suficient de departe de margine ca să fie în siguranță, dar destul de aproape ca să zărească apa care curgea cu viteză în partea opusă.

– Să nu te miști deloc. Ține-te bine de mine. Uite acolo, spuse Gwen, arătând la câțiva metri spre dreapta.Vezi? Acolo unde e pietriș.

– O să am grijă.

Gwen privi în sus. Norii se îngroșaseră și soarele apunea. Mirosea a vegetație umedă, a pământ reavăn și a ceva nedefinit care venea chiar dinspre apă. Minerale, se gândi Gwen, sau altceva ce adusese apa cu ea. Auzi un zgomot în spatele ei și se uită peste umăr, dar nu erau decât două maimuțe ce zburaseră prin aer și aterizaseră pe pământ cu o bufnitură.

– Îți place apa, nu-i așa? o întrebă Gwen pe copilă și o strânse lângă ea.

Liyoni o privi cu o expresie de încântare.

Trecură câteva minute, timp în care Gwen cercetă marginile stâncoase de pe partea cealaltă, unde apa cădea în viteză înainte de a pica zgomotos în lacul unde se înecase Caroline. Lacul nu se vedea deloc și Gwen doar își închipui spuma albă și disperarea pe care trebuie să o fi simțit fosta soție a lui Laurence.

În acel moment, Liyoni își dădu capul pe spate chicotind de bucurie, apoi își întinse brațele deasupra capului. O pală de vânt îi smulse șalul roșu de lână. Gwen se aplecă să-l ridice și, o secundă sau două, nu o mai ținu strâns pe Liyoni. O rază de soare strălucitoare se revărsă brusc și, orbită, Gwen își aținti privirea în torentul de apă cristalină. O altă pală de vânt, mai puternică, îi umplu ochii de praf. Amețită, auzi motorul unei mașini. Cu ochii încețoșați, se întinse să o prindă pe Liyoni mai bine, dar copilul se mișcase între timp.

Cât îi luă până vederea i se limpezi din nou, soarele lumină chipul lui Liyoni. Când se întoarse, o altă pală de vânt lovi din plin și fetița se dezechilibră. Cu spatele la cascadă, Liyoni se împiedică, iar rochia roșie se umflă, forțând-o să facă pași mici în spate.

În secunda următoare, Gwen simți forța iubirii pentru fiica ei. O dragoste absolută, care îți oprește inima.

Liyoni căzu în genunchi.

– Nu te mișca! țipă Gwen și se târî în patru labe spre fetiță.

Brusc, se trezi cu Laurence lângă ea. Bărbatul o luă în brațe pe fată și o purtă blând până la mașină. Gwen, încă în genunchi, părea doborâtă de șoc. Fusese mult prea aproape de pericol. Vântul se mai domoli, așa că se ridică în picioare și alergă spre Laurence.

– Dă-mi-o! strigă ea, îmbrățișând strâns fetița care tremura.

Nimeni nu-i spusese că a fi mamă înseamnă să trăiești cu o iubire atât de uriașă, încât te lăsa fără suflare, și cu o spaimă atât de îngrozitoare, că îți sfâșia sufletul în mii de bucăți. Nimeni nu-i spusese că ambele sentimente se contopeau. Undeva în străfundurile minții, un gând firav și oribil se strecură. Dacă ar fi avut curajul să pășească peste margine, totul s-ar fi terminat. Anii de vinovăție. Dezgustul față de sine. Totul. Apoi gândul dipăru.

Dar Laurence probabil că văzuse ceva pe chipul ei.

– Nu, Gwen. Gândește-te la celălalt copil.

Încă ametită din cauza șocului, auzi vocea lui ca din depărtare. Străină.

– Ce-ai zis?

– Am spus să te gândești la celălalt copil.

Gwen se holbă la el. O tăcere adâncă se lăsă între ei. Prinsă ca într-un vârtej, simți vântul mângâindu-i pielea. Se uită în jur, observând toate detaliile, dar neînțelegându-le. Iarba părea diferită, de parcă vântul ar fi bătut mai încet ca de obicei. Iar insectele, atât de multe, zburau și se mișcau greoi. Păsările săreau din pom în pom cu încetinitorul. Auzi un zgomot în depărtare. Ca un strigăt. Ce era? O capră? Un clopot? Pentru o clipă, se simți neobișnuit de calmă, de parcă lumea ar fi venit s-o protejeze împotriva durerii provocate de faptele ei. Însă durerea persistă. Și, în cele din urmă, năvăli înapoi peste ea cu zgomotul puternic al cascadei.

Se uită la Laurence.

– Știi?

Bărbatul încuviință.

– De mult?

– Nu.

– Am crezut că ai plecat deja la Colombo.

Laurence scutură din cap. Părea posomorât și îngrijorat.

– Voiam să vorbesc cu tine. N-am putut pleca. Vezi că sunt pături în portbagaj. Vă duc acasă acum. Vin eu cu Nick mai târziu să luăm mașina.

Gwen să răsuci să privească spre locul în care ea și Liyoni stătuseră și se cutremură la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. În timp ce Laurence scoase păturile, ea își strânse în brațe fiica, mângâindu-i obrajii, șoptindu-i lucruri pe care nu îndrăznise să le spună până atunci. Îi ceru iertare de nenumărate ori. Deși fetița nu înțelegea toate cuvintele, se uită în ochii lui Gwen și surâse.

Când Laurence veni din spate, Gwen își ridică privirea spre el.

– A fost o nesăbuință din partea mea. N-ar fi trebuit să o aduc aici, dar voia atât de mult să vadă cascada.

– E doar șocul. Va fi bine. Ai ținut-o suficient de departe de margine. Vântul a înrăutățit lucrurile, dar nu erați în pericol. Haide, să plecăm de-aici.

O luă pe Liyoni și o strânse la pieptul lui, apoi o așeză pe bancheta din spate, mângâindu-i încet părul.

– Acum ești bine, micuțo, rosti el.

O pasăre cârâi pe cer și Gwen privi bucata de material pe care încă o mai ținea în mâini, șalul roșu al lui Lyoni. Îl săltă în aer o clipă, apoi îi dădu drumul. Șalul se răsuci încet și vântul îl purtă în josul râului, un zmeu roșu desprins din sfoară, învârtindu-se haotic până când se lăsă doborât de căderea iminentă. Apoi, după ce tremură scurt deasupra apei, dispăru.

35

Cinci săptămâni mai târziu, într-o dimineață frumoasă de mai, Liyoni muri liniștită în somn. Gwen își petrecuse cea mai mare parte din timp la căpătâiul ei, mângâindu-i fruntea și scăzându-i temperatura. Ea și Naveena o spălară cu delicatețe și îi pieptănară părul. Când durerea din inima lui Gwen se adânci aproape de limita insuportabilului, simți disperarea imensă că lucrurile nu vor mai putea fi niciodată la fel.

La scurt timp după incidentul de la cascadă, Laurence îi explicase cum aflase. Ceva din arhivele familiei, îi spusese. Exact așa cum bănuise Fran, dar Gwen era atât de supărată din cauza stării tot mai proaste a lui Liyoni, încât nu fusese în stare să asculte toate detaliile. *Mai târziu,* repetase ea, *povestește-mi mai târziu.* Apoi izbucnise în lacrimi și se repezise în camera ei, deloc pregătită să-și mărturisească angoasa resimțită la gândul că-și abandonase fiica.

Acum nu putea să vorbească, să bea sau să mănânce. Cel mai mare regret al ei era că descoperise prea târziu cât de mult o iubea pe Liyoni. Nu avea s-o mai vadă niciodată, nu-i va mai atinge părul, nu-i va mai auzi vocea și nu va mai reuși să-și repare greșelile. Asta era cel mai rău. Durerea pentru viața pierdută a copilului nu se atenua. Să trăiască fără fiica ei părea ceva imposibil din punct de vedere fizic. O glumă oribilă a unei lumi indiferente.

În odaia copiilor, Naveena o îmbrăcă pe Liyoni într-o rochie lungă și albă. Gwen o privea tăcută la doar câțiva pași depărtare. Mai mulți servitori intrară să așeze florile în jurul fetei. Până și McGregor apăru și, când intră în cameră, Gwen se încordă. Se uită le el înainte ca bărbatul să-și plece ochii spre Liyoni și văzu că era alb la față ca varul. Gwen înghiți în sec și se apropie de pat. McGregor o privi și îi întinse mâna, cu ochi îndureraţi. Gwen nu-l mai văzuse niciodată așa și se întrebă dacă-și amintea de ziua în care îl îngropaseră pe Thomas.

Într-un târziu, după ce plecă toată lumea și ea rămase singură, atinse obrazul fiicei ei, rece și foarte palid. Atunci primi cu bucurie suferința neînchipuită. Era o pedeapsă binemeritată. Îi sărută fruntea lui Liyoni, îi mângâie părul pentru ultima oară, apoi se întoarse și ieși în goană, sufocată de durere.

Lui Hugh nu i se spusese nimic. Laurence crezu că e mai bine să rămână la internat câteva săptămâni și să afle abia când vine în vacanță. A doua zi, la înmormântare, Hugh nu participă.

Gwen simți cum mintea îi încremenește pe drumul spre mormântul lui Thomas, dar aproape leșină când zări groapa dreptunghiulară care aștepta sicriul lui Liyoni. Naveena mergea aproape de ea, ținând-o de talie, așa cum o sprijinise și ea pe Liyoni. Fără să mai poată sta dreaptă, Gwen se simți bătrână. Pe chipul Naveenei nu se citea mai nimic și Gwen se întrebă oare cum se simțea ayah. Îi trecu prin minte că toți servitorii probabil se pregătiseră să rămână impasibili.

Când sicriul coborî în groapă, Gwen trebui să-și înfrângă nevoia de a sări după el. Îngenunche la marginea mormântului și aruncă înăuntru un buchet de margarete albe și mari, care se lovi de coșciug cu o bufnitură. Își ridică privirea și, imună la orice sentiment de speranță, auzi mișcarea lacului din spatele ei. Asta o va salva. Apa lui Liyoni.

– Cred că mi-ar plăcea să înot acum, zise ea când Laurence o ajută să se ridice în picioare.

Laurence îi spuse ceva Naveenei, apoi o duse pe Gwen în dormitorul

ei, unde o urmări cum se dezbracă și își pune costumul de baie. Cât se chinui să scape de rochia neagră care nu i se potrivea deloc, soțul ei se abținu să o ajute. Refuzase orice semn de sprijin din partea tuturor și Laurence pricepu că ea trebuie să facă totul singură. În caz contrar, exista riscul ca ea să nu mai știe niciodată cum. După ce o văzu pe Gwen pregătită, Laurence se duse în camera lui, se schimbă și veni înapoi să o ia și pe ea.

Păși în apa foarte rece.

– Dacă înoți, te vei încălzi imediat, o liniști Laurence. Vrei să traversăm până la insulă?

Gwen înaintă în lac, apoi începu să înoate, simțind că ar putea continua așa la infinit. Pe la jumătatea drumului, Laurence o îndemnă să se odihnească pe mica insulă. Ea se supuse, dar când ieșiră din apă și se urcară pe țărm, văzură că, din cauza vântului, e prea frig să stea locului. Gwen privi înapoi spre casă, locul pe care îl iubea, dar care îi frânsese inima în mii de bucăți.

– Să înotăm până la adăpostul pentru bărci, spuse Laurence, întrerupându-i șirul gândurilor. Imediat ce mi-ai zis că vrei să înoți, am rugat-o pe Naveena să ducă prosoape uscate acolo, să aprindă focul și să pregătească un termos cu ceai.

Gwen încuviință, înotând înapoi mult mai încet, pe măsură ce energia începuse să scadă. Picioarele aproape îi cedară când el o scoase din apă și când urcară treptele spre ușa micuței construcții.

În interiorul adăpostului, bușteni abia se aprinseseră și ea se așeză pe podea lângă foc, cu genunchii trași la piept, întinzându-și palmele ca să simtă căldura flăcărilor. Laurence o înfășură într-un prosop pufos și folosi un altul să-i usuce părul. Gwen se sprijini de el și, în sfârșit, lacrimile începură să curgă. Se întoarse să se lipească de pieptul lui și, printre suspine, îi auzi inima bătând nebunește. Plânse cu hohote pentru viața irosită a fiicei sale și pentru Laurence, care nu avusese timp să stea prea mult cu fetița lui. Plânse pentru viața care îți poate dărui o

asemenea bucurie, dar care e și capabilă să te lovească atât de crunt, încât să ai senzația că nu mai poți suporta.

Se agăță de Laurence și el o mângâie încet pe spate. Încetul cu încetul, viața îi reveni în mușchi și în oase. Plânse mult timp, foarte mult timp. Apoi, după ce lacrimile îi secară, se simți oarecum mai ușurată și recunoscătoare lui Laurence pentru generozitatea lui.

Rămaseră pe podea amândoi. Gwen privea fix flăcările, iar soțul ei turnă ceai în două cești, adăugând un strop de brandy în fiecare.

– Putem discuta acum? întrebă el.

Se lăsă o tăcere prelungă și Gwen își ridică privirea când se simți pregătită.

– De când știi?

– Despre Liyoni?

Ea încuviință din cap.

– Știu că ai încercat să-mi spui de câteva ori. Îmi povestești acum?

– Îți amintești când am primit un pachet mare? Cel despre care m-ai întrebat?

– Aproape uitasem de el.

– Am contactat un avocat din Anglia și l-am rugat să obțină accesul la un mic apartament din casa noastră. Este exclus din contractul cu chiriașii. Multe documente vechi sunt păstrate acolo din zilele în care părinții mei locuiau cea mai mare parte a timpului aici.

– Ce fel de documente?

– Vechi documente de familie. Mama iubea casa aceea veche și întotdeauna visase să se retragă acolo. De aceea păstra documentele acolo.

Gwen dădu din cap.

– L-am rugat pe avocat să le găsească și să-mi trimită totul mie. Știam că Verity văzuse documentele mamei, dar eu nu. Mi-am urmat instinctul. Verity a sugerat la un moment dat că există lucruri în familia noastră de care eu nu am habar. Atunci, ca să fiu sincer, n-am crezut o iotă, dar m-

am întrebat dacă nu existau cumva indicii despre legătura lui Liyoni cu Naveena. Voiam să aflu dacă sunt într-adevăr rude.

– Ai descoperit ceva?

– Fotografii, scrisori, acte… și o bucată de pergament delicat împăturit de mai multe ori.

Laurence făcu o pauză.

– Certificatul de căsătorie al străbunicului meu, Albert.

Ea așteptă.

– Numele străbunicii mele era Sukeena. Nu era englezoaică. Nici măcar europeancă, ci singaleză. A murit imediat după ce a născut-o pe bunica mea și părinții mei nu mi-au spus niciodată nimic despre ea.

În sfârșit, își spuse Gwen în sinea ei. Iată adevărul îngropat atâția ani.

– Vrei să zici că de la ea a moștenit Liyoni culoarea pielii?

– Așa cred. Dacă mi-ai fi spus, Gwen, poate am fi reușit să descoperim asta încă de la început. Ne-am fi putut păstra fiica.

Ea clătină din cap.

– Nu eram căsătoriți de mult timp și abia dacă ne cunoșteam. Dacă ți-aș fi zis atunci, m-ai fi dat afară. Probabil că nu ai fi vrut, dar asta s-ar fi întâmplat. Ai fi crezut că am un amant.

Laurence se albi la față și dădu să vorbească, dar Gwen își lipi un deget de buzele lui.

– E adevărat, spuse ea. Nu am fi ajuns atât de departe, încât să căutăm o altă explicație.

În tăcerea care se lăsă, Gwen își dădu seama că vorbele ei atinseseră un punct sensibil și, pentru o clipă, se priviră fără să vorbească.

Laurence trase adânc aer în piept.

– Când am convins-o pe Naveena să-mi confirme bănuiala iscată de acte, a recunoscut că ai născut gemeni. Te avertizez că a durat ceva. Naveena îți este foarte loială.

Laurence șovăi puțin.

– Prin câte trebuie să fi trecut toți anii ăștia. Îmi pare atât de rău.

Gwen clipi iute ca să împiedice lacrimile să curgă.

– Când Verity a venit la mine cu povestea despre Liyoni și despre presupusa ta relație cu Savi Ravasinghe, cerându-și pensia înapoi, știam deja că nu e adevărat.

– Și totuși i-ai dat pensia și m-ai lăsat să cred că ai făcut-o doar pentru că eu te-am rugat?

Laurence încuviință.

– Verity a văzut certificatul de căsătorie?

– Îmi pare rău, Gwen. Sunt sigur că l-a văzut, dar n-am vrut să-i spun că știam de Sukeena până când nu vorbeam cu tine. Pur și simplu nu știam cum să încep, adăugă el încruntându-se.

Gwen scutură din cap.

– Verity știa adevărul, dar tot a încercat să mă șantajeze. De ce avea nevoie de bani atât de urgent?

– Cred că se temea să rămână măritată cu Alexander, în caz că și ea năștea un copil de culoare.

– Dar s-a îndrăgostit de Savi?

– Nu cred că l-a iubit. Probabil că o căsătorie mixtă ar fi, în unele cercuri, un motiv rezonabil pentru un copil de culoare. Avea nevoie de bani ca să trăiască independent. Ea nu e la fel de puternică, Gwen. Dacă i s-ar fi întâmplat același lucru, ar fi distrus-o. Când nu ai cedat în fața ei, a venit la mine.

Gwen oftă ușor.

– Dar am cedat. Te-am rugat să-i înapoiezi pensia, nu?

– Nu cred că Verity își închipuia că o vei face.

Gwen se opri o clipă.

– Să știi că Verity fura bani. Băga mâna în sumele folosite pentru gospodărie. Probabil că a strâns o sumă frumușică înainte să îi spun că știu ce face.

Laurence lăsă capul în jos.

– Nu pot să-mi cer scuze în numele ei.

Gwen sorbi din ceaiul călduț și se gândi la vorbele lui Laurence.

El își ridică privirea.

– Cred că am început să bănuiesc oarecum adevărul în ziua în care am dus-o pe Liyoni în brațe până la lac ca să înoate, deși am negat imediat o astfel de posibilitate. Dar imediat ce au sosit documentele și mi-au deschis ochii, am văzut cât de mult semăna cu tine.

Gwen se lăsă cuprinsă de un val de suferință atât de intens, că îi tăie răsuflarea. Așa va fi de aici înainte. Totuși, trebuia să prindă curaj, de dragul lui Hugh.

– Ce facem de aici înainte? izbuti ea să bălmăjească.

– Ne continuăm viața. Numai noi și Naveena știm tot adevărul despre Liyoni.

– Și Verity.

– Îți sugerez să nu-i spunem lui Hugh decât atunci când va fi suficient de mare ca să înțeleagă.

– Poate ai dreptate, deși cred că ar înțelege perfect că prietena lui de joacă a fost de fapt sora lui. Și cu Verity ce vrei să faci?

– Cum simți tu că ar fi mai bine, Gwen. Mi-e rușine cu ea, dar nu-i pot întoarce spatele de tot. Tare mi-e că are probleme mari.

Gwen clătină din cap și aproape că i se făcut milă de cumnata ei.

– Dacă vrei, ne întoarcem în Anglia. Mai avem câțiva ani în față, dar nu cred că vom avea de ales când țara își va câștiga independența.

Gwen își ridică privirea spre el și zâmbi.

– Îmi amintesc ce ți-am spus cândva. Dacă plantația e acolo unde e și inima ta, atunci inima mea tot acolo ar fi. Ceylonul este casa noastră. Am putea îmbunătăți condițiile aici. Să rămânem până când vom fi nevoiți să plecăm.

– Voi face tot ce-mi stă în putință să compensez greșelile din trecut. Toate.

– Am putea păstra aleea curată spre locurile lor de odihnă, astfel încât să se vadă și lacul?

El încuviință.

– Am putea planta flori, adăugă Gwen, cu un nod în gât. Crăițe portocalii.

Laurence îi luă mâna. Gwen se sprijini de el și privi pe fereastră spre lacul adânc, unde se adunau păsările de apă. Bâtlani, ibiși, cocostârci.

– Am mai găsit ceva în documentele mamei. Ceva nou pentru mine.

– Da?

– Mama Naveenei și bunica mea erau verișoare.

Gwen se simți tulburată.

– Naveena știe?

– Nu cred.

Se lăsă tăcerea.

– Are o viață bună aici, spuse Laurence.

– Da.

– Am inima frântă pentru timpul în care n-am fost alături de Liyoni și pentru că nu am avut șansa să o iubesc.

Gwen inspiră adânc.

– Îmi pare rău.

– Nu dau vina pe tine. Cel puțin în timpul petrecut aici a fost fericită.

– S-ar fi putut bucura mai mult.

Laurence se uită în pământ înainte de a sparge tăcerea, cu glas aproape șoptit.

– Mai e un lucru și nu știu dacă mă vei putea ierta că nu ți l-am spus până acum.

Gwen închise ochii. Acum ce mai urma?

– Eram prea rușinat. Îmi pare foarte rău. E vorba de Caroline.

Ea deschise ochii.

– Da?

– Și de Thomas.

El făcu o pauză și Gwen îi văzu vena de la gât pulsând.

– Vezi tu, fiul lui Caroline, fiul meu… Thomas. Și el era de culoare.

Gwen își duse mâna la gură.

– Îmi pare atât de rău că nu ți-am zis. Cred că asta a înnebunit-o pe Caroline. Era o femeie frumoasă și sensibilă, și aș fi făcut orice pentru ea, dar mult prea fragilă emoțional. La scurt timp după nașterea lui Thomas, au venit crizele prelungite de plâns și atacurile de panică oribile. Au fost așa de rele, că s-a îmbolnăvit. Am stat cu ea noapte de noapte, ținând-o în brațe, încercând să o alin… dar în zadar. Nimic nu a ajutat. Ar fi trebuit să vezi privirea chinuită din ochii ei, Gwen. Mi-a frânt inima.

– A vorbit cu tine?

– Nu, deși am încercat să mă apropii de ea. În afara familiei, numai doctorul și Naveena știau despre Thomas. L-am ținut ascuns de restul servitorilor, deși, desigur, McGregor a aflat când l-a scos pe Thomas din apă. Verity venise acasă. Era în vacanță.

Gwen se trase mai departe de el și scutură din cap.

– Verity știa?

– A avut un impact oribil asupra ei.

– Asta explică multe.

Laurence încuviință.

– Cred că acesta e și motivul pentru care am lăsat-o să facă tot ce-o tăia capul.

– Și Naveena de ce nu mi-a zis?

– Am implorat-o să nu-ți vorbească niciodată despre asta.

– Dar ea a venit cu ideea să o trimit pe Liyoni să trăiască în sat.

– Văzuse ce s-a întâmplat cu Caroline. Probabil că a vrut să se asigure că nu vei ajunge și tu așa.

Laurence închise ochii o clipă înainte de a vorbi din nou.

– Și mai e ceva. Vezi tu, eu sunt singurul vinovat.

– Dar n-a fost vina ta.

El clătină din cap.

– Ba da. Când l-am văzut pe Thomas prima dată, m-am simțit trădat și am acuzat-o pe Caroline că a avut o relație cu Savi Ravasinghe când i-a pictat portretul. Chiar dacă ea a negat, nu am crezut-o.

Gwen strânse din buze și închise ochii șocată.

– Mă jur că încă o iubeam și am încercat atât de mult să o ajut.

Gwen deschise ochii și îi cercetă chipul.

– Pentru Dumnezeu, Laurence, sigur ai fi putut face mai mult, nu?

– Am încercat, m-am străduit. Dar ea își pierduse interesul pentru felul în care arăta. O ajutam să se spele, să se îmbrace, ba chiar să hrănească copilul. Am făcut tot ce e omenește posibil să o scot din întuneric și chiar am crezut că reușisem, Gwen. Înainte să-și pună capăt zilelor, părea să-și fi revenit suficient încât să o las singură ziua…

Laurence înghiți în sec.

– M-am înșelat… A fost și ziua în care s-a sinucis. Partea îngrozitoare e că, și după moartea ei, tot nu credeam că nu a avut nicio relație. Probabil că acest aspect ar fi putut schimba totul. Lucrurile ar fi stat complet diferit.

Gwen pricepu brusc ce vrea el să spună.

– Crezi că s-a sinucis din cauza ta?

El încuviință. Fața i se schimonosi și ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse iute.

– Spusese adevărul, deși am înțeles asta abia după ce am primit documentele mamei și după ce am aflat de Sukeena. Am vrut să vorbesc cu tine atunci, să-ți mărturisesc adevărul despre Caroline și despre Thomas, dar m-am simțit de parcă eu i-aș fi dus la cascadă și i-aș fi împins în apă. Nu suportam să-ți spun așa ceva.

Tulburată peste măsură, lui Gwen cu greu îi venea să-și creadă urechilor ce aude. Îl privi cum tremură, sub povara emoțiilor. Momentul păru să dureze un secol.

Când vorbi din nou, glasul lui Laurence tremura.

– Cum să trăiesc cu asta, Gwen? Mă poți ierta?

Ea scutură din cap.

– Și Caroline nu s-a mulțumit doar cu moartea ei. A considerat că trebuie să ia și copilul cu ea. Nu avea încredere că mă voi îngriji de el cum se cuvine. Un bebeluș micuț, neajutorat.

Gwen ascultă vântul care bătea pe deasupra apei, chiar la marginea lacului, și se simți zdrobită.

Laurence îi luă mâna din nou.

– Știu că ar fi trebuit să-ți spun asta încă de la început, dar eram convins că te voi pierde.

Ea își trase mâna dintr-a lui și își ținu răsuflarea înainte de a vorbi. Din glasul ei răzbătu doar durere.

– Da, Laurence, ar fi trebuit.

Se lăsă tăcerea și Gwen nu avu putere să deschidă gura din nou. Dacă i-ar fi spus despre Thomas încă de la început, s-ar mai fi măritat cu el? Fusese așa de tânără, mult prea tânără la o adică.

– Îmi pare incredibil de rău că ai trecut prin toate astea singură. Și la fel de rău pentru ce i-am făcut lui Caroline. Am iubit-o atât de mult!

Gwen închise ochii.

– Biata femeie!

– Mă ierți că nu ți-am spus tot?

Încercând să cuprindă toate informațiile cu mintea, Gwen deschise ochii și îl suprinse pe Laurence fixând podeaua, cu capul în mâini și umerii căzuți. Ce să spună ea? Afară, ciripitul păsărilor încetase și până și vântul se potolise. Trebuia să ia o decizie care ar fi putut însemna sfârșitul lor. Devenise mai înțelegătoare acum, dar imaginile din trecut i se învălmășeau în minte. Se simțea pierdută că nu îi poate da niciun răspuns.

Tăcerea continuă, dar când se uită la Laurence din nou și văzu suferința lui enormă, decizia deveni mai simplă. Nu de ea depindea să-l

ierte.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Laurence își ridică privirea și înghiți în sec.

– Dar a fost o greșeală.

Laurence se încruntă și încuviință.

– Nimic din ce spun eu nu are cum să schimbe ce s-a întâmplat cu Caroline. Trebuie să găsești singur o cale să trăiești cu asta. Dar, Laurence, ești un om bun și să continui să te învinovățești nu o va aduce înapoi.

El îi întinse mâna, dar ea refuză s-o atingă.

– Nu ești singurul. Și eu am făcut o greșeală îngrozitoare… Mi-am abandonat fiica.

Ochii o ardeau și se înecă în propriile cuvinte.

– Iar acum e moartă.

Se uită adânc în ochii lui și abia atunci îi prinse mâna. Știa ce înseamnă să trăiești cu povara vinovăției și a spaimei. Sufereai îngrozitor. Se gândi la toate lucrurile prin care trecuse el și la cele prin care trecuse ea. Ziua în care sosise în Ceylon îi reveni în minte și își aminti de copila care stătea pe puntea unei nave și îl cunoscuse pe Savi Ravasinghe. Viața se deschidea înaintea ei, fără niciun semn al fragilității îngrozitoare a fericirii.

Îți aminti pacea extraordinară resimțită la vederea chipului vinețiu și ridat al fiului ei. Mânuțele lui tremurau când plângea. Apoi, de parcă ar fi fost chiar ieri, își aminti cum o înfășura pe Liyoni într-o pătură caldă. Trăi din nou șocul degețelelor ei, al stomăcelului rotund și al ochilor ei negri.

Se gândi la anii de vinovăție și de rușine, dar și la tot ce avea mai frumos Ceylonul: momentele speciale când mirosul de scorțișoară se îmbina cu aroma bobocilor, diminețile în care roua strălucitoare a anotimpului rece o binedispunea într-o clipă, la musonii cu perdelele lor nesfârșite de ploaie și la luciul arbuștilor de ceai după ce se oprea ploaia.

Începu să plângă din nou. Odată cu lacrimile, apăru și o amintire de o tandrețe infinită: Liyoni, înotând ca un pește până la insulă, răsucindu-se în apă și cântând. Liberă.

Pentru o fetiță atât de mică, Liyoni lăsase în urma ei o umbră uriașă. Spiritul ei nu avea să dispară curând, iar Gwen nu va permite așa ceva.

În timp ce Laurence o mângâie pe păr cu blândețe, așa cum ai face cu un copil, se gândi la Caroline și se simți atât de aproape de ea, încât i se tăie suflarea. În cele din urmă, își aminti momentul când nu mai observase culoarea pielii fiicei ei. Simți căldura mâinii soțului ei pe păr și știu că, pentru tot restul vieții, va purta în inimă ultimele cuvinte ale lui Liyoni.

Te iubesc, mama.

Asta spusese copila în noaptea dinainte să moară.

Gwen își șterse lacrimile și zâmbi când un stol de păsări zbură pe deasupra lacului. *Viața merge mai departe,* gândi ea. *Dumnezeu știe cum, dar așa se întâmplă.* Și spera că, într-o bună zi, dacă avea noroc, va găsi o cale să se ierte și pe ea însăși.

NOTA AUTORULUI

Ideea acestui roman mi-a venit când soacra mea, Joan Jefferies, ne-a povestit despre copilăria petrecută în India și în Burma, în timpul anilor ’20 și începutul anilor ’30. Ne-a istorisit povești ce trecuseră din generație în generație și care includeau cultivatori de ceai din Ceylon și din India. Atunci am început să iau în calcul atitudinea față de diferențele rasiale, dar mai cu seamă prejudecățile tipice acelor vremuri.

Următoarea sursă a fost colecția audio de la Centrul de Studii Sud-Asiatice, din cadrul Universității Cambridge, unde am găsit înregistrări încântătoare despre perioada aceea. După ce am scris prima ciornă a romanului, am fost în Sri Lanka. Deși Hatton, Dickoya și Nuwara Eliya sunt locuri reale, plantația Hooper este un amestec al diverselor plantații și este localizată la o altitudine mai înaltă decât sunt Hatton și Dickoya în realitate. Deși am stat în Ceylon într-un bungalow al cultivatorului Ceylon Tea Trails, lângă un rezervor, acesta nu e lacul din roman.

Pe dealurile unei plantații de ceai romantice, pierdută în cețuri, soția cultivatorului din romanul meu ar fi dus o viață extraordinar de privilegiată, dar am creat o situație dificilă pentru ea care să-i pună la încercare prejudecățile legate de diferențele rasiale, să exploreze atitudinea colonialistă și felul în care acestea au țesut o asemenea tragedie pentru ea.

Din punct de vedere medical, este posibil ca bărbați diferiți să fie tații a doi gemeni, dar în ceea ce privește nașterea unui copil de culoare dintr-un cuplu de albi, cazul cel mai bine documentat este al Sandrei Laing, născută din părinți albi africani, în anii ’50, în Africa de Sud. Avea pielea neagră, părul creț și alte trăsături caracteristice rasei negre. Pentru a afla mai multe despre Sandra, vă recomand *When She Was White: The True Story of a Family Divided by Race* de Judith Stone sau paginile 70–73 din *Who Are We – and Should It Matter in the 21st Century?* de Gary Younge.

În anii timpurii ai colonizării, era ceva obișnuit pentru bărbații britanici să meargă să lucreze în India și în Ceylon și să se căsătorească cu o femeie băștinașă. Se credea că bărbații vor rămâne mai mult timp și se vor înțelege mai bine cu populația locală. Situația s-a schimbat, mai ales după deschiderea Canalului de Suez în 1869. Pe măsură ce tot mai multe femei albe necăsătorite au început să călătorească pentru a-și găsi un soț bogat, cei născuți din familii mixte au fost mai puțin tolerați. Se credea că nici nu sunt atât de loiali Coroanei.

Cei care sunt familiarizați cu istoria Sri Lankăi vor observa că am mutat câteva evenimente pentru a se potrivi mai bine firului narativ. Una a fost revolta legată de limba de predare în școală, iar cealaltă, bătălia florilor.

MULȚUMIRI

Îi sunt extrem de recunoscătoare lui Andrew Taylor de la Ceylon Tea Trails, Sri Lanka, pentru turul lui fantastic la fabrica Norwood Tea, unde am învățat atât de multe lucruri despre ceai și despre trecutul Ceylonului. Fără personalul de la Tea Trails care ne-a lăsat să gustăm puțin din viața colonială minunată de pe vremuri, cartea ar fi fost mai puțin autentică. Am locuit în frumosul Castlereagh, situat lângă un lac din țara ceaiului, unde am stat cu nasul în cărțile de istorie din biblioteca lor extinsă aproape în fiecare zi. Mulțumiri speciale majordomilor și Nadeerei Weerasinghe pentru explicațiile despre plantele, copacii și păsările grădinilor frumoase de la Tea Trails. Îi mulțumesc șoferului și ghidului nostru Sudarshan Jayasinghe și lui Mark Forbes din Colombo pentru turul orașului, precum și personalului de la hotelul Galle Face, unde am stat în Colombo. Întreaga călătorie a fost planificată de Nick Clark de la Experience Travel.

Sunt recunoscătoare pentru abundența de informații de pe internet, mai ales de pe YouTube, pentru detaliile vizuale despre Sri Lanka în prezent și în trecut. O carte de memorii mi-a fost de mare ajutor, *Round The Tea Totum: When Sri Lanka was Ceylon* de David Ebbels (AuthorHouse, 2006), care mi-a oferit informații fascinante despre viața domestică pe o plantație, mai ales despre obiceiurile cu privire la somn și

despre ritualurile de curățenie.

În sfârșit, cele mai călduroase mulțumiri le adresez agenților mei neobosiți, Caroline Hardman & Joanna Swainson, și editorului meu, Ventia Butterfield, precum și întregii echipe de la Penguin, care a muncit atât de mult pentru publicarea acestei cărți. Vă mulțumesc!

Cărți pe care le-am considerat folositoare în timp ce făceam cercetări pentru roman:

Dictionary of Sri Lankan English, de Michael Meyler, www.mirisgala.net

19th Century Newspaper Engravings de R.K. de Silva, Serendib Publications, Londra, 1998

Vintage Posters of Ceylon de Anura Saparamadu, W.L.H. Skeen & Company, 2011

Ceylon Under the British de G.C. Mendis, ed. a 3-a, Asian Educational Services, 1951

Sri Lankan Wildlife de Gehan de Silva Wijeyeratnem, Bradt Travel Guides Ltd, UK, 2007

Sri Lanka in Pictures de Sara E. Hoffmann, TFCB, 2006

NOTE

1 - Doică, bonă angajată de europeni în India sau în alte teritorii britanice (n. tr.).

2 - Castă din India și Pakistan, a cărei ocupație tradițională este spălarea rufelor (n. tr.).

3 - Referire la obiceiul de a-i forța pe elevii din Sri Lanka să cumpere maci de Ziua Armistițiului ca să-i ajute pe veteranii britanici. Drept răspuns, anual, până la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, tinerii și femeile vindeau flori surya pe străzi în Ziua Armistițiului, făcând concurență vânzătorilor de maci (n. tr.).

4 - Fel de mâncare din pește, orez și ouă (n. tr.).

5 - Arbore tropical cu lemn tare, răspândit în India, Sri Lanka și Madagascar (n. tr.).

6 - Budincă preparată cu lapte de migdale (n. tr.).

7 - Revistă pentru femei, înființată în 1885 (n. tr.).